ULUSLARARASI GÜVENLİK SEMPOZYUMU: 1923'TEN 2023'E TÜRKİYE YÜZYILINDA GÜVENLİK PERSPEKTİFİ BİLDİRİ ÖZET KİTABI

Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi Yayınları

İÇİNDEKİLER

Onur Kurulu 11
Sempozyum Başkanı 12
Bilim Kurulu 12
Düzenleme Kurulu 13
Stratejik Yönetimde Bir Örgütsel Dönüşüm Örneği: Kentleşmiş Sorumluluk Bölgelerindeki Jandarma Kolluk Hizmetleri 16
Tümgeneral Cengiz YILDIZ, Jandarma Genel Komutanlığı 16
J.Kd.Bnb. Gökhan TÜRKÖZ, Jandarma Genel Komutanlığı 16
Çin'in Küresel Güvenlik Girişimi: Çok Kutuplu Küresel Düzen Inşasının Bir Parçası mı Yoksa Hegemonik Bir Enstrüman mı? 18
Prof. Dr. Osman KÖSE, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi Güvenlik Bilimleri Fakültesi Dekanı 18
Dr. Hüseyin KORKMAZ, EGM 18
Karabağ Savaşı Sonrasında Güney Kafkasya'da Yeni Güç Dengeleri ve Türkiye'nin Artan Jeopolitik Önemi 21
Prof. Dr. Yıldız DEVECİ BOZKUŞ, Ankara Üniversitesi 21
Küresel Güvenlikte Jeopolitik Gelişmeler Işığında Türkiye'nin Durumu 23
Doç. Dr. Orhan Karaoğlu, Cumhurbaşkanlığı Güvenlik ve Dış Politikalar Kurulu 23
Güvenlikleştirme Teorisi Bağlamında İkinci Karabağ Savaşı Sonrası Azerbaycan'ın Ulusal Güvenlik Paradigması 25
Doktora Öğr. Museyib Shiraliyev, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü 25
Doç. Dr. Murteza Hasanoğlu, Azerbaycan Devlet İdarecilik Akademisi, Siyasi Yönetim Fakültesi 25
Denizel Enerji Güvenliğinin Güvenlikleştirme Teorisi Üzerinden Analizi 28
Doç. Dr. Pelin Bolat, İstanbul Teknik Üniversitesi 28
Dr. Öğr. Üyesi Arda Özkan, Ankara Üniversitesi 28
Kritik Altyapı Güvenliğinde Kurumlar Arası İşbirliği 30
Dr. J. Bkm. Alb. Tarık AK, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 30
Migrant, İrregular Migration, Europe, İnternational Migration Routes 34
J.Bkm.Bnb. Hasan Mert YOLCU, JSGA Bşk.lığı 34
Dr.Öğretim Üyesi Fatma Yeşim KALENDER ÖKSÜZ, Gazi Üniversitesi 34
Kaçakçılıkla Mücadele Kapsamında İnsansız Hava Araçlarının Kullanılması 36
J.Bnb.Dr. Abdullah Taner DEMİROĞLU, Van Jandarma Taktik İHA Komutanlığı 36
J.Asb.Üçvş. Barış HERGÜL, Van Jandarma Taktik İHA Komutanlığı 36
Yapay Zekâ Destekli Güvenlik Sistemleri: Türkiye Yüzyılında Güvenliğin Geleceği 40
Dr. Kazım DURAKLAR, Jandarma Sahil Güvenlik Akademisi 40
Yirmi Birinci Yüzyılda Savunma Lojistiği: Nadir Toprak Elemetleri Örneği 42
Dr. Özge Seçil KAYA 42
Askeri Alanda Devrim Bağlamında Türk Savunma Sanayii 44
J.Tğm. Şeyda ÖCAL ARSLAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 44
Terör Örgütlerinin Anlatıları: 4 Bileşenli Analiz Modeli 46

Dr. Çağatay BALCI 46
PKK Terör Örgütünde Mezopotamya Tanrıçalarının Mitolojik İnşası 48
Dr. Öğr. Üyesi Hakan KIYICI, Polis Akademisi Başkanlığı 48
YL Öğr. Seda ÇOLAKOĞLU Polis Akademisi Başkanlığı 48
Ermeni Terörünün Radikalleşme Süreci ve Unsurları 52
Öğr. Gör. Ogün Burhan AYDIN, Yozgat Bozok Üniversitesi 52
DAEŞ Terör Örgütünün Yumuşak Hedef Saldırıları 54
J. Tğm. Pınar Begüm KONCAGÜL 54
Sahraaltı Afrika'da El Kaide ve Daeş Rekabeti: JNIM Ve ISGS Arasındaki Çatışmalar 56
Dr. Huriye Yıldırım ÇINAR, TASAM Afrika Enstitüsü 56
Göçmenlerin Topluma Entegrasyonu ve Suç İlişkisi: Yerel Toplulukların Bakış Açısı 58
Dr. Öğr. Gör. Çağrı GÜÇLÜTEN, Adana Alparslan Türkeş Bilim ve Teknoloji Üniversitesi 58
Göçmen Kaçakçılığı Suçunda Failin Taşıdığı Amaç 60
Arş. Gör. Dr. Burak BOZ, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi 60
Düzensiz Göç ve İnsan Ticareti ile Mücadelede Jandarma 63
Öğt. Grv./J.Asb.Kd.Bçvş.Murat CİHAN, JSGA Kolluk Uygulamaları Yüksek Okulu 63
Kadın Perspektifinde Mülteci Olmak 65
Hilal İfaket Akbaş, MSB Tersaneler Komutanlığı İzmir Tersanesi Komutanlığı 65
Düzensiz Göç Olaylarını Önlemeye Yönelik Tedbirlerin Çok Kriterli Karar Verme Yöntemleri Ile Önceliklendirilmesi 67
J.Alb.Dr. Adnan ABDULVAHİTOĞLU, Jandarma Sahil ve Güvenlik Akademisi 67
Düzensiz Göç Hareketleri ve Sınır Güvenliğine Yönelik Kullanılan Foto Kapanların Dar Bant Haberleşme (Telsiz) Sistemleri Üzerinden Anlık Görsel Gönderimi ve İHA'ların Doğru Bölgelere Yönlendirilmesi 69
J.Mu.Yb.Dr. Vedat YILMAZ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 69
Düzensiz Göç Hareketlerinin Tespitinde İHAS Kullanımı: İHAS Üslerinin Belirlenmesi ve Uçuş Devriyelerinin Tespiti 72
Dr. Öğr. Üyesi Danışment VURAL, Atılım Üniversitesi 72
Ulusal ve Uluslararası Güvenlik Açısından DNA Veri Tabanının Önemi 74
Dr. Öğr. Üyesi Ayşen TEZEL, Jandarma ve Sahil Güvemlik Akademisi 74
Adli Epidemiyoloji ve Biyoterörizm 76
Dr. Öğr. Üyesi, Duygu YAVUZ KILIÇASLAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 76
Olay Yerinden Elde Edilen DNA'ların Adli İstihbarat Amaçlı Kullanılması 78
Ercan ALTINSOY 78
Biyokaçakçılık: Türkiye'nin Biyoçeşitlilik Güvenliği 80
Öğr. Gör. Bahriye AYAZ Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 80
Prof. Dr. Ferhat ALTUNSOY Eskişehir Teknik Üniversitesi 80
Türkiye'de Siber Suçların Kolluğu: Zorluklar ve Çözümler 82
J.Alb.Doç.Dr. Naci AKDEMİR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 82
Terörizmin Fonksiyonunda Organize Suçun Önlenmesinde İstihbarat Hizmetinin Rolü 84
Prof. Ass. Dr. Mensut Ademi, Hukuk Fakültesi AAB Koleji, Priştine 84

COVİD-19 Salgını ve AB'nin Mülteci Politikasının Dönüşümü ... 86
Dr. Öğr. Üyesi Ahmet GÖRGEN, İzmir Demokrasi Üniversitesi ... 86
BM Barışı Koruma Operasyonlarının Evrimi ve BM Polisi'nin (UNPOL) Rolü: Kapsamlı Bir Analiz ... 88
Dr. Alptekin ASLANTAS, Emniyet Genel Müdürlüğü, Dış İlişkiler Dairesi Başkanlığı ... 88
Göçün Güvenlikleştirilmesi Bağlamında Göçmen Dini Kimliği Üzerine Bir Değerlendirme ... 90
Prof. Dr. Yakup ÇOŞTU, Hitit Üniversitesi İlahiyat Fakültesi ... 90
Düzensiz Göçün Güvenlik Alanına Etkisi ve Alınabilecek Tedbirler ... 93
Dr. Kazim Murat ÖZKAN, Jandarma Sahil Güvenlik Akademisi ... 93
Orta Asya'da Göç Meselesi: Sebepler, Süreçler ve Sonuçlar ... 95
Ainur NOGAYEVA, Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi ... 95
Ulus Devletin Siberuzay İle İmtihani: ... 101
Temel Hakların Korunması ve Dijital Dönüşüm ... 101
Dr. Öğr. Üyesi Zeynep ÖZKAN GÜNEŞ, Çukurova Üniversitesi ... 101
Uluslararası Hukukta Devlet ve Devlet Dışı Aktörler Bakımından Aktif Siber Savunma ... 103
Dr. Hayati PALLI, Sakarya Bölge Adliye Mahkemeleri ... 103
Ermenistan-İran Siber İşbirliği ... 107
Doç. Dr. Elnur Kalbizada, Azerbaycan Bilimler Akademisi ... 107
Dr. Ayten Rehimli, Azerbaycan Bilimler Akademisi ... 107
Modern Devletlerin Dönüşümünde Dağıtık Defter Teknolojisi: Fırsatlar, Zorluklar ve Geleceğe Yönelik Stratejiler ... 111
J.Alb.Dr.Öğr.Üyesi Bürke Uğur BAŞARANEL, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 111
J.Tğm./YL. Öğrencisi Oğuzhan ESEN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 111
2034'e Giderken Yapay Zeka Sorumluluğu: Bilgilerimiz Güvende mi? Senaryolar ve Çözümler 115
Dr. Asım KAYA, İstanbul Anadolu Adliyesi ... 115
Otonom Araç Kazalarının Türk Hukuk Sistemi Kapsamında İncelenmesi: 2016 Yılı Tesla Otonom Araç Kazası Örneği ... 117
Dr. Öğr. Cem EROĞLU ... 117
Dr. Öğr. Yusuf KARADENİZ ... 117
Kolluk Kuvvetlerinde Yapay Zekâ Destekli Yüz Tanıma Sistemlerinin Kullanımı: Yönetişim ve Düzenleyici Zorluklar Üzerine Bir İnceleme ... 119
Dr. Mehmet Metin UZUN, University of Exeter ... 119
Dr. Hasan ÖĞREDIK, University of Exeter ... 119
Göç Tahmininde Kullanılan Yöntemlerin Karşılaştırmalı Analizi ... 123
Dr. Öğr. Üyesi Müge BORAZAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 123
Göçmen Eğitimi Üzerine Yapılan Araştırmaların Dil Eğitimi Alanındaki Yönelimleri ... 125
Dr. Öğr. Üyesi Sevilay BULUT, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 125
Dr. Öğr. Üyesi Müge BORAZAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 125
Düzensiz Göçmenlere Yönelik İstatistiksel Projeksiyon ... 127
Dr./Alb. (E) Hakan Ömer TUNCA, İstanbul Aydın Üniversitesi ... 127
Nicel Bir Değerlendirme: Avrupa'ya Yönelik Düzensiz Göç Güzergâhları ... 131

YL Öğr. Elif BİLGİÇ, İzmir Bakırçay Üniversitesi 131
Dr. Öğr. Üyesi Fahrettin TEPEALTI, İzmir Bakırçay Üniversitesi 131
Savaş Esirlerinde Etik ve Ruhsal Sorunlar 135
J. Tbp.Yb.Demir Faruk DAĞ, SBU Askeri Sağlık Hizmetleri Anabilim Dalı 135
Doç. Dr. Mehmet Çetin, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 135
Tbp. Bnb. Hamdija Mujaric, Join Staff Armed Forces of Bosnia and Herzegovina,Sarajevo 135
Tıbbi Etik Bakış Açısıyla İkinci Dünya Savaşında Yapılan İnsan Deneyleri 139
Tbp.Ütğm Zhala MAMMADOVA, Azerbaycan Hava Kuvvetleri Komutanlığı 139
Doç. Dr. Mehmet ÇETİN, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 139
J.Tbp.Yb.Demir Faruk DAĞ, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 139
Silahlı Çatışmalarda Mahkûm Kategorileri ve Hakları 143
Tbp. Bnb. Hamdija Mujaric, Join Staff Armed Forces of Bosnia and Herzegovina,Sarajevo 143
Doç. Dr. Mehmet Çetin, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 143
Dr. Ali Furkan Cinbek, Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanlığı 143
Harekât Alanında Tıbbi Tedavide Karşılaşılan Etik İkilemler 147
Dr. Ali Furkan CİNBEK, Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanliği 147
Doç. Dr. Mehmet ÇETİN, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Askeri Sağlık Hizmetleri Anabilimdalı 147
Tbp.Ütğm. Zhala MAMMADOVA, Azerbaycan Hava Kuvvetleri Komutanlığı 147
Demokrasi ve Güvenlik İlişkisi Üzerine (Varyans Analizinin İşaret Ettiği Sonuçlar) 151
Doç. Dr. Mahir TERZİ, Kültür ve Turizm Bakanlığı 151
Barışı Koruma Operasyonlarında Devlet Egemenliği ve Kolluk Gücü 153
Öğ.Kd.Ütğm.Öğr.Gör. Fikret BAYKALI, Milli Savunma Üniversitesi 153
Türkiye Yüzyılında Muhtemel Jeopolitik Tehditleri Anlamak 155
Dr. Sertaç Canalp KORKMAZ, Cumhurbaşkanlığı 155
Bölgesel Güvenlik Kompleksi Bağlamında Ukrayna Örneği 157
Serhat ŞEN 157
Türk Tarihinde Bir Göç Örneği Olarak Ürkün Olayı 159
Öğr. Gör. Dr. Fatih YAVUZ, Kahramanmaraş İstiklal Üniversitesi 159
Filmlerde Suriyeli Sığınmacı Temsilinin Sosyolojik Bir Analizi 161
Öğr. Gör. Ülya DÖNMEZ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 161
Düzensiz Göç İle Medya Arasındaki Karmaşık İlişkiye Genel bir Bakış 163
Yasemin TURAN, İstanbul Göç İdaresi 163
Coğrafi Farklılığın Tetiklediği Düzensiz Göçün Bölge İstihdamına ve Güvenliğine Etkisi 165
J. Yb. Ünal YAĞMURKAYA, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi Başkanlığı 165
İstihbarat Analizinin Kurumsallaşmasında Etkili Olan Think-Tankların Analizi 169
Dr. Öğr. Muhammet MAĞAT 169
Prof.Dr. Bekir PARLAK, Bursa Uludağ Üniversitesi 169
Yapılandırılmış İstihbarat Analiz Tekniklerinden Kırmızı Takım Analizinin Önemi Üzerine Bir Değerlendirme 172
Doç. Dr. Namık ÇENCEN, Gazi Üniversitesi, ... 172
Dr. Öğr. Serkan KOCAMANOĞLU, Ufuk Üniversitesi 172

Lisans Öğr. Göktuğ Vatan CİHANGİROĞLU, Ankara Üniversitesi *172*
İstihbari Verilerin Ceza Hukuku Bağlamında Terörle Mücadele Kapsamında Değerlendirilmesi . *174*
Batuhan Zeki ÖZTÜRK *174*
Dr. Ömer GÖK *174*
İstihbarat Toplama Sürecinde İnsan Kaynağının Stratejik Yönetimi *178*
Dr. Gürkan GÜNDÜZ, Jandarma Genel Komutanlığı *178*
Dr. Öğr. Kürşad Kağan ERGÜN, Kastamonu Adalet Sarayı Merkez *178*
Düzensiz Göçmenlerin Ulusal Destekli Gönüllü Geri Dönüş Mekanizması Kapsamında Gönüllü Geri Dönüşü ve Mekanizmada Türk Kızılay'ın Rolü *182*
Beste GÖZENOĞLU, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü *182*
Hafize Ece YILMAZ, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü *182*
Düzensiz Göçün Çocuk İşçiliği Üzerindeki Etkileri: Türkiye'deki Göçmen Çocukların Durumu . *186*
Aybike KAPLAN, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü *186*
Ebru Özcan, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü *186*
Beyza Taner, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü *186*
Göçmen Çocuk İşçiliği *190*
YL Öğr. Hilal KARABULUT, Çankırı Karatekin Üniversitesi *190*
Türkiye'nin Küresel Düzensiz Göçle Mücadeledeki Rolü: Caydırıcılık Doktrini ve Küresel Göç Mutabakatı Perspektiflerinden Karşılaştırmalı Bir Analiz *193*
Dr. Öğr. Üyesi Deniz ALCA, Karabük Üniversitesi *193*
Türkiye'nin Düzensiz Göçle Mücadele Politikasındaki Dijital Dönüşüm Eğiliminin Ulusal Güvenlik Açısından Yeri ve Önemi *195*
Dr. Başak KAYA, Düzce Üniversitesi *195*
Göçmen Çocukların Öğretmeni Olmak: Artıları-Eksileri *197*
Prof. Dr. İlhan ERDEM, İnönü Üniversitesi *197*
Öğr. Gör. İrem TAY, Malatya Turgut Özal Üniversitesi *197*
Göç ve Göçmen Meselesinin Eğitim Boyutuyla Değerlendirilmesi (Geçici Koruma Altındaki Suriyeli Çocukların Eğitimi) *199*
Doç. Dr. Demet KARDAŞ, Gazi Üniversitesi *199*
Göç Veren ve Göç Alan Türkiye Bağlamında Göçmenlere Yönelik Dil Eğitim Yaklaşımları Üzerine Bir İnceleme *201*
Öğr. Gör. Dr. Muhammet YILDIRIM, Bursa Işıklar Jandarma Astsubay Meslek Yüksekokulu *201*
Göçmen Çocukların Eğitim Sorunları ve Çözümüne Yönelik Bir Değerlendirme *203*
Öğr. Gör. Sena ZORPUZAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 203
Sağlıkta Veri Güvenliği *205*
Doç. Dr. Sinan Bulut, Çankırı Karatekin Üniversitesi *205*
Erdem Pirim, Afyonkarahisar Devlet Hastanesi Hast. Md. Yrd. *205*
Yenilikçi Dijital Teknolojiler Işığında Yeni Nesil KBRN Eğitim Yaklaşımı: EduLab Eğitim Platformu ve Simülatörü *209*
Dr. Öğr.Üyesi Neslihan Külahlıoğlu, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Savunma Sağlık Bilimleri Enstitüsü Tıbbi KBRN Savunma Anabilim Dalı Başkanlığı *209*
Doç. Dr. Mustafa Kemal TOPCU, ST Strateji ve Teknoloji Geliştirme Ltd.Şti. *209*
KBRN Savunma Güvenliğinde Yeni Risk Yaklaşımı: VUCA Metre ve Risk Analizindeki Etkinliği

..... 213
Dr. Öğr. Üyesi Neslihan Külahlıoğlu 213
Tamer IŞIN 213
Doç. Dr. Mustafa Kemal Topcu 213
Zişan Cihangir IŞIN 213
Acil Tıp Perspektifinden Salgın ve Kriz Yönetiminde Lojistiğin Rolü ve Önemi 217
Uzm. Dr. Ulaş YAKUT, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 217
Dr. Ruşen Koray EYİSON, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 217
Prof. Dr. Ali İhsan UZAR, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 217
Ulusal İnovasyon Güvenliği: Güvenliğin İnovasyonu mu? İnovasyonun Güvenliği mi? 219
Tamer IŞIN 219
Doç. Dr. Mustafa Kemal Topcu 219
Zişan Cihangir IŞIN 219
Hilal FİDAN 219
Beyşan Tarık IŞIN 219
Afetlerde İnovatif Teknoloji Kullanımının Önemi ve Gönüllü Mahalle Kurtarma Ekiplerinin Rolü 223
Dr. Ruşen Koray EYİSON, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 223
Uzm. Dr. Ulaş YAKUT, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 223
Prof. Dr. Ali İhsan UZAR, Sağlık Bilimleri Üniversitesi 223
Başkanlık Sisteminde Milli Güvenlik Bürokrasisi: Fidan, Kalın ve Güler 227
Arş. Gör. Dr. Mehmet Mert ÇAM, Millî Savunma Üniversitesi Atatürk Stratejik Araştırmalar ve Lisansüstü Eğitim Enstitüsü (ATASAREN) 227
Arda Mehmet TEZCANLAR 227
Afetlerin Öngörülebilirliği ve Zarar Azaltma Bağlamında Yapay Zekânın Kullanımı ve Etkinliği: Literatür Analizi 229
Doç. Dr. Tekin AVANER, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 229
Uzm. Garip AKGÜN, Jandarma Genel Komutanlığı 229
Karşılaştırmalı Afet Yönetimi Türk ve Fransız Jandarması Örneği 231
Doç. Dr. Tekin AVANER, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 231
Aslan Mehmet ÇOŞKUN, Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD) 231
Nitelikli Göçmen İşçiliği: İngiltere Örneği 233
Prof. Dr. Cemal İYEM, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi 233
Prof. Dr. Emel ÇETİNKAYA, Sakarya Üniversitesi 233
Jandarma Genel Komutanlığı'nın 6 Şubat 2023 Depremleri Sırasında Resmi Instagram Hesabı Üzerinden Gerçekleştirdiği İletişim Faaliyetlerinin Değerlendirilmesi 235
Prof. Dr. Şahin KARASAR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 235
Doç. Dr. Ali YILDIRIM, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 235
Dış Göç Hareketlerinin Türkiye İşgücü Piyasasına Etkileri 237
Prof. Dr. Emel ÇETİNKAYA, Sakarya Üniversitesi 237
Öğr. Gör. Esra Nur AKPINAR, Harran Üniversitesi 237
Dünya Genelinde Düzensiz Göç: Transit ve Hedef Ülkelerde Sosyal Uyum ve Sürdürülebilir Kalkınma Yaklaşımları 239

Dr. Mine KORKUT ... 239
Hatice Esra BAKIR ... 239
İran'ın Afganistanlı Sığınmacılara Uyguladığı Göçmen Politikalarının Uluslararası Güvenliğe Etkileri ... 241
Dr. Necati TÜRKAY, Malatya İl Emniyet Müdürlüğü Battalgazi İlçe Emniyet Müdürlüğü Koruma Büro Amirliği ... 241
Afet Sonrası Yaşanan İletişim Sorunlarının Çözümünde Alternatif Yaklaşımların İncelenmesi ... 243
Doç. Dr. Ali Yıldırım, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 243
J.Tğm./YL. Öğrencisi Oğuzhan ESEN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 243
Alman İstihbarat Teşkilatı Bnd'nin Şam ve Beyrut Bürosu Raporlarına Göre Demokrat Parti Döneminde Türkiye-Suriye Arasındaki 1957 Askerî Krizi ve Suriye'nin Hatay'ı İşgal Planı ... 245
Doç. Dr. Ozan TUNA, Milli Savunma Üniversitesi ... 245
Türk İstihbarat Topluluğunun Dış Aktörler İle İşbirliği Davranışları ... 248
Dr. Öğr. Üyesi Ahmet ATEŞ, Iğdır Üniversitesi ... 248
İstihbaratın Ateorikliğine Nasıl Yaklaşmalıyız? ... 250
Dr. Hüseyin SÜRÜCÜ, Esenyurt Belediyesi ... 250
İstihbarat Teşkilatlarının Koordinesi: ABD ve Türkiye Örnekleri ... 254
Dr. Öğr. Kürşad Kağan ERGÜN, Adalet Bakanlığı ... 254
Teknokent Çalışanlarının Siber Suç Korkusu ve Önlem Alma Stratejilerinin İncelenmesi ... 256
Suç Araştırmaları Uzmanı Elif HANBAY, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 256
Dr. Öğr. Üyesi Gülçin ORHAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 256
Algoritmalarla İnşa Edilen Sosyal Gerçeklik ve Yeni Sosyal Düzen ... 260
Dr. Öğr. Gör. Serpil Seda ŞİMŞEK, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 260
Dijitalleşme ve İnsan Hakları: Din ve Vicdan Özgürlüğüne Yönelik Fırsatlar ve Tehditler ... 262
Dr. Öğr. Üyesi Güliz DİNÇ, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi ... 262
Siber Ortamda Davranış Kuralları ve Siber Etik ... 264
J. Asb. Üçvş. Zeynep Akgül AÇIKGÖZ ... 264
Dijital Dünyada Mahremiyete Yönelik Tehditler ve Hukuki Bağlamda Kişisel Veri Güvenliğinin Sağlanması ... 268
J. Asb. Bçvş. Zühal CENGİZ, Işıklar Jandarma Astsubay Meslek Yüksekokulu ... 268
Suç Tahminlemesi: Son On Yılın Bibliyometrik Bir Analizi ... 270
Dr. İskender Volkan SANCAR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 270
Stratejik İç Güvenlik Yönetimi Bağlamında Kent Ve Çevre Tasarımı Yoluyla Suç Önleme ... 272
Dr. Gürkan GÜNDÜZ, Jandarma Genel Komutanlığı ... 272
Kolluk Etik İlkelerinin Gelişimi ve Türk Kolluk Etik İlkelerinin Değerlendirilmesi ... 276
Doç.Dr.J.Alb. Erdem ÖZGÜR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi ... 276
Hilal Nur YILDIZ, Bilim Uzmanı ... 276
Sınır Aşan Suçlar ve Terörizm Bağlamında Sigara Kaçakçılığında PKK'nın Rolü ... 278
Dr. Öğr. Üyesi Haydar Karaman, Kilis 7 Aralık Üniversitesi ... 278
Van'da İç Güvenlik: Terör ve Kaçakçılık Faaliyetleri ... 280
Nesrin Kalkan OKUR ... 280

Azerbaycan ve Cop 29 282
Doç. Dr. Güler KAFKASLI, Azerbaycan Bilimler Akademisi 282
İklim Değişikliğinin Küresel Deniz Güvenliği Üzerindeki Etkilerinin Uluslararası Kuruluşlar Perspektifinden İncelenmesi 284
Buse KONUKLAR, Ticaret Bakanlığı, GAP Gümrük ve Dış Ticaret Bölge Müdürlüğü 284
Dr. Ejbel ÇIRA DURUER, İçişleri Bakanlığı Sahil Güvenlik Komutanlığı 284
Prof. Dr. Süheyla Suzan GÖKALP, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, İdare Hukuku Anabilim Dalı .. 284
Uluslararası Hukuk Bağlamında İklim Değişikliğinin Küresel Güvenliğe Etkisi 286
Dr. Öğr. Üyesi Erdi ŞAFAK, Yakın Doğu Üniversitesi 286
Bir Küresel Güç ve Güvenlik Tehdidi Olarak İklim Değişikliği ve Salgın Hastalıklar: Qou Vadis Dünya? 290
Dr. Öğr. Üyesi Veysel BABAHANOĞLU, Düzce Üniversitesi 290
Hibrit Tehditlerle Mücadele Çerçevesinde Kamu Yönetimini Gözden Geçirmek 294
Dr. Eren EROĞLU, Milli Savunma Bakanlığı 294
Üç Boyutlu Basım Teknolojisi İle Basılmış Silahlar ve *"Jstark1809"* 300
Doç. Dr.Aylin YALÇIN SARIBEY, Üsküdar Üniversitesi 300
YL Öğr. Ayşenur BÜYÜKKAYMAZ, Üsküdar Üniversitesi 300
Patlayıcı Madde Tespiti ve Analizinde Son Gelişmeler 304
Öğr. Gör. Sinecan İrem BOZKUŞ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 304
Küresel İklim Krizinin Düzensiz Göç Üzerine Etkileri: Afrika Örneği 306
Doç. Dr. Özlem ÖZDEMİR, Fenerbahçe Üniversitesi 306
Tolga TELLAN, Ankara İl Sağlık Müdürlüğü 306
İklim Değişikliği Kaynaklı Düzensiz Göç Hareketleri ve Türkiye' ye Yönelik Risklerin Değerlendirilmesi 310
Doç. Dr. Serkan YENAL, Milli Savunma Üniversitesi 310
Akdeniz'de Rekabet ve Çatışma (1935-1936) 312
-Diplomat M. Ali Türkgeldi'nin Raporlarına Göre- 312
Prof. Dr. İsmet TÜRKMEN, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi 312
Öğr. Gör. Fatih ERARSLAN, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi 312
Milli Mücadele Dönemi'nde Ankara Hükümetinin İç Güvenlik Faaliyetleri: Sevk, İskân ve Yerel Yönetim Uygulamaları Örneği 314
Arş. Gör. Dr. Ayça YENİLMEZ, Jandarma Sahil Güvenlik Akademisi 314
Türkiye Cumhuriyeti'nde 1930-1945 Döneminde Açık Kaynak İstihbaratı Uygulamaları 316
Dr. Vahide ÇETİN 316
1923'ten 2023'e Türk Güvenlik Politikasının Evrimi 318
Hüseyin ADATEPE, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 318
Covid-19 Pandemi Döneminde Güvenlik ve Asayiş Olaylarındaki Değişim 322
Dr. Öğr. Üyesi Mehmet KAHYA, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi 322
Öz 322
Abstract 324
21. Yüzyılda Küresel Salgınların Ulusal Güvenliğe Etkisi: Amerika Birleşik Devletleri Örneği .. 326

Dr. Fatih ÖZGÜVEN *326*

İklim Değişikliğinin Salgın Hastalıkların Ulusal Güvenliğe Etkileri *328*

Doç.Dr. Hasan KOÇYİĞİT, Aksaray Üniversitesi *328*

YL Öğr. Mustafa ÇAVUŞ, Aksaray Üniversitesi *328*

Covid-19 Pandemisi ve Kriz Yönetimi ile ilgili olarak hazırlanmış makalelere yönelik Bibliyometrik bir Analiz (2020-2023) *330*

Dr. Ahmet SARNIÇ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi *330*

Dr. Öğr. Üyesi Safa ACAR, Siirt Üniversitesi *330*

Onur Kurulu	
Ali YERLİKAYA	İçişleri Bakanı
Mehmet SAĞLAM	İçişleri Bakan Yardımcısı
Orgeneral Arif ÇETİN	Jandarma Genel Komutanı
Prof.Dr. Erhan AFYONCU	Milli Savunma Üniversitesi Rektörü
Tümamiral Ahmet KENDİR	Sahil Güvenlik Komutanı
Tümgeneral Şakir USLU	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi Başkanı

Sempozyum Başkanı	
Prof. Dr. Osman KÖSE	JSGA Güvenlik Bilimleri Fakültesi Dekanı

Bilim Kurulu	
Prof.Dr. Osman KÖSE	JSGA Güvenlik Bilimleri Fakültesi Dekanı
Prof.Dr. Sertaç Hami BAŞEREN	Ankara Üniversitesi
Prof.Dr. Emel ÇETİNKAYA	Sakarya Üniversitesi
Prof.Dr. Elif ÇOLAKOĞLU	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Prof.Dr. Dilşen İNCE ERDOĞAN	Dokuz Eylül Üniversitesi
Prof.Dr. Cemal İYEM	Aydın Adnan Menderes Üniversitesi
Prof.Dr. Şahin KARASAR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Prof.Dr. Max KILGER	The University of Texas at San Antonio
Prof.Dr. Maggie O'NEILL	University of Cork
Prof.Dr. Gökhan İbrahim ÖĞÜNÇ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Prof.Dr. Ahmet ÖZCAN	Milli Savunma Üniversitesi
Prof.Dr. Muharrem ÖZEN	Ankara Üniversitesi
Prof.Dr. Ali İhsan UZAR	SBÜ Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Prof.Dr. Andrew WILSON	Bradford Üniversitesi
J.Alb. Doç. Dr. Naci AKDEMİR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Doç.Dr. Hannah KING	Durham University
Doç.Dr. Serkan YENAL	Milli Savunma Üniversitesi
Doç.Dr. Ali YILDIRIM	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Bkm. Alb. Dr. Tarık AK	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Alb. Dr.Öğr. Üyesi B.Uğur BAŞARANEL	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Alb. Dr.Öğr. Üyesi Mehmet KAHYA	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
SG. Alb. Öğr. Gör. Dr. Umut SÖNMEZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Yb. Dr.Öğr. Üyesi Ümit ŞEVİK	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Mu. Yb. BS. Dr. Vedat YILMAZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Bnb. Dr. Öğr. Üyesi İlkay GÜLERYÜZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Dr.Öğr. Üyesi Kürşad GÜÇ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Dr.Öğr. Üyesi Gülçin ORHAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Dr.Öğr. Üyesi Ayşen TEZEL	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Öğ. Yzb. Dr. Begüm ÇARDAK	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Dr. Rajeev GUNDUR	University of the West of Scotland
Dr. Özge GÜLVER	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Dr. Joanna SIEKIERA	University of Bergen
Dr. Ayça YENİLMEZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Düzenleme Kurulu	
J.Kd. Alb. Doç.Dr. Naci AKDEMİR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
SG. Alb. Öğr. Gör. Dr. Umut SÖNMEZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Yb. Emrah ÇELİK	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Bnb. Dr. Öğr. Üyesi İlkay GÜLERYÜZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Doç.Dr. Ali YILDIRIM	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Per. Bnb. Serhat ŞAHİN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Bnb. Hasan Mert YOLCU	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Bnb. Gökhan TAŞKIN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Bnb. Arman SERT	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Yzb. Cem EROĞLU	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Yzb. Emre OĞUR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Yzb. Ozan DURUKAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Ütğm. Engin SEVİL	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Tğm. Oğuzhan ESEN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Tğm. Hatice İŞCAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Tğm. Ümit ÇELİK	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Tğm. Emre ŞAHİN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Tğm. Şeyda ÖCAL ARSLAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Öğr. Gör. Dr. Onur GÜVEN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Dr. Ayça YENİLMEZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Öğ. Gör. Süleyman Hilmi KIZILDAĞ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Öğ. Gör. Engin DURUKAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Öğr. Gör. Havva Aybike ESKİ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Arş. Gör. Cansel AKYÜZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Arş. Gör. Pınar AYDEMİR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Arş. Gör. Sena GÖKÇEGÖZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Arş. Gör. Feride AÇIKALIN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Arş. Gör. Rukiye TURGUT	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Arş. Gör. Talha ŞENOL	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Arş. Gör. Süleyman ÇALIŞKAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Arş. Gör. Şükrü ARSLAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Hüsnücan YEŞİLYURT	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Abdullah TURGUT	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Yasin YÜCEL	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Sercan ÇİLİNGİR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Furkan ŞENKAYA	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Hakan YILDIZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Yiğit Can AKTAŞ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Mehmet Ali BAYSAL	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. Mert KULA	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Atğm. İzzet CEBE	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb. Kd. Bçvş. Coşkun POLAT	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb. Kd. Bçvş. Mustafa ŞAHİNDOKUYUCU	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

J.Asb.Kd.Bçvş. Ahmet CEVAHİR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Bçvş. Ercan ALTINSOY	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Bçvş. Zafer TÜRK	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kad.Kd.Üçvş. Erkan BALAKO	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Üçvş. Hakan HACIOĞLU	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Üçvş. İsmail KURAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Üçvş. Emin ACUNER	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Üçvş.Zeynep AKGÜL AÇIKGÖZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Çvş.İbrahim ÖZCAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Çvş. Tuğçe KIYMAZ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Çvş.Mihrican KAYRAKLIK	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Çvş. Mustafa DÜZCÜ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Çvş. Güney MİNTEŞ	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Kd.Çvş. Hakan ATALAY	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Asb.Çvş. Ebubekir ÖZDEMİR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Uzm.De.Me. Nurdan YILDIRIM	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Uzm.De.Me. Sümeyye TAN	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
De.Me. Ayşe YÜCEL	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
De.Me. Fatih BAYAR	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
De.Me. Ufuk SARIKAYA	Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

BİLDİRİ ÖZETLERİ

Stratejik Yönetimde Bir Örgütsel Dönüşüm Örneği: Kentleşmiş Sorumluluk Bölgelerindeki Jandarma Kolluk Hizmetleri

Tümgeneral Cengiz YILDIZ, Jandarma Genel Komutanlığı

J.Kd.Bnb. Gökhan TÜRKÖZ, Jandarma Genel Komutanlığı

Öz

Jandarma Genel Komutanlığı, bağlı olduğu mevzuatın son değişikliklerinden önceki hâlinin bir gereği olarak, belediye sınırlarının dışında kalan yerleşim yerlerinde emniyet ve asayişi sağlamakla yükümlü bir genel kolluk teşkilatı olarak hizmet vermiştir. Ülkemizin gelişen kentleşme düzeyine bağlı olarak, günümüzde Jandarma Genel Komutanlığının daha çok sorumluluk bölgesi kentleşmiş yerleşim yerleri içinde kalmış ve kentleşme düzeyindeki artış eğilimi Jandarma teşkilatının bu bölgelerde hizmet sunmasını bir zorunluluk haline getirmeye başlamıştır. Bu nedenle, Jandarma Genel Komutanlığının hizmet sunacağı sorumluluk bölgelerinin coğrafî ve demografik özelliklerinin yeniden tanımlanarak kentleşmiş sorumluluk bölgelerinde verilecek Jandarma hizmet gerekliliklerini ve dolayısıyla stratejik yönetim anlayışını incelemek gerektiği değerlendirilmiştir. Bu çalışmanın amacı, kentleşmiş sorumluluk bölgelerinde verilecek Jandarma hizmetleri kapsamında Jandarma Genel Komutanlığının stratejik yönetim anlayışı başta olmak üzere, hizmet standartları, hizmet gereklilikleri ve iş akış mantığının incelenmesi konusunda bir farkındalık oluşturmak ve örnek bir model sunmaktır. Cumhuriyet'in kuruluşuyla Türk Silahlı Kuvvetlerinin bir parçası olarak hizmet veren Jandarma teşkilatının organizasyonel yapısı ve stratejik yönetim anlayışı askeri doktrin çerçevesinde tasarlanmıştır. Türk Silahlı Kuvvetlerinde, mangadan tümene kadar görülen yapısal tablo Jandarma Genel Komutanlığında asayiş timlerinden Jandarma Bölge Komutanlığına kadar neredeyse birebir kopyalanmıştır. Ancak 2016'dan sonra İçişleri Bakanlığına bağlılığının mevzuatta daha belirgin bir şekilde ifade edilmesinden sonra organizasyonel yapılanmada emniyet ve asayiş hizmetlerinde duyulan ihtiyaca cevap verecek ölçüde bu yapısal mantığın önemli ölçüde değiştiğine tanıklık edilmiştir. Gelişen şartlara ve bölgesel ihtiyaçlara uygun yeni birimlerin Jandarma teşkilat yapısına adaptasyonu ve bu konudaki gayretlerin artarak devam etmesi, Jandarma Genel Komutanlığındaki stratejik yönetim anlayışındaki değişime bir kanıt olarak değerlendirilmektedir.

Bu anlayışın sahadaki en önemli yansıması, Jandarma Karakollarında uygulanan standart Karakol yapısının ötesinde, daha geniş çerçeveden görülen Turizm Jandarma Karakol Komutanlıklarının organizasyonel yapısında görülmektedir. Jandarmanın görev yaptığı sorumluluk bölgelerinin ve buna bağlı olarak hedef kitle profilinin göz önünde bulundurularak saha uygulamalarında yaptığı güncellemeler bölgesel ve demografik ihtiyaçların sürekli olarak değerlendirildiği gelişkin bir stratejik yönetim anlayışının bir göstergesi olarak incelenmiştir. Araştırmanın kapsamı, Jandarmanın kolluk hizmetleri bakımından örgüt yönetimi, stratejik yönetim, stratejik insan kaynakları yönetimi ve stratejik iletişim yönetimi perspektifi dahilinde yapılmış olan uygulamaları inceleyerek uygulanabilir düzenleme önerileri geliştirmektir. Bu bağlamda, yapılan alanyazın araştırmasında Jandarmanın kentleşmiş sorumluluk bölgelerinde yaptığı görevlere yönelik yeteri kadar bilimsel araştırma yapılmadığı tespit edilmiştir. Bu çalışma, nicel araştırma yöntemlerine uygun olarak tasarlanmıştır. Bu kapsamda, açık kaynaktan erişilen Jandarma sorumluluk bölgelerine ait demografik özellikler ile Türkiye'nin kentleşme verileri derlenerek analiz edilmiştir. Buradan hareketle, Jandarma Genel Komutanlığının dünya standartlarına ve ülke içindeki ontolojik gerçekliğe uygun olarak gittikçe önemini artıran kentleşmiş sorumluluk bölgelerinde sunacağı kolluk hizmetlerinin diğer sorumluluk bölgelerinde sunduğu hizmetlerden belirli oranda farklılık göstermesi gerekliliği ortaya konmuştur. Çalışmanın herhangi bir varsayımı bulunmamakla birlikte, gerçek durumlar üzerinden değerlendirme yapılmıştır. Sonuç itibariyle, Türkiye kentleşmeye yönelik gelişimine coğrafî, demografik ve ekonomik olarak devam eden bir ülke konumunda olduğundan, geliştirilen kent tipi hizmet modellerinin yeniden incelenmesi önerilmiş ve Jandarmanın gelecek yüzyılda daha geniş ölçekli bir stratejik yapıya sahip, geniş bir hizmet alanına hitap eden, teknolojik bakımdan daha gelişmiş bir kolluk kuvveti olma hedefinde uygulaması öngörülen stratejik yönetim uygulamaları önerilmiştir.

***Anahtar Kelimeler**: Stratejik Yönetim, Stratejik İnsan Kaynakları Yönetimi, Stratejik İletişim Yönetimi, Kolluk Yönetimi, Kent Güvenlik Yönetimi*

An Example of Organizational Transformation in Strategic Management: Gendarmerie Law Enforcement Services in Urbanized Areas of Responsibility

Abstract

The Gendarmerie General Command served as a general law enforcement organization, responsible for ensuring safety and security in settlements outside the municipal borders -as a requirement of the related legislations before the latest amendments. Depending on the developing urbanization level of Türkiye, more of the responsibility areas of the Gendarmerie General Command serves within urbanized settlements today, and the increasing tendency for urbanization requires the Gendarmerie organization to provide services in these regions, as well. Therefore, re-defining the geographical and demographic characteristics of the responsibility areas where the Gendarmerie General Command will provide service has been evaluated as necessary. This study aims to raise awareness and provide a model by examining the service standards, service requirements, workflow logic, and strategic management approach of the Gendarmerie General Command, within the scope of Gendarmerie services for urbanized areas of responsibility. The organizational structure and strategic management approach of the Turkish Gendarmerie, which has served as a part of the Turkish Armed Forces since establishment of the Republic, was designed in accordance with military doctrine. The organizational structure in the Gendarmerie was a copy of the Turkish Armed Forces. The public order team was a copy of squad, and the Gendarmerie Regional Command, was copy of division. However, after 2016, when the affiliation of the Gendarmerie General Command to the Ministry of Internal Affairs was expressed more clearly in the legislation, it has been witnessed that this structural doctrine has changed significantly in order to meet the need for security and public order services.

The emergence of new units in the Gendarmerie organizational structure, which are suitable for developing conditions and local needs should be considered as evidence of the change in the strategic management approach in the Gendarmerie General Command. The most important reflection of this understanding in the field is detected in the organizational structure of Tourism Gendarmerie Station Commands, as a broader perspective: beyond the Gendarmerie Station standards. The updates made by the gendarmerie in field practices, by taking into account the areas of responsibility in which it operates and the target audience profile, have been examined as an indicator of an advanced strategic management approach in which regional and demographic needs are constantly evaluated. The scope of the research is to develop applicable regulatory recommendations by examining the practices made within the perspective of organizational management, strategic management, strategic human resources management and strategic communication management in terms of law enforcement services of the Gendarmerie. In this context, it was determined that lack of scientific research on Gendarmerie duties in urbanized areas of responsibility in related literature. This study was designed in accordance with quantitative research methods. In this context, demographic characteristics of Gendarmerie responsibility areas and Turkey's urbanization data, accessed from open source, were compiled and analyzed. Based on this, it has been revealed that the law enforcement services to be provided by the Gendarmerie General Command in the increasingly important urbanized areas of responsibility, in accordance with world standards and the ontological reality within the country, must differ to a certain extent from the services provided in other areas of responsibility. Although the study does not have any assumptions, the evaluation was made based on real situations. As a result, since Turkey is a country that continues its development towards urbanization geographically, demographically and economically, it has been suggested that the urban type service models developed will be re-examined and the Gendarmerie will have a larger-scale strategic structure, appeal to a wide service area, and be more technologically advanced in the next century. Strategic management practices that are intended to be implemented in the aim of becoming an advanced law enforcement force have been suggested.

Keywords: *Strategic management, strategic human resources management, strategic communication management, police management, public security management*

Çin'in Küresel Güvenlik Girişimi: Çok Kutuplu Küresel Düzen Inşasının Bir Parçası mı Yoksa Hegemonik Bir Enstrüman mı?

Prof. Dr. Osman KÖSE, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi Güvenlik Bilimleri Fakültesi Dekanı

Dr. Hüseyin KORKMAZ, EGM

Öz

Çin, küresel ölçekte diğer devletlerin iç işlerine karışmadığı tarafsız ve bağımsız bir diplomatik seviyede kalmayı tercih etmektedir. Ancak ABD ile keskinleşen küresel hegemonya rekabeti ve ekonomik yükselişinin getirmiş olduğu bazı zorunluluklar Çin'i küresel düzeni revize etmeye dönük bir eğilime yönlendirmiştir. Bununla beraber Çin, BRICS ve ŞİÖ gibi uluslararası mekanizmalar aracılığı ile küresel ve bölgesel ölçeklerde düzenleyici ve yeniden inşaya yönelik bir çabanın içerisindedir. Öte yandan Çin'in Rusya ile yakınlaşması ve kapsamlı stratejik ortaklıktan ittifak benzeri bir ilişkiler ağına yönelmeleri de çok kutuplu yönelimin bir diğer önemli emaresidir. Çin'in Küresel Güvenlik Girişimi de (KGG) böyle bir çabanın en somut ürünlerinden birisi olarak öne çıkmaktadır.
KGG, Çin'in küresel düzendeki rolünü yeniden tanımlama ve çok kutuplu dünya düzeni oluşturma çabasının bir parçası olarak öne çıkmaktadır.

Bu çalışmada konstrüktivizm perspektifinden, KGG'nin Çin'in küresel düzen içerisindeki kimliğini ve rolünü nasıl şekillendirdiği analiz edilmekte ve bu girişimin çok kutuplu bir küresel düzen ihtimalini ortaya çıkarıp çıkarmadığı irdelenecektir. KGG'nin Pax-Sinica'ya dönük bir hegemonik enstrüman olabileceği argümanı üzerinden Çin'in mevcut küresel düzeni revize etmeye dönük motivasyonu ve bunun etkileri analiz edilecektir. Sonuç olarak, KGG'nin çok kutuplu küresel düzene yönelik bir hamle mi yoksa Çin'in hegemonya arayışının bir parçası mı olduğu sorusu, bahse konu girişimin karmaşık doğasını ve uluslararası ilişkilerdeki yerini derinlemesine inceleyen bu çalışmanın temel odağını oluşturmaktadır.

Bu soruya kapsamlı ve derinlemesine bir şekilde cevap verebilmek için Çin'in inşacı hamlelerini ve küresel düzene yönelik tahayyülünü dikkatle incelemek gerekmektedir. Çalışmanın birinci bölümü bu çerçevede konstrüktivist yaklaşımı ve bu perspektif üzerinden Çin'in küresel düzen tahayyülünü ele almaktadır. İkinci bölümde Çin'in resmi olarak duyurduğu Küresel Güvenlik Girişimi açıklanacak ve detaylı bir şekilde ele alınacaktır. Son bölümde ise KGG'nin çok kutuplu dünya düzeni tahayyülündeki yeri ve küresel bir Pax-Sinica (Çin Barışı) ihtimali tartışılacaktır.

KGG böyle bir döneme kapı aralamak isteyen Çin'in retorik anlamda ilk anlatısı ve kurucu metni vazifesini görebilir mi? Ya da Çin'in merkezi ağırlığını oluşturduğu çok kutuplu bir küresel güvenlik modeli inşa edilebilir mi? Bu soruların tartışılması aynı zamanda ileride yapılacak çalışmalara yön göstermesi açısından kıymetli bulunmaktadır.

Bu çalışmanın amacı Çin'in küresel güvenlik girişimini değerlendirmek ve bu girişimin küresel düzen tahayyülleri içerisindeki rolünü ve yerini belirlemektir. Çin'in bu girişim ile nasıl bir dış politika hatta küresel anlatı inşasına yöneleceğini ön görmeye çalışmaktır. Bu çerçevede Çin'in içerisinde bulunduğu küresel rekabetin ve karşı karşıya kaldığı jeopolitik zorunlulukların girişimi nasıl etkileyeceği ve yönlendireceği sorusu çalışmanın bir diğer motivasyonunu oluşturmaktadır.

Çalışmanın temel argümanına göre KGG, Çin'in küresel düzendeki rolünü yeniden tanımlama ve çok kutuplu dünya düzeni oluşturma çabasının bir parçası olarak öne çıkmaktadır. Bu girişim aynı zamanda ABD'nin mevcut küresel düzendeki liderliğine meydan okumakta ve ABD karşıtı ülkeleri aynı safta hizalamaya zorlayan bir yeni normal yaratmaktadır. Mevcut küresel düzenin güvenlik üretemediği ve dünyanın birçok bölgesinde patlak veren çatışmaların yayılmaya başladığı görülmektedir. Bahse konu dinamiğin küresel bir güvensizlik yarattığı bu ortamda KGG bir alternatif olarak öne çıksa da Çin'in kapasitesi ve bu sorumluluğu nasıl realize edebileceği konusunda bazı soru işaretleri de bulunmaktadır.

Çin, KGG konusunda bir küresel anlatı oluşturmaya çabalamaktadır ancak bunun pratiğe dökülmesi konusunda önünde uzun bir yol vardır. Ortadoğu'da Suudi Arabistan ve İran ilişkilerinin yumuşaması ve BRICS'in genişleyen yapısı Çin'in pratik adımları olarak görülse de KGG'nin gerçek anlamda işlemesi için gereken konsensüs henüz oluşmamıştır. Öte yandan Çin ve Rusya'nın öncülüğünü yaptığı ve BRICS ile somutlaşan çok kutupluluk yönelimi küresel anlatıda ortaya çıkan yarılmanın en somut yansımasıdır. KGG bu yönelimin kurucu metni olmaya adaydır. Çin'in bu konudaki tutumu ve diğer ülkelerin bahse konu girişime verecekleri destek belirleyici olacaktır ancak asıl belirleyici olanın

ABD-Çin rekabeti ve küresel hegemonya rekabetinin seyri olacağı değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Çin, küresel güvenlik girişimi, çok kutupluluk, hegemonya, Çin barışı*

China's Global Security Initiative: Part of the Construction of a Multipolar World Order or a Hegemonic Instrument?

Abstract

At the global level, China prefers to remain at a neutral and independent diplomatic level where it does not interfere with the internal affairs of other states. However, the sharpening competition for global hegemony with the United States and some of the imperatives brought about by its economic rise have led China to a tendency to revise the global order. Nevertheless, through international mechanisms, such as BRICS and SCO, China is engaged in regulatory and reconstruction efforts at the global and regional levels. On the other hand, China's rapprochement with Russia, shifting from a comprehensive strategic partnership to alliance-like relations, is another important sign of multipolarisation. China's Global Security Initiative (GSI) is one of the most concrete products of this endeavor. The GSI is part of China's efforts to redefine its role in global order and the creation of a multipolar world order.

From a constructivist perspective, this study analyzes how GSI has shaped China's identity and role in the global order. It also examines whether this initiative opens the possibility of a multipolar world order. China's motivation to revise the existing global order and its implications are analyzed by arguing that the GSI could be a hegemonic instrument for Pax Sinica. Consequently, the question of whether GSI is a move towards a multipolar global order or part of China's quest for hegemony is the main focus of this study, which examines the complex nature of the initiative and its place in international relations.

To provide a comprehensive and in-depth answer to this question, it is necessary to carefully examine China's constructivist moves and its conception of world order. From this perspective, the constructivist approach and China's conception of world order were examined in the first part of this study. In the second part, China's officially announced Global Security Initiative is explained and analyzed in detail. Finally, it discusses the place of GSI in the Chinese imagination of a multipolar world order and the possibility of a global Pax Sinica (Chinese Peace).

Can the GSI serve as China's first rhetorical narrative and founding text to open the door to such an era? Or can a multipolar global security model be built with China at the center? Discussing these questions is valuable for guiding future research.

The purpose of this study is to evaluate China's global security initiative and determine its role and place in imagining the global order. This is an attempt to anticipate what kind of foreign policy and even global narrative construction China will turn to through this initiative. This is done by asking how China's global competition and geopolitical imperatives influence and guide the initiative.

The main argument of this study is that GSI is part of China's efforts to redefine its role in the global order and the creation of a multipolar world order. This initiative also challenges U.S. leadership in the current global order and creates a new normal that forces anti-US countries to align on the same side. The current global order has failed to provide security and conflicts have begun to proliferate in many parts of the world. In an environment where this dynamic is creating global insecurity, GSI stands out as an alternative; however, there are questions about China's capacity and how it can realize this responsibility.

China is attempting to build a global narrative around GSI, but there is a long way to go before this can be put into practice. While the softening of relations between Saudi Arabia and Iran in the Middle East and the expanding structure of BRICS are seen as practical steps by China, a consensus on the actual functioning of GSI has yet to emerge. However, the most tangible reflection of the emerging rift in the global narrative is the multipolar orientation pioneered by China and Russia and embodied in the BRICS. GSI is a candidate for the founding text of this orientation. China's stance on this issue and the support of other countries for this initiative will be crucial, but the main determinant will be the US–China rivalry and the course of the competition for global hegemony.

Keywords: *China, global security initiative, multipolarity, hegemony, Pax-Sinica*

Karabağ Savaşı Sonrasında Güney Kafkasya'da Yeni Güç Dengeleri ve Türkiye'nin Artan Jeopolitik Önemi

Prof. Dr. Yıldız DEVECİ BOZKUŞ, Ankara Üniversitesi

Öz

Bu çalışmada öncelikle tarihsel süreçte genel olarak Kafkasya özel olarak ise Güney Kafkasya bölgesinin jeopolitik ve jeostratejik önemi üzerinde durulacaktır. Daha sonra Türkiye'nin bu bölge ile olan ilişkileri tarihi perspektiften ele alınarak Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Türkiye'nin bu bölge ile olan tarihi, siyasi ve kültürel bağları incelenecektir. Daha sonra Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından bölgede yapay olarak yaratılan meseleler arasında Karabağ sorunu ve bu süreçte yaşanan gelişmeler değerlendirilecektir. Bu çerçevede Karabağ sorununun Güney Kafkasya ve uluslarası ölçekteki önemi üzerinde durulacaktır. Bu kapsamda Karabağ'ın işgali ve sonrasında Batı dünyasının Azerbaycan ve Ermenistan'a yönelik izlemiş olduğu politikalar ele alınacaktır. Karabağ bölgesinin otuz yıllık işgalden kurtarılması sürecinde Türkiye'nin izlediği politikalar ve uluslararası kamuoyunun Türkiye'nin tutumuna dair izlenimleri de ele alınacaktır. Çalışmada Karabağ'ın işgalden kurtarılmasının ardından Türkiye-Azerbaycan ilişkilerini stratejik müttefiklik mertebesine yükseltmiş olan Şuşa beyannamesinin uluslararası kamuoyundaki yankıları da ele alınacaktır. Sonrasında Güney Kafkasya'da Zengezur koridorunun açılması konusunda yürütülen çalışmalar ve atılan adımların Batı kamuoyundaki yansımaları değerlendirilerek, genel hatlarıyla Türkiye'nin desteğiyle Karabağ'ın işgalden kurtrarılmasının Güney Kafkasya'da tüm dengeleri değiştirdiği anlatılacaktır. Yeni dönemde bölgenin küresel ve bölgesel güçlerin adeta bir mücadele alanına dönüştüğü belirtilecektir. Bu kapsamda Türkiye'nin bu süreçte yeni güvenlik mimarisindeki rolü ve bölge ülkeleri ile olan ilişkileri de incelenecektir. Özellikle "Altılı Platform" veya "3+3" önerisiyle birlikte Güney Kafkasya'da Türkiye-Rusya-İran arasında başlayan yeni dönem jeopolştik ve jeostratejik açılardan değerlendirilecektir. Zengezur koridorunun hayata geçmesiyle birlikte bölgede ulaşım, ticaret ve diplomasi alanında olası gelişmeler ve bu gelişmelerin Türkiye-Azerbaycan ilişkilerine etkileri üzerinde de durulacaktır. Çalışmada ayrıca Karabağ'ın işgalden kurtarılmasının ardından Türkiye-Ermenistan ilişkilerinde başlayan normalleşme görüşmeleri de ele alınacaktır. Türkiye'nin ve Ermenistan'ın ilişkileri görüşmek üzere özel temsilci atamaları, bu özel temsilcilerin yaptıkları görüşmeler ile Azerbaycan'ın Ermenistan'la ilişkilerinin normalleşmesinin bölgesel ve küresel etkileri de incelenecektir. Özellikle Ermenistan'ın son dönemlerde öne sürmüş olduğu Barış Kavşağı projesinin Türkiye ve bölge ülkeleri açısından önemi üzerinde de durularak yeni dönemde Güney Kafkasya bölgesinde Türkiye'nin bölgeyle olan tarihi ve kültürel bağları da göz önünde bulundurularak Türkiye'nin nasıl bölgenin parlayan bir yıldızına dönüştüğü jeopolitik ve jeoekonomik açılardan analiz edilecektir.

Çalışmada ayrıca Güney Kafkasya'nın yeni dönemde aynı zamanda bölgesel ve küresel güçlerin bir mücadele alanı olarak da öne çıktığı ve gündemde bu hususla ilgili olarak yer almaya devam edeceğine değinilecektir. Özellikle Ukrayna savaşıyla birlikte küresel çapta yaşanan enerji krizinde Azerbaycan'ın alternatif bir enerji kaynağı ve rotası olarak bölgedeki öneminin giderek artmaya başladığına da yer verilecektir.

Böylece Türkiye Cumhuriyetin 100. yılında temelleri Atatürk dönemi Türk Dış Politikasına dayanan "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" politikası çerçevesinde Güney Kafkasya'da da normalleşme adımları atarak Ermenistan ile de sınırların açılması konusunda önemli adımlar atacağı belirtilecektir. Yeni dönemde normalleşme adımlarının artarak devam edeceği bu süreçte denge politikasının da gözetileceği ve bu sürecin başta Avrupa Birliği (AB) olmak üzere diğer ülke ve kuruluşlarla ilişkilerde de etkili olacağı belirtilecektir.

Anahtar Kelimeler: *Türkiye, Azerbaycan, Karabağ, Küresel Aktörler, Zengezur Koridoru.*

After the Karabakh War: New Power Dynamics in South Caucasus and Turkey's Increasing Geopolitical Significance

Abstract

In this study, firstly, the geopolitical and geostrategic importance of the Caucasus region in general, and specifically the South Caucasus region, will be emphasized in the historical process. Then, Turkey's relations with this region will be examined from a historical perspective, and Turkey's historical, political, and cultural ties with this region from the Ottoman era to the Republic will be scrutinized. Subsequently, after the dissolution of the Soviet Union, the Nagorno-Karabakh issue and the developments during this process, among the artificially created issues in the region, will be evaluated. In this context, the importance of the Nagorno-Karabakh issue in the South Caucasus and on an international scale will be emphasized. Within this framework, the occupation of Karabakh and the Western world's policies towards Azerbaijan and Armenia will be discussed. The policies pursued by Turkey and the impressions of the international public regarding Turkey's stance during the process of liberating Karabakh from occupation will also be addressed. The echoes of the Shusha Declaration, which elevated Turkey-Azerbaijan relations to the level of strategic alliance after the liberation of Karabakh from occupation, will also be examined in the international public opinion. Subsequently, the efforts and reflections of the opening of the Zangezur corridor in South Caucasus, which have been carried out with the support of Turkey, will be evaluated in the Western public opinion, and it will be narrated how the liberation of Karabakh from occupation with the support of Turkey changed all the balances in the South Caucasus. It will be emphasized that in the new era, the region has turned into an arena of struggle for global and regional powers. In this context, Turkey's role in the new security architecture and its relations with regional countries during this process will also be examined. Especially with the "Hexagonal Platform" or "3+3" proposal, the new era that began between Turkey-Russia-Iran in South Caucasus will be evaluated in terms of geopolitical and geostrategic aspects. With the realization of the Zangezur corridor, possible developments in transportation, trade, and diplomacy in the region and the effects of these developments on Turkey-Azerbaijan relations will also be emphasized. In the study, normalization talks that started in Turkey-Armenia relations after the liberation of Karabakh from occupation will also be addressed. Special envoy appointments by Turkey and Armenia to discuss relations, the meetings held by these special envoys, and the regional and global effects of the normalization of relations between Azerbaijan and Armenia will be examined. Especially, the regional and global effects of Armenia's Peace Crossroads project, which has been put forward in recent years, will be emphasized, taking into account Turkey's historical and cultural ties with the region, and how Turkey has become a shining star in the geopolitical and geo-economic aspects in the South Caucasus region in the new era will be analyzed. In the study, it will also be mentioned that in the new era, South Caucasus has emerged as an arena of struggle for regional and global powers and will continue to be on the agenda in this regard. Especially with the global energy crisis experienced on a global scale with the Ukraine war, it will be stated that Azerbaijan's importance as an alternative energy source and route in the region is gradually increasing. Thus, it will be stated that in the 100th year of the Republic of Turkey, within the framework of the "Peace at Home, Peace in the World" policy, which has its foundations in the Turkish Foreign Policy of the Atatürk era, normalization steps will be taken in South Caucasus, and significant steps will be taken towards the opening of borders with Armenia. In this process, it will be emphasized that the balance policy will be observed, and this process will be effective in relations with other countries and organizations, especially the European Union (EU).

Keywords:*Turkey, Azerbaijan, Karabakh, Global Actors, Zangezur Corridor*

Küresel Güvenlikte Jeopolitik Gelişmeler Işığında Türkiye'nin Durumu

Doç. Dr. Orhan Karaoğlu, Cumhurbaşkanlığı Güvenlik ve Dış Politikalar Kurulu

Öz

Günümüzde dünya çoklu (Polycrisis) ve daimi (Permacrisis) süreci içerisinde. Küresel ve bölgesel arenada yaşanan jeopolitik gelişmelerin siyasi, toplumsal ve ekonomik krizlerin ardı arkası kesilmiyor. Bu nedenle sosyal bilimler alanında çalışanların özellikle de siyaset bilimcilerin ve uluslararası ilişkiler uzmanlarının yaşanan gelişmeleri yoğun bir mesai harcayarak anlamaya ve anlamlandırmaya çalıştığı bir süreçten geçiyoruz.

11 Eylül 2001 ile başlayan küresel krizler silsilesinin, 2008 ekonomik krizi, Arap Baharı ve sonrasında yaşananlar, Rusya'nın Kırım'ı ilhakı, 2020'de patlak veren pandemi, 2022 Rusya-Ukrayna savaşı ve İsrail-Hamas savaşı çatışması ile devam ettiği görülüyor. Bu yaşanan krizlere ek olarak küresel alanda yaşanan iklim sorunlarının da günümüz dünyasını ne denli etkilediğini görmezden gelmek imkânsız. Ayrıca diğer taraftan dijital mecrada yapay zekâ teknolojisinin de hızlıca geliştiği ve insan yaşamına çok hızlı bir biçimde sirayet ettiği bir süreci deneyimliyoruz. Tabii bu gelişmeler ile birlikte küresel güçler arasındaki jeopolitik rekabet de sert bir şekilde devam ediyor. Nitekim jeopolitik mücadelenin küresel ve bölgesel yansımaları oluyor ve olmaya da devam edecek. Jeopolitik çerçevesinde süreci sağlıklı bir şekilde tahlil etmek için disiplinlerarası okumalar yapmak ve çok boyutlu bir şekilde jeopolitik süreçleri takip etmek ülkemizin geleceğini tayin etmede oldukça elzemdir.

Jeopolitik, coğrafyanın siyaseti ve uluslararası ilişkileri nasıl etkilediğinin incelenmesidir. Jeopolitik çalışan analistler, siyasi-ekonomik-finansal faaliyetler yürüten bireyleri, kuruluşlar, şirketler ve ulusal hükümetler gibi aktörleri ve bunların birbirleriyle nasıl etkileşim kurduklarını inceler. Bu inceleme ve tahlil yapılırken çıplak gözlerle değil akılla görmek ve stratejik bir yaklaşım benimsemek gerekiyor. Jeopolitik, ayrıca ulus-devletler arasındaki siyaset, askeri ve ekonomik etkileşimlerin incelenmesini kapsar. Bununla birlikte, jeopolitiğin aynı zamanda güç dengesindeki değişikliklerle de ilgili olduğunu hatırlamak önemlidir.

Jeopolitik risk, uluslararası ilişkilerin normal ve barışçıl seyrini etkileyen aktörler arasındaki gerilimler veya eylemlerle ilişkili risktir. Ülke ilişkilerinin temelini oluşturan coğrafi ve siyasi faktörler değiştiğinde jeopolitik riskler artma eğiliminde olurlar. Ülkelerin benimsediği politikaların değişikliği, pandemi, doğal afet, terör eylemi, savaş, ekonomik sıkıntılar vs küresel ve bölgesel riskleri jeopolitik değişiklikler için risk unsurlarını oluşturmaktadır.

Jeopolitik, ayrıca ulus-devletler arasındaki siyaset, askeri ve ekonomik etkileşimlerin incelenmesidir. Bununla birlikte, jeopolitiğin aynı zamanda güç dengesindeki değişikliklerle de ilgili olduğunu hatırlamak önemlidir. Küresel ve bölgesel alanda yaşanan siyasi, askeri ve ekonomik gelişmeler çok boyutlu olarak birçok ülkeyi bölgeyi zaman zaman da tüm dünyayı etkileyebilecek kapasiteye ulaşabilir. Bu gelişmeleri yakından takip etmek bir ülkenin iç ve dış politikasında karşılaşabileceği sıkıntılara önceden hazırlıklı olmayı mümkün kılar. Bu bağlamda küresel ve bölgesel anlamdaki jeopolitik gelişmelerin yakından takip edilerek tahlil edilmesi devletler ve özellikle de istihbarat teşkilatları açısından son derece mühimdir. Bu açıdan jeopolitik istihbaratı iyi takip etmek devletlerin iç ve dış politikalarında karar alırken vizyoner bakış açısı kazandırır.

Bu bildiride küresel jeopolitik gelişmeler ışığında Türkiye'nin karşılaştığı riskler ve fırsatlar ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Güvenlik, Jeopolitik, Jeopolitik İstihbarat, Türk Dış Politikası*

Turkiye's Position in the Light of Geopolitical Developments in Global Security

Abstract

Today, the world is in a process of multiple (Polycrisis) and permanent (Permacrisis). The geopolitical developments and political, social and economic crises in the global and regional arena are unceasing. For this reason, we are going through a process in which those working in the field of social sciences, especially political scientists and international relations experts, are trying to understand and make sense of the developments by working intensively.

Starting with September 11, 2001, the series of global crises continued with the 2008 economic crisis, the Arab Spring and its aftermath, Russia's annexation of Crimea, the pandemic that broke out in 2020, the Russia-Ukraine war in 2022 and the Israel-Hamas conflict. In addition to these crises, it is impossible to ignore how much the global climate problems affect today's world. On the other hand, we are also experiencing a process in which artificial intelligence technology is rapidly developing in the digital media and rapidly penetrating into human life. Of course, along with these developments, the geopolitical rivalry between global powers continues fiercely. Indeed, the geopolitical struggle has and will continue to have global and regional repercussions. In order to analyze the process in a healthy way within the framework of geopolitics, it is essential to make interdisciplinary readings and follow the processes in a multidimensional way in order to determine the future of our country.

Geopolitics is the study of how geography affects politics and international relations. Analysts working in geopolitics examine actors such as individuals, organizations, corporations and national governments engaged in political-economic-financial activities and how they interact with each other. This examination and analysis requires seeing with the mind, not the naked eye, and adopting a strategic approach. Geopolitics also encompasses the study of political, military and economic interactions between nation-states. However, it is important to remember that geopolitics is also about changes in the balance of power.

Geopolitical risk is the risk associated with tensions or actions between actors that affect the normal and peaceful course of international relations. Geopolitical risks tend to increase when the geographical and political factors that underpin country relations change. Changes in policies adopted by countries, global and regional risks such as pandemics, natural disasters, acts of terrorism, war, economic distress, etc. constitute risk factors for geopolitical changes.

Geopolitics is also the study of political, military and economic interactions between nation-states. However, it is important to remember that geopolitics is also about changes in the balance of power. Political, military and economic developments in the global and regional arena can be multidimensional, affecting many countries in the region and sometimes the whole world. Following these developments closely makes it possible to be prepared in advance for the challenges that a country may face in its domestic and foreign policy. In this context, closely following and analyzing global and regional geopolitical developments is extremely important for states and especially for intelligence agencies. In this respect, following geopolitical intelligence well provides states with a visionary perspective when making decisions in their domestic and foreign policies.

This paper will discuss the risks and opportunities Turkey faces in light of global geopolitical developments.

Keywords: *Security, Geopolitics, Geopolitical Intelligence, Turkish Foreign Policy*

Güvenlikleştirme Teorisi Bağlamında İkinci Karabağ Savaşı Sonrası Azerbaycan'ın Ulusal Güvenlik Paradigması

Doktora Öğr. Museyib Shiraliyev, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü

Doç. Dr. Murteza Hasanoğlu, Azerbaycan Devlet İdarecilik Akademisi, Siyasi Yönetim Fakültesi

Öz

Güvenlik tehditleri ve risk alanları evrildikçe, devletlerin alması gereken önlemler ve bu önlemleri uygulama yöntemleri de değişmektedir. Güvenlikleştirme teorisi, devletlerin güvenlik risklerini tanımlayarak bu tehditlere karşı olağanüstü önlemler alması sürecini açıklamaktadır. Bu teori, bölgesel istikrarın sağlanması ve terörle mücadelede diğer aktörlerle güvenlik işbirliği yapma çabalarını da yansıtabilir. Azerbaycan'ın uzun süredir ulusal güvenlik meselesi olan Karabağ'ın Ermenistan tarafından işgal edilmesi, ülkenin toprak bütünlüğüne yönelik ciddi bir tehdit olarak algılanmıştır. Bu durum, Azerbaycan için ciddi bir güvenlik endişesi oluşturmuş ve çatışmanın çözümü için çeşitli diplomatik ve askeri çabaların yapılmasına yol açmıştır.

İkinci Karabağ Savaşı'nın ardından, Azerbaycan'ın ulusal güvenlik çerçevesinde dinamik bir dönüşüm noktası ortaya çıkmıştır. Bu dönem, Güney Kafkasya'da jeopolitik güçlerin etkisinin yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir, çünkü öncelikler ve zorunluluklar değişmektedir. İkinci Karabağ Savaşı'nı güvenlikleştirme teorisi bağlamında ele almak, bölgedeki güvenlik algılarını ve iç güvenlik değişikliklerini anlamak için bir çerçeve sağlamaktadır. Güvenlikleştirme süreci, belirli bir tehdidin toplumsal algıda nasıl işlendiğini de içermektedir. Azerbaycan'ın Eylül 2023 tarihindeki antiterör operasyonu, terörizmin ve bölgesel istikrarsızlığın ciddiyeti ve aciliyeti konusunda kamuoyunun farkındalığını artırmak amacıyla medya, politik liderler ve diğer güç merkezleri tarafından desteklenmiştir. Bu süreç, halkın operasyona destek vermesi ve ulusal güvenlik politikalarına aktif bir şekilde katılımını teşvik etmek için kullanılmıştır. Azerbaycan, Karabağ'daki operasyonun uluslararası hukuka uygunluğunu kaydetmiş, terörizmle mücadelede uluslararası iş birliğinin önemini vurgulamış ve operasyonun bölgesel istikrara katkı sağlayacağını belirtmiştir. Bu çabalar, operasyonun uluslararası alanda kabul görmesini ve desteklenmesini sağlamak amacıyla yürütülmüştür.

Azerbaycan yönetimi, Karabağ'daki durumu ulusal güvenlik gündemlerinin en üst sıralarına yerleştirerek, kamuoyunu ve uluslararası toplumu bu konuda harekete geçirmiştir. Bu süreçte, liderlik rolü üstlenilmiş ve ulusal güvenliği sağlama adına kararlılık gösterilmiştir. Karabağ'da anayasal düzeni tesis etmek amacıyla ulusal güvenliği tehdit eden yasadışı silahlı birliklere karşı yönelmiş bu operasyonun en önemli sonuçlarından biri, Karabağ'da savaş suçları işlemiş olan ve Azerbaycanlı siviller ile esirlere şiddet ve işkence uygulamış olan unsurların yakalanarak yargılanmak üzere Bakü'ye getirilmesidir. Bu, adaletin yerine getirilmesi açısından önemli bir adım olarak kabul edilmekte ve devletin pozitif yükümlülüklerinden biri olan koruma yükümlülüğünün uygulanmasıyla ilgili önemli sonuçlar doğurmaktadır. Ayrıca, operasyonun Azerbaycan'ın tamamında egemenliğin sağlanmasına ve savaş suçlarının cezasız kalmamasına yönelik bir eylem olduğunu belirtmek gerekir. Bu bağlamda, Azerbaycan'ın Karabağ'daki antiterör operasyonu, güvenlikleştirme teorisi perspektifinden bakıldığında, Azerbaycan'ın ulusal güvenliğini koruma amacıyla meşru bir güvenlik önlemidir ve Karabağ'daki terörist grupların ve ayrılıkçı örgütlerin faaliyetlerini bertaraf etmek ve toprak bütünlüğünü sağlamak için gerekli bir adım olmuştur.

Bu çalışma, İkinci Karabağ Savaşı sonrasında Azerbaycan'ın ulusal güvenlik stratejilerinin dönüşen yönlerini açıklamakta ve sürdürülebilir barışın inşası için küresel güç rekabetinin arka planındaki beklentileri incelemektedir. Aynı zamanda, kapsamlı literatür taraması, siyasi etkileşimlerin derinlemesine analizi ve uzman değerlendirmelerini içeren çok boyutlu bir yaklaşım benimsenmektedir.

Bu metodolojiler, Azerbaycan'ın savaş sonrası güvenlik önlemlerini ve jeopolitik olarak karmaşık bir bölgede barış inşası çabalarını anlamayı kolaylaştırmaktadır. Bulgular, Azerbaycan'ın değişen jeopolitik gerçeklere uyum sağlayabilmesi için kapsamlı bir ulusal güvenlik vizyonuna sahip olması gerektiğini öne çıkarmakta, ulusal ve uluslararası güvenlik meseleleri arasındaki ilişkilerin karmaşıklığını vurgulamakta ve güvenlikleştirme süreçlerinin uluslararası ilişkilerdeki önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: *Azerbaycan, Güney Kafkasya, İkinci Karabağ Savaşı, Güvenlikleştirme, Ulusal Güvenlik*

Azerbaijan's National Security Paradigm After the Second Karabakh War in the Context of Securitization Theory

Abstract

As security threats and risk areas evolve, the measures that states need to take and the methods of implementing these measures also change. Securitization theory explains the process by which states identify security risks and take extraordinary measures against these threats. This theory can also reflect efforts to establish security cooperation with other actors in regional stabilization and counterterrorism. The Armenian occupation of Karabakh, which has long been a national security issue for Azerbaijan, has been perceived as a serious threat to the territorial integrity of the country. This situation created a serious security concern for Azerbaijan and led to various diplomatic and military efforts to resolve the conflict.

Following the Second Karabakh War, a dynamic transformation point has emerged in Azerbaijan's national security framework. This period requires a reassessment of the influence of geopolitical forces in the South Caucasus, as priorities and imperatives are changing. Considering the Second Karabakh War in the context of securitization theory provides a framework for understanding security perceptions and internal security changes in the region. The process of securitization includes how a particular threat is processed in public perception. Azerbaijan's anti-terrorist operation in September 2023 was supported by the media, political leaders and other power centers to raise public awareness of the seriousness and urgency of terrorism and regional instability. This process was used to encourage public support for the operation and active participation in national security policies. Azerbaijan noted the compliance of the operation in Karabakh with international law, emphasized the importance of international cooperation in the fight against terrorism and stated that the operation would contribute to regional stability. These efforts were made to ensure international acceptance and support for the operation.

By placing the situation in Karabakh at the top of the national security agenda, the Azerbaijani leadership mobilized public opinion and the international community. In this process, it has assumed a leadership role and shown determination to ensure national security. One of the most important results of this operation, directed against illegal armed formations threatening national security with the aim of restoring constitutional order in Karabakh, was the capture of elements who had committed war crimes in Karabakh and who had used violence and torture against Azerbaijani civilians and prisoners and brought them to Baku for trial. This is considered an important step in the administration of justice and has important implications for the implementation of the State's positive obligation to protect. It should also be noted that the operation is an action aimed at ensuring sovereignty throughout Azerbaijan and ensuring that war crimes do not go unpunished. In this context, from the perspective of the securitization theory, Azerbaijan's anti-terrorist operation in Karabakh is a legitimate security measure to protect Azerbaijan's national security and was a necessary step to eliminate the activities of terrorist groups and separatist organizations in Karabakh and to ensure its territorial integrity.

This study explains the transforming aspects of Azerbaijan's national security strategies in the aftermath of the Second Karabakh War and examines the prospects for sustainable peacebuilding against the backdrop of global power competition. At the same time, a multidimensional approach is adopted, including extensive literature review, in-depth analysis of political interactions, and expert assessments. These methodologies facilitate an understanding of Azerbaijan's post-war security measures and peacebuilding efforts in a geopolitically complex region. The findings highlight the need for Azerbaijan to have a comprehensive national security vision to adapt to changing geopolitical realities, highlight the complexity of the relationships between national and international security issues, and illustrate the importance of securitization processes in international relations.

Keywords: *Azerbaijan, South Caucasus, Second Karabakh War, Securitization, National Security*

Denizel Enerji Güvenliğinin Güvenlikleştirme Teorisi Üzerinden Analizi

Doç. Dr. Pelin Bolat, İstanbul Teknik Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Arda Özkan, Ankara Üniversitesi

Öz

Deniz güvenliği genel anlamda denizlerin, okyanusların ve diğer seyredilebilir suyollarının sınırlarını, üstlerini, altlarını ve hatta bu yollarla taşınan insanların, kargoların, gemilerin, altyapıların ve diğer araçların güvenliğini kapsamaktadır. Deniz güvenliği, uluslararası ilişkilerin yeni kavramlarından biridir. Denizcilik politikası, uluslararası güvenlik ve deniz yönetişimi alanlarındaki başlıca aktörler, geçtiğimiz 20 yıl içerisinde deniz güvenliğini görev alanlarına dâhil etmeye başlamışlar ya da çalışmalarını bu kavramlar çerçevesinde yeniden şekillendirmişlerdir. Bu kapsamda, deniz güvenliği, yeni zorluklarla mücadele etmek için oluşturulan kavramdır.

Karmaşık bir sistem olarak, deniz güvenliği, enerji ile ilgili ürün ve malzemelerin deniz taşımacılığı, enerji ile ilgili ürün ve malzemelerin limanlara girişi ve denizcilik temelli enerji kaynaklarının üretimi gibi enerji alanı ile ilgili çeşitli faaliyetlere de ev sahipliği yapmaktadır. Bu üç faaliyet alanı incelendiğinde, bu faaliyetlerin güvenlik kavramı açısından ortak özellikleri, ulaştırma, sınırlara ve önemli merkezlere giriş yapma gibi yasadışı faaliyetler için uygun operasyonlar içermesidir. Bu koşullardan hareketle, denizel enerji güvenliğinin bütüncül bir bakış açısı içeren, hem ulusal ve uluslararası enerji konuları hem de denizcilik alanının tüm dinamiklerini kapsayan özel bir yaklaşımla ele alınması gerekmektedir. Denizel enerji güvenliği konusu, sistemik bir bakış açısıyla ele alınması gereken önemli bir konu olup, çeşitli paydaşları içermektedir.

Literatürde denizel enerji güvenliğinin genellikle enerji güvenliğinin bir alt başlığı olarak ele alındığı görülmektedir. Ancak, bazı çalışmalarda denizel enerji güvenliği kavramı ana başlık olarak ele alınmıştır. Bu çalışmalar, genellikle çalıştaylara, konferanslara veya mülakatlara dayanmaktadır. Dolayısıyla, literatürde bu çalışmalar, yazarlarıyla birlikte güvenlikleştirme eylemleri olarak ele alınabilir.

Deniz enerjisinin güvenlikleştirilmesi, farklı ekonomik ve siyasi sonuçlara yol açabilir. Henüz çözüme kavuşmamış deniz ve kara sınırları uyuşmazlıkları, deniz enerjisinin güvenlikleştirilmesi açısından özel bir konu olarak ortaya çıkabilir. Denizcilik sigortası şirketleri de petrol ve diğer yakıtların fiyatı üzerinde etkileri olabilen yeni düzenlemeler geliştirmiştir. Uluslararası ve ulusal güvenlik mevzuatları da deniz enerjisinin güvenlikleştirilmesine uygun bir şekilde entegre edilmelidir.

Deniz enerjisinin güvenlikleştirilmesinin uygulanması açısından bakıldığında, güvenlikleştirme teorisinin bir konunun nasıl güvenlikleştirildiğini ve sürecin nasıl başarıldığını açıklamada faydalı ve tavsiye edilebilir olduğunu söyleyebiliriz. Bu kapsamda, bu çalışmada, denizel enerji güvenliği kavramına yönelik güvenlikleştirme üzerinden bir perspektif geliştirilmesi amaçlanmaktadır. Güvenlikleştirme teorisi, denizel enerji güvenliğini üç edim (güvenlikleştirici, referans nesnesi ve dinleyiciler) ve askeri, siyasi, ekonomik, çevresel ve toplumsal olmak üzere beş boyut altında değerlendirmemizi sağlayacaktır. Ancak, teori iki büyük zorlukla karşı karşıyadır. Bunlardan ilki, bir meselenin güvenlikleştirildikten sonra nasıl güvenliksizleştirilebileceğidir. İkincisi ise, güvenliğin kalıtsal olumsuz anlamına rağmen, insanlığın temel sorunları veya devletlerin bütünleşmesine yönelik tehditler gibi bazı konuların güvenlikleştirilmesi gerekli olabilir. Bu anlamda, deniz enerjisinin güvenlikleştirilmesi, etkili bir güvenlik çerçevesi oluşturabilmek için daha fazla çalışmaya ihtiyaç duymaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Deniz güvenliği, enerji güvenliği, deniz terörizmi, deniz haydutluğu, güvenlikleştirme.*

Analysing Maritime Energy Security Through the Securitization Theory

Abstract

Maritime security can be defined as all the areas and things of, on, under, relating to, adjacent to, or bordering on a sea, ocean, or other navigable waterway, including infrastructure, people, cargo, and vessels or other conveyances. Maritime security is one of the new concepts of international relations. Major actors in the fields of maritime policy, international security and maritime governance have over the past 20 years started to incorporate maritime security into their mandates or reshaped their work around these concepts. Maritime security is a concept created to meet new challenges.

As a complex system, it hosts several activities related to the energy domain such as maritime transportation of energy related materials, port entry of energy related materials, and production of maritime based energy sources. When these three activities are analysed, their common feature, from the point of security concept, is that these activities involve attractive operations for illegal movements such as transportation, entry to boundaries and asset centres. Based on these circumstances, maritime energy security should be handled with a specific philosophy which should include a holistic view, and should involve all the dynamics of both international and national energy matters and maritime domain. Maritime energy security is an important concept that should be taken with a systemic view. It includes several stakeholders.

In the literature, it is seen that maritime energy security has been generally taken as a subtitle of energy security. However, the term of maritime energy security has been undertaken as a main title in some studies. These studies are generally based on speeches, workshops or conferences. Thus, these studies can be taken as securitization acts with their authors in the literature. Securitization of maritime energy can be resulted with several economic and political implications. Maritime and territorial boundaries that are not unsolved can arise as a specific topic according to securitization of maritime energy. Maritime insurer companies have also developed new regulations which might have impacts on the price of the oil and other fuels. International and national security legislations should be also integrated in accordance with the securitization of maritime energy.

From the point of implementation of securitization of maritime energy, we can say that securitization theory is beneficial and advisable in explaining how an issue is securitized and how the process is achieved. Hence, in this paper, it is aimed to develop a philosophy for the concept of maritime energy security through the securitization theory. Securitization theory will enable us to evaluate maritime energy security under its three basic acts: securitizing agent, referring object and audience, and the five areas: military, political, economic, environmental and societal.

However, the theory faces two major challenges. First one is how an issue can be de-securitized after its securitization. Secondly, despite the inherited negative meaning of security, it might be necessary to securitize some issues such as major problems of humanity or threats to the integration of states. In this sense, securitization of maritime energy should need further studies to be able to buıld up an effective security framework.

Keywords: *Maritime security, energy security, maritime terrorism, piracy, securitization.*

Kritik Altyapı Güvenliğinde Kurumlar Arası İşbirliği

Dr. J. Bkm. Alb. Tarık AK, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Kritik altyapılar, çalışmaması veya kullanım dışı kalması durumunda devletlerin vatandaşlarına sağladığı güvenlik, refah ve yaşam kalitesini olumsuz etkileyen fiziki ve bilgi teknoloji tabanlı varlıklardır. Bu açıdan milli güvenliğin ve milli çıkarların sağlanmasına etkisi olabilecek topluluk, tesis veya yerler olma özelliği de taşırlar.

Kritik altyapıların varlığının devamı ve sorunsuz çalışabilirliği, bu tesislerin insan ve doğa kaynaklı hassasiyet ve tehditlere karşı farklı kurumlarla işbirliğini zorunlu kılmaktadır. Kritik altyapılara yönelik günümüzde maruz kalınabilecek tehditler; genel olarak konvansiyonel askeri saldırılardan ziyade, artan terörizm ve siber tehditler ile teknolojinin yıkıcı etkileri ve doğal felaketler olduğu söylenebilir.

Genel olarak literatüre bakıldığında kritik altyapı güvenliği; kritik altyapılara yönelik tehditlerin tespiti, kritik altyapılarının önem derecesinin belirlenmesi, koruma tedbirlerine ulaşılması, kritik altyapı güvenliğinde işbirliği üzerinde şekillenmektedir. Bu çalışmada, kritik altyapı güvenliğine katılım sağlayacak farklı kurumların bu süreçlere katkısı değerlendirilmiştir. Çalışmada altyapıların korunmasında, farklı aktörlerin işbirliğinin vatandaşların güvenliği ve refahını artıracak şekilde gerçekleştirilmesi hususu vurgulanmıştır.

Kritik Altyapı güvenliği, bir güvenlik yönetimi yaklaşımı olarak tehditler ve aktörler ile önlem ve tedbirlerin belirlenmesi ve eksiksiz tatbik edilmesi sürecidir. Kritik altyapı güvenliğinde rol alacak aktörler; devletler, şirketler, silahlı kuvvetler ya da doğal afet müdahale gibi ulusal kurumlar, mülki makamlar, kolluk kuvvetleri, itfaiye gibi yerel yönetimler ile tesisisin kendi güvenlik birimlerine kadar çeşitlendirilebilir. Kritik altyapı güvenliğinde tehditlerin tasnif edilmesi ise farklı güvenlik düzeylerine göre ayrımlaştırılabilir. Herhangi bir tesis için söz konusu güvenlik düzeyleri; uluslararası güvenlik, ulusal güvenlik, iç güvenlik, kamu güvenliği, tesisin kendi güvenliğini sağlaması şeklinde sıralanabilir.

Uluslararası güvenlik düzeyinde rol alan aktörler, dışişleri ve ilgili bakanlıklar, uluslararası kurumlar, şirketler ve devletler arası mutabakatlar şeklinde gelişmektedir. Tehditler ise ikili ve çoklu ülkeler arası işbirliğinin ve dayanışmanın üçüncü taraflarca engellenmesi, bölgesel düzeyde rakip olan şirketlerin mevcut şirketin gücünü kırma çabaları, bölgesel düzeyde projeye iştirak eden ülkelerde refah artışının durdurma çabaları olarak ifade edilebilir.

Ulusal güvenlik düzeyinde ise silahlı kuvvetler, kolluk, ilgili bakanlıklar rol alırlar. Ulusal güvenlik açısından bu tesisler, devletin ilk saldırıya uğrayacağı hedefler olarak görülürler. Devletin ekonomik ve askeri açıdan savaşamaz hale getirilmesi için sürekli hedef haline getirilirler. Bu tesisler etkisizleştirilerek devletin bölgesel ve küresel düzeyde siyasal ve ekonomik gücünün azaltılması istenebilir. Terör örgütleri tarafından bu tesislere yönelik eylemlerin sansasyonel görülmesi bu tesislerin riskini artırmaktadır. Ekonomik rekabet nedeniyle diğer ülke ve uluslararası şirketlerler tarafından altyapının yürütülmemesi için hukuki, ekonomik, siyasal alanda ve kamuoyunda hedef gösterilmesi de ulusal düzeyde karşılaşılan başka bir sorundur.

İç güvenlik düzeyinde öne çıkan kurumlar ise; kolluk, afetlere müdahale birimleri, ilgili bakanlıklar ve belediyelerdir. Bu düzeyde maruz kalınabilecek tehditler, terör eylemlerinin gerçekleştirilme ihtimali, sabotaj yapılması, siber saldırıya maruz kalma, tesisin doğal hayata ve çevreye zarar vermesi, doğal afetlerin yaşanması, insani kaza, yangın vb. olayların meydana gelme riskidir.

Kamu güvenliği düzeyinde rol alan birimler kolluk, ilgili bakanlıklar ve belediyeler bulunurken, risk ve tehditler olarak terör eylemlerinin gerçekleştirilmesi, tesis dışı veya içi hırsızlık/soygun, siber saldırıların gerçekleştirilmesi, zehirleme/sabotaj, toplumda tesisin ekolojik etkisi konusunda olumsuzlamayla karşılaşılabilmektedir.

Tesisisin kendi güvenliğini sağlaması bakımından rol alan kurumlar, tesis güvenlik birimleri, kolluk, ilgili bakanlıklar ve belediyelerdir. Tesisin maruz kalabileceği tehdit ve risk alanları ise kurum içi yönetim/kontrol eksikliği, tesise ait yanlış tasarım, tesisin kullanım limitlerinin zorlanması, tesis içi hırsızlık/soygun, tesis içi zehirleme/kundaklama/sabotaj, tesis için siber saldırı/ihlallerin gerçekleştirilmesi, insan ihmali ve kazalar, doğal afetler olarak sıralanabilir.

Kritik altyapı güvenlik yönetimi süreci, kurumlar ve birimler arası işbirliği, risk değerlendirmesinin yapılması ve önleme ve müdahalede planlama ve icra olarak yürütülmesidir. Kritik

altyapıların güvenlik yönetimi tesisin işlevselliği, sürekliliği ve bütünlüğünün devamını sağlamayı amaçlayan faaliyetleri kapsamaktadır. Sonuç olarak; kritik altyapıların güvenliği için dışarıdan ve içeriden tehditlerin ve müdahaleleri engellemek, doğal ve insani afetlere hazırlıklı olmak ve tesisin iş güvenliği tedbirlerini uygun koordinasyonunu sağlamak için sözü edilen tüm kurumlar ile birlikte işbirliği yapılması zorunluluğu açıktır.

Anahtar Kelimeler: *İç Güvenlik, Kritik Altyapı, Güvenlik Yönetimi, Ulusal Juvenile*

Abstract

Critical infrastructures are the physical and information technology-based assets that, if inoperable or out of use, negatively affect the security, welfare and quality of life that states provide to their citizens. In this respect, they are also communities, facilities or places that may have an impact on national security and national interests.

The continued existence and smooth operation of critical infrastructures necessitates the cooperation of different organizations against man-made and natural vulnerabilities and threats. The threats that critical infrastructures may be exposed to today are generally not conventional military attacks, but increasing terrorism and cyber threats, the destructive effects of technology and natural disasters.

In general, critical infrastructure security is shaped on the identification of threats to critical infrastructures, determining the importance of critical infrastructures, reaching protection measures, and cooperation in critical infrastructure security. In this study, the contribution of different organizations that will participate in critical infrastructure security to these processes is evaluated. The study emphasizes that the cooperation of different actors in the protection of infrastructures should be realized in a way to increase the security and welfare of citizens.

Critical Infrastructure security, as a security management approach, is the process of identifying and fully implementing threats and actors, measures and precautions. The actors involved in critical infrastructure security can range from governments, companies, national institutions such as armed forces or natural disaster response, local authorities such as local authorities, law enforcement, fire departments, to the facility's own security units. The classification of threats in critical infrastructure security can be differentiated according to different levels of security. For any facility, these security levels can be listed as international security, national security, internal security, public security, and the facility's own security.

At the international security level, the actors involved are foreign and related ministries, international organizations, companies and inter-state agreements. Threats can be expressed as third-party obstruction of bilateral and multilateral cooperation and solidarity, regional efforts by competing companies to break the power of the existing company, regional efforts to stop the increase in prosperity in the countries participating in the project.

At the national security level, the armed forces, law enforcement and relevant ministries play a role. In terms of national security, these facilities are seen as the first targets of attack by the state. They are constantly targeted to render the state economically and militarily incapable of fighting. By neutralizing these facilities, it may be desired to reduce the state's political and economic power at the regional and global level. The fact that terrorist organizations consider the actions against these facilities as sensational increases the risk of these facilities. Another problem encountered at the national level is the legal, economic, political and public targeting of infrastructure by other countries and international companies due to economic competition.

At the internal security level, the most prominent institutions are law enforcement, disaster response units, relevant ministries and municipalities. The threats that may be exposed at this level are the possibility of terrorist acts, sabotage, cyber-attacks, damage to the natural life and environment, natural disasters, humanitarian accidents, fire, etc.

The units involved at the public security level are law enforcement, relevant ministries and municipalities, while risks and threats include the possibility of terrorist acts, theft/robbery outside or inside the facility, cyber-attacks, poisoning/sabotage, and negativity in society about the ecological impact of the facility.

The institutions involved in ensuring the facility's own security are facility security units, law enforcement, relevant ministries and municipalities. The threat and risk areas that the facility may be exposed to are lack of internal management/control, improper design of the facility, pushing the usage limits of the facility, on-site theft/robbery, on-site poisoning/arson/sabotage, cyber-attack/violation of the facility, human negligence and accidents, natural disasters.

The critical infrastructure security management process involves inter-agency and inter-departmental cooperation, risk assessment, and planning and execution of prevention and response. Security management of critical infrastructures includes activities aimed at ensuring the continued functionality, continuity and integrity of the facility. As a result, it is clear that for the security of critical

infrastructures, it is imperative to cooperate with all the mentioned institutions in order to prevent external and internal threats and interventions, to be prepared for natural and humanitarian disasters and to ensure proper coordination of the occupational safety measures of the facility.

Keywords: *Internal Security, Critical Infrastructure, Security Management, National Security*

Migrant, İrregular Migration, Europe, İnternational Migration Routes

J.Bkm.Bnb. Hasan Mert YOLCU, JSGA Bşk.lığı

Dr.Öğretim Üyesi Fatma Yeşim KALENDER ÖKSÜZ, Gazi Üniversitesi

Öz

Bu çalışmanın amacı, İHA operasyonlarının teknik ve operasyonel kısıtlarını, potansiyel üs yerlerinin coğrafi ve lojistik özelliklerini dikkate alarak, çok kriterli karar verme tekniklerini kullanarak en uygun İHA üs yerinin tespit edilmesidir. Bu amaçla, İHA operasyonları konusunda deneyimli pilotların görüşleri alınmış, İHA'ların ve potansiyel üs yerlerinin değerlendirilmesi için gerekli kriterler belirlenmiştir.

Çalışmada, çok kriterli karar verme yöntemlerinin hibrit bir yaklaşım kullanılarak uygulanması planlanmaktadır. İHA'ların teknik kısıtları ve havalimanlarının özgün tahditleri göz önünde bulundurularak, asayiş, kaçakçılık, trafik denetlemesi gibi olayların yoğun olduğu alanlar tespit edilecek ve bu bilgiler ışığında oluşturulan matematiksel model ve senaryolar üzerinden en uygun İHA üs yer seçimi gerçekleştirilecektir. Seçilen üs yerlerinin değerlendirilmesi Coğrafi Bilgi Sistemleri (CBS) kullanılarak yapılacaktır. Bu çalışma, İHA üs yer seçimi konusunda kapsamlı bir metodolojik çerçeve sunmayı ve bu alandaki literatürdeki boşluğu doldurmayı hedeflemektedir.

Literatürde yer alan çalışmalar incelediğinde İHA konusunda daha çok rotalama problemlerine odaklanıldığı, İHA üs yerinin seçimi hakkında kısıtlı çalışma olduğu tespit edilmiştir.

Son günlerde terör olaylarının geçmiş yıllara nispeten azalması sebebiyle, envanterde bulunan İHA'ların kolluk kuvvetlerince ülkemizin batı illerinde suç ve suçluyla mücadelede etkin kullanılması yönünde yeni bir anlayış oluşturulması planlanmış ve daha önce belirlenen aday iller arasından birinde 2024 yılı içerisinde bir İHA üssü konuşlandırılması gündeme gelmiştir.

Bu çalışmada İHA üssü yer seçiminde çok kriterli karar verme (ÇKKV) tekniklerinin hibrit bir yaklaşımını kullanan karma araştırma yöntemi kullanılarak hem nitel hem de nicel veri analiz yöntemlerini entegre edilmiştir. Çalışmada İHA konusunda uzman olan pilotlarla görüşülerek, İHA'ların ve aday yerlerin kriterleri belirlenmiş ve ÇKK yöntemlerinin hibrit olarak uygulanmasına karar verilmiştir.

İHA'ların teknik kısıtları, havalimanlarının kendine özgü tahditleri altında asayiş, kaçakçılık, trafik denetlemesi vb olayların en yoğun olduğu talep noktaları belirlenecek ve hedeflenen matematiksel model ile yaratılan senaryolar üzerinden İHA üssü yer tesis seçimi yapılarak, Coğrafi Bilgi Sistemi üzerinden analizi gerçekleştirilecektir.

Araştırmanın beklenen sonuçları, İHA üs yer seçimi için stratejik karar verme süreçlerine yönelik önemli katkılar sağlamayı hedeflemektedir. Özellikle, asayiş, kaçakçılık, trafik denetlemesi gibi kritik operasyonların yoğun olduğu alanlarda, İHA'ların etkin kullanımını maksimize edecek stratejik üs yerlerinin belirlenmesi beklenmektedir. Coğrafi Bilgi Sistemleri (CBS) analizi, seçilen üs yerlerinin coğrafi avantajlarının ve potansiyel kısıtlamalarının derinlemesine incelenmesini sağlayacak ve böylece karar vericilere, İHA operasyonlarının etkinliğini artıracak stratejik bilgiler sunacaktır.

Sonuç olarak, bu çalışma, İHA üs yer seçimi konusundaki mevcut literatürdeki boşlukları doldurmayı ve karar vericilere, İHA'ların suç ve suçla mücadelede daha etkin bir şekilde kullanılabilmesi için gerekli stratejik bilgileri sağlamayı hedeflemektedir. Araştırmanın sonuçları, hem akademik hem de uygulamalı alanlarda, İHA kullanımının stratejik planlamasına önemli katkılar sağlayacak ve bu teknolojinin güvenlik, izleme ve lojistik operasyonlardaki potansiyelini artıracaktır.

Anahtar Kelimeler: *İnsansız Hava Aracı (İHA), Çok Kriterli Karar Verme (ÇKKV), Coğrafi Bilgi Sistemi (CBS), Matematiksel Programlama, Tesis Yer Seçimi.*

Facility Location Selection for UAV Bases Using Multi-Criteria Decision Making Techniques

Abstract

The aim of the study is to identify the most suitable location for UAV (Unmanned Aerial Vehicle) bases by considering the technical and operational constraints of UAV operations, as well as the geographical and logistical characteristics of potential base locations, utilizing multi-criteria decision-making (MCDM) techniques. For this purpose, insights from experienced UAV pilots have been gathered, and the necessary criteria for evaluating UAVs and potential base locations have been established.

The study plans to apply a hybrid approach of MCDM methods. Taking into account the technical limitations of UAVs and the unique restrictions of airports, areas with high incidences of law enforcement, smuggling, traffic monitoring, and similar activities will be identified. Based on this information, the most suitable UAV base location will be selected through mathematical models and scenarios created, and the analysis will be conducted using Geographic Information Systems (GIS). This research aims to provide a comprehensive methodological framework for UAV base location selection and to fill the gap in the literature in this area. Upon reviewing the literature, it has been found that most UAV-related studies focus on routing problems, with limited research on the selection of UAV base locations. In recent times, due to the relative decrease in terrorist activities compared to previous years, a new approach has been planned to utilize the UAVs in the inventory of law enforcement agencies more effectively in the western provinces of our country for combating crime and criminals. Consequently, the establishment of a UAV base in one of the previously identified candidate cities within the year 2024 has been brought to the agenda.

This study employs a mixed-method research approach that uses a hybrid application of MCDM techniques for the selection of UAV base locations, integrating both qualitative and quantitative data analysis methods. Discussions with experts in UAV operations have led to the determination of criteria for UAVs and candidate locations, and a decision has been made to apply MCDM methods in a hybrid manner.

The technical constraints of UAVs and the specific limitations of airports will be considered to identify demand points where activities such as law enforcement, smuggling, and traffic surveillance are most intense. The selection of UAV base locations will be conducted through scenarios generated by the targeted mathematical model, and the analysis will be performed using Geographic Information Systems.

The anticipated outcomes of this research aim to significantly contribute to the strategic decision-making processes for UAV base location selection. Specifically, it is expected to identify strategic base locations that will maximize the effective use of UAVs in areas heavily impacted by critical operations such as law enforcement, smuggling, and traffic surveillance. Geographic Information System (GIS) analysis will facilitate a thorough examination of the geographical advantages and potential constraints of the selected base locations, thereby providing decision- makers with strategic insights to enhance the efficiency of UAV operations.

In conclusion, this study seeks to fill the existing gaps in the literature on UAV base location selection and to furnish decision-makers with the necessary strategic information for more effective utilization of UAVs in crime and law enforcement activities. The results of the research are anticipated to make significant contributions to both academic and practical fields, enhancing the strategic planning of UAV usage and amplifying the potential of this technology in security, surveillance, and logistical operations.

Keywords: *Unmanned Aerial Vehicle (UAV), Multi-Criteria Decision Making (MCDM), Geographic Information System (GIS), Mathematical Programming, Facility Location Selection*

Kaçakçılıkla Mücadele Kapsamında İnsansız Hava Araçlarının Kullanılması

J.Bnb.Dr. Abdullah Taner DEMİROĞLU, Van Jandarma Taktik İHA Komutanlığı
J.Asb.Üçvş. Barış HERGÜL, Van Jandarma Taktik İHA Komutanlığı

Öz

İnsansız Hava Araçları (İHA), görev etkinliğine uygun teknolojik ekipmanlar ile donatılmış, içerisinde pilot bulunmayan ve otonom ya da kontrol istasyonundaki pilot tarafından kontrol edilebilen hava araçlarıdır. Modern anlamda İHA'lara giden ilk örnek uygulamalar ABD ve İsrail gibi ülkelerin istihbarat, keşif ve gözetleme ihtiyacını gidermek maksadıyla 1960'ların sonundan itibaren kullanılmaya başlamıştır. Sahada sağlamış olduğu karar avantajı nedeniyle kullanıcılarının başarılı olmasına büyük katkı sağlayan söz konusu İHA'lar modern teknolojinin ilgisini özellikle 2000'li yıllarında başından itibaren artan bir ivmeyle çekmeye başlamıştır. Öncelikle askeri maksatlı kullanım kapsamında ortaya çıkan İHA'lar, günümüze gelindiğinde gelişmiş endüstriye sahip ülkeler tarafından ticari, eğlence, endüstriyel vb. farklı amaçlar doğrultusunda farklı görev sistemleri (kamera, radar, aydınlatma cihazı, hoparlör vb.) ile kombine edilerek tüketiciye arz edilmektedir.

Askeri ve sivil alanda birçok konunun aktörü olarak kendisine yer bulan İHA'lar, dünya genelinde kolluk birimleri tarafından da çeşitli kolluk hizmetlerinin desteklenmesi kapsamında sıklıkla kullanılmaktadır. Özellikle 3D [Sıkıcı (dull), tehlikeli (dangerous) ve kirli (dirty] olarak da bilinen uzun süreli ve sıkıcı keşif/gözetleme görevleri, personelin hayati tehlikesinin yüksek olduğu tehlikeli görevler ile kimyasal, biyolojik, radyolojik, nükleer (KBRN) sızıntının bulunduğu kirlenmiş alanlarda görev yapabilme kapasitesindeki İHA'lar, kolluk açısından vazgeçilmez bir destekleyici teçhizat olarak ortaya çıkmaktadır. Bahsi geçen avantajları da göz önünde bulundurularak İHA'ların kolluğu destekleyebileceği ve bu sayede kolluk hizmetinin daha etkili, verimli, cevap verebilir olabileceği uygulama alanları; anavatan güvenliği ve barışı destekleme operasyonları, doğal afetlerde (yangın, deprem, sel vb.) keşif, gözetleme ve arama/kurtarma faaliyetlerinin koordinasyonu/ desteklenmesi, kayıp şahıs araması, petrol/doğalgaz boru hattı güvenliğinin sağlanması, trafik denetimlerinin yapılması, devlet büyüklerinin korunması, turnuva/festival vb. emniyetinin sağlanması, olay yeri incelemesi vb. olarak ortaya çıkmaktadır.

İHA'ların kullanıldığı/kullanılabileceği söz konusu kolluk faaliyet alanlarına ek olarak verilebilecek en önemli kullanım alanlarından bir tanesi de kaçakçılıkla mücadeledir. Ekonomik piyasadaki gelişmeleri manipüle eden haksız kazanç sistemleri beraberinde kaçakçılık suçlarının oluşmasına neden olmuştur. İşsizlik, istihdam problemleri, haksız ve emeksiz yüksek kazancı hak görme kaçakçılık suçlarına olan ilgiyi artırmıştır. Çok aktörlü, çok boyutlu ve sınır aşan özelliklere sahip kaçakçılık uzun yıllardır Türkiye'de süregelmekte ve devleti maddi ve manevi olarak büyük zarara uğratmaktadır. Kaçakçılık yoluyla elde edilen haksız kazanç hem suç örgütlerini hem de terör örgütlerini finanse etmektedir. Bu sebeple başta uyuşturucu kaçakçılığı olmak üzere, göçmen, sigara, akaryakıt vb. kaçakçılık türleri ile mücadelede daha ülke sınırından geçilmeden suça/suçluya müdahale edilmesi ve kontrol altına alınmasının önemli olduğu kıymetlendirilmektedir.

Bu çalışmanın amacı devleti maddi ve manevi çok büyük zararlara uğratan, bununla birlikte suç ve terör örgütlerine finans kaynağı oluşturan kaçakçılık suçuyla mücadelede personel güvenliğini ön planda tutan, daha hızlı sürede daha geniş alanın takip/kontrolüne imkân sağlayan, ayrıca kamu tasarrufu yüksek bir kaçakçılıkla mücadele yöntemi üretmektir.

Bu kapsamda bu çalışmada kaçakçılığın başlangıç noktası olarak değerlendirilen ülke sınırlarının ihlali ile oluşabilecek kaçakçılık eylemlerine yönelik İHA'ların kullanılması konusu ele alınmış olup, sınırları ortadan kaldıran İHA'ların, üzerine entegre sensörler vasıtasıyla bu suç kategorisinde aktif kullanılmasının mutlak caydırıcı bir husus olacağı değerlendirilmektedir.

Suç ve suçlularla mücadele noktasında, alanında yetişmiş personelin teknolojinin imkânlarını azami ölçüde kullanarak güvenlik politikalarını başarıyla işletmesi gerekmekte olup İHA'ların kısa zaman içerisinde çok geniş bir alanda takip ve kontrol sağlayabilme özelliği onun zaman, mekân ve personel yönünden kaçakçılık suçuyla mücadelede avantajını ön plana çıkarmaktadır. Ayrıca söz konusu suç tipiyle mücadelenin sınır hattından yurdun iç kesimlerine kadar binlerce km uzunluktaki binlerce farklı yol boyunca icra edilecek uzun süreli keşif/gözetleme görevlerini gerektirmesi (sıkıcı olması) ve suçlularla yaşanabilecek temas sebebiyle personele yönelik hayati tehlike potansiyeli barındırması (tehlikeli olması) İHA'ların bu suçla mücadelede kullanılmasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Kolluğun kaçakçılık suçuyla mücadelesinde İHA'ların kullanılmasını ele alan bu çalışmada nitel araştırma yöntemlerinden literatür araştırması benimsenmiş olup, çalışmanın birinci bölümünde İHA'ların tanımlamalarına, sınıflandırılmasına, uluslararası ve ulusal disiplindeki gelişim sürecine değinilmiştir. Ayrıca ikincil veri kaynağı olarak resmi kurum raporları incelenerek kolluk birimlerinin İHA envanteri detaylandırılmıştır. Çalışmanın ikinci bölümünde kabul görmüş kaçakçılık tanımlarına değinilmiş, ikincil veri kaynağı olarak resmi kurum raporları, yerel ve ulusal medyaya yansımış haber metinleri doğrultusunda özellikle sınır hattında meydana gelen kaçakçılık olayları sınıflandırılması incelenmiştir. Çalışmanın son bölümünde ise hemen her ülkenin ulusal ve uluslararası platformlarda enerji sarf ettiği çok boyutlu ve çok aktörlü olan kaçakçılık konularında İHA kullanılmasına örnek olaylar dâhilinde kurgusal olarak üretilen yöntemler incelenmiş, bu teknolojinin kullanım alanlarına örnekler verilerek İHA'ların sınır hattı boyunca kullanımda kaçakçılık hususunda sağladığı üstünlüklerden bahsedilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Kolluk, İnsansız Hava Aracı, Kaçakçılıkla Mücadele*

Use of Unmanned Aerial Vehicles in the Context of Combating Smuggling

Abstract

Unmanned Aerial Vehicles (UAVs) are aircraft that do not have a pilot and can be controlled autonomously or by the pilot at the control station and they are equipped with technological equipment suitable for mission effectiveness. The first exemplary applications leading to UAVs in the modern sense have been used since the end of the 1960s to meet the intelligence, reconnaissance and surveillance needs of countries such as the USA and Israel. These UAVs, which make a great contribution to the success of their users due to the decision advantage they provide in the field, have started to attract the attention of modern technology, especially since the beginning of the 2000s. UAVs, which are primarily used for military purposes, are offered to consumers by combining them with different mission systems (camera, radar, lighting device, loudspeaker, etc.) for different purposes such as commercial, entertainment, industrial, etc.

UAVs, which have found their place as an actor in many issues in the military and civilian fields, are frequently used by law enforcement units around the world within the scope of supporting various law enforcement services. UAVs are especially capable of conducting 3D [Dull, Dangerous and Dirty] roles/missions that help a UAV to emerge as an indispensable supporting equipment for law enforcement forces. And these 3D roles/missions involve basically long-term and boring reconnaissance/surveillance missions, hazardous tasks where personnel life is at high risk and contaminated areas where chemical, biological, radiological and nuclear (CBRN) leaks exist. Considering the aforementioned advantages, the application areas where UAVs support are; homeland security and peace support operations, coordination/support of reconnaissance, surveillance and search / rescue activities in natural disasters (fire, earthquake, flood, etc.), search for missing persons, ensuring oil/natural gas pipeline security, traffic inspections, protection of statesmen, tournaments/festivals, etc.

In addition to the law enforcement activity areas, one of the most important areas where UAVs are used is the fight against smuggling. Unfair profit systems that manipulate the developments in the economic market have led to the occurrence of smuggling crimes. Unemployment, employment problems, and the right to earn unfairly high wages without effort have increased the interest in smuggling crimes. Smuggling, which has multi-actor, multi-dimensional and cross-border characteristics, has been going on in Turkiye for many years, causes great material and moral damage to the state. Unfair profits obtained through smuggling finance both criminal organizations and terrorist organizations. For this reason, especially drug, immigrant, cigarette, fuel etc. types of smuggling is considered important to intervene and control the crime/criminal before it crosses the country border in the fight against smuggling.

The aim of this study is to develop a method to combat smuggling that prioritizes personnel safety, allows monitoring/control of a larger area in a faster time and also provides high public savings. Because it is very important to develop pragmatic measures to prevent smuggling, as it not only causes great material and moral damage to the state, but also provides financial resources to criminal and terrorist organizations. In this context, in this study, the issue of the use of UAVs for smuggling actions around the country's borders is discussed, and it is considered that in this crime category the use of UAVs will be an absolute deterrent issue.

In the point of struggle with crime and criminals, trained personnel in his field need to operate succesfully to implement the security policies by using technology to the maximum extent and the ability of UAVs to monitor and control a wide area in a short time highlights its advantage in the fight against smuggling in terms of time, space and staff. Besides, struggle with this type of crime to requires long-term reconnaissance/surveillance missions to be carried out along thousands of different roads of thousands of kilometers from the border line to the inner parts of the country (it is boring), and it has the potential to be life-threatening to staff due to contact with criminals (it is dangerous). This makes the use of UAVS in the fight against this crime inevitable.

In this study, literature research which is one of the qualitative research methods, was adopted, and in the first part of the study, the definitions, classification, and development process of UAVs in international and national disciplines were touched upon. In addition, the UAV inventory of law enforcement units was detailed by examining official institution reports as a secondary data source. In the second part of the study, accepted definitions of smuggling were mentioned, and the classification

of smuggling incidents, especially those occurring at the border line, were examined in line with official institution reports and news texts reflected in local and national media as secondary data sources. In the last part of the study, the methods produced fictionally within the case studies of the use of UAVs in multidimensional and multi-actor smuggling, where almost every country spends energy on national and international platforms, were examined, examples of the usage areas of this technology were given and the advantages of UAVs in smuggling in use along the border line were mentioned.

Keywords: *Law Enforcement, Unmanned Aerial Vehicle, Anti-Smuggling*

Yapay Zekâ Destekli Güvenlik Sistemleri: Türkiye Yüzyılında Güvenliğin Geleceği

Dr. Kazım DURAKLAR, Jandarma Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Türkiye Yüzyılı vizyonu ile 2023'ten 2053'e uzanan bu dönemde, ulusal ve uluslararası alanda güvenlik olguları büyük bir değişim ve dönüşüm içerisindedir. Bu değişim ve dönüşümün temel unsurlarından biri ise yapay zekanın (YZ) güvenlik sistemlerine entegrasyonu olmaktadır. Bu çalışmada, YZ destekli güvenlik sistemlerinin Türkiye Yüzyılında güvenlik perspektifini nasıl etkileyeceği konusu ve bu alandaki gelişmeler ele alınmıştır.

YZ algoritmalarının, büyük veri kümelerini analiz ederek insan gözüyle fark edilemeyen anormallikleri ve tehditleri tespit edebildiği görülmektedir. Bu sistemlerin önleyici güvenlik sağlayabildiği ve saldırı gerçekleşmeden engelleyebildiğini gösteren çalışmalar olduğu bilinmektedir. Bu sistemler ile tehditlere karşı eşzamanlı tam otonom tepki verilebilmekte ve böylece müdahale süresi kısalarak olası hasar asgari düzeye indirilmektedir. Ayrıca YZ ile kaynaklar verimli kullanılarak kolluk kuvvetlerinin iş yükü hafifletilmekte ve daha karmaşık görevlere odaklanmaları sağlanabilmektedir. Bunula birlikte sistematik analizler ve otomasyon ile kaynak kullanımı optimize edilmektedir. Siber saldırılar YZ destekli güvenlik sistemleri ile tahmin edilmesiyle siber tehditlere karşı proaktif savunma uygulanarak siber güvenlik önemli ölçüde artmaktadır.

Yüz, ses, plaka tanıma gibi YZ tabanlı sistemler, erişim kontrolünü ve kimlik doğrulamayı güçlendirerek fiziksel güvenlik alanında kullanılmaktadır. Ayrıca akıllı kameralar ve insansız hava araçları ile alan gözetimi ve olay tespiti daha etkin hale gelmektedir. Siber güvenlik alanında ise, ağ trafiğini analiz ederek siber saldırıları tespit edebilir ve önleyebilir niteliktedir. Buna ek olarak, kimlik avı, fidye yazılımı ve botnet gibi gelişmiş tehditlere karşı koruma sağlayabilmektedir. Enerji santralleri, nükleer tesisler ve su şebekeleri gibi kritik altyapıların korunmasında YZ, anormallikleri ve olası tehditleri tespit eder, proaktif önlemler alarak kritik altyapı güvenliğini arttırmaktadır. Akıllı şehirlerde trafik yönetimi, acil durum müdahalesi ve kamu güvenliğinin sağlanması gibi alanlarda da önemli rol oynamaktadır.

Türkiye, YZ alanında önemli yatırımlar yapmakta ve bu alandaki gelişmeleri yakından takip etmektedir. Bu kapsamda, YZ destekli güvenlik sistemlerinin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması için çeşitli çalışmalar yürütülmektedir. Bu çalışmaların temelini oluşturan üç ana unsur bulunmaktadır. 2021 yılında kabul edilen Ulusal YZ Stratejisi, YZ'nin güvenlik alanındaki kullanımını da teşvik etmektedir. Üniversiteler, araştırma merkezleri, özel sektör kuruluşları ve benzeri kurumlar YZ destekli güvenlik sistemleri üzerine yoğunlaşmakta ve bu alanda birçok Ar- Ge çalışması yürüterek, pilot uygulamalarla test ederek ve bu sistemleri yaygınlaştırmaktadır.

YZ destekli güvenlik sistemleri, kuantum bilgisayar teknolojilerinin yaygınlaşmasıyla gelecekte daha da gelişecektir. Bu sistemlerin gelişmesi ile birlikte, güvenlik anlayışı da hızla değişecek ve yeni güvenlik paradigmaları ortaya çıkacaktır. Bu paradigmalar ile güvenlik seviyesi artacak ancak yeni riskler ve zorluklar da ortaya çıkacaktır. YZ destekli güvenlik sistemleri, Türkiye Yüzyılında güvenlik olgularını dönüştürecek önemli bir potansiyele sahiptir. YZ destekli güvenlik sistemleri, Türkiye'deki güvenlik perspektifi ve vizyonunun daha gelişmesine ve toplumun refah seviyesinin artmasına önemli katkılar sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Artificial intelligence, electronics, embedded system, automation, cyber security*

Artificial Intelligence Supported Security Systems: The Future of Security in the Turkiye Century

Abstract

During the period from 2023 to 2053 with the vision of the Turkiye Century, security phenomena both nationally and internationally are undergoing significant change and transformation. One of the key elements of this change and transformation is the integration of artificial intelligence (AI) into security systems. This study discusses how AI-supported security systems will affect the security perspective in the Turkish Century and examines developments in this field.

It is observed that AI algorithms can detect anomalies and threats imperceptible to the human eye by analyzing large datasets. Studies have shown that these systems can provide preventive security and can intervene to prevent attacks before they occur. These systems enable simultaneous autonomous responses to threats, thus minimizing intervention time and reducing potential damage. Additionally, by efficiently utilizing resources with AI, the workload of law enforcement agencies is reduced, allowing them to focus on more complex tasks. Furthermore, resource utilization is optimized through systematic analysis and automation. With AI-supported security systems, proactive defense against cyber threats is implemented by predicting cyber attacks, significantly enhancing cybersecurity.

AI-based systems such as facial, voice, and license plate recognition strengthen access control and identity verification in the physical security domain. Moreover, surveillance and event detection become more effective with smart cameras and unmanned aerial vehicles. In the field of cybersecurity, these systems can analyze network traffic to detect and prevent cyber attacks. Additionally, they can provide protection against advanced threats such as phishing, ransomware, and botnets. In protecting critical infrastructure such as energy plants, nuclear facilities, and water networks, AI detects anomalies and potential threats, thereby increasing critical infrastructure security through proactive measures. In smart cities, they play a significant role in areas such as traffic management, emergency response, and public safety.

Turkey is making significant investments in AI and closely monitoring developments in this field. In this context, various efforts are being made to develop and disseminate AI-supported security systems. Three main elements form the basis of these efforts. The National AI Strategy adopted in 2021 also encourages the use of AI in security. Universities, research centers, private sector organizations, and similar institutions are focusing on AI-supported security systems, conducting numerous R&D studies, testing them with pilot applications, and disseminating these systems.

With the proliferation of quantum computing technologies, AI-supported security systems will further advance in the future. As these systems develop, the understanding of security will rapidly change, giving rise to new security paradigms. While these paradigms will increase security levels, they will also bring forth new risks and challenges. AI-supported security systems have significant potential to transform security phenomena in the Turkiye Century. They will contribute significantly to the further development of the security perspective and vision in Turkey, as well as to the increase in the society's welfare level.

Keywords: *Yapay zeka, elektronik, gömülü sistem, otomasyon, siber güvenlik*

Yirmi Birinci Yüzyılda Savunma Lojistiği: Nadir Toprak Elemetleri Örneği

Dr. Özge Seçil KAYA

Öz

Günümüz üretim ilişkilerinde ekonomik karşılıklı bağımlılık, tüm sektörlerde olduğu gibi savunma sektöründe de etkindir. Bugünün dünyasında bir ülkenin herhangi bir silahı tamamıyla öz kaynakları ile üretmesi teknik olarak mümkün olsa dahi iktisadi anlamda mümkün (*feasible*) olmayabilir. Bu çalışmanın amacı savunma lojistiğinin içinde bulunduğumuz yüzyılda geldiği aşamayı, savunma sanayiinde kullanımı açısından nadir toprak elementleri örneği üzerinden ortaya koymaktır.

Askeri ihtiyaçlardan doğan lojistik, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları ile önce sahada, daha sonra kavram düzeyinde ve nihayet kurumsal düzeyde aşamalar kaydetmiştir. İlk olarak 1950'li yıllardaki çalışmalarda karşılaşılan savunma lojistiği, askeri lojistik terimiyle aynı anlamda kullanılsa da savunma lojistiğinin askeri lojistiği de kapsayan daha geniş bir anlam ifade ettiğine yönelik tespitler de mevcuttur.

Yeryüzünde bakır, kurşun ve altın gibi yaygın elementlerden daha fazla miktarda bulunmasına rağmen, topraktan ayrıştırılma işleminin zorluğu ve bu anlamda üretim kapasitesinin sınırlılığından dolayı 'nadir' sıfatı ile anılan toprak elementleri, bir kısım modern silah üretiminin vazgeçilmez bir unsurudur.

Soğuk Savaş dönemi silahlanma yarışı sırasında yapılan bilimsel çalışmalar, az miktarda nadir toprak elementi (NTE) eklemenin yaygın metalleri daha dayanıklı, daha hafif ve magnetizma yönünden daha güçlü hale getirdiğini ortaya koymuştur. Günümüzde NTE sivil teknolojilerin yanısıra savunma sanayiinde yoğun olarak kullanılmaktadır. NTE bazı nükleer uygulamalar, seyir füzeleri, savaş uçakları, denizaltı, destroyer, gemi savar ve karadan havaya füze sınıfları gibi bazı askeri teçhizatın üretiminde kritik öneme sahiptir.

Kendi %60'lık üretim kapasitesinin yanısıra, diğer ülkelerden ithal edip işledikleri ile beraber NTE üretim kapasitesi %90'a ulaşan Çin, dünya NTE arzında tekel konumundadır. ABD-Çin arasında 2019 yılında başgösteren ve "ticaret savaşları" olarak nitelenen siyasi kriz, Çin'in ABD şirketleri F-35 üreticisi Lockheed Martin ve güdümlü füze üreticisi Raytheon'a NTE üzerinden ambargo uygulamasına kadar uzanmıştır. ABD son birkaç yıl içerisinde anakarasında NTE yatırımları ile ilgili önlemler alsa da savunma kabiliyetleri bakımından Çin ile stretejik yarışında belirli bir yere sahip F-35 savaş uçağının üretiminin NTE tedariği dolayısıyla aksaması ABD'nin savunma lojistiği bakımından güvenlik açığını ortaya çıkarmıştır.

Günümüz silah teknolojilerinin geldiği aşamada, F-35 gibi üretimi başka bir ülkeden hammadde tedariğine bağlı ürünlerin varlığı savunma lojistiğinin içinde bulunduğumuz yüzyıldaki önemini arttırmaktadır. Savunma lojistiği, [askeri] lojistiğin geleneksel anlamının ötesinde stratejik anlamda ele alınması gereken bir unsura dönüşmüştür. Çalışma giriş hariç üç bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde savunma lojistiği terimi tarihsel ve operasyonel açıdan tartışılmaktadır. İkinci bölümde savunma sanayiinde kullanımı açısından NTE incelenmektedir. Üçüncü bölümde ise NTE örneğinde olduğu gibi arzı bir veya birkaç ülkeye bağlı olan girdilerin savunma sanayii açısından olası sonuçları değerlendirilmektedir. Bunun için nitel araştırma yöntemlerinden metin analizi kullanılmıştır.

Araştırma sonucunda savunma lojistiğinin etkin bir biçimde hayata geçirilebilmesi için kurumsal karşılığı olmasının zorunluluğu ortaya çıkmıştır. Ayrıca ulusal güvenlik stratejileri açısından, savunma yönetiminin, planlamalarda orta ve uzun vade dışa bağımlılığı tüm yönleriyle değerlendirmesinin içinde bulunduğumuz yüzyılda başlı başına bir güvenlik önceliği olduğu sonucuna varılmıştır. Çalışmanın başta kimya olmak üzere, uluslararası ilişkiler, diplomasi ve güvenlik çalışmaları gibi birden fazla disiplini ilgilendirmesi bir yandan zorluk getirirken diğer yandan sonraki çalışmalarda farklı disiplinlerden bakış açısı için bir basamak teşkil edeceği düşünülmektedir. Çalışma literatüre, savunma lojistiğinin levazım veya sefer lojistiğinden ayrı değerlendirilmesinin ülkelerin büyük stratejileri açısından önemine dikkat çekerek katkı sunmayı hedeflemektedir.

***Anahtar Kelimeler**: Savunma Lojistiği, Askeri Lojistik, Nadir Toprak Elementleri, Performansa Dayalı Lojistik*

Defence Logıstıcs In The Twenty-Fırst Century: Rare Earth Elements Example

Abstract

Economic interdependence is dominant in defence industry same as all other sectors. In today's world producing a weapon for a country entirely with its own resources is even technically possible it may not be economically feasible. The aim of this research is to reveal the stage that defence logistics has reached in the current century through the example of rare earth elements in terms of their use in the defence industry.

However it is occur from military needs logistics has evolved first in the field, then at the conceptual level and finally at the institutional level with the First and Second World Wars. Although defence logistics, which was first encountered in studies in the 1950s, is used in the same sense as military logistics there are also findings that defence logistics has a broder meaning that also includes military logistics.

Despite the fact that they are in greater quantities on earth than common elements such as copper, lead and gold, earth elements which are referred to as 'rare' due to the difficulty of seperating them from the soil and so the limited production capasity in this sense, are an indispensable element of some modern weapons production.

Scientific studies conducted during the Cold War arms race revealed that adding small amounts of Rare Earth Elements (REE) made common metals more durable, lighter, and magnetically stronger. Today REE is used extensively in the defence industry as well as in civilian technologies. REE is critical for some nuclear applications and the production of some military equipment such as cruise missiles, fighter jets, submarines, destroyers, anti-ship and surface-to-air missile classes.

China reaches 90% of world REE production capacity with its imports and processes from other countries in addition to its own 60% production capacity and has a monopoly on the world REE suplly. The political crisis that emerged between the USA and China in 2019 and was described as "trade wars" extended to China's embargo on US companies F-35 manufacturer Lockheed Martin and guided missile manufacturer Raytheon over REE. Although in the last few years the USA has taken measures ragarding REE investments on its mainland the disruption in the production of the F-35 fighter jet due to the REE supply has revealed the security vulnerability of the USA in terms of defence logistics as F-35 has a certain place in the strategic race with China in the matter of defence capabilities.

At the current stage of today's weapon technologies, the existence of products such as F-35 whose production depends on the suplly of raw materials from another country, increases the importance of defence logistics in the current century. Defence logistics has turned into an element that needs to be addressed in a strategic sense beyond the traditional meaning of [military] logistics.

The research consists of three parts except the introduction. In the first section the term defence logistics is argued from a historical and operational perspective. In the second part REE is examined in terms of its use in the defence industry. The possible consequences for the defence industry of inputs whose suply depends on a few countries as same as REE are evaluated in the last section. For this purpose text analysing methods what one of the qualitative research methods is used.

As a result of the research it is revealed that defence logistics must have an institutional counterpart in order to be implemented effectively. In addition it is concluded that consideration of all aspects of mediun and long-term foreign dependency in defence planning by defence management is a security priority in itself in the current century.

However the research relation with more than one discipline such as chemistry, intenational relations, diplomacy and security studies brings some obstacles it is also thought that it may constitute a stepping stone for perspectives from diffirent disciplines in further studies. The research aims to contribute to the literature by drawing attention to the importance of evaluating defence logistics separately from military supplies or expedition logistics in terms of countries' grand strategies.

Keywords: *Defence Logistics, Military Logistics, Rare Earth Elements, Performance Based Logistics*

Askeri Alanda Devrim Bağlamında Türk Savunma Sanayii

J.Tğm. Şeyda ÖCAL ARSLAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Türkiye Cumhuriyeti, özellikle Kıbrıs Barış Harekâtı ile başlayan ambargo ve kısıtlamaların etkisinden kurtulmak ve yüksek teknolojiye sahip profesyonel ordu hedefiyle askeri etkinliğini artırabilmek amacıyla askeri devrim niteliğinde savunma sanayiinde gelişim göstermiştir. Bu çalışmada devrim niteliğinde gelişim gösteren Türk Savunma Sanayii'nin gelişim süreçleri "Askeri Alanda Devrim" teorisi ile açıklanarak Türkiye Cumhuriyeti'nin askeri alanda devrime katkıları doküman incelemesi sonucundaki bulgular ile aktarılacaktır.

"Askeri Alanda Devrim" teknolojik yeniliklerin beraberinde taktiksel ve organizasyonel değişimleri getirdiğini vurgulamaktadır. Bu devrim yeni teknolojiler ve yeni organizasyonel yapılar ortaya çıkararak muharebeleri dönüştürmektedir. Bu hususta askeri alanda devrimler, demiryolu gibi teknoloji ya da yıldırım savaşı gibi taktiksel alanda olabilmektedir. Top teknolojisi, Napolyon tarzı savaş, makinalı tüfek, yıldırım savaşı ve hassas hedefleme teknolojisi olarak beş Askeri Alanda Devrim belirlenmiştir. Modern ateş gücü olarak da adlandırılan hassas hedefleme teknolojisi, günümüzde yaşanan askeri alanda devrimin merkezinde yer almaktadır. Son devrim dönemini oluşturan hassas hedefleme teknolojisi ile aktörler, manevra yerine, ateş gücüne ağırlık vererek zaferler elde etmeye çalışmaktadır. Böylece savaşların alan hakimiyetine gerek duyulmadan ateş gücü ile kazanabileceği savunulmaktadırlar.

Zaman içerisinde konvansiyonel tehditler yerini ülkenin toprak bütünlüğüne yönelik terör tehdidine bırakmıştır. Dahası ambargolar ve kısıtlamalar sonucunda mevcut tehditlerin bertaraf edilmesine yönelik imkan ve kabiliyetler yaratılmaya çalışılmıştır. Türkiye'nin kuruluş dönemi, İkinci Dünya Savaşı sonrası ekonomik etkiler, NATO üyeliği ve iç siyasi etkilerin sonrasında güvenlik algısı değerlendirilerek değişim göstermiştir. Kıbrıs Barış Harekâtı sonrası oluşan silahlanma ihtiyacı, terör örgütlerinin yaratmış olduğu güvenlik riski, Türkiye'nin komşularının istikrarsızlıkları savunma alanındaki yatırımların bu olgulara göre şekillenmesine hizmet etmiştir. Terör tehdidinin Irak, İran, Suriye gibi ülkelerdeki oluşumları da savunma sanayi alanındaki çalışmaların yönünü belirleyen unsurlar arasında yer almıştır. Bu durum Türkiye Cumhuriyeti'ni bir bakıma askeri yenilik yapmaya zorlamıştır. Bu yenilikler sayesinde terörle mücadele operasyonlarında kapsam ve hız artmıştır. Cumhuriyet'in ilk yıllarında devletin topyekün milli bir sanayii geliştirmesi, iki dünya savaşı arası dönemde devlet ve özel sektörün ortak projeleri hayata geçirmesi ve 1990'lı yıllarda terörün ortaya çıkmasıyla savunma sanayiinin gelişiminde tehdit değerlendirmeleri ana faktör olduğu gibi askeri etkinlik amacını gerçekleştirebilmek adına savunma sanayiine yapılan yatırımlar, etkili insan gücü yetiştirilmesi, sivil-asker işbirliği ve gelişen teknoloji de destekleyici unsurlar arasında yer almaktadır. Özellikle sivil-askeri işbirliğinin en önemli katkılarından birini MİLGEM oluşturmaktadır.

Tehdit algısı Türkiye'nin askeri yeniliği açısından en önemli faktörlerden biri olsa da dikkat çekici husus Türk savunma sanayiindeki değişiklikler yeni sistemlerin geliştirilmesinden çok var olanların taktiksel kullanımı ile ilişkilendirilebilmektedir. Silahlı İnsansız Hava Araçları (SİHA) ve İnsansız Hava Araçları (İHA), füze sistemleri, muharip uçak, muharip gemiler ve birçok milli teknolojiler mevcut tehditleri en etkin bir şekilde bertaraf edecek şekilde taktiksel uygulama alanında geliştirilmiştir. İHA'ların sürü taktiğiyle konvansiyonel düşmana karşı kullanılması buna örnek teşkil etmektedir. İHA'ların sürü taktiği ile kullanılması Çinlilerin 15. yüzyılda canlı kuşların boynuna yanan közleri bağlayarak düşman kasabalarının yakıp yıkmasından, Peloponez Savaşı'nda Spartalıların eski gemileri odun ve çıra ile doldurarak gemileri ateşe vermesi ve nehirden aşağı Atina donanmasına doğru göndermesine kadar modern dönemde taktiksel kullanımının bir örneğini oluşturmaktadır. Türkiye'nin askeri devrimde hızlı değişiminin en önemli faktörlerinden bir diğeri de sıfırdan icat etmek yerine yeniden icada odaklanılmasıdır. Bu durum Türkiye'nin diğer devletlerin yenilikçi askeri teknolojilerini kendine özgü bir askeri teknolojiye dönüştürerek taktiksel kullanımının başarıyla kullanımının harmanlanması sonucunda oluşmuştur.

***Anahtar Kelimeler**: Askeri Alanda Devrim, Türk Savunma Sanayii, Tehdit, Askeri Yenilik*

Turkish Defense Industry in the Context of Revolution in Military Affairs

Abstract

The Republic of Turkey has developed in the defense industry as a military revolution in order to get rid of the embargo and restrictions that started with the Cyprus Peace Operation and to increase its military effectiveness with the goal of a professional army with high technology. In this study, the development processes of the Turkish Defense Industry, which has shown revolutionary development, will be explained with the theory of "Revolution in the Military Field" and the contributions of the Republic of Turkey to the revolution in the military field will be conveyed with the findings of the document analysis.

"Revolution in the Military Affairs" emphasizes that technological innovations bring tactical and organizational changes. This revolution transforms warfare by introducing new technologies and new organizational structures. In this regard, military revolutions can be technological, such as railroads, or tactical, such as blitzkrieg warfare. Five military revolutions have been identified: cannon technology, Napoleonic-style warfare, the machine gun, lightning warfare and precision targeting technology. Precision targeting technology, also called modern firepower, is at the center of today's military revolution. With precision targeting technology, which constitutes the last revolutionary period, actors are trying to achieve victories by focusing on firepower instead of maneuver. Thus, it is argued that wars can be won by firepower without the need for area dominance.

Over time, conventional threats have been replaced by terrorist threats to the territorial integrity of the country. Moreover, as a result of embargoes and restrictions, efforts were made to create capabilities to eliminate the existing threats. Turkey's security perception has changed in the aftermath of its founding period, post-World War II economic influences, NATO membership and domestic political influences. The need for armament after the Cyprus Peace Operation, the security risk created by terrorist organizations, and the instability of Turkey's neighbors have served to shape investments in the field of defense according to these facts. The formation of terrorist threats in countries such as Iraq, Iran and Syria were also among the factors that determined the direction of the works in the field of defense industry. In a way, this situation forced the Republic of Turkey to make military innovations. Thanks to these innovations, the scope and speed of counter-terrorism operations increased. Threat assessments were the main factor in the development of the defense industry in the early years of the Republic, with the state developing a national industry, the state and the private sector implementing joint projects in the period between the two world wars, and the emergence of terrorism in the 1990s. Investments in the defense industry to achieve the goal of military effectiveness, training effective manpower, civil-military cooperation and developing technology are among the supporting factors. In particular, one of the most important contributions of civil-military cooperation is MİLGEM.

While threat perception is one of the most important factors for Turkey's military innovation, it is noteworthy that changes in the Turkish defense industry can be attributed to the tactical use of existing systems rather than the development of new ones. Armed Unmanned Aerial Vehicles (UCAVs) and Unmanned Aerial Vehicles (UAVs), missile systems, combat aircraft, combat ships and many other national technologies have been developed for tactical application in order to eliminate existing threats in the most effective way. The use of UAVs in swarm tactics against conventional enemies is an example of this. The use of UAVs with swarm tactics is an example of tactical use in the modern era, from the Chinese burning down enemy towns by tying burning embers around the necks of live birds in the 15th century, to the Spartans filling old ships with wood and kindling, setting them on fire and sending them down the river towards the Athenian navy in the Peloponnesian War. One of the most important factors of Turkey's rapid change in the military revolution is the focus on reinvention rather than reinvention from scratch. This is the result of Turkey's successful blending of the tactical use of other states' innovative military technologies into its own unique military technology.

Keywords: *Revolution in Military Affairs, Turkish Defense Industry, Threat.*

Terör Örgütlerinin Anlatıları: 4 Bileşenli Analiz Modeli

Dr. Çağatay BALCI

Öz

Terörizm olgusu, tarihsel ve kavramsal çerçevede ele alındığında, propagandanın, varoluşsal ve istisnai bir yere sahip olduğu görülebilmektedir. Terörizmin, korku yaratımı, sembolik şiddet ve siyasal amaç bileşenlerinin tümü propaganda olgusu ile doğrudan bir etkileşime içindedir. Bunların, öngörülen işlevlere ulaşabilmesi adına propaganda vazgeçilmez bir önem taşımaktadır. Propaganda, terörizm olgusu ve terör örgütleri açısından ne ölçüde istisnai ve varoluşsal bir yere ve öneme sahipse, anlatılar da propaganda açısından aynı ölçüde varoluşsal öneme sahiptir. Zira propaganda faaliyetleri mutlak surette belirli bir argümanlar bütününün dayanaklığına ihtiyaç duymaktadır. Bu dayanağın propaganda faaliyetlerinden başlangıcından önce inşa edilmiş olması ve propaganda faaliyetlerine de zemin oluşturmaktadır. Bu durum, genel olarak, aktörlerin niteliklerinden bağımsız olarak, tüm propaganda süreçleri ve faaliyetlerinde kendisini bir gereklilik olarak gösterirken terör örgütlerinin propaganda stratejileri bağlamında ise çok daha farklı bir yere sahiptir. Anlatılar, terör örgütleri açısından propaganda zemini; varoluşsal bir zemin işlevi görmektedirler. Buna göre, terör örgütlerinin, örgütsel imaj, Gramsci'nin ifadesiyle rıza üretimi, Tilly'nin ifadesi ile alternatif iddia, Kruglanski ve arkadaşlarına göre ise radikalleşme ve terör örgütlerine katılım adına bu zemin ciddi bir önem taşımaktadır. Her bir terör örgütü açısından, 4 farklı bileşenden meydana gelen holistik bir yapı arz eden bu zeminde, meta, siyasal, stratejik ve bireysel olmak üzere 4 farklı anlatı türü kendisini göstermektedir.

Buna göre meta anlatılar terör örgütlerinin, dünya ve insanlık tarihine ve gelişim sürecine dair temel yorum ve kabullerini teşkil etmektedir. Bu bağlamda söz konusu anlatılar, insanlığın varoluş, gelişim ve değişim dinamiklerine ilişkin, evrensellik ve nesnellik iddiasını yansıtan, ilkesel varsayım ve yorumları içermektedir. İkinci olarak, meta anlatılarda esas alınan ve öngörülen dikotomik ve konumlandırmaların yerele taşınması işlevini üstlenen; meta anlatıların spesifik hale getirilmesini sağlayan bileşenler olarak ifade edilebilmektedir. Meta anlatılarda en geniş biçim ve boyutlarıyla kendisini gösteren grup kimliği tanımlamaları, sorun tespit kalıpları, yapı söküm ve hakikat iddiası gibi özellikleri geniş ve muğlak formlardan çıkararak siyasal anlatılar yoluyla daha belirgin bir forma kavuşmaktadır. Diğer yandan, terör örgütlerinde, siyasal anlatılar aracılığıyla oluşturulan iç grup tanımlamaları doğrultusunda stratejik anlatılar, tanımlanan iç grubun yegane ve mutlak temsilciliği, koruyuculuğu ve öncülüğü rollerinin örgüte atfını esas almaktadır. Bu yolla, terör örgütünün varoluşsal gerekçe ve kimlik gereksinimi de söz konusu rol atıfları ekseninde açıklanmaya çalışılmaktadır. Son olarak, terör örgütlerinin bireysel anlatıları ise lider profili inşası, ideal militan ve ideal kişilik inşasına dayanmaktadır. Bu çalışmada, terör örgütlerinin anlatılarının analizi adına bir model ortaya konmaya çalışılmıştır. Bu kapsam da şu araştırma sorularına yanıt aranmıştır: 1) Terör örgütleri anlatılara neden ve hangi boyutlarda ihtiyaç duymaktadırlar? 2) Terör örgütlerinin anlatılarını oluşturan yapısal bileşenler nelerdir? 3) Terör örgütlerinin anlatılarında meta anlatıların özellikleri nelerdir? 4) Terör örgütlerinin anlatılarında siyasal anlatıların özellikleri nelerdir? 5) Terör örgütlerinin anlatılarında stratejik anlatıların özellikleri nelerdir? 6) Terör örgütlerinin anlatılarında bireysel anlatıların özellikleri nelerdir? 7) Terör örgütlerinin anlatıları arasında öznel farklılık boyutları nelerdir? 8) Terör örgütlerinin anlatı dönüşüm süreçlerinin koşulları ve özellikleri nelerdir?.

Anahtar Kelimeler: *Anlatı, Meta, Siyasal, Stratejik, Bireysel*

Narratives of Terrorist Organisations: 4-Component Analysis Model

Abstract

When the phenomenon of terrorism is analysed in a historical and conceptual framework, it can be seen that propaganda has an existential and exceptional place. All of the components of terrorism, such as the creation of fear, symbolic violence and political purpose, are in direct interaction with the phenomenon of propaganda. Propaganda is of indispensable importance in order for these to achieve their envisaged functions. To the extent that propaganda has an exceptional and existential place and importance for the phenomenon of terrorism and terrorist organisations, narratives have the same existential importance for propaganda. This is because propaganda activities absolutely need the support of a certain set of arguments.

The fact that this basis is constructed before the beginning of propaganda activities also constitutes a basis for propaganda activities. While this situation shows itself as a necessity in all propaganda processes and activities in general, regardless of the qualifications of the actors, it has a very different place in the context of the propaganda strategies of terrorist organisations. Narratives function as a propaganda ground for terrorist organisations; an existential ground. Accordingly, this ground is of great importance for terrorist organisations in terms of organisational image, the production of consent according to Gramsci, alternative claims according to Tilly, and radicalisation and participation in terrorist organisations according to Kruglanski et al. For each terrorist organisation, four different types of narratives, namely meta, political, strategic and individual narratives, manifest themselves on this ground, which presents a holistic structure consisting of four different components.

Accordingly, meta narratives constitute the basic interpretations and assumptions of terrorist organisations about the history and development process of the world and humanity. In this context, these narratives include principled assumptions and interpretations about the dynamics of human existence, development and change, reflecting the claim of universality and objectivity. Secondly, metanarratives can be defined as the components that undertake the function of localising the dichotomic and positioning dichotomies based on and envisaged in metanarratives, and that enable metanarratives to be made specific. Group identity definitions, problem determination patterns, deconstruction and truth claims, which manifest themselves in meta-narratives in their widest forms and dimensions, take on a more specific form through political narratives. On the other hand, in terrorist organisations, in line with the ingroup definitions created through political narratives, strategic narratives are based on the attribution of the roles of sole and absolute representation, protection and leadership of the defined ingroup to the organisation. In this way, the existential rationale and identity requirement of the terrorist organisation are also tried to be explained in the axis of these role attributions. Finally, individual narratives of terrorist organisations are based on the construction of leader profile, ideal militant and ideal personality.

In this study, a model for the analysis of the narratives of terrorist organisations is attempted to be put forward. In this context, answers to the following research questions were sought: 1) Why and to what extent do terrorist organisations need narratives? 2) What are the structural components of the narratives of terrorist organisations? 3) What are the characteristics of meta-narratives in the narratives of terrorist organisations? 4) What are the characteristics of political narratives in the narratives of terrorist organisations? 5) What are the characteristics of strategic narratives in the narratives of terrorist organisations? 6) What are the characteristics of individual narratives in the narratives of terrorist organisations? 7) What are the dimensions of subjective difference between the narratives of terrorist organisations? 8) What are the conditions and characteristics of the narrative transformation processes of terrorist organisations?

Keywords: *Narrative, Meta, Political, Strategic, Individual.*

PKK Terör Örgütünde Mezopotamya Tanrıçalarının Mitolojik İnşası

Dr. Öğr. Üyesi Hakan KIYICI, Polis Akademisi Başkanlığı
YL Öğr. Seda ÇOLAKOĞLU Polis Akademisi Başkanlığı

Öz

Anlatılar yoluyla inşa edilen hikâyeler düşünceleri, duyguları harekete geçirdiği için önemlidir. Anlatıların politik, ekonomik, toplumsal ve kültürel olaylarda ise yeni anlamlar inşa etmesi ve kolektif kimlik oluşum süreçlerinde kritik bir rol oynaması onu çok disiplinler bir bakış açısıyla ele alınmaya zorlamaktadır. Tıpkı anlatılar gibi mitlerin de her yerde olduğu; mitlerin hissedildiği, kullanıldığı yani sosyal yaşamı derinden şekillendirdiğinin altı çizilmektedir. Mitler hikâyeler aracılığıyla işler, kişilerin ve toplulukların anlamlandırma ve sosyal yapılar oluşturmalarına yardımcı olur ve varlığı anlamlandırmak, dünyaya ilişkin bir anlayış inşa etmek için kullanılmaktadır. Fakat mitler salt tarihi anlatılar değildir. Öyle ki bir yanılgı ile yalnızca tarihi fantastik halk hikâyeleri olarak algılanan mitler bundan daha fazlasıdır; sürekli yenilenir, yorumlanır ve yeniden inşa edilmektedir. Yani araştırmacıların da ifade ettiği gibi yaşayan metinlerdir ve kişilerin günlük hayatında bir şekilde işlemektedir. Mitolojik hikâyeler alıcısına kim olduğu, neye inanıp neye inanılmaması gerektiği, neyin arzulanabilir olduğunun yanıtlarını sunar. Bu perspektiften hareket eden araştırmalar mitolojik hikâyelerin anlamlara, amaçlara ve motivasyonlara yön verme kapasitesine sahip olduğunu belirtmektedir.

Bu çalışma, mitlerin anlatılar aracılığıyla bir anlam yaratma süreci olduğu kabulünden hareketle, bu durumun terör örgütleri için de geçerli olduğu argümanını paylaşmaktadır. Çünkü çalışmaların gösterdiği gibi terör örgütleri de eski mitolojilerden yararlanır, yeni mitolojiler inşa etmektedir. O halde onların eylem ve motivasyonlarını meşrulaştırmasına, hedef kitleye ulaşmasına olanak tanıyan söz konusu mitolojik anlatıların kavranması ve yapısöküme uğratılması bir gerekliliktir. Ayrıca terör örgütlerine toplumsal cinsiyete duyarlı akademik bir mercekle bakmanın da önemi aşikârdır. Çünkü terörizm çalışmalarında toplumsal cinsiyete başvurmak; erkekliğe ve erkeklere ek olarak; kadınlığı, örgütlere büyük fırsatlar kazandıran kadın varlığını, rollerini veya toplumsal cinsiyetin örgütlerin anlatılarına, ideolojilerine, stratejilerine, şiddet uygulama biçimlerine, potansiyel kitleye olan etkilerine ve daha fazlasının analizi için eşsiz bir fırsat sunmaktadır. Öyle ki toplumsal cinsiyet misyonu ile hareket eden bir perspektif toplumsal cinsiyetin nerede olduğunu ve nasıl işlediğini görmemize olanak tanımaktadır. Başka bir deyişle; toplumsal cinsiyet salt kadınlar ve kadınlıkla ilişkili değildir bundan daha fazlasıdır. Tıpkı mitler gibi toplumsal cinsiyet de inşa edilmiştir. Bu kapsamda terör örgütlerinin mitolojik hikâyelerinde toplumsal cinsiyeti aramak; kadınlık, erkeklik inşalarını, kadın ve erkekten beklentileri, kim olduklarını ve en önemlisi eylemlerine nasıl yön verdiğinin keşfine dair epistemolojik ve ontolojik zemin sunmaktadır.

PKK/KCK terör örgütünün de inşa ettiği mitolojik hikâyelere dikkatler odaklandığında toplumsal cinsiyetin izdüşümlerinin derinden işlediği ve bunun kolektif kimlik ve kolektif eylem için hizmet ettiği görülecektir. Öyle ki terör örgütü elebaşı Öcalan'ın 1999'da yakalanmasının ardından örgütün değişen ideolojik gündemi Demokratik Konfederalizm'e eşanlamlı olarak kadın, feminizm ve toplumsal cinsiyet sarmalında yeni bir anlatı inşası gündeme gelmiştir. Bu hikâyeler Neolitik çağ ve Mezopotamya tanrıçası İştar/Star kapsamında işlenmektedir. Mitolojik araştırmaların, mitlerin yarattığı anlamların bir temsil yoluyla işleyen hikâyeler olduğunu belirttiği gibi bu temsiller tanrılardan, tanrıçalara, kahramanlara, düşmanlara kadar uzanan hayali tiplerden oluşmaktadır. Bu hayali karakterler de terör örgütleri ve potansiyel alıcıları için örnek modeller, ideal simgeler olarak işlev görmektedir. Örneğin ana tanrıçaların direnişçi kimliklerine sahip olduğu ileri sürülerek; ilk intihar bombacısı Zilan kod adlı Zeynep Kınacı, Sema Yüce ve Sakine Cansız İştar/Star tanrıçası ile özdeşleştirilerek kadınlar için yeni bir simgeyi temsil etmektedir. Özellikle terörist Zilan bugünün İştarı, özgürlük tanrıçası olarak örgütün ideal eylemcileri için bir semboldür ve herkes için Zilanlaşmak, arzu edilen yeniliğin kurucu sembolü olarak Zilan gibi olmanın teşvikine hizmet etmektedir. Ayrıca bu özdeşleştirme, örgüt elemanlarına İştar/Star'ın arketipsel özelliklerini yansıtan savaşçı, cinsiyetten bağımsız bir rol biçerek; örgütün mitolojik hikâyelerinde yeni tip insan inşası ve onlardan beklentileri ortaya koymaktadır. Araştırmalar bu yeni kimlik inşalarının özellikle kadınların örgüte katılmasında önemli rol oynadığının altını çizmektedir.

Bu çalışma PKK/KCK terör örgütü yapılanması bünyesinde inşa edilen hikâyelerde olay ve eylemlerin örtüşen katmanlarını mitolojik unsurların oluşturduğunu savunmaktadır. Mitolojik

hikâyelere toplumsal cinsiyet lensi ile bakan bu çalışma açıkça şu sorgulamaların yanıtlarını aramaktadır: "PKK/KCK terör örgütü toplumsal cinsiyet, feminizm ve yeni bir tip insanı nasıl inşa etmektedir?" "Mitolojik anlatılar (hikâyeler) bu inşa sürecinde nasıl işlemektedir?" "Böyle bir inşa kolektif kimlik oluşumu ve kolektif eyleme nasıl ilham vermektedir?" Bu sorgulamaların yanıtları aranırken Darren Kelsey'in geliştirmiş olduğu, Eleştirel Söylem Analizi'nin araçlarından beslenen Mitolojik Söylem Analizi (Mythological Discourse Approach) yaklaşımından faydalanacaktır. PKK'nın mitolojik anlatılarında kadın, feminizm ve toplumsal cinsiyet inşasını irdeleyen bu çalışma aynı zamanda Toplumsal Hareketler Çalışmaları literatürü ile kaynaşarak kolektif eylem çerçevelerinden yararlanmaktadır. Çünkü kolektif eylem çerçeveleri bir hareketi meşrulaştırmaya yarayan "eylem odaklı inanç ve anlam kümelerinden" oluşmaktadır. Teorik altyapının sunduğu temeller üzerinde, örgütün ideolojik argümanlarına yön veren yöneticilerin söylemlerinin içerildiği, örgüt tarafından yayınlanan kaynaklar çalışmanın verisini oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Terörizm, Anlatılar/Hikâyeler, Mitoloji, Toplumsal Cinsiyet, Toplumsal Hareketler Çalışmaları.*

Mythological Construction of Mesopotamian Goddesses in the PKK Terrorist Organisation

Abstract

Stories constructed through narratives are important because they mobilise thoughts and emotions. The fact that narratives construct new meanings in political, economic, social, and cultural events and play a critical role in collective identity formation processes forces them to be addressed from a multidisciplinary perspective. It is underlined that myths, just like narratives, are everywhere; myths are felt and used, that is, they deeply shape social life. Myths operate via stories, aid individuals, and communities to create meaning, and social structures, and are used to make sense of existence and construct an understanding of the world. However, myths are not just historical narratives. So much so that myths, mistakenly perceived only as historical fantastic folk tales, are more than that; they are constantly renewed, interpreted, and reconstructed. In other words, as the scholars express, they are living texts and some way operate in the everyday lives of individuals. Mythological stories provide the recipient with information to who they are, what to believe and what not to believe, and what is desirable. Studies from this perspective, indicate that mythical stories have the power to shape meanings, objectives, and motivations.

Based on the assumption that myths are a process of creating meaning through narratives, this study shares the argument that this situation is also true to terrorist organisations. As studies have shown, terrorist organizations profit from old mythologies and construct new ones in addition. Therefore, it is crucial to comprehend and deconstruct these mythological narratives that enable them to legitimise their actions and motivations and reach the target audience. It is also important to look at terrorist organisations through a gender-sensitive academic lens. The reason for this is that the analysis of gender in terrorism studies provides a unique opportunity to examine feminity, including masculinity and men, the roles and presence of women, which present organisations with enormous opportunities, or the influence of gender on the narratives, ideologies, strategies, patterns of violence, effects on potential members, and much more. As a matter of fact, a gender mission perspective allows us to see where gender is and how it operates. Stated differently, gender refers to more than women and femininity. Similar to myths, gender likewise is socially constructed. In this context, searching for gender in the mythological stories of terrorist organisations provides epistemological and ontological foundations for understanding how feminity and masculanity are constructed, as well as the expectations placed on them, who they are, and-most importantly-how they guide their behaviour.

If the attention is focused on the mythological stories constructed by the PKK/KCK terrorist organisation, it will be seen that the projections of gender are deeply embedded and that this serves for collective identity and collective action. Indeed, after the capture of Öcalan, the head of the terrorist organisation in 1999, a new narrative construction in the spiral of women, feminism and gender came to the agenda in line with the organisation's changing ideological agenda of Democratic Confederalism. These stories revolve around the Neolithic age and the Mesopotamian goddess Ishtar/Star. As mythological studies indicate that the meanings created by myths are stories that function through a representation, these representations consist of imaginary characters ranging from gods, goddesses, heroes and antagonists. These imaginary characters function as exemplary prototypes and ideal symbols for terrorist organisations and their potential target members. For instance, claiming by PKK that mother goddesses have resistance identities, the first suicide bomber Zeynep Kınacı, codenamed Zilan, Sema Yüce, and Sakine Cansız are connected with the goddess Ishtar/Star and represent a new symbol for women. Specifically, the terrorist Zilan symbolizes the organization's ideal activists as Ishtar, the goddess of the liberation of the contemporary era, and for all of them, mirroring Zilan encourages them to embrace Zilan as the fundemantal symbol of the desired innovation. Furthermore, this identification exposes the construction of new sorts of individuals and expectations from them in the mythical stories of the organisation by giving the members of the organisation a warrior, gender-neutral role that mirrors the archetypal attributes of Ishtar/Star. Studies highlight the significance of these novel identity constructions, particularly in drawing female members to the organization.

Thus, this study argues that mythological elements constitute the overlapping layers of events and actions in the stories constructed within the PKK/KCK structure. Examining mythological stories through a gender perspective, this research explicitly seeks to address the following questions: "How does the PKK/KCK terrorist organisation construct gender, feminism, and a new type of human?" "How

do mythological narratives (stories) function in this construction process?" "How does such a construction inspire collective identity formation and collective action?". In exploring the answers to these questions, the Mythological Discourse Approach developed by Darren Kelsey, which draws on the tools of Critical Discourse Analysis, will be utilised. This study, which invastigates the construction of women, feminism and gender in the PKK's mythological narratives, also draws on collective action frameworks by fusing with the literature of Social Movement Studies. This is because collective action frames consist of "action-oriented sets of beliefs and meanings" that serve to legitimise a movement. The materials released by the organisation, which include the leader's discourses that shape the organization's ideological arguments, provide the study's database based on the theoretical framework

Keywords: *Terrorism, Narratives/Stories, Mythology, Gender, Social Movement Studies*

Ermeni Terörünün Radikalleşme Süreci ve Unsurları

Öğr. Gör. Ogün Burhan AYDIN, Yozgat Bozok Üniversitesi

Öz

Tarihsel süreçte Ermeni terörünün araştırmalar kapsamında üç dönemden oluştuğu söylenebilmektedir. Birincisi 1890-1896 yılları arasında Osmanlı Devleti döneminde yaşanan terör olayları, ikincisi Nemesis Eylemleri olarak adlandırılan 1921-1922 yılları arası, üçüncüsü ise 1973-1985 yılları arasındaki ASALA terör örgütünün faaliyetleridir. Ermeni terörizmini tanımlamamız önemlidir. Kendilerini Ermeni olarak belirten ya da Ermeni ulusal veya siyasi çıkarları adına hareket ettiklerini iddia eden bireyler veya gruplar tarafından gerçekleştirilen şiddet faaliyetlerini ve eylemleri Ermeni terörizmi olarak tanımlamamız mümkündür. Ancak bu bireylerin veya grupların eylemlerinin tüm Ermeni nüfusunun görüşlerini veya davranışlarını temsil etmediğini belirtmek önemlidir.

Bu çalışmada terörizm eğilimleri bağlamında Ermeni terörünün radikalleşme süreci ve unsurlarının araştırılması amaçlanmıştır. Çalışmada metot olarak betimsel (descriptive) analiz uygulanmıştır. Yorumlayıcı (interpretative) yaklaşımla kaynaklar araştırılmış, akademik dokümanlar incelenmiştir. Söz konusu literatür taraması ile vaka çalışması (case study) yöntemiyle tarihsel süreçte Ermeni terörünün radikalleşme süreci ve unsurları üzerine bilgi sunulmaya çalışılmıştır. Araştırmanın kavramsal çerçevesi radikalleşme ve Ermeni terörünün bu radikalleşmeye sebep olan unsurlarının incelenmesi olarak belirlenmiştir. Bu bağlamda bulguların Ermeni terörünü motive eden ve tarihsel süreçte "Ermeni Tehciri, Sözde Büyük Ermenistan, Ermeni Edebiyatı ve Ermeni Kilisesi" başlıkları çalışmada incelenen ana unsurları oluşturmaktadır.

Vamık Volkan tarafından geliştirilen seçilmiş travmalarda bir grup tarafından kolektif olarak yaşanan büyük travma, grup üyelerini de etkilemektedir. Grubun yaşadığı travmalar bireyler aracılığıyla sembolize edilerek kuşaklar arası aktarımla devam edebilmektedir. Böylece, bir grup diğerine karşı düşmanlık hissettiğinde öteki yaratılmış olmaktadır.

Birinci Dünya Savaşı sırasında Ermeni aydınların ayrılıkçı talepleri artmış ve halkı harekete geçirmişlerdir. Böylece Ermeniler Osmanlı'da ve Güney Kafkasya'da örgütlenmişlerdir. Güney Kafkasya'da örgütlenmenin öncülüğünü bilindiği üzere 1890'da kurulan Taşnak Partisi yapmıştır. Rusyalı Ermenilerden oluşan Hınçak Partisinin ise temel amacı Osmanlı topraklarının Doğu'sunu oluşturan Batı Ermenistan'ı Osmanlı'dan alarak Rus ve İran toprakları içerisinde bulunan Ermenistan topraklarına katmak ve nihai olarak sözde Büyük Ermenistan'ı kurmaktır. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan Nemesis terör örgütü ise İttihat ve Terakki'ye karşı terör faaliyetleri gerçekleştirmiş, 1980'li yıllarda ASALA adıyla yeniden ortaya çıkmış ve 1992'de Hocalı'da yapılan terör faaliyeti ile varlığının halen devam ettiğini göstermiştir. Özellikle ASALA 1970'lerde ve 1980'lerde bir dizi bombalama, suikast ve diğer şiddet eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmiştir. 1988 yılında Dağlık Karabağ'da bulunan Ermenilerin ayrılıkçı faaliyetlerinin başlamasıyla birlikte Ermeni terörü yeniden ortaya çıkmıştır.

2015 yılındaki bildirisi ile tekrardan ses getiren ASALA'dan sonra Gucci modeli Armine Harutyunyan'ın VoMa (VoxjMnaluArvest-Hayatta Kalma Sanatı) terör örgütüne katılımı ve sosyal medyaya düşen ifadeleri Ermeni terörünün kimlik inşasında bireylerin radikalleşmesine sebep olmasıyla beraber terörizm eğilimlerinin bir döngü içerisinde devam edeceğini açıkça göstermektedir. Ermenistan'ın Azerbaycan'a yönelik saldırısının 27 Eylül 2020'de yeniden başlamasından hemen sonra VoMA sosyal medyada 18-55 yaş arası Ermenileri savaşa katılmaya çağıran bir duyuru yayınlamıştır. Örgütün 2020 yılında Dağlık Karabağ savaşına katılması ile 44 günde hezimete uğramasına rağmen faaliyetlerini son erdirmemiştir.

Anahtar Kelimeler: *Ermeni Terörü, Radikalleşme, Terörizm Eğilimleri*

The Radicalization Process and Components of Armenian Terrorism

Abstract

In the scope of research on Armenian terrorism throughout the historical process, it can be stated that it consists of three periods. The first period covers the terror incidents that occurred during the Ottoman Empire from 1890 to 1896. The second period, known as the Nemesis Actions, took place between 1921 and 1922. The third period encompasses the activities of the ASALA terrorist organization from 1973 to 1985.1 Defining Armenian terrorism is crucial. Acts of violence and actions carried out by individuals or groups identifying themselves as Armenian or claiming to act in the name of Armenian national or political interests can be defined as Armenian terrorism. However, it is important to note that the actions of these individuals or groups do not represent the views or behaviors of the entire Armenian population.

In this study, the aim is to investigate the radicalization process and elements of Armenian terrorism within the context of terrorism tendencies. Descriptive analysis has been applied as the method in the study. Sources have been explored through an interpretative approach, and academic documents have been examined. Through the literature review and the case study method, information on the historical process of the radicalization of Armenian terrorism and its elements has been attempted to be presented. The conceptual framework of the research is determined as the examination of radicalization and the factors leading to the radicalization of Armenian terrorism. In this context, the main elements examined in the study are the motivating factors for Armenian terrorism, namely "Armenian Deportation, Alleged Greater Armenia, Armenian Literature, and Armenian Church" throughout the historical process.

Selected traumas developed by Vamık Volkan, experienced collectively by a group, also affect the group members. The traumas experienced by the group can be symbolized through individuals and continue to be transmitted across generations. Thus, when one group harbors hostility towards another, an "other" is created.2

During World War I, separatist demands of Armenian intellectuals increased, mobilizing the population. Armenians organized both in the Ottoman Empire and South Caucasus. The Dashnak Party, established in 1890, played a leading role in organizing in South Caucasus. The Hunchak Party, consisting of Russian Armenians, aimed to annex Western Armenia, the eastern part of Ottoman territory, to the Armenian territories within Russia and Iran, ultimately establishing the so-called Greater Armenia. The Nemesis terrorist organization, emerging after World War I, conducted terrorist activities against the Ottoman government. It resurfaced as ASALA in the 1980s, demonstrating its continued existence with the 1992 terrorist activity in Hocalı. ASALA, especially in the 1970s and 1980s, claimed responsibility for a series of bombings, assassinations, and other violent acts. Armenian terrorism reemerged with the separatist activities of Armenians in Nagorno-Karabakh in 1988.3

After ASALA gained attention again with its 2015 declaration, the involvement of Armine Harutyunyan, a Gucci model, in the VoMa (VoxjMnaluArvest-Survival Art) terrorist organization, and her expressions on social media contributed to the radicalization of individuals in the construction of Armenian terrorism identity. Following Armenia's attack on Azerbaijan resuming on September 27, 2020, VoMA released an announcement4 on social media calling on Armenians aged 18-55 to join the war. Despite the defeat in the 44-day war in 2020, the organization did not cease its activities.

In conclusion, exploring the radicalization process and elements of Armenian terrorism, which has recently engaged in reorganization activities, will enhance our understanding of the mentioned terrorist tendencies. This also demonstrates that terrorism tendencies can be defined through the hostility cultivated by families, churches, and societies in the Armenian ethnic identity against the Turks.

Keywords: *Armenian Terrorism, Radicalization, Terrorism Trends*

DAEŞ Terör Örgütünün Yumuşak Hedef Saldırıları

J. Tğm. Pınar Begüm KONCAGÜL

Öz

Terör, kökeni Latince bir kelime olan 'terrere' kelimesinden türemiş ve korkutma, yıldırma, sindirme anlamına gelen bir kelimedir. Terörizm ise terör saldırısının doğrudan kurbanları yerine rakip etnik veya dini grubu, bir ulusal hükümeti, siyasi partiyi veya genel olarak kamuoyunun tümünü de içeren geniş kapsamlı psikolojik etkilere sahip olacak şekilde hedef kitleye korku aşılamayı amaçlayan bir siyasal şiddet hareketidir. Radikalizm veya köktendincilik çoğunlukla terörizm kavramıyla birlikte kullanılmasına rağmen aslında farklı anlama gelmektedir. Radikalizm siyasal, toplumsal veya ekonomik konularda farklı ideolojilere ait kökten değişiklik fikrini savunmaktır.

Teröristler, uyguladıkları şiddetin yarattığı tanıtım aracılığıyla ulusal veya uluslararası ölçekte siyasi değişimi etkilemek için normalde sahip olmadıkları etki, nüfuz ve gücü elde etmeye çalışmaktadırlar. Gerçekleştirdikleri eylemlerle de ölen/yaralanan kurbanlardan ziyade eylemi seyreden insanlar üzerindeki etkileri önemsemektedirler. Terörist örgütler, sembolik veya sivil hedeflere karşı sürekli şiddet kullanarak korku yayma, siyasi haksızlıklara mümkün olduğunca fazla dikkat çekme ve şiddete karşı aşırı veya toplum tarafından kabul edilemeyecek şiddetle karşılık verilmesini kışkırtarak kitleleri harekete geçirmeye çalışmaktadır.

Günümüzde terör saldırıları ele alındığında ağırlıklı olarak şehir merkezli bir strateji ön plana çıkmaktadır. Şehir eylem stratejisi olarak adlandırılan bu stratejide kalabalık nüfus ilk stratejik unsur olarak değerlendirilebilir. Şehirlerde artan nüfus terör örgütleri için militan toplayabilecekleri ve eyleme geçebilecekleri gizli bir protesto ortamının varlığını doğurmuştur. İkinci stratejik unsur şehirlerde kamufle olmanın daha kolay olması ve doğal olarak tespit edilmenin de daha zor olmasıdır. Üçüncü stratejik unsur ise terör örgütlerinin şehirlerde yaptıkları eylemlerle medyada ve uluslararası alanda daha fazla ilgi çekme fırsatlarına sahip olmalarıdır.

Bu bağlamda şehirler, terör örgütleri için kolaylıkla saldırabilecekleri pek çok hedef barındırmaktadır. Bu hedefler alan yazında 'yumuşak hedef' kavramı ile tanımlanmaktadır. Yumuşak hedeflerin yumuşak olarak adlandırılmasının nedeni bu mekanların terör saldırılarına karşı savunulmasının görece zor olması ve teröristler için kolay hedefler olmasıdır. Terör örgütleri metropollerde mümkün olduğu kadar çok insanı yaralama veya öldürme amacıyla yumuşak hedeflere yönelik şiddet içeren saldırılar gerçekleştirilmektedir. Bu bağlamda çalışmada terör örgütlerinin hedef seçimlerindeki değişim incelenecek ve yumuşak hedef kavramı açıklanacaktır. Bu kavram DAEŞ terör örgütü üzerinden ifade edilecektir. DAEŞ, çoğunlukla Irak ve Suriye'de faaliyet gösteren ve bir hilafet devleti kurma amacı doğrultusunda eylem gerçekleştiren selefi ve cihatçı bir örgüttür. Çalışmanın amacı DAEŞ terör örgütü örneği üzerinden terör örgütlerinin saldırılarının yumuşak hedeflere yönelmesinin sebeplerini açıklamaktır. Bu bilgiler ışığında DAEŞ terör örgütünün kuruluşu, gelişimi tarihsel olarak anlatılacak ve ardından örgütün 2014-2020 yılları arasında Türkiye'de gerçekleştirmiş olduğu yumuşak hedef saldırıları 'Global Terrorism Database' (GTD) üzerinden elde edilen veriler ışığında açıklanacaktır. Çalışmada nitel veri toplama yöntemlerinden içerik analizi yöntemi kullanılacaktır.

Çalışmada:

- DAEŞ terör örgütünün zamansal ve mekânsal sınırlılıklar kapsamında gerçekleştirdiği saldırıların kaçı yumuşak hedeflere yönelik olmuştur?
- Örgüt neden şehir eylem stratejisini tercih etmiştir? sorularına cevap aranacaktır.

Çalışma alan yazında yumuşak hedef olarak tanımlanan hedeflere yönelik saldırıların terör örgütleri tarafından toplumun tipik caydırıcı politikalarını aşmanın bir yolu olarak son dönemlerde sıklıkla kullanıldığı ve DAEŞ terör örgütünün 2014-2020 yılları arasında gerçekleştirdiği saldırıların çoğunluğunun daha kolay, daha ucuz ve daha kısa planlama döngüsü içerdiği için yumuşak hedef saldırıları olduğu hipotezi üzerine şekillenecektir. Sonuç ve değerlendirme kısmıyla da çalışma tamamlanacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Terörizm, Şehir Eylem Stratejisi, Yumuşak Hedefler, DAEŞ*

Investıgatıon Of Soft Target Attacks Of DAESH Terrorıst Organızatıon

Abstract

Terrorism is a word derived from the Latin word 'terrere', meaning threat, intimidation and digestion. Terrorism, on the other hand, is an act of political violence that aims to instill fear in the target audience in a way that has far-reaching psychological effects, including a rival ethnic or religious group, a national government, a political party, or the public in general, rather than the direct victims of the terrorist attack. Although radicalism or fundamentalism is often used together with the concept of terrorism, they actually mean different things. Radicalism is advocating the idea of radical change in political, social or economic issues belonging to different ideologies.

Terrorists try to gain influence, influence and power that they do not normally have in order to affect political change on a national or international scale through the publicity created by the violence they use. They care about the effects of their actions on the people watching the action rather than the dead/injured victims. Terrorist organizations seek to mobilize the masses by using sustained violence against symbolic or civilian targets to spread fear, draw as much attention as possible to political injustices, and provoke a response to violence with excessive or socially unacceptable violence.

Today, when terrorist attacks are considered, a city-centered strategy comes to the fore. In this strategy, called urban action strategy, the crowded population can be considered as the first strategic element. The increasing population in cities has created a secret protest environment for terrorist organizations where they can recruit militants and take action. The second strategic element is that it is easier to camouflage in cities and naturally more difficult to detect. The third strategic element is that terrorist organizations have the opportunity to attract more attention in the media and internationally with their actions in cities.

In this context, cities contain many targets for terrorist organizations that they can easily attack. These goals are defined with the concept of 'soft target' in the literature. The reason why soft targets are called soft is that these places are relatively difficult to defend against terrorist attacks and are easy targets for terrorists. Terrorist organizations carry out violent attacks against soft targets in metropolises with the aim of injuring or killing as many people as possible. In this context, the change in the target selection of terrorist organizations will be examined and the concept of soft targets will be explained. This concept will be expressed through the DAESH terrorist organization. DAESH is a salafist and jihadist organization that operates mostly in Iraq and Syria and carries out actions with the aim of establishing a caliphate state. The aim of the study is to explain the reasons why terrorist organizations' attacks are directed at soft targets through the example of the DAESH terrorist organization. In the light of this information, the establishment and development of the DAESH terrorist organization will be explained historically, and then the soft target attacks carried out by the organization in Turkey between 2014 and 2020 will be explained in the light of the data obtained from the 'Global Terrorism Database' (GTD). Content analysis method, one of the qualitative data collection methods, will be used in the study.

In the study:

- How many of the attacks carried out by the DAESH terrorist organization within the scope of temporal and spatial limitations were against soft targets?
- Why did the organization choose the city action strategy? your questions will be answered.

The study will be shaped on the hypothesis that attacks against targets defined as soft targets in the literature have recently been frequently used by terrorist organizations as a way to overcome the typical deterrent policies of society and that the majority of the attacks carried out by the DAESH terrorist organization between 2014 and 2020 were soft target attacks because they were easier, cheaper and involved a shorter planning cycle. The study will be completed with a conclusion and evaluation section.

Keywords: *Terrorism, Urban Action Strategy, Soft Targets, DAESH*

Sahraaltı Afrika'da El Kaide ve Daeş Rekabeti: JNIM Ve ISGS Arasındaki Çatışmalar

Dr. Huriye Yıldırım ÇINAR, TASAM Afrika Enstitüsü

Öz

Güvenlik ve istikrar, Sahraaltı Afrika'nın karmaşık ve dinamik dokusunda sürekli olarak sınanan kavramlardır. Bölge, terörizm ve radikalizm gibi tehditlerle uluslararası arenada sık sık gündeme gelmektedir. Uzun süren kolonizasyon sürecinin ardından 1960'lar sonrasında bağımsızlıklarını ilan eden ve henüz devlet inşa sürecini tamamlayamamış, yapısal birçok sorunla mücadele eden Sahraaltı Afrika ülkeleri terörizm ve radikalizm tehditlerini kendi öz kaynaklarını bertaraf edememektedir. Üstelik bölgede kemikleşmiş durumdaki siyasi ve ekonomik istikrarsızlık terör ve suç örgütlerine faaliyetleri için geniş bir manevra alanı yaratmaktadır.

Suriye iç savaşı sonrasında, Irak ve Suriye'deki çatışmaların ortaya çıkardığı kaos ortamı, DAEŞ ve El Kaide gibi radikal örgütlerin bölgede güç kazanmasına ve operasyonlarını genişletmesine olanak sağlamıştır. Özellikle DAEŞ, 2014 yılında Irak'ın kuzeyinde kontrolü ele geçirerek uluslararası arenada büyük bir dikkat çekmiştir. Bu dönemde, örgüt Irak ve Suriye'deki topraklarda genişlemiş ve terör eylemleri gerçekleştirmiştir. Ancak, uluslararası koalisyon güçlerinin müdahalesiyle birlikte DAEŞ'in kontrolündeki alanlar azalmış ve örgüt zayıflamıştır. Bu zayıflama süreci, örgütün stratejik olarak başka bölgelere yayılmasına neden olmuştur. Benzer gelişmeler El Kaide cephesinde de yaşanmış ve neticede bu iki örgüt yapılanmalarını başka ülkelere kaydırmaya başlamıştır.

Sahraaltı Afrika, bu durumda bir hedef olarak öne çıkmıştır. Özellikle, bölgedeki zayıf devlet yapıları, etnik ve dini çatışmaların varlığı, yoksulluk ve sosyal huzursuzluk gibi faktörler, terör örgütlerinin burada etkinlik göstermesine uygun bir zemin oluşturmuştur. Sonuç olarak Suriye ve Irak'tan ayrılan DAEŞ ve El Kaide yapılanmaları, Sahraaltı Afrika'ya özellikle de Sahel bölgesine gelerek buradaki suç ve terör örgütleriyle beraber yeni oluşumlar gerçekleştirmeye başlamıştır.

Her iki örgütün Sahraaltı Afrika'daki yerel oluşumları da bünyesine katarak kendi etki alanlarını genişletme çabaları bölgede çetin bir rekabetin doğmasına neden olmuştur. Hali hazırda terörle mücadelede zorlanan Sahraaltı Afrika devletleri iki küresel terör örgütünün rekabeti çerçevesinde şekillenen yeni terör yapılanmaları karşısında daha da dezavantajlı bir konuma düşmüştür.

DAEŞ ve El Kaide rekabeti zaman zaman alt gruplar bünyesinde silahlı çatışmalara da dönüşmektedir. Özellikle **JNIM** *(Jama'at Nasr al-Islam wal Muslimin)* ve **ISGS** *(Islamic State in the Greater Sahara)* arasındaki çatışmalar son zamanlarda bölgedeki güvenlik durumunu daha da karmaşık bir hale getirmiştir. Bilindiği üzere JNIM, başta Mali olmak üzere Sahraaltı Afrika'nın çeşitli bölgelerinde faaliyet gösteren bir örgüttür. El Kaide bağlantılı yerel bir terör örgütü olan JNIM, Mali'deki çatışmalarda etkin rol oynamıştır. Diğer yandan ISGS ise Sahraaltı Afrika'da etkin olan diğer bir terör örgütüdür. DAEŞ'e bağlılığıyla bilinen örgüt özellikle Mali, Nijer ve Burkina Faso'da aktiftir. Bu iki örgüt arasındaki çatışmalar, yerel halk üzerinde ciddi etkiler yaratmakta ve bölgedeki istikrarsızlığı artırmaktadır.

Nitel çalışma yöntemlerinden yararlanarak hazırlanacak olan bu çalışmada Sahraaltı Afrika'da El Kaide ve DAEŞ arasındaki rekabetin kökenleri, dinamikleri, ve sonuçları incelenecektir. Özellikle, her iki örgütün bölgedeki varlığını nasıl sürdürdüğü, yerel toplumlar üzerindeki etkileri ve uluslararası güvenlik açısından taşıdığı potansiyel tehditleri ele alınacaktır. Bu çalışmanın bölgedeki terörizmle mücadele stratejilerinin geliştirilmesine ve bölgedeki istikrarın sağlanmasına yönelik çabaları da anlamak için önemli bir çerçeve sunacaktır.

Anahtar Kelimeler: *DAEŞ, El Kaide, ISGS, JNIM, Sahraaltı Afrika*

AL-QAEDA AND DAESH Competition in Sub-Sahara Africa: Conflicts Between JNIM and ISGS

Abstract

Security and stability are concepts that are constantly tested in the complex and dynamic fabric of sub-Saharan Africa. The region frequently comes to the fore in the international arena with threats such as terrorism and radicalism. Sub-Saharan African countries, which declared their independence after the 1960s after a long colonization process and have not yet completed the state building process and are struggling with many structural problems, cannot eliminate the threats of terrorism and radicalism from their own resources. Moreover, the entrenched political and economic instability in the region creates a wide maneuvering area for terrorist and criminal organizations for their activities.

After the Syrian civil war, the chaotic environment created by the conflicts in Iraq and Syria allowed radical organizations such as DAESH and Al Qaeda to gain power in the region and expand their operations. In particular, DAESH attracted great attention in the international arena by taking control of northern Iraq in 2014. During this period, the organization expanded in the territories in Iraq and Syria and carried out terrorist acts. However, with the intervention of international coalition forces, the areas under DAESH control decreased and the organization weakened. This weakening process caused the organization to strategically expand to other regions. Similar developments took place on the Al Qaeda front, and as a result, these two organizations began to shift their structures to other countries.

Sub-Saharan Africa has emerged as a target in this case. In particular, factors such as weak state structures in the region, the existence of ethnic and religious conflicts, poverty and social unrest have created a suitable basis for terrorist organizations to operate here. As a result, DAESH and Al Qaeda structures, which left Syria and Iraq, came to Sub-Saharan Africa, especially the Sahel region, and started to establish new formations together with the criminal and terrorist organizations there.

The efforts of both organizations to expand their sphere of influence by incorporating local formations in Sub-Saharan Africa have led to a fierce competition in the region. Sub-Saharan African states, which are currently having difficulty in the fight against terrorism, have fallen into an even more disadvantaged position in the face of new terrorist structures formed within the framework of the competition between two global terrorist organizations.

The rivalry between DAESH and Al Qaeda sometimes turns into armed conflicts within subgroups. In particular, conflicts between JNIM (Jama'at Nasr al-Islam wal Muslimin) and ISGS (Islamic State in the Greater Sahara) have recently further complicated the security situation in the region. As it is known, JNIM is an organization operating in various regions of Sub-Saharan Africa, especially Mali. JNIM, a local terrorist organization affiliated with Al Qaeda, played an active role in the conflicts in Mali. On the other hand, ISGS is another terrorist organization active in Sub-Saharan Africa. The organization, known for its loyalty to DAESH, is especially active in Mali, Niger and Burkina Faso. Conflicts between these two organizations have serious effects on the local population and increase instability in the region.

In this study, which will be prepared using qualitative study methods, the origins, dynamics, and consequences of the competition between Al Qaeda and Daesh in Sub-Saharan Africa will be examined. In particular, how both organizations maintain their presence in the region, their impact on local societies, and their potential threats to international security will be discussed. This study will provide an important framework for understanding efforts to develop strategies to combat terrorism in the region and ensure stability in the region.

Keywords: *DAESH, Al Qaeda, ISGS, JNIM, Sub-Saharan Africa*

Göçmenlerin Topluma Entegrasyonu ve Suç İlişkisi: Yerel Toplulukların Bakış Açısı

Dr. Öğr. Gör. Çağrı GÜÇLÜTEN, Adana Alparslan Türkeş Bilim ve Teknoloji Üniversitesi

Öz

"Göç" kavramı insan tarihi kadar eski olup insan ihtiyaçlarına göre zaman içerisinde şekillenmiş bir yer değiştirme olarak değerlendirilmektedir. Göç, bir ülke içinde veya uluslararası bir sınırda, geçici veya kalıcı olarak ve çeşitli sebeplerden dolayı, normal ikamet ettiği yerinden uzaklaşan bir kişinin ortak meselesini anlama şeklini kapsayan bir niteliktedir. Göç olgusunun yerli halklar bakımından farklı kültürler ile kaynaşma fırsatı vermesine karşın özellikle kitlesel göçlerin yaşandığı dönemlerde suç eğilimine neden olabilmesi dünya gündemini meşgul eden konuların başından gelmektedir. Günümüz dünyasında, göç ve suç arasındaki ilişki, hem akademik hem de siyasi çevrelerde sıkça tartışılan bir konu olmuştur. Ancak bu karmaşık ilişkinin merkezinde, göçmenlerin yerel topluluklar tarafından kabul edilme süreci bulunmaktadır. Bu çalışma, göçmenlerin yerel topluluklar tarafından kabul edilme sürecini incelemeyi ve bu sürecin göç ve suç ilişkisine olan etkilerini detaylı bir şekilde ele almayı amaçlamaktadır. Özellikle, bu karmaşık ilişkiyi yerel toplulukların bakış açısından ele alarak, göçmenlerin yerleştiği bölgelerdeki etkilerini derinlemesine analiz etmeyi hedeflemektedir.

Bu araştırma, literatür taraması ve kavramsal bir çerçeve oluşturma yöntemlerini kullanarak sistematik bir şekilde yürütülmüştür. Göç ve suç arasındaki karmaşık ilişkinin anlaşılmasına katkı sağlamak amacıyla mevcut araştırmaların geniş bir çerçevede incelenmiş ve bu alandaki anahtar kavramlar ayrıntılı bir şekilde tanımlanmıştır.

Göçün nedenleri ve dinamikleri, bu ilişkinin temelini oluşturmaktadır. Ekonomik baskılar, siyasi istikrarsızlık, çatışmalar ve doğal afetler gibi faktörler, birçok insanın doğdukları ülkeden ayrılmalarına yol açan temel faktörlerdir. Ancak bu göç dalgalarının yerel topluluklara olan etkileri, karmaşık bir konuyu gündeme getirir. Göçmenler, sıklıkla ucuz işgücü olarak iş piyasasına girmekte ve bu, yerel işçilerin istihdamı konusunda bazı kaygılara yol açmaktadır.

Kültürel farklılıklar, göçmenlerin ve yerel toplulukların karşılaştığı önemli bir meydan okumadır. Farklı kültürlerin bir arada yaşadığı toplumlarda, anlayış, uyum ve entegrasyon süreçleri büyük bir önem taşır. Ancak bu süreçlerin sorunsuz ilerlemediği durumlarda, suç oranlarının arttığı ve toplumsal gerilimlerin tırmandığı gözlemlenmektedir.

Bu araştırma, göç ve suç ilişkisini daha iyi anlayabilmek amacıyla kavramsal bir çerçeve sunmaktadır. Bu çerçeve, göçün nedenlerini, ekonomik etkilerini, kültürel farklılıkları, sosyal yerleşmeyi ve suç faktörlerini ayrıntılı bir şekilde ele almaktadır. Göçmen nüfusunun bulunduğu ülkenin sosyo-ekonomik düzeyi, göçmen profili gibi faktörlerin, göç ve suç ilişkisi üzerinde etkili olduğunu gösteren birçok araştırma bulunmaktadır.

Banliyölerde yaşayan göçmenlerin, kentlere yerleşen göçmenlere göre daha fazla suça eğilimli olduğu gözlemlenmiştir. Sosyal yerleşme süreçleri, göç ve suç ilişkisini etkileyebilir ve bu süreçlerde başarısızlık, suç oranlarını artırabilir. Ayrıca, göçün suç sonuçlarına yönelik endişeleri artırabileceği görülmüştür.

Sonuç olarak, göç ve suç ilişkisi son derece karmaşık ve çok yönlü bir konudur. Göçmenlerin yerel topluluklar tarafından kabul edilme süreci, ekonomik, kültürel ve sosyal faktörlerle derinlemesine etkilenmektedir. Bu çalışma, göç ve suç arasındaki ilişkiyi daha iyi anlamak için önemli bir temel sunmaktadır ve bu alanda daha fazla araştırma yapılması gerektiğini vurgulamaktadır. Göç ve suç ilişkisinin daha ayrıntılı bir şekilde incelenmesi, yerel toplulukların daha adil ve etkili bir şekilde göçmenleri kabul etmelerine yardımcı olabilir ve böylece toplumsal uyum ve huzurun artmasına katkı sağlayabilir.

***Anahtar Kelimeler**: Göç, Suç, Göçmen, Sosyal Uyum, Uluslararası Göç*

Social Integration of Immigrants and their Relationship with Crime: Perspectives of Natives

Abstract

The concept of 'migration' is as old as human history and is considered as a displacement shaped over time according to human needs. Migration is of a nature that covers the understanding of the common problem of a person who moves away from his normal place of residence, temporarily or permanently and for various reasons, within a country or across an international border. Although the phenomenon of migration provides the opportunity for natives to integrate with different cultures, it can cause crime tendencies, especially in periods of mass migration, and this is one of the issues that occupy the world's agenda. In today's world, the relationship between immigration and crime has been a frequently discussed topic in both academic and political circles. However, at the center of this complex relationship is the process of acceptance of immigrants by local communities. This study aims to examine the process of acceptance of immigrants by natives and to discuss in detail the effects of this process on the relationship between immigration and crime. In particular, it aims to analyze in depth the effects of immigrants on the regions where they settle, by considering this complex relationship from the perspective of natives.

This research was conducted systematically using literature review and conceptual framework creation methods. In order to contribute to the understanding of the complex relationship between migration and crime, existing research has been examined in a broad framework and key concepts in this field have been defined in detail.

The causes and dynamics of migration form the basis of this relationship. Factors such as economic pressures, political instability, conflicts and natural disasters are the main factors that lead many people to leave their country of birth. However, the effects of these waves of migration on natives raise a complex issue. Immigrants often enter the labor market as cheap labor, leading to some concerns about the employment of local workers.

Cultural differences are a significant challenge faced by immigrants and natives. In societies where different cultures live together, processes of understanding, harmony and integration are of great importance. However, when these processes do not proceed smoothly, it is observed that crime rates increase and social tensions escalate.

This research provides a conceptual framework to better understand the relationship between immigration and crime. This framework addresses in detail the causes of migration, its economic impacts, cultural differences, social settlement and crime factors. There are many studies showing that factors such as the socio-economic level of the country where the immigrant population is located and the immigrant profile have an impact on the relationship between immigration and crime.

It has been observed that immigrants living in the suburbs are more prone to crime than immigrants settling in cities. Social settlement processes can influence the relationship between migration and crime, and failure in these processes can increase crime rates. Additionally, it has been shown that immigration can increase concerns about crime consequences.

In conclusion, the relationship between immigration and crime is an extremely complex and multifaceted issue. The process of acceptance of immigrants by natives is deeply affected by economic, cultural and social factors. This study provides an important basis for better understanding the relationship between immigration and crime and highlights the need for further research in this area. A more detailed examination of the relationship between migration and crime can help natives accept immigrants more fairly and effectively, thus contributing to increased social harmony and peace.

***Keywords**: Immigration, Crime, Immigrant, Social Cohesion, International Migration*

Göçmen Kaçakçılığı Suçunda Failin Taşıdığı Amaç

Arş. Gör. Dr. Burak BOZ, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi

Öz

Günümüzde bilhassa common law ülkelerinde taraftar topladığını söyleyebileceğimiz klasik anlayış, suçun tipikliğinden esasen maddî tipikliği anlamakta ve suçun manevî unsurunu (kast veya taksir) kusurun bir türü olarak değerlendirmektedir. Bu bağlamda failin taşıdığı amaç da kasta dahil edilerek bu türden bir kast özel kast olarak adlandırılmaktadır. Kıta Avrupası hukuk sistemi ise Alman doktrinindeki tartışmaların da etkisiyle kusuru suçun unsurları dışında bir kınanabilirlik yargısı olarak ele almaktadır. Kast ve taksirin kusurun bir görünüm biçimi olarak değil tipikliğin bir ögesi olarak tanımlanması tipikliğe birtakım manevî unsurların da dahil olduğunu tespit etmeye olanak sağlamıştır. Böylece failin taşıdığı amaç ve saik gibi hususlar tipikliğin manevî unsurları içerisinde değerlendirilebilir hâle gelmiştir. 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu da kusuru tipiklik alanının dışarı çıkartılmasını ve suçun kanunî tanımına dahil olan manevî ögelerin de tipiklik içerisinde ele alınmasını gerektirmektedir.

Failin taşıdığı amacın cezaî sorumluluğun kurucu unsuru olarak düzenlendiği suçlarda yani amaç suçlarında amacın kastın bir türü olmaktan çıkartılıp suçun manevî tipikliğinde bir öge olarak ele alınması görece yeni bir yaklaşımdır. Türk içtihadında amaca dair tüm sorunların teorik zemine sahip bir çözüme kavuştuğunu yahut Türk doktrininde suçun amaç unsuruna dair her bir probleme çözüm üretildiğini savunmak güçtür. Amacın problem teşkil ettiği hususları belirgin olarak izleyebileceğimiz bir suç türü olarak Türk Ceza Kanunu m. 79'da düzenlene göçmen kaçakçılığı suçu karşımıza çıkmaktadır.

Amaç failin zihnine ait bir konsept olup bu unsurun sağlanması için amacın ayrıca gerçekleşmesi gerekmez. Göçmen kaçakçılığı suçu bakımından da Kanun'un öngördüğü menfaat sağlama amacının failin zihninde mevcut olması gerekli ve yeterli olup failin ayrıca menfaat sağlamış olması gerekmez. Önemli olan failin zihin dünyasında, icra hareketleri devam ettiği sürece böyle bir amacın şekillenmemesi gerekir. Buna karşın fail bir şekilde amaçlamadığı bir menfaat elde etmiş olabilir. Yargıtay içtihadına bakıldığında öncelikle failin bir yarar elde edip etmediği araştırılmakta, menfaat söz konusu ise suçun amaç unsurunun gerçekleştiği yönünde hüküm kurulmakta, menfaat yoksa bu defa failin böyle bir amaçla hareket edip etmediği araştırılmaktadır.

Amaç suçuna dair bir diğer mesele ise insan hareketlerinin yalnızca tek bir amaç uğruna yönlendirilmeyeceği noktasındadır. İnsan davranışları, oldukça karmaşık bir zihin dünyasının süzgecinden geçerek gerçekleştirilmesi irade edilen neticeleri gerçekleştirmeye yönelen insan vücuduna ait hareketlerdir. Bu iradenin arkasındaki amacın tek ve belirgin olduğunu söylemek güçtür. Hatta kimi zaman kişinin kendisi dahi asıl amacını bilemeyebilir. Göçmen kaçakçılığı suçunun özellikle bir yabancının Türkiye'de yasal olmayan yollarla kalmasına imkân tanımak şeklinde gerçekleşen seçimlik davranışı bakımından, düzensiz göçmenin içerisinde bulunduğu durum fail eğer taşımaktaysa menfaat amacı ile beraber merhamete dayalı başka bir amacın da aynı anda var olmasını sağlayabilir. Hatta bu amaç, kimi durumda menfaat sağlama amacından daha belirgin hale gelmektedir. Örneğin, aslında perişan bir hayattan veya öldürülme korkusundan kaçan bir düzensiz göçmene acıyarak yaşayacak yer sağlayan bir kimse berber kaldıkları süreçte kimi işlerinin düzensiz göçmen tarafından bilâücret veya düşük bir bedelle görülmesinden az da olsa bir menfaat beklentisi duyabilir. Bu noktada "Failin taşıdığı amaç, suçun tamamlanması bakımından bir varlık – yokluk sorunu mudur yoksa amacın belirli bir yoğunluğa da ulaşması gerekir mi?" sorusu göçmen kaçakçılığı suçu üzerinde belirgin bir hâl almaktadır. Göçmen kaçakçılığı suçu sıklıkla iştirak hâlinde işlenmektedir. Dolayısıyla söz konusu amacın suçun her bir müşterek faili veya şeriki bakımından aranıp aranmayacağı ve bir diğerinin amacının bilinip bilinmemesinin cezai sorumluluğa etkisi bu suç tipi bakımından uygulama rastlanılabilecek bir sorundur. Netice itibariyle suç genel teorisinde amaç unsuruna dair kimi sorunlar göçmen kaçakçılığı suçunda somut birer görünüm kazanmaktadır. Bu soruların cevaplandırılması TCK m. 79 hükmünün doğru bir biçimde uygulanabilmesi bakımından elzemdir.

Anahtar Kelimeler: *Göçmen kaçakçılığı, amaç, sübjektif tipiklik, kast*

The Purpose of the Perpetrator in the Crime of Migrant Smuggling

Abstract

The classic approach, which is still widely used in common law states, sees the typicality of a crime as essentially material typicality and regards the mental component of a crime, namely intent or negligence, as a kind of blame. Within this framework, the purposes of the wrongdoer are encompassed, referred to as special intentions. Nevertheless, in light of the argumentation within German doctrine, the legal system in continental Europe perceives blame as a judgement of condemnation, which is completely separate from the components of a crime. By delineating intention and negligence as integral elements of subjective typicality rather than mere forms of culpability, it is now feasible to acknowledge that some mental components are also encompassed within typicality. As a result, several variables, such as the motive and purpose of the offender, are now included in the examination of the mental components of crime. Furthermore, according to the theory behind Turkish Penal Code No. 5237, the mental aspects specified in the legal definition of a crime must be classified within the scope of typicality, and blame must be excluded from the realm of typicality.

The idea of distinguishing the purpose from an intention subtype and acknowledging it as a fundamental aspect of the mental element of a crime is a relatively modern approach in purpose-crimes, or alias, crimes in which the perpetrator's intent is considered an essential element of the crime's definition. It is inescapable to accept that certain matters pertaining to the concept of purpose in Turkish jurisprudence still remain unresolved, and there are ongoing challenges that are addressed in Turkish doctrine regarding the purpose element of crime. The crime of migrant smuggling, as described in Article 79 of the Turkish Penal Code, indicates the complex issues and considerations that arise in relation to crimes with specific intent.

The concept of purpose is a state in the mind of the perpetrator, so for criminal liability, it does not necessarily entail the actualization of purpose. So, regarding migrant smuggling, a crucial consideration is whether the individual in question possessed the idea to derive any form of advantage or not, as stipulated by the law. There is no requirement for the perpetrator to have actually received any benefit. It is of utmost importance that the individual does not cultivate such intentions while executing their actions. Nevertheless, it is possible that the perpetrator inadvertently acquired an advantage. When analysing the case law of the Court of Cassation, the initial inquiry involves establishing whether the offender has derived any sort of advantage. When a benefit is discovered, it is deduced that the subjective element of the offence has been satisfied. Nevertheless, in the absence of any discernible advantage, the attention turns towards scrutinising the purposes of the wrongdoer.

When examining purpose-crimes, it is paramount to recognise that human actions are often motivated by a multitude of objectives rather than a singular one. Human behaviours are the result of deliberate choices taken by individuals, driven by their complex thought processes, in order to achieve specific outcomes. Deciphering a singular and certain purpose behind this will presents a formidable challenge. There are instances when people may not fully comprehend what underlies their goals. When it comes to engaging in the act of smuggling migrants, particularly when it pertains to facilitating the illegal stay of a foreign individual in Türkiye, the circumstances surrounding the undocumented migrant may encompass a blend of empathetic intentions and personal benefit. In some instances, compassion-based objectives may even supersede the aim of delivering advantage. Considering a situation in which an individual offers a place to stay to an undocumented migrant who is in dire need of protection from a life filled with suffering or facing a risk of death. Given the circumstances, it is possible that the individual offering housing may have a subtle anticipation of receiving some small advantages from the migrant's unpaid or cheep labour throughout his or her period of stay. Regarding the offence of migrant smuggling, a significant inquiry emerges: does the existence of the perpetrator's purpose hold a vital role in ascertaining the fulfilment of the crime, or must the purpose attain an appropriate level of intensity? This matter holds significant relevance within the context of this particular issue.

Migrant smuggling frequently occurs in collaboration. Therefore, the question of whether all individuals participating in the crime share the same purpose and how their knowledge of each other's purposes impacts their legal liability presents a question that can arise in such cases.

Overall, matters concerning the purpose element in the general theory of crime become evident within the realm of migrant smuggling. Comprehending and effectively tackling these inquiries is of

utmost importance in ensuring the precise execution of Article 79 of the Turkish Penal Code.

Keywords: *Migrant smuggling, purpose, subjective typicality, intention*

Düzensiz Göç ve İnsan Ticareti ile Mücadelede Jandarma

Öğt. Grv./J.Asb.Kd.Bçvş.Murat CİHAN, JSGA Kolluk Uygulamaları Yüksek Okulu

Öz

Göç ilk çağlardan beri insanlık tarihi içerisinde yer alan önemli bir olgudur. İnsanlar hayatta kalabilmek adına bazen gönüllü olarak çoğu zamanda zorunlu olarak bulundukları yerleri terk ederek yabancı oldukları topraklara göç etmişlerdir. İnsanlık medenileşme yönünde fazlaca mesafe katetmesine karşın gönüllü ve zorunlu göçler günümüzde de devam etmektedir. İklim koşulları, kuraklık, terör, iç çatışmalar ve savaşlar zorunlu göçün en önde gelen nedenleri arasında yer almaktadır.

Tüm dünyada uluslararası göçmenlerin sayısı gün geçtikçe artmaktadır. 2000'li yılların başında 173 milyon olan göçmen sayısı, 2010 yılında 221 milyona, 2020 yılının sonlarında ise 281 milyona ulaşmıştır. Aynı ülke içerisinde yapılan göçlerde dikkate alındığında dünyadaki göçmen sayısı bir milyardan daha fazladır. Bu rakamlara göre günümüzde her yedi kişiden birinin doğduğu yerde ikamet etmediği yani göçmen durumunda olduğu anlaşılmaktadır (Adıgüzel, 2022, s.8). UNHCR'nin (Global Trends Forced Dısplacement, 2022) raporuna göre; Dünya'da halen zorla yerinden edilmiş 108,4 milyon sığınmacı bulunmakta ve bunların %76'sı az gelişmiş ya da gelişmekte olan ülkelerde bulunmaktadır. Mültecilerin % 52'ni Suriye (6.5 milyon), Ukrayna (5.5 milyon) ve Afganistan'dan (5,7 milyon) gelen sığınmacılar oluşturmaktadır. En fazla mülteci barındıran ülkeler arasında 3,6 milyon sığınmacı ile Türkiye ilk sırada yer almaktadır. Düzensiz göçle mücadele Batılı ülkelerin de en büyük sorunları arasında yer almakta, göçle mücadele için büyük maddi kaynaklar ayrılmaktadır. Suriye'de yaşanan iç savaşın devam etmesi, Afganistan ve Kuzey Afrika ülkelerinde yaşanan istikrarsızlıklar düzensiz göçün artarak devam edeceğine işaret etmektedir. Rusya – Ukrayna savaşı da düzensiz göçü tetikleyen unsurlar arasında yer almaktadır. Düzensiz göçmenlerin Türkiye'yi Avrupa yolunda transit bir ülke olarak kullanmaları Türkiye için risk oluşturmaya devam etmektedir. Her yıl binlerce göçmen açık denizlerde boğulma, açlık, susuzluk gibi nedenlerle göç yollarında hayatını kaybetmektedir. Düzensiz göçün bir başka boyutu da insan kaçakçılığıdır. İnsan ticareti ile uğraşan uluslararası karteller yerel işbirlikçileri aracılığı ile insan kaçakçılığı yapmaktadırlar. Düzensiz göçmenler arasında yer alan küçük yaşta çocuklar ve kadınlar fuhuş sektöründe kullanılmak veya başka ülkelerde evlendirilmek üzere kaçırılmaktadır.

Özellikle düzensiz göçmenlerin göç edilen yerlerde ekonomik ve sosyolojik sorunların bir parçası haline gelmesi toplumsal problemlere neden olmaktadır. Düzensiz göçmenlerin karıştığı suçlarda belirgin bir artış görülmektedir. Terör işbirlikçileri ve bazı provokatörler düzensiz göçmenler tarafından işlenen suçlarda toplumsal kaos oluşturma çabasına girmektedirler. Devlet erki bu problemlerin önüne geçmek ve mevcut yasaları uygulamak adına düzensiz göçü ve insan ticaretini önlemeye çalışmaktadır. Bu görevini kolluk kuvvetleri aracılığı ile yerine getirmektedir. Jandarma Genel Komutanlığı da diğer kolluk kuvvetleri gibi düzensiz göç ve insan ticareti ile mücadele etmektedir. Jandarma bu mücadelesini yalnızca düzensiz göçmenlerin yakalanması ve ülkelerine iade edilmesi ile ilgili yürütmemektedir. Aynı zamanda üçüncü ülkelerden geri itilen ve ölüme terk edilen göçmenlerin hayatlarının kurtarılmasıyla ilgili de yürütmektedir.

Yöntem: Bu çalışmada; göç terimi ile ilgili kavramsal ve kuramsal bir çerçeve çizilecek,

Jandarma Genel Komutanlığının son beş yıl içerisinde (2019-2023) düzensiz göç ve insan ticareti ile mücadelesinde yakalanan düzensiz göçmenler ile insan kaçakçılarına dair istatistiki verileri ele alınarak analiz edilecektir (İstatistiki veriler J.Gn.Klığının www.jandarma.gov.tr adresinden temin edilmiştir). Sonuç: Göçe maruz kalan diğer ülkeler gibi düzensiz göç ve insan kaçakçılığı Türkiye'yi de olumsuz yönde etkilemektedir. Jandarma Genel Komutanlığı son beş yıl (2019-2023) içerisinde binlerce (çalışmada net rakamlara yer verilecektir) düzensiz göçmen ve insan kaçakçısı yakalamış ve yasal süreçlerin sonunda sınır dışı edilmek üzere geri gönderme merkezlerine teslim etmiştir. Türkiye düzensiz göç ile mücadelesinde yalnızca kendi sınırlarını korumakla kalmamakta, Avrupa'yı da korumaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Göç, Göçmen, Düzensiz Göç, İnsan Ticareti, Jandarma*

Gendarmerie in Combating Irregular Migration and Human Trafficking

Abstract

Migration is an important phenomenon that has existed in human history since ancient times. In order to survive, people left their places, sometimes voluntarily and most of the time compulsorily, and migrated to foreign lands. Although humanity has come a long way towards civilisation, voluntary and forced migrations continue today. Climate conditions, drought, terrorism, civil conflicts and wars are among the leading causes of forced migration. The number of international immigrants is increasing day by day all over the world. The number of immigrants, which was 173 million in the early 2000s, reached 221 million in 2010 and 281 million in late 2020. Considering the migration within the same country, the number of immigrants in the world is more than one billion. According to these figures, it is understood that today, one in every seven people does not live in the place where they were born, that is, they are immigrants (Adıgüzel, 2022, p.8). According to the report of UNHCR (Global Trends Forced Displacement, 2022); There are currently 108.4 million forcibly displaced refugees in the world, and 76% of them are in underdeveloped or developing countries. 52% of the refugees are refugees from Syria (6.5 million), Ukraine (5.5 million) and Afghanistan (5.7 million). Among the countries hosting the most refugees, Turkey ranks first with 3.6 million refugees. Fighting irregular migration is among the biggest problems of Western countries, and large financial resources are allocated to fight against migration.

The continuation of the civil war in Syria and the instability in Afghanistan and North African countries indicate that irregular migration will continue to increase. The Russia-Ukraine war is also among the factors that trigger irregular migration. Irregular immigrants' use of Turkey as a transit country on their way to Europe continues to pose a risk for Turkey. Every year, thousands of immigrants lose their lives on migration routes due to reasons such as drowning in the open sea, hunger and thirst. Another dimension of irregular migration is human trafficking. International cartels dealing with human trafficking engage in human trafficking through their local collaborators. Young children and women among irregular immigrants are kidnapped to be used in the prostitution industry or to be married in other countries.

Especially the fact that irregular immigrants become a part of the economic and sociological problems in the places of migration causes social problems. There is a significant increase in crimes involving irregular immigrants. Terrorism collaborators and some provocateurs are trying to create social chaos in crimes committed by irregular immigrants. The state is trying to prevent irregular migration and human trafficking in order to prevent these problems and enforce existing laws. It fulfills this duty through law enforcement forces. Gendarmerie General Command, like other law enforcement forces, fights against irregular migration and human trafficking. The Gendarmerie does not only carry out this struggle regarding the capture and return of irregular immigrants to their countries. It is also involved in saving the lives of migrants who are pushed back from third countries and left to die.

Method: In this study; A conceptual and theoretical framework will be drawn regarding the term migration,

Statistical data on irregular immigrants and human smugglers caught in the Gendarmerie General Command's fight against irregular migration and human trafficking in the last five years (2019-2023) will be discussed and analyzed (Statistical data were obtained from the Gendarmerie General Command's website www.jandarma.gov.tr)

Conclusion: Like other countries exposed to migration, irregular migration and human trafficking negatively affect Turkey. Gendarmerie General Command has caught thousands of irregular immigrants and human smugglers (exact figures will be included in the study) in the last five years (2019-2023) and delivered them to deportation centers for deportation at the end of the legal processes. Turkey not only protects its own borders in its fight against irregular migration, but also protects Europe.

Keywords: *Migration, İmmigrant, İrreguler migrant, Human trafficking, Gendarme*

Kadın Perspektifinde Mülteci Olmak

Hilal İfaket Akbaş, MSB Tersaneler Komutanlığı İzmir Tersanesi Komutanlığı

Öz

Toplumsal yapıda herkesin bir rolü ve statüsü vardır. Anne, baba, öğretmen, öğrenci olmak gibi birçok statüye sahip olan insanoğlu her şeyden önce, özünde insandır ve insanca yaşama koşullarını hak eder. Toplumun en küçük yapı taşı olan ailede ise, "anne ve kadın" olmak çok özel ve ağır bir statüye sahip olmaktır. Anne olmak, kadın olmak ve hayatın tüm zorluklarına karşı gelmek bir insan için normalden daha zor ve ağır iken, göçmen ya da mülteci kadın çok daha zordur. Göçmen ya da mülteci statüsünde kadın olmak, evinden ve sevdiklerinden uzaklarda, dilini bilmediğin bir memlekette hayatta kalma mücadelesi vererek, kendini sürekli anlatma çalışmasına rağmen kimi zaman toplumda etiketlenmeye maruz kalır. Göç eden kadın dilini bilmediği ortamda özellikle sağlık başta olmak üzere ekonomik ve psikolojik birçok kötü muameleye maruz kalmaktadır.

Yirminci yüzyıl, kadın göçünün artması anlamında bir "dönüm noktası" teşkil etmektedir. Göç hareketleri son yıllarda artmakta, çeşitlenmekte ve kadınlaşmaktadır (Pamela Sharpe, "Gender and the Experience of Migration", in *Women, Gender and Labour Migration,* ed. Pamela Sharpe, London: Routledge,2003). Kadınların göç etme nedenleri arasında en sık bağlantılı göçe rastlanmaktadır. Bağlantılı göç ailenin herhangi bir nedenle (iş bulma veya iş tayini) göç eden erkek üyelerini takip eden kadınların hareketini tanımlayan bir olgudur. Kadının bağımsız bir göç kararından ziyade aile içindeki konumuna bağlı olarak göç etmesi söz konusudur.

Kadın olmanın zor olduğu yaşamda, göçmen kadın olmanın daha zor olduğu verilerle ortaya konmuştur. Tüm kâğıtsız göçmen kadınlar sınır dışı edilme korkusu ile erkek şiddetini ve emek sömürüsünü şikâyet edememektedir. Bu nedenle ülkeye bir şekilde giriş yapan bütün göçmenlerle, özellikle kadın göçmenlerin kayıtlı hale gelmesi gerekmektedir. Göçmen insanlara daha insani yaşam koşulları oluşturmak adına, dil eğitimi almaları sağlanmalıdır. Böylelikle dil sorunu ortada kalkan kadınlar için sağlık, barınma ve iş imkânı bulma konularında kendilerini daha iyi ifade edebildikleri gibi yaşamış oldukları kötü muameleyi ise şikâyet etme imkânları olabilir.

Göç eden ve ekonomik nedenlerle seks işçiliğine zorlanan kadınlar bulunmaktadır. Göçmen kadınlar hem kadın oldukları hem de göçmen oldukları için cinsel taciz, tecavüz ve şiddette maruz kalabilmektedirler (Adanu ve Johnson 2009). Göçmen kadınların karşılaştıkları bir diğer sorun da fuhuşa zorlanmalarıdır. Bu durum aynı zamanda kadınları istenmeyen gebelikler, cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve HIV enfeksiyonu açısından risk grubuna sokmaktadır (Miller, Decker, Silverman ve Raj 2007).

Göçün ruh sağlığını olumsuz yönde etkilediğini belirten birçok çalışma vardır (Sır, Bayram ve Özkan 1998; Akdeniz ve Öz 2009). Özellikle zorunlu göçün ruh sağlığını olumsuz yönde etkilediği ve kadın göçmenlerin erkek göçmenlere göre daha fazla duygusal zorlanma yaşadığı belirtilmektedir (Sır, Bayram ve Özkan 1998; Akdeniz ve Öz 2009). Yine araştırmalar da, mültecilerde post-travmatik stres bozukluğu görülme sıklığını % 33.5 olarak saptamışlardır. Bu araştırma, Türkiye'deki Suriyeli mülteciler arasında travma sonrası stres bozukluğunun özellikle mülteci kamplarında kalan, 2 veya daha fazla travmatik olaya maruz kalan ve kişisel veya ailevi bir psikiyatrik bozukluk öyküsü olan kadın mültecilerde önemli bir ruhsal soruna dönüştüğü yönünde bulgular saptamışlardır (Alpak v.d. 2014) . Göç eden kadınların stresle baş etmede diğer bireylere göre daha yetersiz olduğu bilinmektedir (Topcu ve Başer 2006). Sağlık personeli ise seks ticareti içinde olan kadını tanımlamada önemli bir göreve sahiptir. Sağlık personelleri de, karşılacakları göçmen kadınlar konusunda bilgilenmeli ve eğitilmelidir. Göçmen kadınlara ise yaşayabilecekleri sağlık sorunları ve doğum kontrol yöntemleriyle ilgili sorumluluk projeleri kapsamında geniş çaplı eğitimler verilebileceğini değerlendirmekteyim. Bu çalışmada ise, nitel verilere dayanarak göçmen ya da mülteci statüsünde olan kadınların yaşamış olduğu zorluklar incelenerek, farkındalık oluşturmayı hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Kadın, Göçmen, Mülteci, Kadın Hastalıkları, Dil Problemi*

Being A Refugee From A Women's Perspective

Abstract

Everyone has a role and status in the social structure. Human beings, who have many statuses such as being a mother, father, teacher, student, are, first of all, essentially human and deserve humane living conditions. In the family, which is the smallest building block of society, being a "mother and a woman" means having a very special and heavy status. While being a mother, being a woman and facing all the difficulties of life is more difficult and difficult than normal for a person, it is much more difficult for an immigrant or refugee woman. Being a woman with immigrant or refugee status, struggling to survive in a country where you do not speak the language, far from your home and loved ones, is sometimes subject to being labeled in society, despite your constant efforts to express yourself. Immigrant women are exposed to many economic and psychological maltreatment, especially in health, in an environment where they do not know the language.

The twentieth century constitutes a "turning point" in terms of increased female migration. Migration movements have been increasing, diversifying and becoming feminized in recent years (Pamela Sharpe, "Gender and the Experience of Migration", in Women, Gender and Labor Migration, ed. Pamela Sharpe, London: Routledge, 2003).Among the reasons why women migrate, the most common reason is related migration. Linked migration is a phenomenon that describes the movement of women who follow male members of the family who migrate for any reason (finding a job or job assignment). It is possible that women migrate based on their position within the family rather than an independent migration decision.

It has been revealed through data that in life where being a woman is difficult, being an immigrant woman is even more difficult. All undocumented immigrant women cannot complain about male violence and labor exploitation for fear of deportation. For this reason, all immigrants, especially female immigrants, who enter the country in some way must be registered. In order to create more humane living conditions for immigrant people, they should be provided with language education. In this way, women whose language problems are eliminated can express themselves better in matters of health, housing and finding employment opportunities, and they may have the opportunity to complain about the ill-treatment they have experienced.

There are women who migrate and are forced into sex work for economic reasons. Immigrant women may be subjected to sexual harassment, rape and violence both because they are women and because they are immigrants (Adanu and Johnson 2009). Another problem that immigrant women face is being forced into prostitution. This situation also puts women in the risk group for unwanted pregnancies, sexually transmitted diseases and HIV infection (Miller, Decker, Silverman and Raj 2007).

There are many studies indicating that migration negatively affects mental health (Sır, Bayram and Özkan 1998; Akdeniz and Öz 2009). It is stated that forced migration, in particular, negatively affects mental health and that female immigrants experience more emotional strain than male immigrants (Sır, Bayram and Özkan 1998; Akdeniz and Öz 2009). Again, studies have found the prevalence of post-traumatic stress disorder in refugees to be 33.5%. This study found findings that post-traumatic stress disorder among Syrian refugees in Turkey has turned into a significant psychological problem, especially in female refugees who stayed in refugee camps, were exposed to 2 or more traumatic events, and had a personal or family history of psychiatric disorders (Alpak et al. 2014). . It is known that migrating women are less able to cope with stress than other individuals (Topcu and Başer 2006). Health personnel have an important role in identifying women in sex trafficking. Health personnel should also be informed and trained about the immigrant women they will be involved with. I believe that immigrant women can be given extensive training within the scope of responsibility projects regarding health problems they may experience and birth control methods. This study aims to raise awareness by examining the difficulties experienced by women with immigrant or refugee status, based on qualitative data.

***Keywrods**: Women, Immigrant, Refugee, Gynecological Diseases, Language Problem.*

Düzensiz Göç Olaylarını Önlemeye Yönelik Tedbirlerin Çok Kriterli Karar Verme Yöntemleri Ile Önceliklendirilmesi

J.Alb.Dr. Adnan ABDULVAHİTOĞLU, Jandarma Sahil ve Güvenlik Akademisi

Öz

Hızla küreselleşen dünyada uluslararası göç, toplumların sosyal, politik ve ekonomik hayatlarını en derinden etkileyen konulardan biri haline gelmiştir. Ekonomiden teknolojiye, kültürden eğitime birçok alanda derinleşen küresel etkileşim kitlesel insan hareketliliğinin artmasına sebep olmaktadır. Özellikle II. Dünya Savaşı'ndan sonra yaygınlaşan bu hareketliliğin farklı sebepleri bulunmaktadır. İnsanlar refah düzeyi yüksek ülkelerde yaşamak, çoğunlukla da kendi ülkelerindeki baskıcı rejimler, yoksulluk, işsizlik gibi sorunlardan kurtulmak istemektedirler. Avrupa Birliği (AB) ülkeleri ile ABD bu hareketlerin hedefi olmaktadır.

Ülkelerin toprak bütünlüğünü sağlamak için sınırlarını koruması ve vatandaşlarını dış tehditlere karşı koruması devlet olmanın en temel kurallarından biridir. Çeşitli sebeplerden dolayı artan insan hareketliliği ve kitlesel göç hareketlerine bakıldığında geçiş güzergâhında bulunan Türkiye'nin bu göç dalgasına her geçen gün daha da artarak maruz kaldığı görülmektedir. Afganistan, Irak, Ukrayna ve Suriye gibi çatışma alanları ile çevrili olan Türkiye, AB ülkelerine sınır olması nedeniyle de halen dünyanın en çok mülteci veya sığınmacı barındıran ve düzensiz göç olayları ile karşı karşıya kalan ülkelerinden biridir.

Türkiye sınır güvenliğini sağlamaya ve düzensiz göç ile mücadeleye yönelik tedbirlerini sürekli artırmakta ve geliştirmektedir. Bu bağlamda sınır güvenliğinin tek bir noktadan yönetilmesi ve ele alınması, kurumlar arası işbirliği ve koordinasyonu sağlamak maksadıyla İçişleri Bakanlığı bünyesinde Ulusal Koordinasyon ve Ortak Risk Analiz Merkezi (UKORAM) kurulmuştur.

Son zamanlarda sınırları zorlayacak derecede artan bu göç hareketleri hedef ülkelerin sert korumacı politikalar uygulamalarına ve bu hareketliliklerinin yasa dışı veya düzensiz göç olarak gelişmesine neden olmuştur. Bu bağlamda AB ülkelerine geçiş rotasında bulunan Türkiye, AB'nin sınır güvenliği açısından kilit bir ülke haline gelmiştir. AB ile yapılan anlaşmalarla düzensiz göç olaylarının önlenmesi hükümetlerin en öncelikli politikalarından biri haline gelmiştir. Düzensiz göçün önlenmesi için de sınır güvenlik sistemlerinin geliştirilmesi ve güvenlik kuvvetlerinin koordine içerisinde etkin olarak çalışması gerekmektedir.

Literatürde sınır güvenliği ve düzensiz göç ile mücadele konusunda yapılmış çok sayıda çalışma bulunmakta olup, bunlara her yıl yenileri eklenmektedir. Web of Science'da yayınlanan yayınlarla ilgili yapılan analiz sonucunda çalışmaların merkezinde düzensiz göç, insan hakları, sınır kontrolü gibi çalışmalar yer aldığı görülürken sınır güvenlik tedbirleri ve düzensiz göç ile mücadele faaliyetlerinin birbiri ile ÇKKV teknikleri kullanılarak karşılaştırıldığı bir çalışmaya rastlanmamıştır.

Bu yüzden bu çalışmada emekten ve zamandan tasarruf sağlayarak en etkili mücadeleyi gerçekleştirmek maksadıyla sınır güvenlik sistemleri ve icra edilen faaliyetler, Çok Kriterli Karar Verme (ÇKKV) yöntemlerinden Adım Adım Ağırlık Değerlendirme Oran Analizi (SWARA) yöntemi ile analiz edilerek öncelik dereceleri tespit edilmiştir. Böylece düzensiz göçle mücadelede alınacak tedbirlerin önceliklerinin belirlenmesi için karar desteği sağlayacak bir model önerisi sunulmuştur.

***Anahtar Kelimeler**: Sınır Güvenliği, Düzensiz Göç, Sınır Güvenlik Sistemleri, ÇKKV, SWARA*

Prioritiation of Measures to Prevent Irregular Migration Events with Multi-Criteria Decision Making Methods

Abstract

In a rapidly globalizing world, international migration has become a crucial issue profoundly affecting the social, political, and economic fabric of societies. The deepening global interaction across various domains, from economy to technology, and culture to education, contributes to the surge in mass human mobility, particularly after World War II. This mobility stems from diverse reasons, as individuals seek to live in countries with high levels of welfare, often aiming to escape issues like oppressive regimes, poverty, and unemployment in their home countries. The European Union (EU) countries and the USA are prominent destinations for these movements.

One of the fundamental responsibilities of a state is to protect its borders, ensuring territorial integrity and safeguarding citizens against external threats. With increasing human mobility and mass migration movements for various reasons, Turkey, situated on a transition route, is consistently exposed to this migration wave. Surrounded by conflict areas such as Afghanistan, Iraq, Ukraine, and Syria, Turkey stands as one of the countries hosting the highest number of refugees or asylum seekers globally, facing irregular migration events due to its border with EU countries.

Refugees, asylum seekers, or illegal immigrants—whatever term is used—when these elements surpass 5% of a country's population, serious problems arise in areas ranging from education to health, internal security to social structure. This issue disrupts services provided by the target country to its citizens, leading to a disturbance in the demographic structure and placing a significant burden on the country's economy. Consequently, Turkey continually enhances its measures to ensure border security and combat irregular migration. The National Coordination and Joint Risk Analysis Center (UKORAM) was established within the Ministry of Internal Affairs to manage border security centrally, fostering inter-institutional cooperation and coordination.

These migration movements, intensifying to the point of challenging borders, have led target countries to implement stringent protectionist policies, resulting in the development of illegal or irregular migration. In this context, Turkey, on the transit route to EU countries, has become a pivotal country for the EU's border security. Agreements made with the EU prioritize preventing irregular migration as a top policy for governments. To achieve this, the development of border security systems and effective coordination among security forces are essential.

While numerous studies on border security and combating irregular migration exist in the literature, with new additions each year, an analysis of publications in Web of Science reveals a focus on studies such as irregular migration, human rights, and border control. Surprisingly, no study was found comparing border security measures and activities to combat irregular migration using Multi-Criteria Decision Making (MCDM) techniques.

Therefore, this study employs the Step by Step Weight Assessment Ratio Analysis (SWARA) method, one of the MCDM methods, to analyze border security systems and activities. It aims to determine their priority levels, presenting a model proposal for decision support in prioritizing measures to combat irregular migration efficiently.

Keywords: *Border Security, Irregular Immigration, Border Security Systems, MCDM, SWARA*

Düzensiz Göç Hareketleri ve Sınır Güvenliğine Yönelik Kullanılan Foto Kapanların Dar Bant Haberleşme (Telsiz) Sistemleri Üzerinden Anlık Görsel Gönderimi ve İHA'ların Doğru Bölgelere Yönlendirilmesi

J.Mu.Yb.Dr. Vedat YILMAZ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

1.Giriş

Foto kapan cihazları özellikle doğal yaşamı gözlemlemek için dünya genelinde aktif olarak kullanılan cihazlardır. Bu cihazlar ülkemizde doğal yaşamın gözlemlenmesinin yanı sıra TSK ve Jandarma Genel Komutanlığı bağlı birliklerinde sınır güvenliği ile teröristle mücadele kapsamında tespit amaçlı çok yoğun ve aktif olarak kullanılmaktadır. Foto kapanlar, hareket veya ısı algılamak için sensörlerle donatılmış özel kameralardır. Bu kameralar, bir hareket algıladığında veya belirli bir sıcaklık farkı tespit ettiğinde otomatik olarak tetiklenir. Tetikleme sonucunda, fotoğraf veya video çekimi yaparlar. Bu cihazların sınırlıkları ise hava koşulları ve çevresel faktörler, enerji sınırlılığı, yanlış tetikleme ve veri işleme zorluklarıdır. Ayrıca, bu cihazların halihazırda anlık görsel gönderimi yapmaları için GSM tabanlı gönderim sunmaları ve bu sebep ile kullanımının GSM kapsama alanı ile kısıtlı kalması veya kapsama alanı dışında görselleri kendi hafızalarında tutmaları kullanım alanlarını kısıtlamaktadır. Uydu tabanlı foto kapan cihazları ise geniş bir kapsama alanı sunmakta fakat uydu üzerinden gönderim sağlaması, bu cihazların maliyetini artırmakta ve bu nedenle kısıtlı cihaz sayısı ile en kritik bölgelerde kullanılmaktadır. Dar bant haberleşme sistemleri, genellikle telsiz iletişimini ifade eder ve kısıtlı bant genişliğinde iletişim sağlar. Örneğin, Apco-25 standartlarında çalışan Jandarma Entegre ve Muhabere ve Bilgi Sistemi (JEMUS) 9.6 kilobyte kriptosuz 4.8 kilobyte kriptolu bant genişliği sunar. Bu haberleşme sistemlerinin kapsama alanı ise GSM ile kıyaslanmayacak şekilde fazladır. Özelliklede Türkiye Cumhuriyetinin doğu ve güney doğu sınırı ve teröristle mücadele operasyon bölgeleri dikkate alındığında nüfus yoğunluğunun azlığı sebebi ile GSM alt yapısı ve kapsama alanı kısıtlıdır. Dar bant (Telsiz) sistemlerinin mevcut kapsamaları söz konusu alanlarda oldukça yüksektir. İstenildiğinde de mobil tekrarlayıcı merkezleri ile istenilen alanlarda arttırılabilir yapıdadır. Foto kapanlar, bu sistem üzerinden anlık görsel aktarım yapmaları sahada hakimiyeti ve İHA'ların doğru bölgelere yönlendirilerek sınır güvenliğinin ve düzensiz göç hareketlerinin tespitinde kolluk kuvvetlerine önemli avantajlar sunacaktır.

2. Araştırma Yöntemi ve Metodoloji

Bir telsiz ile foto kapan cihazı birbirine bağlanarak ormanlık alana yerleştirilmiş, telsiz cihazı üzerinden yerleştirilen foto kapan cihazının konum verisi elde edilmiştir. Foto kapanın konumu harita üzerine işaretlenmiştir. Foto kapan cihazı tetikleme ile bir görüntü elde ettiğinde kendi üzerinde bu görüntüyü depolamış ve telsiz cihazı üzerinden kısa mesaj göndermesi sağlanmıştır. Geliştirilen merkezi kontrol yazılımına, foto kapanın numarası ve tarih saat bilgisi ile bir görsel elde edildiği uyarısı anlık olarak telsiz üzerinden kısa mesaj ile gönderilmiştir. Kullanıcı personelin, uyarı bilgisini görmesi ve istediği taktirde düşük çözünürlük ile foto kapanın elde ettiği görseli görüntüleme işlemine başlaması sağlanmıştır.

Kullanıcının görseli görme talebi üzerine telsiz üzerinden gönderim işleme gerçekleştirilmiştir.

3. Sonuç

Yerinde nesne tanıma özellikli bir akıllı foto kapan geliştirilmesi durumunda, tanıma işlemini gerçekleştiren cihazın ilk önce anlık olarak görselin ne olabileceği hakkında değerlendirme yapması sağlanabilir. Bu sayede, tespite yönelik telsiz cihazı üzerinden ön bilgi kullanıcıya verilebilir. Kullanıcı tarafından ön değerlendirme işlemine göre tespit görseli yaklaşık bir dakikalık süre içinde görülebilecektir. Bu husus oluşturulan test düzeneğinde ortaya konulmuştur. Bu sayede GSM kapsama alanı sınırlılığı veya anlık olarak elde edilemeyen foto kapan üzerinde tutulan görsellerin dezavantajları ortadan kaldırılacak ve foto kapanların sınırlılıkları sebebi ile kullanılamadıkları alanlarda düzensiz göç hareketleri ile sınır geçiş ihlalleri ve terörist unsurların tespiti yapılabilecektir. Bu sayede, İHA'ların doğru alanlarda keşif ve gözetleme yapması sağlanabilecektir. Bu bildiri, göç hareketlerini ve sınır güvenliğini izlemek için kullanılan foto kapan teknolojisinin dar bant haberleşme

sistemleri (telsiz) üzerinden görsel bildirim sunulmasının önemini ve avantajlarını vurgulamaktadır. Foto kapanların daha etkili bir şekilde kullanılması, sınır güvenliği ve göç izleme alanında önemli katkılar sağlayabilir.

***Anahtar Kelimeler**: Sınır Güvenliği, Foto Kapan, Tespit, Keşif, Gözetleme*

Instant Visual Sending of Trail cam Used for Irregular Migration Movements and Border Security via Narrow Band Communication (Radio) Systems and Directing UAVs to the Right Regions

Abstract

1.Introduction

Trail cam devices are devices actively used throughout the world, especially to observe natural life. In addition to observing natural life in our country, these devices are used very intensively and actively in the units affiliated with the Turkish Armed Forces and Gendarmerie General Command for border security and detection purposes within the scope of the fight against terrorists. Trail cam are special cameras equipped with sensors to detect motion or heat. These cameras are automatically triggered when they detect movement or a certain temperature difference. As a result of triggering, they take photos or videos. The limitations of these devices are weather conditions and environmental factors, energy limitation, false triggering and data processing difficulties. In addition, the fact that these devices currently offer GSM-based transmission to send instant images and therefore their use is limited to the GSM coverage area or they keep the images in their own memories outside the coverage area restricts their usage areas. Satellite-based trail cam devices offer a wide coverage area, but sending via satellite increases the cost of these devices and therefore they are used in the most critical regions with a limited number of devices. Narrowband communication systems generally refer to radio communication and provide communication in limited bandwidth. For example, the Gendarmerie Integrated Communication and Information System (JEMUS), which operates in Apco-25 standards, offers 9.6 kilobyte of unencrypted and 4.8 kilobyte of encrypted bandwidth. The coverage area of these communication systems is incomparably greater than GSM. Especially considering the eastern and southeastern borders of the Republic of Turkey and the anti-terrorist operation areas, the GSM infrastructure and coverage area is limited due to the low population density. Current coverage of narrow band (Radio) systems is quite high in these areas. If desired, it can be increased in desired areas with mobile repeater devices. Trail cam will offer significant advantages to law enforcement forces in detecting border security and irregular migration movements by providing instant visual transmission through this system, directing UAVs to the right areas.

2. Research Method and Methodology

A radio and trail cam device were connected to each other and placed in the forest area, and the location data of the placed trail cam device was obtained via the radio device. The location of the trail cam is marked on the map. When the trail cam device obtained an image by triggering, it stored this image on itself and allowed it to send a text message via the radio device. A warning was instantly sent to the developed central control software via a text message over the radio, with the trail cam number and date and time information. The user personnel is enabled to see the warning information and, if desired, to start viewing the image obtained by the trail cam in low resolution. Upon the user's request to see the image, the transmission was processed over the radio.

3. Conclusion

If a smart trail cam with on-site object recognition is developed, the device performing the recognition process can first instantly evaluate what the image might be. In this way, preliminary information can be given to the user via the detection radio device. According to the preliminary evaluation process by the user, the detection image will be visible in approximately one minute. This issue is revealed in the test setup created. In this way, the disadvantages of limited GSM coverage or images kept on trail cams that cannot be obtained instantly will be eliminated, and irregular migration movements, border crossing violations and terrorist elements will be detected in areas where photo traps cannot be used due to their limitations. In this way, UAVs will be able to conduct reconnaissance and surveillance in the right areas. This paper emphasizes the importance and advantages of providing visual notification via narrowband communication systems (radio) of trail cam technology used to monitor migration movements and border security. More effective use of trail cams can make significant contributions to border security and immigration monitoring.

Keywords: *Border Security, Trail Cam, Detection, Reconnaissance, Surveillance*

Düzensiz Göç Hareketlerinin Tespitinde İHAS Kullanımı: İHAS Üslerinin Belirlenmesi ve Uçuş Devriyelerinin Tespiti

Dr. Öğr. Üyesi Danışment VURAL, Atılım Üniversitesi

Öz

Küreselleşen dünyada, uluslararası göç, toplumları sosyal, politik ve ekonomik açıdan kökten etkileyen önemli bir olgu haline gelmiştir. Özellikle son dönemde gerçekleşmeye başlayan yoğun göç hareketleri, hedef ülkelerin daha sıkı güvenlik politikalarını benimsemesine yol açmıştır. Dolayısıyla düzensiz göçün önlenmesi için güvenlik sistemlerinin geliştirilmesi ve güvenlik birimlerinin etkili bir şekilde koordine çalışması gerekmektedir. Düzensiz göç, birçok ülke için olduğu gibi ülkemiz için de ciddi bir güvenlik tehdidi oluşturmakta ve dolayısıyla bu tehdide karşı etkili stratejiler geliştirmek ve uygulamak büyük bir önem taşımaktadır.

Düzensiz göç hareketlerinin tespit edilebilmesi ve bu sayede güvenliğin artırılması maksadıyla etkin bir şekilde izlenebilmesi gelişen teknoloji sayesinde daha ulaşılabilir olmuştur. İnsansız Hava Aracı Sistemleri (İHAS), geniş alanları hızlı bir şekilde tarayabilme, yüksek çözünürlüklü görüntüler sağlayabilme ve uzun süre havada kalabilme gibi avantajlara sahiptir. Bu avantajlar, potansiyel düzensiz göç hareket bölgelerini gözetlemek için İHAS'ları ideal bir seçenek haline getirmektedir. Ülkemizin dünya çapında liderlik ettiği İHAS kullanımı ile de düzensiz göçün engellenmesinde önemli bir yol kat edileceği değerlendirilmektedir.

Bu çalışmanın ana odak noktası, istihbarat raporlarına yansıyan ve/veya geçmiş veriler kullanılarak belirlenebilecek düzensiz göç güzergâhlarını gözetlemek amacıyla İHAS'ların kullanımını amaç edinmiştir. Bu bağlamda çalışma, matematiksel modeller kullanılarak İHAS'ların konumlandırılması ve uçuş rotalarının belirlenmesini ele almaktadır.

Bir İHAS, bir veya daha fazla İnsansız Hava Aracı (İHA), bir yer kontrol istasyonu ve her bir İHA'yı kontrol istasyonuna bağlayan iletişim sistemlerini içerir. Bir İHAS sayıları değişkenlik göstermekle beraber, genellikle üç ila altı İHA'dan oluşur. İHAS'lar konfigürasyonlarına uygun olarak belirlenen bir havaalanına (üs) konuşlanmakta, İHA'ların belirlenen hedef bölgelere olan uçuşları bu üsten gerçekleştirilmektedir. Bu kapsamda, gerçekleştirilecek keşif faaliyetlerinin etkinliğinin artırılmasında İHAS üslerinin yerinin belirlenmesi ve belirlenen üslerden yapılacak uçuşlar hayati öneme haizdir. Uygun olmayan seçimler sistemin işleyişinden yeterli verimin alınamamasına ve neticesinde güvenlik zafiyetine yol açabilecektir. Hatalı üs yeri seçimi ve güzergâh rotalaması yapılması uçuş süresi boyunca İHA'lardan beklenen keşif faaliyeti yerine keşif bölgelerine ulaşmak için harcanacak verimsiz uçuş süresi olarak geri dönecektir. Söz konusu faaliyetlerin yıllarca sürecek binlerce uçuş saati olarak karşılığı dikkate alındığında oldukça kritik stratejik bir karar olacağı görülmektedir.

Çalışma kapsamında oluşturulan senaryolarda jenerik olarak belirlenmiş muhtemel göç güzergâhlarının havadan keşfine yönelik talepler dikkate alınmıştır. Talebe yönelik olarak, İHAS üs bölgesinin seçimi ve söz konusu üsten gerçekleştirilecek İHA uçuşlarının güzergâh rotalaması yerleştirme ve rotalama problemi (location routing problem) olarak ele alınmış ve karışık tam sayılı programlama ile modellenmiştir. GAMS optimizasyon yazılımı ile sonuçlar elde edilmiştir. Senaryolara göre elde edilen optimum sonuçlar kat edilen toplam mesafeyi minimize etmiş ve İHA'ların havadan keşif faaliyeti için maksimum zamanı tahsis etmesi sağlanmıştır.

Bu çalışmanın müteakip İHA tabanlı gözetleme sistemlerinin oluşturulmasında da etkin bir araç olarak kullanılabileceği öngörülmektedir. Çeşitli senaryolarda belirlenecek talebe göre en etkin şekilde oluşturulacak İHAS sistemlerinin İHA sayısı, üs seçimi ve rotalanması çalışma kapsamında yapılacak duyarlılık analizleri ile elde edilebilir. İlave olarak, söz konusu çalışma benzer şekilde kara sularımızda yaşanan düzensiz göçmen hareketinin tespitinde de oldukça etkin bir şekilde kullanılabilecektir. Bu çalışma, düzensiz göç ve güvenlik konularında ilgilenen araştırmacılar, akademisyenler ve güvenlik uzmanları için önemli bir katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

***Anahtar Kelimeler**: Düzensiz Göç, İnsansız Hava Aracı Sistemi, Matematiksel Model, Karışık Tam Sayılı Programlama, Yerleştirme ve Rotalama Problemi*

The Use of UAS in Detecting Irregular Migration: Location Routing Problem for UAS

Abstract

In our rapidly globalizing world, international migration has become a significant phenomenon profoundly affecting societies on social, political, and economic fronts. Particularly in recent times, the increasing migration movements have led destination countries to adopt stricter security policies. Therefore, to prevent irregular migration, the development of security systems and effective coordination among security forces is essential.

Irregular migration poses a significant security threat, not only for our country but also for many other nations. Thus, developing and implementing effective strategies to address this threat is of paramount importance. Thanks to advancing technology, it has become more accessible to detect irregular migration movements and enhance security. Unmanned Aircraft Systems (UAS) offer advantages such as rapid scanning of large areas, providing high-resolution imagery, and extended flight duration, making them an ideal choice for monitoring potential irregular migration areas.

The main focus of this study is to utilize UAS for the surveillance of irregular migration routes, which can be determined using intelligence reports and past data. In thiscontext, the study addresses the location of UAS and the determination of flight routes using mathematical models.

A UAS consists of one or more Unmanned Aerial Vehicles (UAV), a ground control station, and communication systems connecting each UAV to its control station. While the number of UAVs in a UAS may vary, it generally consists of three to six UAVs. UAS configurations are deployed to designated airports (bases), and UAV flights to specified target areas are carried out from these bases. In this context, the effectiveness of reconnaissance activities is significantly influenced by the determination of UAS base locations and the flight routes conducted from these bases. Inappropriate choices can lead to inefficiencies, resulting in wasted flight hours during reconnaissance missions, which, when considering the thousands of flight hours involved in these activities over the years, can become a critical strategic decision.

The study takes into account the demands for aerial reconnaissance of generic identified potential migration routes. To meet these demands, the selection of UAS base and the route planning of UAV flights from the base are considered as location-routing problems and modeled using mixed-integer programming. Results are obtained using GAMS optimization software. Optimum results obtained based on scenarios minimize the total distance traveled and ensure maximum time allocation for UAV reconnaissance activities.

Furthermore, it is anticipated that this study can be effectively used in the development of subsequent UAS-based surveillance systems. Depending on the demand identified in various scenarios, the most effective UAS systems in terms of UAV numbers, base selection, and routing can be determined through sensitivity analyses conducted within the scope of the study. Additionally, this study can be efficiently employed in detecting irregular migration movements occurring in our territorial waters.In summary, this study aims to provide a significant contribution to researchers, academicians, and security experts interested in irregular migration and security issue.

Keywords: *Irregular Immigration, Unmanned Aircraft System, Mathematical Modelling, Mixed Integer Programming, Location Routing Problem.*

Ulusal ve Uluslararası Güvenlik Açısından DNA Veri Tabanının Önemi

Dr. Öğr. Üyesi Ayşen TEZEL, Jandarma ve Sahil Güvemlik Akademisi

Öz

DNA veri tabanının oluşturulması ile suçla mücadelede önemli bir adım atılmış olacaktır. Adli DNA veri tabanı kriminal soruşturmalarda suçun aydınlatılmasının yanı sıra caydırılık bakımından da çok önemli işlevi bulunmaktadır. Suçluların bulunmasına yardımcı olduğu gibi masum kişiler için de masumiyet delili oluşturmaktadır. Nitekim DNA veri tabanı çözümlenemeyen suçların aydınlatılması için pek çok ülkede kullanılmaktadır. Dünyada uygulamaları olduğu gibi Türkiye'de de suçla mücadele, suçluları yakalama ve suçsuzların da masumiyetini kanıtlamakta böyle bir oluşuma ihtiyaç duyulmaktadır.

Son zamanlarda sınır ötesi suç, terörizm ve yasadışı göçle mücadele, adli DNA verilerinin uluslararası paylaşımına olan ilgiyi artırmıştır. En büyük paylaşım sistemi, çok sayıda ulusal DNA veri tabanından oluşan ağı içeren AB Prüm kriterleridir. AB üyesi olmayan ülkelerin de Prüm çerçevesine ortak olma olasılıkları vardır. Bu küresel veri tabanı ağı, ulusal veri tabanı yöneticileri üzerinde önemli idari yükler getirebilir. Ayrıca, veri alışverişlerinin hacmi nedeniyle, veri tabanları aramaları ve yanlış pozitif eşleşmeleri yönetmede zorluklarla karşılaşabilir. Bu zorluklar, karşılaştırma için güçlü algoritmaların geliştirilmesinin yanı sıra profillerin ayırt edici gücünü artırmak için mevcut standartların genişletilmesi ihtiyacını ortaya çıkarmaktadır.

Cezai soruşturmalar için bölgesel uluslararası DNA veri tabanları sınırlıdır. Avrupa Bilgi Sistemi (EIS, European Information System), Avrupa Birliği (AB) üyesi devletlerin profillerini içeren bölgesel kriminal istihbarat ve bilgi veri tabanıdır. EIS 2005 yılında kurulmuştur. Uluslararası ciddi suçlar, hüküm giymiş ve şüpheli kişiler ile suçla ilgili diğer bilgiler hakkında veri depolamaktadır. INTERPOL veri tabanı gibi, EIS'de depolanan profiller de gönderen kurumun ulusal yasalarına tabidir.

Uluslararası DNA veri tabanları ya küresel ya da bölgeseldir. INTERPOL DNA veri tabanı (IDD), küresel sisteme bir örnektir. 84'ten fazla ülke üyedir. İngiltere IDD'nin bir katılımcısıdır ve INTERPOL veri tabanına sınırlı sayıda DNA profili ihraç etmektedir. IDD, hüküm giymiş bireylerden, şüphelilerden, kayıp kişilerden, kimliği belirlenemeyen insan kalıntılarından ve olay yerlerinden elde edilen DNA profillerini tutar. IDD, veri sahiplerinin kişisel bilgilerini hariç tutar. Profil paylaşımı, gönderen kolluk kuvvetinin ulusal yasalarına tabidir.

Yüzlerce üyesi bulunan Pembe Panterler grubunun son on yılda Avrupa, Orta Doğu, Asya ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki üst düzey mücevher mağazalarını hedef alan silahlı soygunlarla bağlantılı olması, parmak izi, fotoğraf ve DNA gibi polis bilgilerinin değişimini gerekli kılmaktadır. INTERPOL'e göre bu veri tabanı, ulus ötesi mücevher hırsızlıklarına karışan bir grup kişinin yakalandığı Pembe Panter Projesi'nde (2007-2016) son derece başarılı olmuştur. Dünya çapında çete üyelerinin tutuklanmasını sağlamıştır.

Dünyada uygulamaları olduğu gibi Türkiye'de de suçla mücadele, suçluları yakalama ve suçsuzların da masumiyetini kanıtlamakta DNA veri tabanından yararlanılabilir. Çok önemli işlevi olan DNA veri tabanının kamu güvenliği ile bireysel özgürlük arasında bir denge sağlayacak şekilde yasal bir platformda oluşturulması önemle vurgulanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *DNA (Deoksiribo Nükleik Asit), DNA veri tabanı, DNA profili, STR (Kısa Tekrar Bölgeleri)*

The İmportance of DNA Database For National and İnternational Security

Abstract

The establishment of a DNA database would be a significant step in combating crime. An forensic DNA database not only contributes to solving crimes but also plays a crucial role in deterrence. It assists in identifying criminals while also providing evidence of innocence for the innocent. Indeed, DNA databases are utilized in many countries worldwide to solve unresolved crimes. Just as there are applications globally, Turkey also requires such an initiative to combat crime, apprehend criminals, and prove the innocence of the accused.

Recent efforts to combat transnational crime, terrorism, and illegal migration have increased interest in the international sharing of forensic DNA data. The largest sharing system is the EU (European Union) Prüm criteria, which consists of a network of numerous national DNA databases. Non-EU countries also have the possibility of joining the Prüm framework. This global network of databases may impose significant administrative burdens on national database administrators. Additionally, due to the volume of data exchanges, challenges may arise in database searches and false positive matches. These challenges underscore the need for the development of robust algorithms for comparison as well as the expansion of existing standards to enhance the discriminatory power of profiles.

Regional DNA databases for criminal investigations are limited. The European Information System (EIS) is a regional criminal intelligence database containing profiles from EU member states. It stores data on international serious crimes, convicted and suspected individuals, and other crime-related information. Like the INTERPOL database, profiles stored in the EIS are subject to the national laws of the sending agency.

International DNA databases can be either global or regional. The INTERPOL DNA database (IDD) is an example of a global system with more than 84 member countries. The United Kingdom is a participant in the IDD and exports a limited number of DNA profiles to the INTERPOL database. The IDD maintains DNA profiles obtained from convicted individuals, suspects, missing persons, unidentified human remains, and crime scenes. The IDD excludes personal information of data owners.

According to INTERPOL, the DNA database has been highly successful in the Pink Panther Project (2007-2016), which resulted in the arrest of a group of individuals involved in transnational jewel thefts. The database facilitated the apprehension of members of the Pink Panthers group, which has hundreds of members and is linked to armed robberies targeting high-end jewelry stores in Europe, the Middle East, Asia, and the United States over the past decade, through data sharing such as fingerprints, photographs, and DNA.

Just as it is applied globally, the utilization of DNA databases in Turkey for combating crime, apprehending criminals, and proving the innocence of the accused is possible. It is strongly emphasized that the DNA database, which serves a crucial function, should be established within a legal framework that balances public security and individual freedoms.

Keywords:*DNA (Deoxyribo Nucleic Acid), DNA database, DNA profile, STR (Short Tandem Repeat)*

Adli Epidemiyoloji ve Biyoterörizm

Dr. Öğr. Üyesi, Duygu YAVUZ KILIÇASLAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Epidemiyoloji, toplumun sağlığını ilgilendiren durum ve olayların dağılımını, sıklığını inceleyen, durum ve olayın etkenini belirleyen, kontrol ve korumayı hedef belirleyen bir bilim dalıdır. Herhangi bir suç unsuru bulunan olaylarda halk sağlığı yöntemlerinin kullanıldığı epidemiyolojik alan adli epidemiyolojidir. Bu alan en çok biyoterörizim olaylarında önemli bir rol almaktadır. Biyolojik ajanlar ve toksinler tarih boyunca hızlı yayılma kapasiteleri, bazılarının etkilerinin uzun süre görülmemesi, canlı üzerinde hızlı etki göstermesi ve öldürücülüğünün yüksek olması nedeniyle terörizm amacıyla kullanılmıştır. Adli epidemiyoloji, biyolojik ajanların suç unsuru olarak kullanıldığı, normal bir salgının dışında ajanların ve toksinlerinin kasıtlı olarak yayıldığı biyoterörizm olaylarında kolluk kuvvetleriyle, hukuk, tıp, biyoloji, eczacılık, istatistik, gibi farklı alanlarla multidisipliner olarak çalışmaktadır. Bu multidisipliner çalışmanın en önemli tarafları kolluk kuvvetleri, sağlık çalışanları ve adli tabiplerdir. Kolluk kuvvetleri, sağlık ekibi ve adli tabiplerin soruşturma yöntemleri arasında farklar mevcuttur ancak biyoterörizm olaylarında kolluk kuvvetlerinin suç soruşturmasındaki uzmanlığı, adli laboratuvar iş birlikleri; sağlık personelinin tıbbi uzmanlıkları ve halk sağlığı bilgileri, adli tabiplerin otopsi işlemleriyle dokulardaki organizmaları tespit edebilmeleri suç unsuru olayın çözümlenmesinde büyük katkı sağlar.

Biyoterörizmin tarihçesi literatüre göre MÖ 190'lara dayanmaktadır ve uzun yıllar da biyolojik ajanlar suç unsuru olarak kullanılmıştır. Ülkeler arasında biyolojik ajan ve toksinlerinin silah olarak kullanılmasının önüne geçmek için Türkiye'nin 1972 yılında taraf olduğu Biyolojik Silahlar Sözleşmesi (BSS) 1975 yılında yürürlüğe girmiştir. Bu anlaşmayla birlikte biyolojik ve toksin silahların üretimi ve kullanımı yasaklanmıştır. Bu anlaşma hala yürürlükte olmasına rağmen 1984 yılında 751 kişinin etkilendiği Oregon'da Rajneeshee Tarikatı'nın kasıtlı olarak 10 yerel restoranda Salmonella Typhimurium bulaşına neden olması adli epidemiyolojinin kullanıldığı ilk örneklerdendir ancak adli epidemiyoloji terimi ilk kez 1999 yılında biyoterörizm araştırmasında Sovyet biyo-silah programının eski baş yardımcısı Dr. Ken Alibek tarafından kullanılmıştır. 2001 yılında Amerika'da görülen Bacillus anthracis salgını da adli epidemiyologların dahil olduğu vakalardandır. Bu olaydan sonra kolluk kuvvetlerine ve hukukçulara eğitimler verilmeye başlanmış ve ABD Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezleri ve FBI'ın da dahil olduğu "Kriminal ve Epidemiyolojik Soruşturma El Kitabı" yayınlanmıştır.

Adli epidemiyoloji, oluşan salgınların bir biyoterörizm kökenli olup olmadığının ortaya konmasında önemli olmakla birlikte, çalışma prensipleri olarak epidemiyolojiden farklıdırlar. Adli epidemiyoloji, genel epidemiyolojik parametrelere aşina olmakla birlikte acil servis kayıtları, hastane verilerinin incelenmesi, reçeteler ve mortalite verilerini de değerlendirerek suç eylemini ve olası saldırıları önlemek, faillerin yakalanması ve tutuklanmasını sağlamaktadırlar. Bu hedeflerin gerçekleştirilmesinin ilk adımı kanıtları toplayarak ve değerlendirerek hem biyolojik saldırı yapma yeteneğine sahip hem de bunu gerçekleştirme niyetinde olan potansiyel faili tespit etmektir.

Aralık 2020 itibarıyla 183 ülkenin taraf olduğu Biyolojik Silahlar Sözleşmesi (BSS) günümüzde geçerli olsa da biyoterörizmin gelişen teknoloji ile birlikte tehdit unsuru olabileceğini unutmamak gerekir bu nedenle ülkelerde halk sağlığını ciddi bir şekilde tehdit edebilecek biyoajanların terörizm amacıyla kullanılmasının önüne geçmek ve uygun strateji ile yayılımını önlemek amacıyla içerisinde hukuk, tıp, biyoloji, eczacılık, istatistik gibi alanlarda uzmanlardan oluşan bir adli epidemiyoloji ekiplerinin oluşturulması, olası senaryolarla hazırlık yapılması önem arz etmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Adli epidemiyoloji, Biyoterörizm, Adli bilimler, Epidemiyoloji*

Forensic Epidemiology and Bioterrorism

Abstract

Epidemiology is a branch of science that examines the distribution and frequency of situations and cases that concern the health of the population, determines the cause of the case, and aims to control and protect population from it. Forensic epidemiology is an epidemiological branch that public health methods are used in cases involving a criminal element. Forensic epidemiology plays an important role in most bioterrorism cases. Throughout history, biological agents and toxins have been used for terrorism due to their rapid spread capacity, the effects of some of them not being visible for a long time, their rapid effect on living person, and their high lethality. Forensic epidemiology works multidisciplinaryly with law enforcement forces and different disciplines such as law, medicine, biology, pharmacy and statistics in cases of bioterrorism that biological agents are used as criminal agents and their toxins are deliberately disseminate except for a normal outbreak. The most important parties of this multidisciplinary study are law enforcement officers, healthcare professionals and corones. Investigation methods of law enforcement and investigation methods of health proffesionals/coroners are different. Law enforcements who expert in criminal investigation, have forensic laboratory collaborations, healthcare personnels who expert medical, know public health and medical examiners and coroners who can can be identified bioagents in autopsy tissues contribute together resolution of criminal cases.

According to the literature, the history of bioterrorism dates back to 190 BC and has been used as an element of bioterrorism for many years. In order to prohibit the use of biological agents and their toxins as weapons between countries The Biological Weapons Convention (BWC), Turkey has become a party in 1974, entered into force in1975. With this aggrement, production of biological weapons and use of these are prohibited. The Biological Weapons Convention (BWC) is still in force today but in 1984 in Oregon, the Rajneeshee Order deliberately infected 10 local restaurants with Salmonella Typhimurium, affecting 751 people. This is one of the first examples of forensic epidemiology being used, but the term of forensic epidemiology was first used in 1999 by Dr. Used by Ken Alibek. In America , outbreak of Bacillus anthracis is also one of the cases that including forensic epidemiologists in 2001. After that, law enforcements and lawyers attended training about bioterrorism and "Criminal and Epidemiological Investigation Handbook" was published by together CDC (Centers for Disease Control and Prevention) and FBI.

Forensic epidemiology is important in determining whether outbreaks originate from bioterrorism or not and forensic epidemiologists are different from epidemiology because of their working principles. Forensic epidemiology examines hospital datas, evaluate prescriptions and mortality data to prevent biological attacks, to capture and arrest perpetrators. While doing this, they also use general epidemiological parameters. The first step in achieving these goals is to identify the potential perpetrator who is both capable and intending to carry out a biological attack by collecting and evaluating evidence.

The Biological Weapons Convention (BWC), 183 country have been a party since December 2020, is still in force today but it should not be forgotten that bioterrorism can be a threat because of developing technology. Therefore, it is important to prepar for possible scenarios and to establish forensic epidemiology teams that including experts of law, medicine, biology, pharmacy and statistic in countries, in order to prevent the use of bioagents that can seriously threaten public health for terrorism and to prevent their spread with appropriate strategies.

Keywords: *Forensic epidemiology, Bioterrorism, Forensic sciences, Epidemiology*

Olay Yerinden Elde Edilen DNA'ların Adli İstihbarat Amaçlı Kullanılması

Ercan ALTINSOY

Öz

Adli bir olay meydana geldiğinde olayın haber alınmasından failin tespit edilerek, adalet önüne çıkartılmasına kadar ki geçen süreçte yapılması gereken birçok işlem vardır. Soruşturma süreci çoğu vakada rutin işlemlermiş gibi görünse de aslında hiç bir adli olay birbiriyle tam olarak benzerlik göstermez. Özellikle failin tespit edilemediği durumlarda soruşturma süreci biraz daha karmaşık hale gelebilir.

Failin tespit edilmesini etkileyen en önemli faktör olay yerinden elde edilebilecek delillerdir. Olay yerinden birçok delil elde edilebilir. Bunlar DNA, parmak izi, lifler, cam parçaları, lastik izleri, uyuşturucu vb. malzeme ele geçirilmesi şeklinde olabilir. Adli bilimler, tüm bu farklı kategorideki elde edilen iz ve delilleri analiz ederek adli olguların hukuki sürecine katkı sunan bir dizi disiplindir diyebiliriz. Adli bilim, adli makamlara ve mahkemelere olay yerinden elde edilen bulguları birer bilimsel delil haline getirmekten sorumludur. Adli bilim yardımıyla olay yerindeki iz ve delillerden yola çıkarak olay yerinin yeniden canlandırılmasını desteklemek için kullanılırken, kolluk tarafından yönetilen adli soruşturmada da "kim? Ne? Nerede? Neden? Ne zaman? Ve nasıl?" sorularını cevaplandırmak için çeşitli hipotezler geliştirir.

Bu hipotezler ışığında olayın nasıl olmuş olabileceği ile ilgili olay yerinden buna yönelik birtakım deliller elde etmeye çalışılır. Ancak bazı durumlarda olay yerinden ya hiçbir bulgu elde edilemez ya da elde edilen bulgulardan yeterli sonuca ulaşılamadığı durumlar olabilir. Öyle ki Olayı aydınlatmak faile ulaşmak imkânsızmış gibi görünebilir. İşte bu durumda elde edilen bulguların daha iyi değerlendirilip değerlendirilmediği hususu daha da önemli hale gelebilir.

Olay yerinden elde edilen önem olan bulgulardan bir tanesi de DNA'dır. Hiç şüphesiz ki 20. yüzyılın sonlarındaki en büyük keşiflerinden biri olan DNA parmak izi, adli bilim araştırmalarında devrim yarattı. Elde edilen DNA profilleri, suçluları mahkûm etmeye, yanlış suçlananları veya mahkûm edilenleri temize çıkarmaya, suç, afet ve savaş kurbanlarının kimlik tespitini yapmaya yardımcı olmuştur. Bu durum adli DNA analizinin 30 yıllık kısa özetidir diyebiliriz.

Ancak Adli DNA veri bankası bir çok ülkede olmadığı için olay yerinden elde edilen DNA'lar ile elde edilen şüphelilerin DNA'ları eşleşmeyebilir. Başkaca olay yerinden elde edilen bulgu yoksa bu DNA'lar nasıl değerlendirilebilir. Bu DNA'lar adli istihbarat olarak kullanılamaz mı?

"İstihbarata dayalı kolluk" başlangıçta suçun önlenmesi ve adli olayların aydınlatılması işlemi " suç, ihbarlar, gizli operasyonlar ve yeraltı dünyasındaki bağlantılardan" elde edilen istihbarata dayanıyordu. Artık adli bilim olay yerinden elde edilen bulguları birer bilimsel delil haline getirmesi kolluk stratejisi için umut vaat eden temel veriler haline gelmesini sağlamıştır. Olay yerinden elde edilen iz ve delillerin bilgisayar ortamında veri tabanları oluşturarak tutulması işlemi suçluları tanımlaması ve suçlu davranışlarının hedeflerinin belirlenmesi işlemine adli istihbarat diyebiliriz.

Adli istihbarat, soruşturma da ipuçları veren delillerin kolluk soruşturmasını desteklemek için adli delillerin analitik sürece entegrasyonunu içerir. Basit bir ifade ile elde edilen adli istihbarat, iki veya daha fazla adli bilgiyi birbirine bağlayarak yeni soruşturma yöntemlerinin ortaya çıkartılmasına dayanmaktadır. Bu yöntemle aydınlatılmaz olarak düşünülen bir çok adli olay aydınlatılarak faili tespit edilebilir. Özellikle Olay yerinden elde edilen DNA'lar bu yöntemle adli olayın çözümlenmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: *DNA, Adli İstihbarat, Olay Yeri*

Abstract

When a forensic incident occurs, there are many actions that need to be taken in the process from receiving information about the incident to identifying the perpetrator and bringing him to justice. Although the investigation process seems to be routine in most cases, in fact, no two judicial cases are exactly similar to each other. The investigation process may become a little more complicated, especially in cases where the perpetrator cannot be identified.

The most important factor affecting the identification of the perpetrator is the evidence that can be obtained from the scene. A lot of evidence can be obtained from the scene. These include DNA, fingerprints, fibers, glass fragments, tire tracks, drugs, etc. It may take the form of material seizure. We can say that forensic sciences are a series of disciplines that contribute to the legal process of forensic cases by analyzing the traces and evidence obtained in all these different categories. Forensic science is responsible for turning the findings obtained from the crime scene into scientific evidence for judicial authorities and courts. While forensic science is used to support the reconstruction of the crime scene based on the traces and evidence at the crime scene, it is also used in the forensic investigation managed by the law enforcement to ask "who? What? Where? Why? When? And how?" develops various hypotheses to answer questions.

In the light of these hypotheses, an attempt is made to obtain some evidence from the scene about how the incident may have occurred. However, in some cases, no findings can be obtained from the scene, or there may be situations where sufficient conclusions cannot be reached from the findings obtained. So much so that it may seem impossible to shed light on the incident and reach the perpetrator. In this case, the issue of whether the findings obtained are evaluated better or not may become even more important.

One of the important findings obtained from the crime scene is DNA. Undoubtedly one of the greatest discoveries of the late 20th century, DNA fingerprinting revolutionized forensic science investigations. The resulting DNA profiles have helped convict criminals, exonerate the wrongly accused or convicted, and identify victims of crime, disasters, and war. We can say that this is a brief summary of 30 years of forensic DNA analysis.

However, since the Forensic DNA database is not available in many countries, the DNA obtained from the crime scene may not match the DNA of the suspects. How can these DNAs be evaluated if there are no other findings obtained from the crime scene? Can't these DNAs be used as forensic intelligence?

"Intelligence-based law enforcement" was initially based on crime prevention and criminal investigation, based on intelligence obtained from "crime, tip-offs, undercover operations, and underworld contacts." Forensic science has now turned the findings obtained from the crime scene into scientific evidence, making them promising basic data for law enforcement strategy. We can call forensic intelligence the process of keeping traces and evidence obtained from the crime scene by creating databases in a computer environment, identifying criminals and determining the targets of criminal behaviour.

Forensic intelligence involves the integration of forensic evidence into the analytical process to support law enforcement investigations of evidence that provides clues in the investigation. In simple terms, forensic intelligence obtained is based on revealing new investigation methods by connecting two or more forensic information. With this method, many forensic events that are thought to be unexplainable can be clarified and the perpetrator can be identified. In particular, DNA obtained from the crime scene can contribute to the resolution of the forensic case with this method.

Biyokaçakçılık: Türkiye'nin Biyoçeşitlilik Güvenliği

Öğr. Gör. Bahriye AYAZ Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Prof. Dr. Ferhat ALTUNSOY Eskişehir Teknik Üniversitesi

Öz

Biyokaçakçılık tipik olarak bitkiler, hayvanlar veya mikroorganizmalar gibi biyolojik materyallerin sınır ötesi yasa dışı taşınmasını veya kaçakçılığını ifade eder. Biyokaçakçılık, nesli tükenmekte olan ve endemik türleri, istilacı türleri, genetiği değiştirilmiş organizmaları (GDO'lar) veya patojenleri içermektedir.

Biyokaçakçılık, biyolojik çeşitliliği tehdit ederek ekosistemlerin bozulmasına ve hastalıkların yayılmasına neden olabileceğinden önemli ekolojik, ekonomik ve halk sağlığı sonuçları doğurarak ülkelerin milli güvenlik sorunu haline gelmektedir. Özellikle Türkiye; olağanüstü düzeyde bitki ve hayvan çeşitliliğinin yanı sıra yüksek düzeyde endemizme sahip bir alan olarak biyolojik çeşitliliğin sıcak noktası olarak kabul edilmektedir. Türkiye'nin farklı coğrafi bölgeleri, ormanlar, çayırlar, sulak alanlar, kıyı alanları ve dağ habitatları dahil olmak üzere çok çeşitli ekosistemlere sahiptir. Her ekosistem, o bölgenin özel çevre koşullarına uyum sağlayan kendine özgü flora ve faunayı barındırmaktadır. Ancak Türkiye'nin Avrupa, Asya ve Afrika'nın kesişme noktasındaki stratejik konumu dolayısıyla kıtalar arası yasa dışı biyoçeşitlilik trafiği açısından bir geçiş noktası haline getirmektedir.

Ülkemiz biyoçeşitliliğinin korunması önemli bir çevre ve ulusal güvenlik sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. Biyoçeşitlilik, gıda, sağlık, iklim, ekonomi ve su güvenliğini desteklemesinin yanı sıra çatışmaların önlenmesi ve istikrara yaptığı katkılarla ulusal güvenliğin sağlanmasında hayati bir rol oynamaktadır. Bu çalışmanın amacı da Türkiye'deki biyokaçakçılık verileri üzerine bir literatür taraması yapılarak öncelikle durumu ortaya koymak ve mevcut durumu yasalar bazında değerlendirmek ve Türkiye'nin biyolojik çeşitliliğinin önemini ortaya koyarak Türkiye'de biyolojik kaçakçılığın önlenmesine katkıda bulunmaktır. Sonuçta da kıtalar arası geçiş konumunda olan ülkemizden yine ülkemize ait olan biyolojik zenginliğimizin korunmasına yönelik alınabilecek önlemler irdelenmiştir.

Yapılan literatür taramalarında; bazı canlı türleri ile bu türlere ait parçalar koleksiyon, ev hayvanı; bazı bitki türevleri sanayi, ilaç ve kozmetik sektörü olmak üzere çeşitli sebeplerle kaçırılmakta olduğu ve biyokaçakçıların ilgili örnekleri toplamak üzere yanlarında bulundurdukları özel aparatlar da tespit edilmiştir. Yine biyokaçakçılığın özellikle biyoçeşitliliğin ve endemizmin zengin olduğu bölgeler ile yurt dışı giriş-çıkış gümrük kapılarının olduğu illerde daha yaygın olduğu belirlenmiştir. Özellikle sınır hatları boyunca kırsal alanlarda görev yapan Jandarma personeline yönelik ülkemizdeki biyolojik çeşitliliğin zenginliği konusunda bilinçlendirme çalışmaları yapılmasının daha etkin bir savunma mekanizması sağlayacağı aşikardır. Yapılan literatür çalışmalarında özellikle köylerin hedef nokta oldukları belirlenmiştir. Bu nedenle kırsal kesimde yöre halkına yönelik bilinçlendirme çalışmalarının ve kaçakçılık şüphesi hallerinde ihbar oranlarının arttırılmasına yönelik çalışmalar da ülkemiz biyoçeşitliliğini korumada ve biyokaçakçılığı önlemede alınabilecek etkin yöntemler arasında olduğu tespit edilmiştir. Elbette biyokaçakçılık eylemlerinin kanunlarla çerçevelendirilip suç kapsamında sayılması ve caydırıcı cezaların verilmesi de biyokaçakçılık aktivitelerini sonlandırmaya yönelik yapılacak çalışmaların başında gelmektedir.

Biyoçeşitliliğin korunması ve biyokaçakçılığın durdurulmasına yönelik yasal çerçeve, ulusal yasalar, uluslararası anlaşmalar ve yerel yönetişim mekanizmalarının birlikte çalıştığı ve yerel halkın da bu birlikteliğe katılarak oluşturacağı güçlü bir ağ oluşturacaktır.

***Anahtar Kelimeler**: Biyokaçakçılık; Biyolojik Çeşitlilik; Milli Güvenlik; Koruma; Ulusal Yasalar*

Abstract

Biosmuggling (biotrafficking) typically refers to the illegal transportation or smuggling of biological materials, such as plants, animals, or microorganisms, across borders. This can involve endangered species, invasive species, genetically modified organisms (GMOs), or pathogens.

Biosmuggling has become a national security problem for countries by threatening biodiversity, causing ecosystems to deteriorate and causing diseases to spread, resulting in significant ecological, economic and public health consequences. In particular; Türkiye is recognized as a biodiversity hotspot, meaning it is an area with exceptionally high levels of plant and animal diversity, as well as high levels of endemism. The different geographical regions of Türkiye support a wide range of ecosystems, including forests, grasslands, wetlands, coastal areas, and alpine habitats. Each ecosystem harbors its own unique flora and fauna, adapted to the specific environmental conditions of that region. However,

Türkiye's strategic location at the crossroads of Europe, Asia, and Africa may make it a transit point for illegal wildlife products moving between continents. The conservation of this diversity emerges as an important environmental and national security issue. Biodiversity plays a vital role in ensuring national security through its support of food, health, climate, economic, and water security, as well as its contribution to conflict prevention and stability. The purpose of this study is to conduct a literature review on bio-smuggling data in Türkiye, firstly to reveal the situation and evaluate the current situation in terms of laws, and to contribute to the prevention of biological smuggling in Türkiye by highlighting the importance of Türkiye's biological diversity.

Ultimately, measures that can be taken to protect our biological richness, which belongs to our country and is in the position of intercontinental transition have been examined. In the literature searches conducted, it has been determined that some living species and their parts are smuggled for various reasons, such as collection, pet trade; and special apparatus carried by bio-smugglers to collect relevant specimens has also been identified. It has also been found that bio-smuggling is more widespread in regions where biodiversity and endemism are rich, and in provinces where there are customs gates for international entry and exit. Especially, it is clear that awareness-raising activities on the richness of biological diversity in our country among the gendarmerie personnel working in rural areas along the border lines will provide a more effective defense mechanism. It has been particularly determined in the literature studies that villages are targeted. Therefore, awareness-raising activities targeting local communities in rural areas and increasing the rates of reporting in cases of suspicion of smuggling are also among the effective methods that can be taken to protect our country's biodiversity and prevent bio-smuggling. In order to preserve biodiversity and a legal framework is often necessary to safeguard ecosystems, species, and genetic resources and promote sustainable management.

The legal framework for biodiversity conservation and stopping biotrafficking is complex and multifaceted, involving a combination of national laws, international agreements and local governance mechanisms.

Keywords: *Biosmuggling; Biological Biodiversity; National security; Conservation; National Laws*

Türkiye'de Siber Suçların Kolluğu: Zorluklar ve Çözümler

J.Alb.Doç.Dr. Naci AKDEMİR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

İnternet günlük hayatımızın kaçınılmaz bir parçası haline gelmiştir. Cihazların ve bilgisayar sistemlerinin birbirine bağlı olması, suçluların coğrafi sınırlardan bağımsız olarak suç işlemeleri için yeni fırsatlar yaratmıştır. Siber suç, "bilgisayar sistemlerinin, ağlarının ve bilgisayar verilerinin gizliliğine, bütünlüğüne ve kullanılabilirliğine yönelik eylemlerin yanı sıra bu tür sistemlerin, ağların ve verinin suç amaçlı kullanılması" olarak tanımlanmaktadır (Avrupa Konseyi Siber Suç Sözleşmesi, 2001, s. 2). Siber suçlar dünya genelinde bireyler, kuruluşlar ve devletler için büyüyen bir tehdittir ve Türkiye de bu konuda bir istisna değildir. Kaspersky Siber Suç Tehdit Raporu, Türkiye'de 2023'ün 3. çeyreğinde oltalama saldırıları girişimlerinde bir önceki çeyreğe kıyasla %20, 2022'nin aynı dönemine kıyasla ise %47'lik ciddi bir artış olduğunu ortaya koymuştur. Benzer şekilde, 2020'nin 2. çeyreğinde yaklaşık 19 milyon veri ihlali gerçekleşirken, Türkiye'de 2022'nin 3. çeyreğinde 130.000 ihlal rapor edilmiştir. Türkiye ayrıca endüstriyel kontrol sistemlerine (ICS bilgisayarları) yönelik siber saldırıların yaşandığı en önemli bölgelerden biri olarak raporlanmıştır. Bu rakamlar, Türkiye'nin önemli bir siber tehditle karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Şirketler ve devlet kurumları siber suçlarla mücadele etmek için önemli miktarda kaynak ayırmak zorunda kalmaktadır. Bununla birlikte, sınırlı kaynakların bu tehditle mücadeleye tahsis edilmesi için sağlam politikalar gerekmektedir. Kolluk Teorisinin öne sürdüğü gibi, siber suçların kolluğu, farklı kamu ve özel kurumların ve İnternet İzleme Vakfı veya İnternet Hizmet Sağlayıcıları (İSS'ler) gibi çeşitli gruplarının birlikte ve işbirliği içinde hareket etmesini gerektirmektedir. Siber suçlarla mücadelenin düğüm mimarisi, Birleşmiş Milletler gibi uluslararası örgütlerin katılımını da gerektirmektedir. İnternet yönetişiminin bu karmaşık ağı, devletlerin İnternet üzerindeki egemenliği sorununu vurgulamaktadır. İfade ve konuşma özgürlüğü ile kamu güvenliğinin korunması arasındaki denge, İnternet yönetişiminin bir başka zorluğudur. Özetle, siber suçların sınır ötesi ve karmaşık yapısı nedeniyle, ortaya çıkan tehdit Türkiye'de siber suçlarla mücadelede önemli zorluklar yaratmaktadır. Bu çalışma, siber suçlarla mücadelede mevcut ve yeni ortaya çıkan zorlukları keşfetmeyi ve tehditle başa çıkmak için politika önlemleri önermeyi amaçlamaktadır. Bu amaçla Cisco, Kaspersky ve Norton tarafından yayınlanan siber tehdit raporlarının içerik analizi yapılmıştır. İlk olarak siber suçluların artan karmaşıklığı, siber suçların kolluğa bildirilmemesi, Türkiye'de siber suçların soruşturulmasına ilişkin yasal sorunlar ve katkıda bulunan faktörler gibi zorluklar tartışılacaktır. İkinci olarak, siber suçlarla mücadelede kolluğun rolü Peelian Kolluk Paradigması merceğinden incelenecektir. Son olarak, bu zorlukların sonuçları ve politika önerileri tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Siber Suçların Kolluğu, siber suçlar, suç*

Policing Cybercrime in Türkiye: Challenges and Solutions

Abstract

The Internet has become an inevitable part of our daily lives. The interconnectedness of devices and computer systems created new opportunities for criminals to commit crimes regardless of geographical boundaries. Cybercrime is defined as an "action directed against the confidentiality, integrity and availability of computer systems, networks and computer data as well as the misuse of such systems, networks and data by providing for the criminalization of such conduct" (The Council of Europe Convention on Cybercrime, 2001, p. 2). Cybercrime is a growing threat to individuals, organizations, and states worldwide, and Türkiye is no exception. Kaspersky Cybercrime Threat Report suggested a 20% increase in phishing attempts in Q3 2023 compared to the previous quarter and a staggering 47% rise compared to the same period in 2022 in Türkiye. Similarly, nearly 19 million data breaches occurred in Q2 2020, with 130,000 breaches reported in Q3 2022 in Türkiye. Türkiye is also reported as one of the most prominent regions that experienced cyber-attacks on industrial control systems (ICS computers). These figures indicate that Türkiye faces a significant cyber threat. Companies and governmental bodies have to allocate considerable resources to fight cybercrime. However, robust policies are required to allocate limited resources to combat the threat. As the theory of policing suggests, policing cybercrime requires the combined and collaborated actions of different public and private bodies and various interest groups such as the Internet Watch Foundation or Internet Service Providers (ISPs). The nodal architecture of policing assemblage of cybercrime also necessitates the involvement of international organizations such as the United Nations. This complex web of Internet governance highlights the problem of states' sovereignty over the Internet. The trade-off between freedom of expression and speech and maintenance of public safety is another challenge of Internet governance. To sum up, due to the transborder and complex nature of cybercrime, the emerging threat poses significant challenges to policing cybercrime in Türkiye. The present study aims to explore the present and emerging challenges in policing cybercrime and propose policy measures to deal with the threat. To that end, a content analysis of cyber threat reports published by Cisco, Kaspersky and Norton was conducted. Challenges such as increased sophistication of cybercriminals, underreporting of cybercrime, legal problems of policing cybercrime in Türkiye, and contributing factors will be discussed. Secondly, the role of policing in combatting cybercrime will be examined through the lenses of the Peelian Paradigm of Policing. Lastly, the implications of these challenges and policy recommendations will be discussed.

Keywords: *Policing cybercrime, cybercrime, crime*

Terörizmin Fonksiyonunda Organize Suçun Önlenmesinde İstihbarat Hizmetinin Rolü

Prof. Ass. Dr. Mensut Ademi, Hukuk Fakültesi AAB Koleji, Priştine

Öz

Terörizme yol açan organize suç tehdidi, özel askeri şirket PCM, ekonomik ve sosyal hayata, özellikle de bizim örneğimizde Batı Balkanlar'daki jeostratejik sorunlara bağlı olarak farklı şekillerde yansıyabilir. Batı Balkanlar'daki jeostratejik konum ve 90'lı yılların savaş sonrası koşulları, Balkan devletlerinin devlet kurumları da dâhil olmak üzere çeşitli suç gruplarının ciddi suçlar işlemesine olanak tanıyor. Dışsal bir ideopolitik faktör olarak itici ve yükleyici faktörlerin etkisi de genel olarak suçun varlığı için elverişli koşullar yaratır. Organize suç grupları, üç veya daha fazla üyesi olan ve zamana, ülkeye ve gerçek veya tüzel kişiliğe sahip kuruluşlara yayılan örgütlerdir. Bu nedenle giriş bölümünde güvenlik kavramı, içeriği ve sosyal işlevi disiplinler arası bir bakış açısıyla anlatılmalıdır. Bu bağlamda, yalnızca toplumun yoğun demokratikleşmesi, yeterli düzenleyici kuralların benimsenmesi ve kolluk kuvvetlerinin yanı sıra istihbarat teşkilatı üyelerinin kamuya, yani vatandaşlara anlamlı bilgiler sağlayacak şekilde sürekli eğitimi ve siyasi ve güvenlik yapısı, Batı Balkanlar'da organize suçun en etkili şekilde önlenmesi için bir yol haritası sunuyor.

***Anahtar Kelimeler**: İstihbarat Servisi, Önleyici, Organize Suç, PCM, Batı Ballkan*

Abstract

The threat from organized crime leading to terrorism, PCM private military company, can be reflected in different forms, depending on economic and social life, especially on geostrategic problems in our case, the Western Balkans. The geostrategic position in the Western Balkans and the post-war conditions of the '90s enable various criminal groups to commit serious crimes, including the state institutions of the Balkan states. the influence of driving and burdening factors as an external ideopolitical factor also creates favorable conditions for the presence of crime in general. Organized criminal groups are organizations with three or more members and extend over time, country, and entities, whether natural or legal persons. Therefore, the introduction should explain the concept of security, its content, and social function from an interdisciplinary perspective. In this regard, only the intensive democratization of society, the adoption of adequate regulatory rules, and the permanent education of law enforcement agencies, as well as members of the intelligence service, with meaningful information for the public, i.e. citizens, and the development of a political and security structure, presents a roadmap for the most effective prevention of organized crime in the Western Balkans.

Keywords: *Intelligence Servis, Preventive, Organized Crime, PCM, Western Ballkan*

COVİD-19 Salgını ve AB'nin Mülteci Politikasının Dönüşümü

Dr. Öğr. Üyesi Ahmet GÖRGEN, İzmir Demokrasi Üniversitesi

Öz

Bu çalışma, Covid-19 salgınının Avrupa Birliği'nin (AB) mülteci politikasındaki değişime etkisine ilişkin bir araştırmaya dayanmaktadır. Alan üzerine yapılan çalışmalar, iç savaş nedeniyle son on yılda Orta Doğu'dan gelen büyük göç akışının, AB üyesi ülkeleri mülteci politikalarını yeniden yapılandırmaya yönlendirdiğini ortaya koymaktadır. AB üyesi ülkelerde kamusal alanda bu süreç, AB'nin mültecileri kabulüne yönelik açık sınır politikalarını eleştirmeye yönelik tartışmaları beraberinde getirmiştir. Bu tartışmalarda Ortadoğu'dan gelen mülteciler, Avrupa'daki sosyal, kültürel ve ekonomik gelişime yönelik olası bir "tehdit" olarak değerlendirilmiştir. Bu aynı zamanda AB üye ülkelerinin çoğunda aşırı sağ siyasi ideolojilerin yükselişiyle de bağlantılıdır. Bu dönemde göçmen karşıtı bir protesto grubu olarak Batı'nın İslamlaşmasına Karşı Vatansever Avrupalılar (PEGIDA) gibi göçmen karşıtı hareketler ortaya çıkmaya başlamıştır. Ayrıca Almanya İçin Alternatif Partisi (AFD) gibi siyasi partiler de ortaya çıkmıştır. AFD, Avrupa şüpheci bir siyasi parti olarak, AB'nin ve dönemin Almanya Şansölyesi Angela Merkel'in açık kapı politikasını eleştirerek, Almanya'yı AB'nin dışında konumlandırmaya yönelik siyasi bir propaganda yürütmüştür. Bunlara ek olarak, göçmen karşıtı aşırı sağ ideolojilerin kamusal alandaki dayanışmasını yansıtan Chemnitz Protestoları, 2018 yılında Almanya'da gerçekleşmiş ve göçmen karşıtı grupları ve Almanya'daki orta sınıftan insanları bir araya getirmiştir. Bütün bunlar aşırı sağın gücünün arttığına işaret etmekle birlikte, bu durum birçok AB üyesi ülkede hükümetlerin siyasi yaklaşımlarını etkilemektedir.

AB'de sosyal ve politik alanında aşırı sağ ideolojilerin yükselişi ve artan mülteci karşıtı yaklaşımlarla paralel olarak, 2020 yılındaki Covid-19 salgını, AB üyesi ülkelerin sınırlarını kapatmalarına ve sadece AB içinde değil Orta Doğu'da da yer alan diğer ülkelerle ilişkilerini yeniden yapılandırmalarına neden olmuştur. Bu, halk sağlığına ve mültecilerin daha geniş toplum üzerindeki etkisine odaklanan yeni güvenlik perspektifiyle bağlantılıdır. Salgının devam etmesi nedeniyle turistik ziyaretler kısıtlanmış ve AB dışındaki sığınmacıların başvuruları da askıya alınmıştır. Nitekim bu durum, Türkiye'nin Şubat 2020'de Suriyeli mültecilerin AB üye ülkelerine geçişlerini engellemeyeceğini ilan etmesi ile Yunanistan ve Bulgaristan'a sınırlarını açmasıyla paralel olarak görülmüş ve aynı zamanda AB üye devletlerinin Türkiye'nin mülteci politikasını desteklemediğini ortaya koymuştur. Bu durum, AB üye ülkelerinin Covid-19 tedbirleri sırasında sınırlarının AB üyesi ülkelere açılması, ancak diğer ülkelere kapanması ve AB'de mültecilerin kabulünün durdurulması şeklinde açıkça görülmektedir. Ancak Covid-19 salgınının AB'nin mülteci politikasındaki dönüşüme etkisinin ne olduğuna dair kapsamlı bir analiz eksiktir. Güvenlikleştirme teorisinin temel açıklamalarına dayanan bu çalışma, AB'nin mültecilere ilişkin yeni güvenlik perspektifini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Ayrıca bu çalışma, bu yeni güvenlik perspektifinin Avrupa'daki sosyal ve politik etkisini Almanya örneğinden yola çıkarak sunmayı amaçlamaktadır. Genel olarak bu çalışma, Covid-19 salgınının, AB'nin mülteci politikasının pandemi sırasında açık kapı politikasından daha geniş kısıtlamalara dönüşümüne etkisini ve bunun sosyal ve politik etkilerini Almanya örneği üzerinden sunmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Covid 19, Pandemi, Dönüşüm, Mülteci Politikası, AB*

COVID-19 Pandemic and Transformation of the EU's Refugee Policy

Abstract

This paper is based on the research related to the effect of the COVID-19 pandemic to the transformation of the European Union (EU)'s refugee policy. Recent analyses reveal that the huge migration flow in the last decade from the Middle East, as a result of the civil war, affected the EU member states to restructure their refugee policy. The public debates about this process based on criticizing the EU's open border policies to accept refugees. In these debates, the refugees from the Middle East have been regarded as the possible "threat" to the social, cultural and economic developments in Europe. This has been also related to the rise of far-right political ideologies in most of the EU member states. During this period, the evolution of anti-immigrant movements has started such as Patriotic Europeans Against the Islamization of the West (PEGIDA) as an anti-immigrant protest group. Moreover, political parties emerged, such as Alternative for Germany (AFD). As the Eurosceptic political party, AFD followed a political propaganda to position Germany out of the EU by criticizing the open border policy of the EU and Chancellor of Germany, Angela Merkel. Reflecting the public mobilization of anti-immigrant far-right ideologies, Chemnitz Protests happened in 2018, in Germany that brought anti-immigrant groups and the people from the middle class in Germany. These all indicate an increase in the power of the far right, which started to influence the political approaches of the governments in many EU member states.

In light of the rise of far-right ideologies and increasing anti-refugee approaches in the social and political sphere of the EU, COVID-19 pandemic of 2020 has caused the EU member states to close their borders and restructure relations with the other countries, not only within the EU but also in the Middle East. This has been related to the new security perspective that focuses on the public health and the impact of the refugees on the broader society. As the pandemic has continued, the touristic visits have been restricted and the application for asylum seekers outside of the EU have been suspended. Indeed, this has been visible in parallel to Türkiye's opening borders in February 2020 to Greece and Bulgaria for the Syrian refugees for crossing to the EU members, stating the EU member states' inability to support Türkiye's refugee policy. This situation is evident during the COVID-19 measures of the EU member states as opening borders for the EU member states, but closing to other countries and stopping adoption of refugees in the EU. However, there is lack of a comprehensive analysis of what is the effect of COVID-19 pandemic to transformation of the EU's refugee policy? Based on the theoretical explanations of securitization theory, this paper aims to reveal new security perspective of the EU related to the refugees. Moreover, the research aims to present the social and political impact of this new security design in Europe based on the case of Germany. Overall, this paper aims to present the effect of COVID-19 pandemic to the transformation of EU's refugee policy from open borders to broader restrictions during the pandemic and its social and political effects in the case of Germany.

Keywords: *Covid 19, Pandemic, Transformation, Refugee Policy, EU*

BM Barışı Koruma Operasyonlarının Evrimi ve BM Polisi'nin (UNPOL) Rolü: Kapsamlı Bir Analiz

Dr. Alptekin ASLANTAS, Emniyet Genel Müdürlüğü, Dış İlişkiler Dairesi Başkanlığı

Öz

Birleşmiş Milletler Barışı Koruma Operasyonları (BKO), küresel dinamikler ve değişen çatışma senaryolarını yansıtan önemli bir evrim geçirmiştir. Başlangıçta, çatışma bölgelerinde devlet sınırlarını izlemek ve silahsızlanma süreçlerini desteklemekle görevli geleneksel BKO'lar olarak tasarlanan bu operasyonlar, zorlayıcı bir otoriteden yoksun kalmıştır. Sonraki yıllarda, özellikle Soğuk Savaş döneminde, bölgesel çatışmaların süper güçler arasındaki anlaşmazlıklara dönüşmesini önlemek amacıyla, barışanlaşmalarının uygulanması için siyasi alan yaratmaya yönelik bir değişim gözlenmiştir. Ancak, Ruanda ve Bosna'daki başarısızlıkların ardından Soğuk Savaş sonrası dönemde BKO'larda önemli bir paradigma değişimi yaşanmıştır. BM için sivillerin korunması öncelikli hale gelirken insani yardım ve kapasite geliştirme çabalarını da kapsayan daha geniş Yetki Belgeleri (Mandate) oluşturulmaya başlanmıştır. Sonuç olarak, BKO'lar, geleneksel görevlerden, çeşitli alanlarda uzmanlık ve büyük bütçeler gerektiren çok boyutlu entegre görevlere dönüşmüştür.

Aynı şekilde BKO bünyesinde görev yapan UNPOL'ün görevleri zaman içinde köklü değişime uğramıştır. Bu değişimi etkileyen temel faktörler arasında değişen güvenlik tehditleri, sivillerin korunması, insani yardım, kapasite geliştirme çalışmaları, toplumsal cinsiyet eşitliği ve insan hakları sayılmaktadır. Bu yeni dönemde uluslararası alanda devlet dışı aktörlerin, sınır aşan organize suçların ve terörizmin ortaya çıkışı, UNPOL görevlilerinin terörle mücadele, toplum destekli polislik ve kolluk güçlerinin yeniden yapılanması konusunda geniş yetkilerle donatılması sonucuna yol açmıştır.

BKO'ların sivillerin katledilmesini önleme konusundaki ciddi başarısızlıkların ardından, artan bir şekilde, devlet içi çatışmalarda ve asimetrik tehditlerle karakterize edilen savaşlarda sivilleri korumakla görevlendirilmiştir. Günümüz çatışmalarının çok boyutlu doğasına yanıt olarak, UNPOL'ün rolü, insani yardımların dağıtılmasına destek sağlama ve ev sahibi ülke kolluk kuvvetlerine kapasite geliştirme desteği sunma konularını da içerecek şekilde genişletilmiştir. BKO'lar içinde toplumsal cinsiyete duyarlı polislik ve insan haklarına saygının önemi giderek artmakta, bu durum UNPOL eğitimi, işe alımı ve operasyonel prosedürlerini etkilemektedir. Çalışma, barışı koruma paradigmalarının değişmesine yanıt olarak UNPOL görevlerinin nasıl adapte olduğunu, sivillerin korunması, çatışmanın önlenmesi ve çatışma sonrası kurumların yeniden yapılandırılması gibi yeni öncelikleri incelemektedir.

Ampirik kanıtlar ve teorik bakış açısı birleştirilerek, BKO'ların evrimi ve UNPOL'un değişen rolü hakkında daha derin bir anlayışa katkıda bulunmaktadır. Çağdaş barışı koruma çabalarındaki zorluklar ve fırsatlar hakkında değerli bilgiler sunarak, barış ve güvenlik çalışmalarıyla ilgilenen politika yapıcılar, uygulayıcılar ve akademisyenler için faydalı olacağı düşünülen bir bakış açısı sağlamaktadır.

Bu çalışma, BKO'ların genelde evrimini yönlendiren dinamikleri, özel de ise UNPOL görevlerinin zaman içindeki dönüşümünü açıklamayı amaçlamaktadır. Tarihsel gelişmeleri ve politika değişimlerini analiz ederek, geleneksel BKO'ların günümüzdeki çok boyutlu yapısına dönüşümündeki yolculuğunu izlemeyi hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: *BM Barışı Koruma Operasyonları (BKO), BM Polisi (UNPOL), Sivillerin korunması, Geleneksel Barışı Koruma, Çok Boyutlu Barışı Koruma*

Evolution of UN Peacekeeping Operations and the Role of UN Police (UNPOL): A Comprehensive Analysis

Abstract

United Nations Peacekeeping Operations (PKOs) have undergone significant evolution since their inception, reflecting changing global dynamics and evolving conflict scenarios. Initially conceived as traditional PKOs tasked with monitoring state borders and supporting disarmament processes in conflict zones, these operations lacked coercive authority. Subsequently, they shifted towards creating political space for peace agreements' implementation, particularly during the Cold War era when their primary aim was to prevent regional conflicts from escalating into superpower disputes. However, the post-Cold War period marked a paradigm shift in PKOs following failures in Rwanda and Bosnia. The protection of civilians emerged as a paramount concern for the UN, prompting a broader mandate encompassing humanitarian aid and capacity-building initiatives. Consequently, PKOs evolved into integrated missions requiring substantial budgets and expertise across various domains.

Key factors driving the evolution of UNPOL tasks within PKOs include changing security threats, civilian protection mandates, humanitarian assistance and capacity building, gender mainstreaming and human rights. The emergence of non-state actors, transnational organized crime, and terrorism has necessitated a broader security mandate for UNPOL, encompassing counter-terrorism efforts, community policing, and law enforcement. Following high-profile failures to prevent mass atrocities, PKOs have increasingly been tasked with protecting civilians, often in environments characterized by complex intra-state conflicts and asymmetric threats. In response to the multidimensional nature of contemporary conflicts, UNPOL has expanded its role to include humanitarian assistance delivery and capacity-building support for host country law enforcement institutions. There is a growing recognition of the importance of gender-sensitive policing and respect for human rights within PKOs, influencing UNPOL training, recruitment, and operational procedures.

This study aims to elucidate the dynamics driving the evolution of PKOs, with a particular focus on the transformation of UN Police (UNPOL) tasks. By analysing historical developments and policy shifts, the study seeks to provide insights into the changing nature of UNPOL roles within PKOs. Through a comprehensive review of scholarly literature, historical documents, and policy analyses, the study traces the trajectory of PKOs from their traditional roots to their contemporary integrated form. It examines how UNPOL functions have adapted in response to shifting peacekeeping paradigms, incorporating new priorities such as civilian protection, conflict prevention, and post-conflict reconstruction.

By synthesizing empirical evidence and theoretical insights, this study contributes to a deeper understanding of the evolution of PKOs and the evolving role of UNPOL within these missions. It sheds light on the challenges and opportunities inherent in contemporary peacekeeping efforts, offering valuable insights for policymakers, practitioners, and scholars engaged in peace and security studies.

Keywords: *UN Peace Keeping Operations (PKOs), UN Police (UNPOL), Protection of civilians, Traditional Peacekeeping, Integrated Peacekeeping*

Göçün Güvenlikleştirilmesi Bağlamında Göçmen Dini Kimliği Üzerine Bir Değerlendirme

Prof. Dr. Yakup ÇOŞTU, Hitit Üniversitesi İlahiyat Fakültesi

Öz

Siyaset teorisi ve sosyal inşacılık yaklaşımlarını kullanan ve söz edimi yaklaşımları üzerine inşa edilen "güvenlikleştirme teorisi", belirli bir kamusal konunun nasıl ve niçin güvenlik sorununa dönüştüğü hususunun anlaşılmasına yönelik bir yaklaşımdır. Herhangi bir kamusal konu, siyasal alanın dışından siyasal alana, oradan da güvenlik alanına uzanan geniş bir spektruma yerleştirilebilir. Politikleştirmenin aşırı bir versiyonu olarak da tanımlanan güvenlikleştirme, esasen olağanüstü önlemlerin alınmasına olanak sağlaması nedeniyle ondan bir adım ötedir. Özellikle iletişim ve medya kanallarının, kamuoyunun bu olağanüstü ve aşırı önlemler konusunda rızasının alınması için kullanılması, konunun sosyoloji perspektifinden incelenmesini de zorunlu hale getirmektedir. Çünkü güvenlik ihtiyacı Maslow'un da belirtiği gibi fizyolojik ihtiyaçların hemen ardından gelmekte ve tehdit algısı kişilerin bulundukları toplum içerisindeki davranış şekillerini önemli ölçüde etkilemektedir. Eğer güvenlikleştirmeye konu olan, farklı dini ya da etnik bir topluluk ise, bu güvenlikleştirme eyleminin sonucunda ilgili topluluğa yönelik algının değişimi sosyolojik bir gerçekliğe işaret etmektedir.

Göç olgusu, 1980'li yıllardan sonra bir güvenlik sorunu olarak ele alınmaya başlansa da özellikle 11 Eylül 2001 tarihinde ABD'de gerçekleşen saldırılardan sonra artan terör nedeniyle, küresel güvenlik gündeminin kritik bir konusu haline gelmiştir. Göçün güvenlikleştirmesi dört unsur üzerinden yapılmaktadır. Birincisi göçün ücretler, yerel işgücü ve refah devlet için tehdit olarak görüldüğü ekonomik boyuttur. İkinci boyut ise göçün ulus devletin yapısı, ülkenin sınırları ve iç güvenlik için tehdit olarak görüldüğü ulusal güvenliktir. Üçüncü boyut ise göçün demografik yapı, ulusal kimlik ve dini kimlik için tehdit olarak algılandığı sosyo-kültürel boyuttur. Sonuncusu ise politikacıların göçmen karşıtı söylemleri ile göçün tehdit unsur olarak ortaya konulduğu siyasi boyutudur. Özellikle homojen toplumlar göçmen ve mülteci akını tarafından daha fazla tehdit altında hissetmektedir. Bu güvensizlik göçmenlerin ev sahibi ülkenin etnik, kültürel ve dinsel bileşimlerini değiştirebileceği korkusundan kaynaklanmaktadır. Bu korku ve endişe genellikle göçmen grupların yüksek doğum oranlarıyla da beslenmektedir.

2000'lerin başlarından itibaren Ortadoğu kaynaklı Ülkemize yoğun göç süreci başlamıştır. Özellikle Irak ve Suriye menşeli göç dalgalarıyla ülkemize gelenlerin bir kısmı sınır boylarında kamplara yerleştirilmiş, büyük çoğunluğu ise ülke geneline dağıtılmıştır. Ülke geneline dağıtılan göçmenler, bir taraftan yerleştikleri şehirlerin sosyal, kültürel, ekonomik ve dinsel görünümünün çeşitlenmesine, diğer taraftan ise yerleşikler açısından yeni toplumsal tecrübelerin kazanılmasına katkı sağlamışlardır.

İçişleri Banaklığının verilerine göre, ikamet izinli, ulurlararası koruma, geçici korum gibi statülerinde beş milyonu aşkın yabancı ülke genelinde yaşamaktadırlar. Ülkemizdeki Ortadoğu kökenli göçmenler, yerleşik olanlarla, kültürel ve din gelenek bakımında benzer formlara sahip olmakla birlikte, özellikle dinsel yorum farklılıkları ve dini kimlik yönelimlerinde ayrıştıcı yönler de bulunmaktadır. Toplumu ve kültürü oluşturan önemli unsurlardan biri olan dinden bağımsız bir kimlik tanımının yapılması söz konusu değildir. Din, kişisel ve sosyal kimliğin belirlenmesinde, özellikle göç kaynaklı problemlerin ve farklılıkların yaşandığı toplumlardaki sorunların çözümünde önemli bir işleve sahip iken, aynı dine mensup göçmen grup-ev sahibi toplum arasındaki dini yorumlama ve yaşamadan kaynaklı farklılıklar bir güvenlik sorununa dönüşebilmektedir. Bu kapsamda bu bildiride, din, dil, kültür ve toplumsal yaşam farklılıklarıyla ülkemizdeki Ortadoğu kökenli göçmen kitlenin göçün güvenlikleştirilmesi bağlamında dini güvenlik konusunda bir çatışmaya yol açıp açmayacağı sorununa odaklanılmaktadır.

Bildiride, güvenliğin teorik boyutunun pratiğe nasıl yansıdığı, güvenlik adına son derece hassas bir konu olan dini kimlikler üzerinden makro sosyolojik analizle deskriptif bir değerlendirme yapılacaktır. Başka bir ifadeyle, göçmenlerin dini kimlik yönelimleri/mezhepsel algıları, güvenlik parametresi üzerinden analiz edilmeye çalışılarak, göç bağlamında dini güvenlikleştirme konusuna değinilecektir.

Anahtar Kelimeler: *Göçün güvenlikleştirilmesi, Dini güvenlik, Ortadoğulu göçmenler, Türkiye*

An Evaluation on Immigrant Religious Identity in the Context of Securitization of Migration

Abstract

Using political theory and social constructionism approaches and building on speech act approaches, "securitization theory" is an approach to understanding how and why a particular public issue becomes a security issue. Any public issue can be placed on a broad spectrum, ranging from outside the political sphere to the political sphere and from there to the security sphere. Securitization, which is also defined as an extreme version of politicization, is essentially a step beyond it in that it enables extraordinary measures to be taken. In particular, the use of communication and media channels to obtain public consent for these extraordinary and extreme measures makes it necessary to examine the issue from a sociological perspective. This is because the need for security comes right after physiological needs, as stated by Maslow, and the perception of threat significantly affects the way people behave in their society. If the subject of securitization is a different religious or ethnic community, the change in perception towards the relevant community as a result of this securitization action points to a sociological reality.

Although migration started to be addressed as a security issue after the 1980s, it has become a critical issue on the global security agenda due to the increase in terrorism, especially after the attacks in the United States on September 11, 2001. The securitization of migration is based on four elements. The first is the economic dimension where migration is seen as a threat to wages, local labour and the welfare state. The second dimension is national security, where migration is seen as a threat to the structure of the nation-state, its borders and internal security. The third is the socio-cultural dimension, where migration is perceived as a threat to demographics, national identity and religious identity. The last is the political dimension, where migration is presented as a threat by politicians' anti-immigrant rhetoric. Homogenous societies in particular feel more threatened by the influx of immigrants and refugees. This insecurity stems from the fear that immigrants may change the ethnic, cultural and religious composition of the host country. This fear and anxiety are often fuelled by the high birth rates of immigrant groups.

Since the early 2000s, an intensive migration process originating from the Middle East has started in Turkey. Some of the immigrants, especially from Iraq and Syria, were settled in camps along the borders, while the majority were distributed throughout the country. The immigrants distributed throughout the country have contributed to the diversification of the social, cultural, economic and religious outlook of the cities they settled in on the one hand, and to the acquisition of new social experiences for the residents on the other.

According to the data of the Ministry of Interior, more than five million foreigners with residence permits, international protection and temporary protection status live in the country. Although immigrants of Middle Eastern origin in Turkey have similar cultural and religious traditions to the settled ones, there are also divergent aspects, especially in terms of differences in religious interpretations and religious identity orientations. It is not possible to define an identity independent of religion, which is one of the important elements that make up society and culture. While religion has an important function in determining personal and social identity, especially in solving problems in societies where migration-related problems and differences are experienced, differences in religious interpretation and practice between the immigrant group belonging to the same religion and the host society can turn into a security problem. In this context, this paper focuses on the problem of whether the Middle Eastern immigrant population in Turkey with their differences in religion, language, culture and social life will lead to a conflict in religious security in the context of securitization of migration.

In this paper, a descriptive evaluation will be made with a macro sociological analysis of how the theoretical dimension of security is reflected in practice through religious identities, which is a highly sensitive issue for security. In other words, the religious identity orientations/sectarian perceptions of immigrants will be analysed through the security parameter and the issue of religious securitization in the context of migration will be addressed.

Keywords: *Securitization of migration, Religious security, Middle Eastern immigrants, Turkey*

Düzensiz Göçün Güvenlik Alanına Etkisi ve Alınabilecek Tedbirler

Dr. Kazim Murat ÖZKAN, Jandarma Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Tarih boyunca süregelen ve sosyal bir olgu olarak göç, dünyanın gündeminde artarak yer almakta, dünyayı şekillendirmeye devam etmektedir. İnsanların göç etmesine neden olan küreselleşme, siyasi, toplumsal, ekonomik ve kültürel etkilerin sonuçları; savaş, çatışma, iklim değişikliğinin olumsuz etkisi, gıdaya ulaşmada zorluklar, işsizlik, baskı gibi değişkenlik gösteren birçok etkenle birlikte değerlendirilmelidir.

Göç; olumlu ve olumsuz sonuçlar doğurmasının yanında, göç vasıtasıyla bir yerdeki sorunlar göç alan bölgelerdeki insanlara, toplumlara ve devletlere doğrudan veya dolaylı olarak aktarılmanın yanında, göç alan bölgedeki sorunları da olumsuz etkilemekte veya yeni sorunlara neden olmaktadır. Göçün neden olduğu sorunlar, yurt dışı ve yurt içi siyasi sorunlara, ekonomik krize, toplumsal huzursuzluğa, bölgesel güç dengelerinde değişime ve hatta devletlerin başarısızlıklarına katkıda bulunan siyasi, toplumsal, sağlık, çevre, askeri ve ekonomik koşulların kötüleşmesine, hızlı nüfus artışına, şehirleşmeye ve cinsiyet eşitsizliğine katkıda bulunmakta, ekonomik beklentilerde umutsuzluğa neden olmakta ve bireylerin geçim kaynakları üzerindeki baskıyı artırmakta, insani yaşam koşulları ve gıda güvenliği üzerinde olumsuz etkisi olmakta ve insanların refahını olumsuz etkilemektedir. Göçün etkisiyle oluşan sorunların sıklığı ve yoğunluğu arttıkça; birey, toplum, devlet gibi aktörler arasında güvenliği ve istikrarı tehdit eden sorunların sıklığının ve şiddetinin artması muhtemeldir. Bireyin başta gelen ihtiyacının güvenlik olduğundan yola çıkılırsa, güvensizlik olgusunun bireylerin kabul edebileceği sınırları aşması göçe neden olan etkenlerin başında gelmektedir.

Soğuk Savaşın bitimini takip eden süreçte, güvenlik yaklaşımlar, sadece devlet merkezli güvenlik anlayışı yerine bireyin güvenliğini temel alan, ekonomik, toplumsal, siyasi, çevre gibi alanları içine alan küresel bir bakış açısına dönüşmüştür. Dolayısıyla, dinamik, çok boyutlu ve sürekli değişim gösteren; sosyolojik, kültürel, ekonomik, siyasi, tarihi, antropolojik, coğrafi, psikolojik ve hukuki boyutları olan göç, küresel boyutta değişik disiplinler tarafından ele alınmakta ve değerlendirilmektedir. Her disiplin göç olgusunu kendisine göre değişik açılardan değerlendirmektedir. Göç, özellikle güvenlik alanında değerlendirilmeye tabii tutulmaktadır. Güvenlik odaklı bakış açısında, göçe neden olan etkenlerin kısa ve uzun süreçte birey, toplum ve devlet gibi aktörlerin güvenliğine etkisine ağırlık verilmektedir.

Bu çalışmada nitel araştırma yöntemi uygulanmaktadır. Çalışmada, göç ile güvenlik ilişkisinin incelenmesi sonucunda, göçün doğrudan ve dolaylı olarak yarattığı sorunların, güvenliğin sağlanması ve istikrarın devamını nasıl etkilediği ve alınması gereken tedbirlerin neler olduğu sorusuna yanıt aranması amaçlanmaktadır. Bu maksatla; başlangıçta göç ve güvenlik ile ilgili kavramsal çerçeve belirlenmekte, devamında göç ile güvenliğin doğrudan ve dolaylı ilişkisi ortaya konmakta, ardından güvenliğe yönelik kısa ve uzun vadede karşılaşılabilecek sorunlar belirtilmekte ve sonuçta alınması gereken tedbirler için öneriler ifade edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Güvenlik, Düzensiz göç, Göç, Göçmen, Mülteci.*

The Impact of Irregular Migration On Security Areas And Possible Measures

Abstract

Migration, as a social phenomenon that has continued throughout history, is increasingly on the world's agenda and continues to shape the world. The consequences of globalization, political, social, economic and cultural influences that cause people to migrate; It should be evaluated together with many varying factors such as war, conflict, the negative impact of climate change, difficulties in accessing food, unemployment and pressure.

Migration; In addition to producing positive and negative consequences, through migration, problems in one place are transferred directly or indirectly to people, societies and states in the receiving regions, as well as negatively affecting the problems in the receiving region or causing new problems. The problems caused by migration lead to deterioration of political, social, health, environmental, military and economic conditions, rapid population growth, urbanization and gender inequality, which contribute to foreign and domestic political problems, economic crisis, social unrest, change in regional power balances and even the failure of states. It contributes to inequality, causes despair in economic prospects and increases pressure on individuals' livelihoods, has a negative impact on human living conditions and food security, and negatively affects people's well-being. As the frequency and intensity of problems caused by migration increases; It is likely that the frequency and severity of problems that threaten security and stability among actors such as individuals, society and the state will increase. Considering that the primary need of the individual is security, the phenomenon of insecurity exceeding the limits that individuals can accept is one of the main factors that cause migration.

In the period following the end of the Cold War, security approaches have transformed into a global perspective that is based on the security of the individual, rather than just a state-centered security approach, and includes areas such as economic, social, political and environmental. Therefore, dynamic, multi-dimensional and constantly changing; Migration, which has sociological, cultural, economic, political, historical, anthropological, geographical, psychological and legal dimensions, is handled and evaluated by different disciplines on a global scale. Each discipline evaluates the phenomenon of migration from different perspectives. Immigration is especially evaluated in the field of security. In the security-oriented perspective, emphasis is placed on the impact of the factors that cause migration on the security of actors such as individuals, society and the state in the short and long term.

Qualitative research method is applied in this study. As a result of examining the relationship between migration and security, the study aims to find an answer to the question of how the problems caused directly and indirectly by migration affect the provision of security and the continuation of stability and what measures should be taken. For this purpose; At the beginning, the conceptual framework regarding migration and security is determined, then the direct and indirect relationship between migration and security is revealed, then the problems that may be encountered in the short and long term regarding security are stated, and finally, suggestions for the measures to be taken are expressed.

Keywords*: *Security, Irregular migration, Immigration, Immigrant, Refugee.

Orta Asya'da Göç Meselesi: Sebepler, Süreçler ve Sonuçlar

Ainur NOGAYEVA, Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi

Öz

Tarihten bu yana Orta Asya bölgesi birçok göç dalgalarıyla ile karşı karşıya kalmıştır. Bu göç hareketlerinin siyasi, ekonomik, askeri gibi birçok nedenlerden kaynaklanmıştır. Göç edenlerin kimi zaman gönüllü olarak, kimi zaman ise zorlayıcı etkenler doğrultusunda hareket ettikleri görülmüştür. Bu göç dalgaları sonrasında bölgenin etnik, dini, siyasi haritası da değişmiştir. Günümüzde bağımsız olan bölge devletleri mevcut yapıları gözeterek tarihten gelen mirası olan çok etnisiteli toplumları doğrultusunda politikalarını sürdüregelmişlerdir.

Bu göç dalgaları bölgenin Rus egemeliğine girmesiyle başlamış, Sovyetler döneminde ise Moskova'da alınan kararlar doğrultusunda yürütülen politikalarla devam etmiştir. Bağımsız devletlerin ortaya çıkmasıyla Sovyetler döneminde gelen halkların ana vatanlarına dönmesiyle bölgeden ters göçler başlamıştır. Bir milyondan fazla Almanın yanı sıra binlerce Rus, Ukraynalı, Çek, Çeçen anavatanlarına dönüş yapmıştır.

Sovyet sonrası döneminden günümüzde de etkili olan diğer bir ters göç dalgaları ağırlıklı olarak ekonomik sebepli olup günümüzde de eski metropoli ile bağımsız devletleri arasındaki ilişkilerin önemli sacayağını oluşturmaktadır. Göçmen işçi meselesi, Rusya-Orta Asya ilişkilerine etkisi jeopolitik duruma bağlı olarak güncelliğini korumaktadır.

2022'de cereyan eden Rusya -Ukrayna savaşı ise bölgedeki göç meselesine farklı bir boyut kazandırmıştı. Şubat 2022 Rusya'nın başlattığı ve "özel askeri harekat" olarak adlandırdığı Ukrayna savaşına karşı olan, daha sonra Ekim 2022'de kısmi seferberlik ilanı edilmesiyle askerlikten kaçan onbinlerce Rus vatandaşı bölgeye yönelmişti. Bunların bir kısmı bölgede kalırken, bir kısmı bölge ülkelerini başka ülkelere gitmek için geçici üs olarak kullanmıştır. Bu göç dalgasının bölgenin etnik yapısından çok ekonomiye (bazı sektörlere) yaptığı etkisi fazla olmuştur.

Yukarıda bahsi geçen siyasi, ekonomik ve askeri nedenlerden kaynaklanan göçün günümüzde yeni bir boyutu, bir tehdit ortaya çıkmıştır: iklim göçmenleri. İklim değişikliği, Orta Asya'da da dünyanın birçok bölgesinde olduğu gibi, birçok soruna gebe olmuştur. Sınıraşan nehirler sorunu, Aral Denizi'nin kaybolma tehlikesi, Hazar Denizi'nin sığlaşması- tüm bunlar Orta Asya nüfusu için geri dönüşü olmayan sonuçlara yol açabilir.

Bu konulara dikkat çeken bölge ülkelerinden Kazakistan'ın Cumhurbaşkanı, bu sorunların ülkelerde ciddi ekonomik sıkıntılara neden olacağını savunmakta. Tokayev, Asya'daki kuraklık ve seller ülke ekonomilerinin küçülmesine, tarımsal verimlerinin üçte birinin azalmasına, yüzeydeki buzulların şimdiden yüzde 30 oranında azaldığına dikkat çekmiştir. Bu bağlamda 2050 yılına gelindiğinde Orta Asya'da yaşayan 5 milyon kişinin iklim göçmeni olabileceği ve yaşadıkları yerleri terk ederek başka bölgelere göç etmek zorunda kalacaklarını belirtilmektedir.

Orta Asya bölgesinde Sovyetler döneminde göçler ağırlıklı olarak "Sovyet tipi insani" (*Homo Sovieticus*) yaratma amacıyla yapılırken, bağımsızlık döneminde yaşanan göçlerin bölge ülkelerinin isteklerine bağlı olarak veya olmayarak ekonomik, demografik, askeri gibi birçok nedenlerden kaynaklandığı söylenebilir. Kısa ve orta vadede ise yaşanabilecek iklim göçlerin ise insani güvenlik çerçevesinde olacağı düşünülüyor. En genel anlamıyla insanların temel özgürlüklerinin güvende olması olarak tanımlanan bu kavram, temel ihtiyaçlara sahip olabilme durumu da kapsamaktadır.

Bu çerçevede çalışmada Orta Asya bölgesinde tarihten günümüze yaşanmış ve kısa ve orta vadede yaşanabilecek göç dalgaları meselesi ele alınacaktır. Bu süreçler, sebep ve sonuç ilişkisi bakımından değerlendirilerek başta suya erişim olmak üzere iklim değişikliğinin Orta Asya'daki göçü nasıl şekillendireceği meselesi de yorumlanacaktır.

Anahtar Kelimeler: Orta Asya, göç dalgaları, işçi göçü, iklim göçmenleri, insani güvenlik

Migration Issues in Central Asia: Causes, Processes and Results

Abstract

Throughout history, the Central Asian region has faced many waves of migration. These migratory movements were caused by many reasons such as political, economic and military. It was observed that migrants sometimes acted voluntarily and sometimes in accordance with coercive factors. Following these waves of migration, the ethnic, religious and political map of the region changed. Today, independent regional states, taking into account the existing (established) structures, continue their policies in accordance with their multi-ethnic societies, which are their historical heritage.

These waves of migration began when the region came under Russian rule and continued in accordance with decisions made in Moscow during the Soviet period. With the emergence of independent states, reverse migration processes began from the region: people who arrived during the Soviet period returned to their homeland. More than a million Germans, thousands of Russians, Ukrainians, Czechs and Chechens returned to their homeland.

Another wave of reverse migration from the post-Soviet period, which is still active today, was caused mainly by economic reasons and today represents an important pillar of the relationship between independent states and their former metropolis. The issue of labor migrants and its impact on relations between Russia and Central Asia remains relevant depending on the geopolitical situation.

The Russian-Ukrainian war, which began in 2022, has added a new dimension to the problem of migration in the region. Tens of thousands of Russian citizens have headed to the region: those who were against the war (Russia called it a "special military operation") and fled their homes since the beginning of February 2022, and those who fled military service with the announcement of partial mobilization in October 2022. Although some of them remained in the region, some used the countries in the region as temporary bases to travel to other countries. This wave of migration had a greater impact on the economy (some industries) than on the ethnic structure of the region.

Today, as a result of the above-mentioned political, economic and military reasons, a new dimension, a threat, has emerged in migration: climate migrants. Climate change has caused many problems in Central Asia, as in many parts of the world. The problem of transboundary rivers, the danger of disappearance of the Aral Sea, the shallowing of the Caspian Sea - all this can lead to irreversible consequences for the population of Central Asia.

Drawing attention to these problems, the President of Kazakhstan (one of the countries in the region), argues that these problems will cause serious economic difficulties in the countries. Tokayev noted that droughts and floods in Asia have led to the contraction of countries' economies, a decrease in agricultural productivity by one third, and surface glaciers have already shrunk by 30 percent. In this context, it is stated that by 2050, 5 million people living in Central Asia may become climate migrants and will be forced to leave their places of residence and migrate to other regions.

Although migrations in the Central Asian region during the Soviet period were mainly carried out with the aim of creating "Soviet-type people" (Homo Sovieticus), it can be said that migrations during the independence period were caused by many reasons, such as economic, demographic and military, depending or regardless of the desire of the countries in the region. It is believed that any climate migration that may occur in the short to medium term will be carried out within the framework of human security. This concept, which in its broadest sense is defined as the provision of basic human freedoms, also includes the ability to satisfy basic needs.

In this context, the issue of migration waves that have occurred in the Central Asian region from history to modern times and that may arise in the short and medium term will be discussed. These processes will be assessed in terms of cause-and-effect relationships, and how climate change, especially access to water, will affect migration in Central Asia will be interpreted.

Keywords: *Central Asia, waves of migration, labour migranion, climate migrants, human security*

Dijital Dönüşümün Suç Örgütlerinin Hibrit Tehdit Potansiyeli ve Suç İşleme Yöntemlerine Etkisi

J. Yzb./Dr. Öğr. Emre OĞUR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Prof. Dr. Nergis CANTÜRK, Ankara Üniversitesi

Öz

Oldukça dinamik bir şekilde yaşamakta olduğumuz ve "dijital dönüşüm çağı" olarak da nitelendirilen, teknolojinin ilerleme hızına yetişmenin neredeyse imkansız olduğu bu ortamda, suç örgütleri de geleneksel suç faaliyetlerini dijital alanlara taşımıştır. Suç örgütlerinin kendilerini dönüştürmelerine neden olan başlıca husus, söz konusu örgütlerin konusu suç teşkil eden eylemlerinde dijitalleşme ve teknoloji araçlarını kullanarak güvenlik kuvvetlerine karşı kuvvet çarpanı elde etmek istemeleridir. Yaşamakta olduğumuz dönemde dijital teknolojilerin her türden amaç doğrultusunda kullanımı, kullanıcısına birçok alanda avantaj sağlamaktadır. Bu avantajları hız, zaman ve mekandan bağımsızlık, örtülülük, eş zamanlılık bağlamlarında örneklendirebilir, ancak bunlarla sınırlandıramayız.

Güvenlik çalışmalarında literatürü önemli bir boyutta işgal eden "hibrit tehditler" kavramı gün geçtikçe adli bilimlerin de ilgi alanına dahil olmaktadır. Bu durumun ortaya çıkmasındaki başlıca etken, adli bilimlerde ve suç soruşturmalarında önemli bir yeri olan "suç, fail/mağdur, olay yeri" kavramının gün geçtikçe siber alana nüfuz etmesinden kaynaklanmaktadır. Bununla birlikte "sosyal medya dezenformasyonu" gibi yöntemlerin toplumlar üzerindeki etkilerinin tecrübe edilmesiyle, kitleler üzerinde manipülatif tekniklerin kullanımının kolluk kuvvetleri üzerinde oluşturduğu baskı dünyanın çeşitli bölgelerinde tecrübe edilmiştir.

Dijital dönüşümün suç örgütlerinin hibrit tehditleri istismar etme potansiyeline ve suç işlemede dijitalleşmeyi temel alan "modus operandi"ler geliştirmelerine etkisi, bir dizi faktörü içermektedir. İlk olarak, internet ve diğer dijital platformlar, suç örgütlerinin sınırları aşmasını kolaylaştırmıştır. Artık suç örgütleri, coğrafi sınırları aşarak küresel ölçekte faaliyet gösterebilmekte ve hızla değişen dijital teknolojileri kullanarak suç ağlarını yönetmektedir. Bu durum, bu örgütlerin geleneksel suçlarına dijital boyutlar eklemelerine ve daha karmaşık düzlemlerde suçun bir bölümü veya tamamında siber suçlarla entegre olmalarına olanak sağlamaktadır.

Operasyonel bağlamda, dijital dönüşüm suç örgütlerinin iletişim ve organizasyon yöntemlerini değiştirmiştir. Artık suç örgütleri, şifreli mesajlaşma uygulamaları ve karanlık web gibi gizli platformlar aracılığıyla iletişim kurmakta ve faaliyetlerini gizlemektedir. Bu durum, suç örgütlerinin yeteneklerini artırmasının yanı sıra, kolluk kuvvetlerinin onları izleme ve önleyici tedbirler alma çabalarını da zorlaştırmaktadır.

Bunlara ilave olarak, dijital dönüşüm suç örgütlerinin finansal operasyonlarını da etkilemiştir. Kripto para birimleri gibi dijital ödeme yöntemleri, suç örgütlerinin para transferlerini izlenmesini zorlaştırmakta ve geleneksel finansal kuralları atlayarak suç gelirlerini aklama konusunda yeni olanaklar sunmaktadır. Bu durum, suç örgütlerinin finansal kaynaklarını daha da güçlendirmekte ve suç faaliyetlerinin sürdürülebilirliğini kolaylaştırmaktadır.

Dijital dönüşümün suç örgütlerinin suç işleme yöntemlerine etkisi, kolluk kuvvetlerinin suçla mücadele stratejilerini de değiştirmektedir. Kolluk kuvvetleri, geleneksel yöntemlerin yanı sıra "dijital ayak izlerini" geliştirerek suç örgütlerini tespit etmeye ve önlemeye çalışmak zorundadır. Ayrıca, uluslararası işbirliği ve bilgi paylaşımı da suç örgütleriyle mücadelede daha etkili bir strateji haline gelmiştir.

Bu çalışmanın amacı, devlet ve devlet dışı aktörlerce uygulanan hibrit tehditler kavramını adli bilimler şemsiyesi altında ve suç örgütleri bağlamında değerlendirmek; dijitalleşmenin getirdiği avantajların suç örgütleri tarafından konusu suç teşkil eden eylemlerinde istismarını değerlendirmek ve çoğunlukla güvenlik çalışmalarında temas edilen hibrit tehditler kavramını adli bilimlerin ilgi alanlarına yakınsayan değerlendirmeleri paylaşmaktır.

Bu çalışmanın hazırlanmasında, alanyazından elde edilen ikincil veriler betimsel/açıklayıcı doğrultuda araştırma içerisinde kullanılmıştır. İkincil kaynaklardan elde edilen bilgiler, araştırma kapsamında yorumlanarak, çıkarımlarda bulunulması sağlanmıştır.

Sonuç olarak, dijital dönüşümün kolaylaştırıcılığı altında suç örgütlerinin hibrit tehdit ve suç işlemede dijitalleşmeyi temel alan modus operandi'ler geliştirme potansiyeli gün geçtikçe önem kazanmaktadır. Günümüzde bu yöntemleri sadece daha organize, bir nevi daha "sofistike" örgütlerin

kullanabileceğini düşünmek büyük bir yanılsamadan ibarettir. İçinde bulunduğumuz çağda dijitalleşme tabana yayılmış durumdadır. Bütün bunlar, suç örgütlerinin daha karmaşık ve sofistike hale gelmesine, suç soruşturmalarının daha soyut bulgular ışığında ilerlemesine ve kolluk kuvvetlerinin suçla mücadele stratejilerini sürekli olarak güncelleme gerekliliğine neden olmaktadır. Adli bilimler alanında yürütülen çalışmaların, suç örgütlerinin dijital dönüşüme uyum sağladığını kabul eden, siber alandaki etkinliğin kuvvet çarpanı teşkil ettiğinin farkında olan ve bu alandaki ayak izini artırmayı amaçlayan bir noktaya evrilmesinin önemli olduğu değerlendirilmektedir.

***Anahtar Kelimeler**: Adli bilimler, Dijitalleşme, Hibrit tehdit, Suç.*

The Impact of Digital Transformation on Hybrid Threat Potential and Criminal Methods of Crime Groups

Abstract

In the environment where we live quite dynamically and often referred to as the "digital transformation age," keeping up with the pace of technological advancement is nearly impossible. In this setting, criminal organizations have also transferred their traditional criminal activities to digital realms. The main reason leading these criminal organizations to transform themselves is their desire to obtain leverage against law enforcement by digitizing their criminal activities and using technology tools. In the era we live in, the use of digital technologies for various purposes provides many advantages to the users. These advantages can be exemplified in contexts such as speed, independence from time and place, covert operations, simultaneity, but they are not limited to these.

The concept of "hybrid threats," which occupies a significant portion of the literature in security studies, is increasingly becoming part of the domain of forensic sciences. The main factor behind this emergence is the penetration of the concept of "crime, perpetrator/victim, crime scene," which holds significant importance in forensic sciences and criminal investigations, into the cyber domain. Furthermore, with the experience of the effects of methods such as "social media disinformation" on societies, the pressure exerted by manipulative techniques on law enforcement has been experienced in various regions of the world.

The impact of digital transformation on the exploitation potential of hybrid threats by criminal organizations and the development of "modus operandi" based on digitalization in crime commission encompass a number of factors. Firstly, the internet and other digital platforms have facilitated the crossing of boundaries by criminal organizations. Criminal organizations can now operate globally, crossing geographical boundaries, and manage their criminal networks rapidly using rapidly changing digital technologies. This enables these organizations to add digital dimensions to their traditional crimes and integrate with cybercrimes in more complex planes either partially or entirely. Operationally, digital transformation has changed the communication and organizational methods of criminal organizations. Criminal organizations now communicate through encrypted messaging applications and hidden platforms like the dark web to conceal their activities. This not only enhances the capabilities of criminal organizations but also makes it difficult for law enforcement to track and prevent them.

Additionally, digital transformation has also affected the financial operations of criminal organizations. Digital payment methods such as cryptocurrencies make it difficult to trace money transfers by criminal organizations and offer new opportunities for laundering illicit proceeds by bypassing traditional financial regulations. This further strengthens the financial resources of criminal organizations and facilitates the sustainability of their criminal activities.

The impact of digital transformation on the methods of criminal organizations in committing crimes is also changing law enforcement's strategies in combating crime. Law enforcement agencies are now compelled to detect and prevent criminal organizations by developing "digital footprints" alongside traditional methods. Moreover, international cooperation and information sharing have become a more effective strategy in combating criminal organizations.

The aim of this study is to evaluate the concept of hybrid threats applied by state and non-state actors under the umbrella of forensic sciences and within the context of criminal organizations; to assess the exploitation of the advantages brought by digitalization in criminal activities by criminal organizations; and to share evaluations that closely relate to the interests of forensic sciences, mostly encountered in security studies, regarding the concept of hybrid threats.

In the preparation of this study, secondary data obtained from the literature have been used within the descriptive/explanatory research framework. Information obtained from secondary sources has been interpreted within the scope of the research, enabling inferences to be drawn.

In conclusion, under the facilitation of digital transformation, the potential of criminal organizations to develop hybrid threat and modus operandi based on digitalization in crime commission is becoming increasingly important. It is a great misconception to think that these methods are only available to more organized, somewhat more "sophisticated" organizations in today's age as digitalization is widespread. All these lead to criminal organizations becoming more complex and sophisticated, criminal investigations progressing based on more abstract findings, and law enforcement constantly needing to update their crime-fighting strategies. It is considered important for the studies

conducted in the field of forensic sciences to evolve to a point where they acknowledge that criminal organizations adapt to digital transformation, are aware that effectiveness in the cyber domain constitutes leverage, and aim to increase their footprint in this field.

Keywords: *Crime, Digitalization, Forensic sciences, Hybrid threats.*

Ulus Devletin Siberuzay İle İmtihani:
Temel Haklarin Korunmasi ve Dijital Dönüşüm

Dr. Öğr. Üyesi Zeynep ÖZKAN GÜNEŞ, Çukurova Üniversitesi

Öz

Siberuzay, bilgi - iletişim teknolojileri kullanılarak birbirine bağlı ağlar aracılığıyla bilgi oluşturmak, depolamak, değiştirmek, kullanmak için siber karakterlerin (cyber persona) etkileşimde bulunduğu bilgi ortamındaki üç katmanlı küresel bir alandır. Bu üç katman; fiziksel, mantıksal ve siber-karakter katmanı olarak adlandırılmaktadır. Fiziksel katman; bilgisayarlar, entegre devreler, kablolar, iletişim altyapısı, sunucular, yönlendiriciler, anahtarlar gibi bilgisayar teknolojileri altyapılarından oluşur. Mantıksal katman; yazılım mantığından ve veri paketlerinden oluşur. Siber-karakter katmanı ise bir aktörün veya varlığın kimliğinin siberuzaydaki dijital temsillerinden oluşur.

Siberuzay ile ulus-devlet arasındaki ilişki, ulus-devletlerin bu alan üzerinde egemenlik yetkisini kullanıp kullanamayacağı tartışmasında açığa çıkmaktadır. Nitekim 1648 Westphila Anlaşması ile iktidarın siyasal sınırları belirlenmiştir. Bu bağlamda, egemenlik yetkisinin, belirli alan/toprak parçası (territory) üzerinde geçerli olacağı açıklığa kavuşturulmuştur. Ancak egemenlik yetkisinin geçerli olacağı bu alan (territory), yalnızca fiziki veya coğrafi bir yapıyı değil; aynı zamanda hukuki ve siyasal yapıyı işaret etmektedir. Bir başka ifadeyle, ulus-devletlerin egemenliği, bir alanın hukuki ve siyasal amaçlarla düzenlenmesiyle ilgilidir. Öyleyse bilgi ortamındaki bir alan olarak siberuzay, üzerinde egemenlik tartışmasının yürütülebileceği bir mekândır.Siberuzay açısından egemenlikle ilgili olarak temelde iki hukuki sorun karşımıza çıkmaktadır:

Birinci sorun; ulus-devletlerin egemenlik yetkisinin siberuzay'ın her üç katmanında da geçerli olduğu ön kabulünden hareketle bu yetkinin hangi hukuksal meselelerle temas ettiğine ilişkindir. Öncelikle, siberuzayın kişilerden ve nesnelerden oluşması nedeniyle, devletlerin kendi topraklarındaki (iktidar alanında) kişiler ve nesneler üzerinde iktidarını kullanma yetkileri vardır. Ayrıca devletler, kendi sınırları dışındaki faaliyetlerin kendi sınırları üzerindeki etkilerine ilişkin de düzenleme yapabilirler. Bununla birlikte devletler, kendi topraklarında bulunan siber altyapı üzerinde veya kendi yetki alanlarıyla ilişkili olan siber uzayda dolaşan bilgiler üzerinde düzenleme yetkisini kullanabilir. Bu bağlamda hukuk; nesneleri, kişileri, mekânları, ilişkileri ve etkileri biçimlendirdiği ölçüde siberuzayın fiziksel ve sosyal katmanının düzenlenmesiyle ilgilidir. Tüm bu alanlardaki düzenlemeler, ulusal güvenliğin yanı sıra; kişilerin mahremiyet hakkı, kişisel verilerinin korunması, bilgi edinme özgürlüğü gibi hak ve özgürlüklerinin korunmasıyla ilişkili olduğundan çalışmada ilk olarak egemenlik yetkisinin kullanımının temel haklara etkisi boyutu ele alınacaktır. İkinci sorun; gelişen yeni teknolojilerle birlikte, ulus-devletin egemenliğinin bilinen kuramında dönüşüme yol açıldığıdır. Bu bağlamda, klasik egemenlik anlayışının, ortaya çıktığı dönemden günümüze kadar çeşitli yönlerden dönüşüme uğradığı bilinmektedir. Özellikle küreselleşmenin etkisiyle ile birlikte ekonominin yönlendirilmesinde ve hukuki düzenlemelerde ulus- devletin egemenliğinin aşındığı açıktır. Ancak bugün, özelikle Web 3.0 beraberinde gelen Block-chain, Metaverse, Yapay zeka gibi teknolojilerin ortaya çıkardığı merkeziyetsiz (de-central) internet ortamının dijital dönüşüm olarak adlandırabileceğimiz bir dönüşüme yol açtığı düşünülmektedir.

Bu çalışmada ulus-devlet ile siberuzay arasındaki ilişki, ulus-devletin egemenlik yetkisinden yola çıkılarak siberuzay – egemenlik – hukuk bağlamında ele alınmaktadır. Bu çerçevede meselenin iki boyutu olduğu öne sürülmüştür. Birincisi, egemenlik yetkisine dayanılarak siberuzayın katmanlarının hukuken düzenleme yapılabilecek alanlar olduğu; bu alanlardaki düzenlemelerin kişilerin temel haklarının korunmasıyla ilişkili olduğu tespitine ilişkindir. İkincisi, gelişen yeni teknolojilerle birlikte ortaya çıkan merkeziyetsiz internet ortamının, ulus-devletin egemenliğini aşındırarak dijital dönüşüme yol açtığı düşüncesine ilişkindir.

***Anahtar Kelimeler**: Siberuzay, ulus-devlet, egemenlik, temel haklar, Web 3.0, dijital dönüşüm.*

Nation State's Challenge With Cyberspace: Protection of Fundamental Rights and Digital Transformation

Abstract

Cyberspace is a three-layered global space within the information environment where cyber personas interact to create, store, modify and use information through interconnected networks using information communication technologies. These three layers; It is called physical, logical and cyber-character layer. Physical layer consists of computer technology infrastructures such as computers, integrated circuits, cables, communication infrastructure, servers, routers and switches. Logical layer consists of software logic and data packages. The cyber-character layer consists of digital representations of the identity of an actor or entity in cyberspace.

The relationship between cyberspace and the nation-state reveales in the debate about whether nation-states can exercise sovereignty over this area. As a matter of fact, the political boundaries of the power were determined with the Treaty of Westphila in 1648. In this context, it has been clarified that sovereignty will be valid over a certain area/territory. However, this territory in which sovereignty will be valid is not just a physical or geographical structure; It also indicates the legal and political structure. In other words, the sovereignty of nation-states is related to the regulation of an area for legal and political purposes. Therefore, cyberspace, as an area in the information environment, is a place where sovereignty debate can be carried out. There are basically two legal problems regarding sovereignty in terms of cyberspace:

First problem; It is about which legal issues the sovereignty of nation-states comes into contact with based on the assumption that this sovereignty is valid in all three layers of cyberspace. First of all, since cyberspace consists of people and objects, states have the authority to exercise their power over people and objects in their territory. In addition, states can make regulations regarding the effects of activities outside their borders on their own borders. However, states may exercise regulatory authority over the cyber infrastructure located on their territory or over information circulating in cyberspace related to their jurisdiction too. In this context, law is concerned with the organization of the physical and social layer of cyberspace to the extent that law shapes objects, persons, spaces, relations, or effects. Regulations in all these areas, in addition to national security; since it is related to the protection of people's rights and freedoms such as the right to privacy, protection of personal data, and freedom of information, the study will first examine the effect of the use of sovereignty on fundamental rights.

Second problem is the known theory of the sovereignty of the nation-state has been led to a transformation with the developing new technologies. In this context, it is known that the classical understanding of sovereignty has been transformed in various aspects from the time it emerged until today. It is clear that the sovereignty of the nation-state has been eroded in directing the economy and legal regulations, especially with the impact of globalization. However, today, it is thought that the decentralized internet environment created by technologies such as Block-chain, Metaverse and Artificial intelligence, especially those that come with Web 3.0, has led to a transformation that we can call digital transformation.

First,it concerns the determination that the layers of cyberspace are areas that can be legally regulated based on sovereignty, and regulations in these areas are related to the protection of people's fundamental rights. The second is related to the idea that the decentralized internet environment that emerged with developing new technologies leads to digital transformation by eroding the sovereignty of the nation-state.

***Keywords**: Cyberspace, nation-state, sovereignty, fundamental rights, Web 3.0, digital transformation.*

Uluslararası Hukukta Devlet ve Devlet Dışı Aktörler Bakımından Aktif Siber Savunma

Dr. Hayati PALLI, Sakarya Bölge Adliye Mahkemeleri

Öz

Siber uzayın yaygınlaşması sonucu uluslararası hukukun bu yeni alana uygulanabilirliği tartışmaya açılmış ve mevcut uluslararası hukuk kurallarının genel olarak siber uzayda uygulanabilir olduğu kabul edilmiştir. Beşinci savaş alanı olarak ortaya çıkan siber uzayda faaliyet halinde olan devletler, gerçek ya da tüzel kişiler veya her türlü devlet dışı örgüt arasında çatışma çoğu zaman kaçınılmazdır. Siber faaliyetler genel olarak; siber suç, siber sabotaj, hacktivizm, siber terörizm, siber casusluk, siber saldırı, siber operasyon ya da siber savaş şeklinde sınıflandırılmaktadır. Bu faaliyetlerin bir kısmı ulusal, bir kısmı da uluslararası nitelik taşımakta ve buna göre devletler karşı-önlem ya da meşru savunma hakkını kullanabilmektedir. Uygulanan uluslararası hukukta devletler bakımından benimsenen bu durum devlet dışı aktörler bakımından tartışmalı bir konu olup çözüme kavuşturulmayı beklemektedir. Bu konuda öneri getiren Siber Uzayda Güven ve Güvenlik için Paris Çağrısı'ının 8. İlkesi'nde devlet dışı aktörlerin aktif siber savunma faaliyetlerinde bulunması kabul görmemiş ve devletlerce bunun önlenmesi gerekliliği ifade edilmiştir. Buna karşın gerek öğretide gerekse de bazı devlet uygulamalarında devlet dışı aktörlere de bazı koşullar altında aktif siber savunma hakkının tanınmasının gerektiği savunulmaktadır.

Zira devlet dışı aktörlerin ulusal ceza ya da tazminat hukuku yollarına başvurması etkili bir yöntem değildir. Siber saldırıda bulunana karşı cezai ya da hukuki sorumluluğa başvurulması halinde yargılamaların uzun sürmesi ve siber uzaya özgü atfedilebilirlik sorunu anılan hukuk yollarını etkisiz kılmaktadır. Uluslararası suçlar ya da savaş suçları iddiasıyla sorumluların cezalandırılması ve caydırıcılık sağlanması da mümkün olamamaktadır. Gelinen noktada devlet dışı aktörlerin aktif siber savunma yoluyla kendini savunma hakkının bulunmadığını savunan Paris Çağrısı dikkate alındığında anılan özel kişilerin doğrudan kendini savunabilmesine olanak sağlamak yerine devletlerin bu sorunu hukuksal, teknik ve kurumsal düzeyde yapacağı çalışmalar ile meşru bir zemine oturtması gerekli görülmektedir. Türkiye bakımından hali hazırda bu konuda bir çalışma yapılmadığı gözetildiğinde bu çalışmada önemli bir boşluğun tartışmaya açılarak doldurulması amaçlanmaktadır. Aksi takdirde sorunun gerek ekonomik, gerek hukuki bakımdan gerekse de siber güvenlik açısından devletlerin baş edemeyecekleri bir sorun yumağına dönüşmesi olasıdır.

Çalışmada devletler ve devlet dışı aktörler bakımından aktif siber savunma konusunun hukuki durumunu tespit etmek amaçlanmaktadır. Yasal düzenlemelerin teknolojik gelişime ayak uyduramadığı, hibrit savaşların ağırlık kazandığı içinde bulunduğumuz çağda siber uzayı kapsayacak ulusal ve uluslararası hukuki altyapıların oluşturulması sorunlu bir alandır. Bu amaçla disiplinler arası bir bakış açısıyla yorum bilimden de yararlanılarak geniş çaplı bir uluslararası hukuk literatürü taraması yapılacak, aktif siber savunma konusu devlet ve devlet dışı aktörler bakımından değerlendirilecektir. Uluslararası hukukta merkezi bir yasama organının bulunmaması ve hali hazırda genel bir siber savaş sözleşmesinin hayata geçirilememesi nedeniyle devletlerin yapılageliş kurallarını belirlemedeki etkisi üzerinden ülkemizin bu konudaki uygulamasının belirlenmesine katkı sağlayabilme imkânı önemlidir. Teknolojik gelişim, bu çalışmanın doğrudan konusunu oluşturmamakta ise de teknolojik gelişmenin bir sonucu olan siber uzay vasıtasıyla devletlerin ya da devlet dışı aktörlerin eylemlerinin nitelendirilmesi çalışmanın inceleme alanına dâhildir. Bu hususta ortaya çıkan sorunlara cevap olacak uluslararası hukuk kaynaklarının araştırılması amaçlanmaktadır. Bu doğrultuda çalışma 2 bölümden oluşacak çalışmanın ilk bölümünde egemenlik, devletlerin önleme yükümlülüğü, devletler bakımından aktif siber savunma konuları ortaya konulacaktır. İkinci bölümünde ise devlet dışı aktörler bakımından aktif siber savunma incelenecek ve öneriler sunulacaktır. Çalışmanın hazırlanmasında arşiv araştırması, metin çözümlemesi, örnek olay incelemesi, karar tahlili gibi yöntemler uygulanacaktır.

Kaynak araştırması yöntemiyle elde edilen veriler yalnızca tümdengelim yöntemiyle değerlendirilip ortaya konulmayacak, daha önce tartışılmamış alanlarda ortaya çıkan sorunlara ilişkin olarak yeni görüşlerin ortaya konulabilmesi amacıyla gerekli olan durumlarda tümevarım yöntemi tercih edilecektir. Gerek teknik gerekse hukuki verilerin yeni bir bakış açısıyla değerlendirilmesi ve uluslararası hukuk kurallarının yorumunda yeni bir yaklaşımın ele alınması gerekli görüldüğünden, çağın gerektirdiği şekilde teknik gelişmeye ve devletlerin ve devlet dışı aktörlerin geçirdiği evrime uygun bir değerlendirme yapılacaktır. Sonuç olarak, devletin egemenliği ilkesi içsel ve dışsal alanda devlete birtakım haklar bahşederken önemli yükümlülükler de getirmektedir. Devlet, ülkesi üzerinde

bulunan kişi ve nesneler üzerinde sahip olduğu egemenlik hakkını kullanırken siber alanı kapsayacak biçimde düzenleme ve güvenlik sağlama yükümlülüklerini taşır. Siber uzayda gerçekleştirilen faaliyetlerin meşru bir hukuki zemine oturtulması ve hukuka aykırı faaliyetlere yönelik meşru savunma hakkının düzenlenmesi devletler bakımından temel bir yükümlülüktür. Bu durum siber uzayın fiziki ve mantıksal katmanlarını da kapsamaktadır. Bu bağlamda devletler, siber uzaydaki faaliyetlere kayıtsız kalamayacak, devletlerin siber egemenliği altında faaliyet gösteren kişi ya da nesnelere yönelik gerekli yasal düzenlemeleri de yapması gerekecektir. Lotus&Bozkurt davasında kabul edilen ilkeler çerçevesinde uluslararası hukukun devletlerin takdirine bıraktığı alanlarda serbestçe düzenleme yetkisini haiz olmakla bu yeni alanın düzenlenmesi uluslararası hukuk kuralları çerçevesinde gerçekleştirilmelidir. Bu açıklamalar ışığında bu çalışmada, devletlerin öncelikle sahip oldukları aktif siber savunma tedbirlerine başvurma hakkının olumlu ve olumsuz yönleri ortaya konularak bazı koşullar altında devlet dışı aktörlere de tanınmasının gerekliliği savunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Siber Saldırı, Siber Güvenlik, Aktif Siber Savunma, Karşı-Önlemler*

Active Cyber Defense in Terms of State and Non-State Actors in International Law

Abstract

As a result of the widespread use of cyberspace, the applicability of international law to this new field has been discussed and it has been accepted that existing international law rules are generally applicable in cyberspace. In cyberspace, which has emerged as the fifth battlefield, conflicts between states, real or legal persons, or any kind of non-state actors are often inevitable. Cyber activities are generally classified as cybercrime, cyber sabotage, hacktivism, cyber terrorism, cyber espionage, cyber attacks, cyber operations, or cyber warfare. Some of these activities have a national character, while others have an international character, allowing states to exercise their right to countermeasures or self defense accordingly. This situation, adopted by states in applied international law, is a controversial issue for non-state actors and awaits resolution. Principle 8 of the Paris Call for Trust and Security in Cyberspace, which proposes solutions in this regard, has not been accepted for non-state actors to engage in active cyber defense activities, and it has been expressed that this should be prevented by states. However, both in doctrine and in some state practices, it is argued that non-state actors should also be granted the right to active cyber defense under certain conditions.

Because resorting to national criminal or tort law remedies is not an effective method for non-state actors. Pursuing criminal or legal liability against a cyber attacker results in lengthy trials and the unique attribution problem of cyberspace renders these legal avenues ineffective. It is also not feasible to punish perpetrators or establish deterrence with claims of international crimes or war crimes. At this point, considering the Paris Call that argues non-state actors do not have the right to self-defense through active cyber defense, it is deemed necessary for states to address this issue through legal, technical, and institutional efforts instead of allowing individuals to directly defend themselves. Given that there is currently no work being done on this issue in Turkey, the aim of this study is to open up and fill an important gap in the discussion. Otherwise, it is possible for the issue to become a tangled knot of problems that states would be unable to cope with economically, legally, or in terms of cybersecurity.

The aim of the study is to determine the legal status of active cyber defense for both states and non-state actors. In the current era where legal regulations fail to keep pace with technological advancements and hybrid warfare gains prominence, establishing national and international legal frameworks that encompass cyberspace is a challenging endeavor. To achieve this goal, an interdisciplinary approach will be employed, drawing from the fields of law and interpretation studies, to conduct a comprehensive review of international legal literature on active cyber defense, considering its implications for both states and non-state actors. Given the absence of a central legislative body in international law and the current inability to implement a comprehensive cyber warfare treaty, assessing our country's practices in this regard based on the influence of established norms by states becomes crucial.

While technological development may not directly constitute the subject matter of this study, the qualification of actions by states or non-state actors through cyberspace, which is a result of technological advancement, falls within the scope of the study. The aim is to investigate international legal sources that address the issues arising in this context. Accordingly, the study will consist of two parts: the first part will focus on sovereignty, the obligation of states to prevent cyber incidents, and active cyber defense from the perspective of states. The second part will examine active cyber defense from the perspective of non-state actors and provide recommendations. The preparation of the study will involve methods such as archival research, text analysis, case studies, and decision analysis.

The data obtained through the method of literature review will not only be evaluated and presented through deductive reasoning, but in cases where it is necessary to present new perspectives on issues that have not been previously discussed, the inductive method will be preferred to allow for the emergence of new insights. Given the need to adapt to technological advancements and the evolution of both states and non-state actors, it is deemed necessary to assess technical and legal data from a fresh perspective and to approach the interpretation of international legal rules with a new mindset. Therefore, an evaluation in line with the requirements of the era will be conducted to accommodate technological advancements and the evolution of both states and non-state actors.

In conclusion, the principle of state sovereignty bestows upon the state certain rights and significant obligations both internally and externally. While exercising its sovereignty over individuals and objects within its territory, the state also bears the obligation to regulate and ensure security,

including in cyberspace. It is a fundamental duty for states to establish a legitimate legal framework for activities in cyberspace and to regulate the right to self defense against unlawful activities. This includes both the physical and logical layers of cyberspace. In this context, states cannot remain indifferent to activities in cyberspace and will need to enact necessary legal regulations for individuals or entities operating under the sovereignty of states in cyberspace. Within the framework of principles accepted in the Lotus&Bozkurt cases, the regulation of this new domain should be carried out within the framework of international law, allowing states the discretion to freely regulate in areas left to their discretion by international law. In light of these explanations, this study will advocate for the necessity of recognizing the right of states to resort to active cyber defense measures, highlighting both the positive and negative aspects, and argue for the recognition of this right for non-state actors under certain conditions.

Keywords: *Cyber Attack, Cyber Security, Active Cyber Defense, Countermeasures*

Ermenistan-İran Siber İşbirliği

Doç. Dr. Elnur Kalbizada, Azerbaycan Bilimler Akademisi
Dr. Ayten Rehimli, Azerbaycan Bilimler Akademisi

Öz

Modern dünyada devletlerin güvenlik sistemlerinin önemli bir parçası siber güvenliktir. Küresel bir nitelik taşıdığı için ülkelerin siber güvenliklerini tek başlarına sağlamaları neredeyse imkansızdır. İşte bu nedenle artık dünya siyasetinde "siberdiplomasi" ve "uluslararası siber işbirliği" terimleri ortaya çıkmaktadır. Henüz bu kavramların tanımları netleşmese de, bu yönde birçok fikir ileri sürülmektedir.

Siberdiplomasi, karmaşık ve sürekli gelişen siber ortamda hedeflere ulaşmak için diplomatik araçlar ve girişimler kullanmayı amaçlar. Siberdiplomasinin temel amacı, siber saldırıların önüne geçmek, devletler için hayati öneme sahip bilgi altyapısını korumak için karşılıklı faydalı işbirliğini sağlamak ve siber suçlara, siber casusluğa, çevrimiçi hırsızlığa karşı birlikte mücadele etmektir.

Şu anda tartışılan temel sorulardan biri şudur: Devletler yalnızca bireysel sibersavunmaya güvenmeli midir, yoksa kolektif sibergüvenliği sağlamak için siberdiplomasi ile uğraşmalı mıdırlar? Son dönemde artan siber tehditler ve bunların siyasi sistemin aktörleri tarafından bireysel olarak ele alınmasının imkansızlığı, siberdiplomasini önemli bir araç haline getirir. Sadece şunu belirtmek gerekir ki, 2017'deki WannaCry siber saldırıları sırasında dünyanın 150'den fazla ülkesinde 300 binden fazla bilgisayar enfekte olmuş ve oluşan zarar milyonlarca dolar olarak hesaplanmıştı. Bu, kolektif ve küresel tehdide dönüşen siber saldırılara karşı kolektif mücadelenin zorunluluğunu gösteren faktörlerden sadece biridir. WannaCry olayında olduğu gibi, bir çok diğer saldırıların arkasında bazı devletlerin olduğu yönündeki iddialar oldukça ciddidir. Bazı devletler küresel internet ortamındaki siberterörizmi çeşitli yollarla desteklemektedirler. Rakiplerine karşı savaşı sadece gerçek dünyada değil, aynı zamanda sanal ortamda da hibrit bir şekilde yürütürler. Uzun yıllar boyunca Azerbaycan topraklarını işgal altında tutmuş, Türkiye'ye karşı temelsiz toprak ve uydurma soykırım iddiaları ileri sürmüş Ermenistan, siberişgalci politikasını gerçekleştirmek ve kendi siber savunmasını sağlamak için bu alanda bir dizi ülke ile işbirliğini geliştirmeye çalışıyor. Bunlardan biri de İran İslam Cumhuriyeti'dir.

Araştırmanın başlıca amacı, Ermenistan ile İran arasında siber işbirliğinin kurulması, hukuki zemini, mevcut seviyesinin analizi ve bu işbirliğinin ülkelerin siber politikalarını nasıl etkilediğini belirlemektir.

Araştırma yapılırken, iki ülkenin siyasi-diplomatik ilişkilerinin pragmatik karakteri göz önünde bulundurulmuş, çeşitli bilgi kaynaklarında bulunan veriler karşılaştırmalı olarak analiz edilmiştir.

2017 yılında, iki ülke arasında bilgi ve iletişim teknolojileri sektöründeki karşılıklı ilişkilerin genişletilmesine yönelik önemli bir anlaşma yapıldı. O zamanlar, Ermenistan Başbakanı Karen Karapetyan'ın başkanlığını yaptığı, Ermenistan'ın Ulaştırma, Haberleşme ve Bilgi Teknolojileri Bakanı Vahan Martirosyan'ın da bulunduğu bir heyet Tahran'ı ziyaret etti. Vahan Martirosyan'ın İran Bilgi ve İletişim Teknolojileri Bakanı Mohammad Javad Azari Jahromi ile yaptığı görüşmede, İran ve Ermenistan arasında veri merkezlerinin kurulması, bilgi alışverişi ve siber güvenlik konuları ele alındı. Taraflar, ayrıca gelecekte Bilgi ve İletişim Teknolojileri pazarlarının oluşturulması ile bu alandaki ürün ve hizmetlerin satışı ve değişimi konusunda bazı ön anlaşmalara vardılar.

O dönemde, bu ülkeye Bulgaristan-Rusya-Azerbaycan rotası üzerinden internet akışının transiti, Ermenistan'da ana siber güvenlik tehditlerinden biri olarak değerlendiriliyordu. Çeşitli kaynaklarda Ermenistan trafiğinin en büyük sorununun Azerbaycan üzerinden yönlendirilmesi olduğu belirtilmişti. Ermenistan'ın bu trafiğin yönünü değiştirmek isteği vardı. Sonuç olarak, 2019 yılında, Ermenistan'ın, İran'ın ve Katar'ın önde gelen telekomünikasyon şirketlerinin, bölgesel devletler arasında bir transit İnternet bağlantısı kurma konusunda ortak bir projeyi uygulamak için işbirliği yapma konusunda anlaşmaya vardığı bir dönemde, belge Tahran'da düzenlenen bir törenle imzalandı. Bu program aracılığıyla, bir transit bağlantı planlanmıştı; bu bağlantı Pers Körfezi ve Asya ülkelerini Avrupa'ya bağlamak için tasarlanmıştı. Böyle iddialı bir projeye katılarak, Ermenistan esasen iletişim sektöründe bölgesel bir lider olmayı amaçlamaktaydı. Yeni transit internet rotası Azerbaycan ve Türkiye'yi atlaması planlanmıştı. Bu bağlamda, Ermenistan, bunu telekomünikasyon güvenliği ile ilgili stratejik bir program olarak değerlendirdi.

Elde edilen temel sonuç, İran İslam Cumhuriyeti'nin Ermenistan'ın siyasi ve ekonomik güvenliğine etkisinin yanı sıra, bilgi ve siber güvenliğine de önemli etkileri olduğudur. Ermenistan,

fiziksel alanda olduğu gibi, sanal alanda da İran'ı kendisinin bir ortağı olarak görmüştür. Ülkeler arasında bu alanda işbirliği ile ilgili bir dizi anlaşma sağlanmış ve sözleşmeler imzalanmıştır. Bu alandaki işbirliği gerçekleştirilirken, sürece (Katar, Birleşik Arap Emirlikleri vb.) diğer devletler de dahil edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Ermenistan, Iran, siber diplomasi, güvenlik, Kafkasya*

Cybercooperation Between Armenıa and Iran

Abstract

Cybersecurity is an essential component of states' security systems in the modern world. Due to its global nature, it is nearly impossible for countries to ensure their cybersecurity alone. Hence, terms like "cyberdiplomacy" and "international cybercooperation" are emerging in global politics. Although the definitions of these concepts have not yet been fully clarified, many ideas are being put forward in this direction.

Cyberdiplomacy aims to use diplomatic tools and initiatives to achieve objectives in the complex and evolving cyberenvironment. The main goal of cyberdiplomacy is to prevent cyber attacks, ensure mutually beneficial cooperation to protect the vital information infrastructure of states, and collectively combat cybercrimes, cyber espionage, and online theft.

One of the key questions currently under discussion is whether states should rely solely on individual cyberdefense or engage in cyberdiplomacy to ensure collective cybersecurity. The impossibility of addressing the increasing cyber threats individually by the actors of the political system has turned cyberdiplomacy into a significant tool. It is worth noting that, during the WannaCry cyber attacks in 2017, more than 300,000 computers were infected in over 150 countries, resulting in damages estimated in millions of dollars. This is just one of the factors highlighting the necessity of collective efforts against cyber attacks that have turned into a collective and global threat. Allegations that some states are behind many other attacks, like the WannaCry incident, are quite serious. Some states support cyberterrorism in the global internet space through various means. They wage war against their adversaries not only in the real world but also in the virtual space in a hybrid manner. Armenia, which has occupied Azerbaijani territories for many years and made baseless territorial and so-called genocide claims against Turkey, is trying to develop cooperation with several countries in this field to implement its cyber invasive policy and ensure its cyber defense. One of these countries is the Islamic Republic of Iran.

The main purpose of the research is to establish cybercooperation between Armenia and Iran, analyze its legal basis, assess its current level, and determine how this cooperation affects the cyber policies of the countries.

During the research, the pragmatic nature of the political-diplomatic relations between the two countries was considered, and data from various information sources were analyzed comparatively.

In 2017, a significant agreement was reached between the two countries regarding the expansion of mutual relations in the information and communication technology sector. At that time, a representative delegation headed by Armenia's Prime Minister Karen Karapetyan, including Armenia's Minister of Transport, Communications, and Information Technologies, Vahan Martirosyan, visited Tehran. During Vahan Martirosyan's meeting with Iran's Minister of Information and Communication Technologies, Mohammad Javad Azari Jahromi, discussions were held on the establishment of data centers, information exchange, and cyber security between Iran and Armenia. The parties also reached some initial agreements on the creation of Information and Communication Technology markets, as well as the sale and exchange of products and services in this field in the future.

At that time, the transit flow of information to this country via the route of Bulgaria-Russia-Azerbaijan was considered one of the main cyber security threats in Armenia. It was noted that the biggest problem was the routing of Armenian traffic through Azerbaijan. Armenia's desire was to change the direction of this traffic. As a result, in February 2019, the largest telecommunication companies in Armenia, Iran, and Qatar reached an agreement on cooperation in implementing a joint project to establish a transit Internet connection among the regional states. The document was signed during a ceremony held in Tehran, attended by the representative of Armenia's leading telecommunications company "Ucom," Alexander Yesayan, the CEO of Iran Telecommunication Company, Majid Sadri, and the President of "GULF Bridge International," the largest cable network provider in the Gulf countries, Abdullah Al-Rwaili. Through this program, a transit connection was envisaged to connect the Persian Gulf and Asian countries to Europe. By joining such an ambitious project, Armenia was essentially striving to become a regional leader in the communication sector. The new transit internet route was planned to bypass Azerbaijan and Turkey. In this regard, Armenia considered it as a strategic program related to telecommunication security.

The main conclusion drawn is that the Islamic Republic of Iran has had significant effects not

only on Armenia's political and economic security but also on its information and cybersecurity. Armenia has regarded Iran as one of its partners both in physical and virtual spaces.

Several agreements and contracts have been reached between countries in this field. Other countries have also been included in the process (such as Qatar, the United Arab Emirates, etc.) while implementing this cooperation.

Keywords: *Armenia, Iran, cyberdiplomacy, security, Caucasus*

Modern Devletlerin Dönüşümünde Dağıtık Defter Teknolojisi: Fırsatlar, Zorluklar ve Geleceğe Yönelik Stratejiler

J.Alb.Dr.Öğr.Üyesi Bürke Uğur BAŞARANEL, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Tğm./YL. Öğrencisi Oğuzhan ESEN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Bu çalışma ile, Dağıtık Defter Teknolojisi'nin (DLT) modern devletlerin yönetim yapısı, ekonomik sistemleri ve toplumsal refah üzerindeki etkilerinin kapsamlı bir şekilde incelenmesi amaçlanmaktadır.

Çalışmada "Dağıtık Defter Teknolojisi" konusunu derinlemesine anlayabilmek amacıyla doküman incelemesiyle elde edilen kaynak ve bilgiler nitel içerik analizi yöntemi ile tematik olarak analiz edilecektir. Bu kapsamda, çalışmada ilgili mevcut alan yazın taranarak birincil ve ikincil kaynaklar ile sektör raporlarının detaylı bir nitel analizi gerçekleştirilecektir.

DLT'nin, kamu hizmetlerinin yerine getirilmesinde şeffaflık ve verimliliği artırma, finansal hizmetlere erişim ağını genişletme ve ulusal güvenlik ile siber güvenlik pozisyonunu güçlendirme potansiyeli göz önüne alındığında, bu teknolojinin devlet işleyişine entegrasyonunun olası yararlarını ve karşılaşılabilecek zorlukların değerlendirilmesi gelecek dönemin tasarlanması ve anlaşılabilmesi kapsamında kritik bir önem taşımaktadır. Ayrıca, bu çalışma ile DLT'nin kamu yönetimi, ekonomik kalkınma ve toplumsal katılım alanlarında stratejik olarak nasıl kullanılabileceğine dair öneriler sunulması hedeflenmekte olup devletlerin bu yeni teknolojik dalgayı nasıl lehlerine çevirebileceklerine dair bir yol haritası çizilmeye çalışılacaktır.

Teknolojik inovasyonun her geçen gün daha da geliştiği günümüzde, Dağıtık Defter Teknolojisi (DLT), modern devletlerin işlevsel çerçevelerini yeniden tanımlama potansiyeli ile devrim niteliğinde bir teknolojik gelişme olarak öne çıkmaktadır. DLT teknolojinin en popüler ve ilk uygulaması olan blokzincir sistemi, merkeziyetsiz ve değiştirilemez bir kayıt sistemi sunarak çeşitli sektörlerde artırılmış şeffaflık, verimlilik ve güvenlik vaat etmektedir.

DLT'nin başlangıcı, kripto para birimlerinin ortaya çıkışıyla beraber olmuştur ancak kullanım sahasının genişliği itibariyle bu teknoloji finansal uygulamalardan daha öteye geçmektedir. Karmaşık yönetim yapılarına sahip modern devlet sistemlerinin DLT'nin entegrasyonu ile, sahip olunan verilerin bütünlüğünün sağlanması ve bürokratik süreçlerin daha etkin ve akılcı hale getirilmesi açısından önemli ölçüde yararlar elde edeceği değerlendirilmektedir. Şeffaf ve güvenli bir dijital altyapı oluşturulması, devlet ve vatandaşları arasında güvenin artırılması, yolsuzluğun azaltılması ve hesap verebilirliğin güçlendirilmesi açısından kilit bir rol oynayacağı iddia edilebilir.

DLT'nin modern devletler üzerindeki öncelikli etkilerinden biri, yönetimde şeffaflık ve hesap verebilirliği arttırabilmesidir. Geleneksel sistemlerde sıklıkça karşılaşılan verimsiz kaynak kullanımına çözüm olarak bu teknoloji ile işlemlerin ve verilerin yetkili taraflarca erişilebilir, doğrulanabilir bir şekilde kaydedildiği şeffaf ve denetlenebilir bir sistem sağlanmaktadır. Bu yetenek, özellikle kamu finansmanı yönetimi ve tedarik süreçlerinde, yolsuzluk risklerini ve kaynakların yanlış tahsisini azaltmada hayati öneme sahip olacaktır.

Finansal kaynakların verimliği ve idaresi kapsamında ayrıca DLT bir paradigma değişikliği sunmaktadır. Küresel nüfusun önemli bir kısmı hala bankacılık sistemiyle tanışmamış veya yeterli derecede faydalanmamaktadır. Diğer bir deyişle finansal dışlanmaya maruz kalmaktadırlar. DLT, bu bireylerin finansal aktivitelere katılmasına olanak tanıyan bir platform sunarak ekonomik katılımı ve güçlenmeyi artırabilecektir. Ayrıca, işlem maliyetlerinin azaltılması, sınır ötesi ödemelerin hızınlanmasıyla birlikte ekonomik operasyonlar daha akıcı hale gelecek, daha kapsayıcı ve verimli bir finansal sistem oluşabilecektir.

DLT'nin sağlık, eğitim ve kamu kayıt yönetimi gibi kamu hizmetlerini güvence altına alma ve akılcılaştırma konusunda da kolaylaştırıcı özellikleri bulunmaktadır. Örneğin, DLT tabanlı bir sağlık kayıtları sistemi, hasta verilerinin bütünlüğünü ve gizliliğini sağlayabilirken, aynı zamanda yetkili sağlık hizmeti sağlayıcılarına kolayca erişilebilir kılabilecektir. Benzer şekilde, eğitimde, DLT akademik diploma ve sertifikaların uluslararası ve çoklu dil özelliği ile doğrulanmasını sağlayabilecek, sahte belgelerin oluşumunu azaltabilecek ve işverenler ile eğitim kurumları için doğrulama sürecini

basitleştirme olanağına sahip olacaktır.

Ulusal güvenlik ve siber güvenlik, DLT'nin önemli etki ortaya koyabileceği kritik sektörler arasında yer almaktadır. Modern devletler giderek daha sofistike siber tehditlerle karşı karşıya kaldıkça, DLT'nin merkeziyetsizliği ve kriptografik güvenliği gibi sahip olduğu koruyucu özellikleri, bu anlamda aşılması güç ve sağlam bir savunma mekanizması sunmaktadır. Muhtemel hassasiyet noktalarını ortadan kaldırarak ve kritik verilerin bütünlüğünü sağlayarak, DLT ulusal kritik altyapının siber güvenlik duruşunu önemli ölçüde güçlendirebilecektir.

Ancak, modern devletler tarafından DLT'nin benimsenmesi ve geçiş süreci doğal olarak çeşitli zorlukları da barındırmaktadır. Ölçeklenebilirlik, aşırı enerji tüketimi ve farklı DLT sistemleri arasında etkileşimler gibi teknik sınırlamalar bu kapsamda sayılabilecek önemli engeller arasındadır. Ayrıca, DLT için yasal düzenleme ve regülasyonlar hala gelişim aşamasında olup, yasal ve politik çerçeveler bu teknolojinin gerisinde kalmaktadır. Gizlilik endişeleri ve geçiş sürecinde yaşanabilecek olan potansiyel sorunlar, toplumsal ve etik hususlar da dikkatli bir şekilde değerlendirilmelidir.

Bu zorluklara rağmen, DLT'nin modern devletlerin işleyişi kapsamında dönüştürücü ve yenilikçi bir etki yaratma potansiyeli göz ardı edilmemelidir. Mevcut sınırlılıkları ele alan teknolojideki ilerlemeler ve bu teknolojinin sağlayabileceği fayda ve avantajların giderek insanlık tarafından daha fazla tanınması ve kabulüyle birlikte, DLT'nin güvenlik, yönetim, ekonomik kalkınma ve toplumsal refahın artırılması ve şekillendirilmesi kapsamında giderek daha ademi merkezi bir yapıda bireyin devlet sistemi karşısında daha güçlü hale gelebileceği bir rol oynayabileceği düşünülmektedir. Bu nedenle, politika yapıcılar ve paydaşlar bu yükselen teknolojiyle daha yakından ilgilenmelerinin yanında, faydalarını maksimize ederken risklerini de azaltan bir ortam oluşturma çabası içinde olması gerektiği değerlendirilmektedir.

Sonuç olarak, Dağıtık Defter Teknolojisi, modern devletler için yönetim, ekonomik verimlilik ve toplumsal refahı artırma konusunda benzeri görülmemiş fırsatlar sunacaktır. DLT'nin yeteneklerinden yararlanarak, devletler daha şeffaf, verimli ve güvenli bir operasyonel ortam oluşturabilecektir. Ancak, bu potansiyelin tam olarak gerçekleştirilmesi, teknik, düzenlemeler ve etik zorlukların üstesinden gelmeyi gerektirmektedir. Bu denli teknolojik yenilikler, politika reformu ve paydaşların etkileşimini kapsayan kapsamlı stratejilere ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Dağıtık Defter Teknolojisi, Block zincir, Güvenlik, Akıllı Sözleşmeler, Dijital Dönüşüm, Yönetişim*

Distributed Ledger Technology in Transforming Modern States: Opportunities, Challenges, and Strategies for the Future

Abstract

This study aims to conduct a comprehensive examination of the impacts of Distributed Ledger Technology (DLT) on the governance structures of modern states, their economic systems, and societal welfare.

To thoroughly understand the subject of "Distributed Ledger Technology," this study will perform a thematic analysis of the resources and information obtained through document review using qualitative content analysis methods. Within this scope, a detailed qualitative analysis of primary and secondary sources, as well as industry reports, will be conducted by reviewing the relevant existing literature.

Considering DLT's potential to increase transparency and efficiency in the delivery of public services, expand the access network to financial services, and strengthen national and cybersecurity positions, evaluating the possible benefits and challenges of integrating this technology into state operations carries critical importance for designing and understanding the future period. Furthermore, this study aims to provide recommendations on how DLT can be strategically utilized in public administration, economic development, and societal participation areas, attempting to outline a roadmap for states on how they can turn this new technological wave to their advantage.

In today's world, where technological innovation is advancing every day, Distributed Ledger Technology (DLT) stands out as a revolutionary technological development with the potential to redefine the functional frameworks of modern states. The blockchain system, which is the most popular and first application of DLT technology, offers a decentralized and immutable record system, promising increased transparency, efficiency, and security across various sectors.

The inception of DLT coincided with the emergence of cryptocurrencies, but its application scope extends far beyond financial applications. The integration of DLT into complex governance structures of modern state systems is considered to significantly benefit in ensuring the integrity of data and making bureaucratic processes more efficient and rational. It can be argued that creating a transparent and secure digital infrastructure will play a key role in enhancing trust between the state and citizens, reducing corruption, and strengthening accountability.

One of the primary impacts of DLT on modern states is its potential to increase transparency and accountability in governance. As a solution to the inefficient use of resources often encountered in traditional systems, this technology provides a transparent and auditable system where transactions and data are recorded in an accessible and verifiable manner by authorized parties. This capability is particularly vital in reducing corruption risks and the misallocation of resources, especially in public finance management and procurement processes.

Furthermore, DLT offers a paradigm shift in the efficiency and management of financial resources. A significant portion of the global population remains unacquainted with or inadequately served by the banking system, experiencing financial exclusion. DLT can provide a platform that enables these individuals to participate in financial activities, thereby increasing economic participation and empowerment. Additionally, the reduction in transaction costs and acceleration of cross-border payments will lead to smoother economic operations, fostering a more inclusive and efficient financial system.

DLT also has facilitative features for securing and rationalizing public services such as healthcare, education, and public record management. For instance, a DLT-based health records system can ensure the integrity and privacy of patient data while making it easily accessible to authorized healthcare providers. Similarly, in education, DLT can enable the international verification of academic diplomas and certificates in multiple languages, reducing the occurrence of fake documents and simplifying the verification process for employers and educational institutions.

National and cybersecurity are among the critical sectors where DLT can have a significant impact. As modern states increasingly face sophisticated cyber threats, DLT's decentralization and cryptographic security offer a robust and formidable defense mechanism. By eliminating potential vulnerabilities and ensuring the integrity of critical data, DLT can significantly strengthen the cybersecurity posture of national critical infrastructure.

However, the adoption and transition process of Distributed Ledger Technology (DLT) by modern states naturally encompasses various challenges. Technical limitations, such as scalability, excessive energy consumption, and interactions between different DLT systems, are among the significant hurdles in this regard. Moreover, legal regulations and frameworks for DLT are still in the developmental phase, lagging behind the technology. Privacy concerns and potential issues that may arise during the transition process also need to be carefully considered along with societal and ethical matters.

Despite these challenges, the transformative and innovative potential of DLT within the operations of modern states should not be overlooked. With technological advancements addressing current limitations and the benefits and advantages of this technology being increasingly recognized and accepted by humanity, DLT is considered to play a role where individuals can become stronger in an increasingly decentralized structure in terms of security, governance, economic development, and enhancing and shaping societal welfare against the state system. Therefore, policymakers and stakeholders are advised to engage more closely with this emerging technology and strive to create an environment that maximizes its benefits while minimizing its risks.

In conclusion, Distributed Ledger Technology offers unprecedented opportunities for modern states in terms of governance, economic efficiency, and enhancing societal welfare. By leveraging the capabilities of DLT, states can create a more transparent, efficient, and secure operational environment. However, fully realizing this potential requires overcoming technical, regulatory, and ethical challenges. Such technological innovations necessitate comprehensive strategies that include policy reform and stakeholder engagement.

Keywords: *Distributed Ledger Technology, Blockchain, Security, Smart Contracts, Digital Transformation, Governance*

2034'e Giderken Yapay Zeka Sorumluluğu: Bilgilerimiz Güvende mi? Senaryolar ve Çözümler

Dr. Asım KAYA, İstanbul Anadolu Adliyesi

Öz

Yapay zeka ve siber güvenlik konusu gelişen teknolojiler ile gündeme gelmektedir. Siber güvenlikte yapay zekanın kullanım alanları, siber saldırı ve yapay zekanın kullanımından kaynaklı ortaya çıkan sorunlar araştırmanın konusunu oluşturmaktadır. Araştırma konusu yapay zeka sorumluluğu ve ortaya çıkabilecek senaryolar ile birlikte incelenecektir. Ancak bu konu etik ve insan hakları konularıyla ayrı bir çalışmada incelenmesi gerekmektedir.

Bir suçun varlığının en önemli şartı fiilin varlığıdır. Suç bakımından dikkate alınan fiil bir insan hareketidir. Türk Ceza Kanununda birçok yerde fiil kavramı kullanılmaktadır. Örneğin, Türk Ceza Kanunu'nda bazı maddelerde fiil kavramı kullanılmıştır. Teşebbüs ile ilgili 35'inci ve 36'ıncı maddelerde, taksirle ilgili 22/6'ıncı ve 23'üncü maddelerde ve bağlantılı olarak 30/1'inci maddede hareket kelimesi kullanılmıştır. Fiil icrai davranışla ve ihmali davranışla ortaya çıkabilir. Ancak, icrai davranış doğal bir olgu olduğu halde, ihmali davranış normatif bir değerlendirmeyi gerektirir. İhmal, bir kimsenin kendi yeteneğine ve mevcut araçlara göre somut ve bireysel olarak yapması mümkün olan belli bir iradi hareketi yapmamasıdır. İhmali suçlar dediğimizde bir kimsenin ya özel bir yükümlülüğe aykırı olarak (garantörsel ihmali suç) ya da genel bir hareket yükümlülüğüne aykırı olarak (saf ihmali suç) belirli bir hareketi ihmal etmek suretiyle işlediği suçlardır.

Türk Ceza Kanunu'nun 37/2'nci maddesine göre, "suçun işlenmesinde bir başkasını araç olarak kullanan kişi de fail olarak sorumlu tutulur". Türk Ceza Kanunu'nun 20'nci maddesine göre, ceza sorumluluğu şahsi olduğu için tüzel kişiler fail olarak sorumlu tutulamaz. Ancak, Türk Ceza Kanunu'nun 20/2'nci maddesine göre tüzel kişiler hakkında işlenen suç dolayısıyla tüzel kişi hakkında güvenlik tedbiri uygulanabilir.

Her suçta mutlaka fail ve mağdur vardır. Yapay zeka robotlar ile siber saldırı gerçekleştiğinde bu tür suçlarda failin ve mağdurun kim olacağı ayrıca tartışılmalıdır.

İnsanın yapay zekalı bir robot ile saldırı gerçekleştirmesi veya savunmada bulunması sırasında istenmeyen sonuçlar ortaya çıkar ise sorumluluk nasıl belirlenecektir? Sorumluluk iştirak, yardım eden ve azmettiren bakımından ayrıca irdelenmelidir. Bunun yanı sıra illiyet bağını kesen durumlar ortaya çıkabilecektir. Yapay zekanın savunma ve saldırının her alanında kullanılması mümkün müdür? Bilgi güvenliği yapay zeka robotlar ile sağlanabilir mi? Yapay zeka robotlar ile bilgilerimiz çalınır ise yaptırımı ne olur? Söz konusu tartışmalar gelişen askeri teknoloji ve politikaları yakından ilgilendirmektedir. Teknolojinin gelişmesi bilgi güvenliğinin sağlanması bakımından önemli avantajlar sağlarken dezavantajları da beraberinde getirmektedir. Bilgi güvenliğini sağlamanın tek bir kanunla sağlanması mümkün müdür? Yoksa her bir alanda ayrı bir düzenlemeye mi ihtiyaç vardır? Yapay zekanın sorumlu tutulabilmesi için ceza hukuku ve özel hukuk nasıl bir değişim geçirmelidir. Yaptırım hukukumuz gelişen senaryolara yeterince hazır mı? Bilindiği üzere insanlara hapis ve adli para cezası uygulanabilmektedir. Ayrıca insanlar ve tüzel kişiler çeşitli güvenlik tedbirlerine tabi tutulabilmektedir. Ancak yapay zeka robotlar ile gerçekleşen saldırılarda bu robotlar için ne tür bir güvenlik tedbiri uygulanmalıdır? Eğer gelişen senaryolara bu konularda çözüm üretmez isek teknoloji bizim için tehdit halini alacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Yapay zeka robotlar, bilgi güvenliği, siber saldırı, gelişen teknolojiler, ceza hukuku.*

Artificial Intelligence Responsibility as We Go to 2034: Is Our Information Safe? Scenarios and Solutions

Abstract

Artificial intelligence and cyber security issues come to the fore with developing technologies. The areas of use of artificial intelligence in cyber security, cyber attacks and problems arising from the use of artificial intelligence are the subject of the research. The research topic will be examined together with artificial intelligence responsibility and possible scenarios. However, this issue needs to be examined in a separate study with ethical and human rights issues.

The most important condition for the existence of a crime is the existence of the act. The act taken into consideration in terms of crime is a human action. The concept of act is used in many places in the Turkish Penal Code. For example, the concept of act is used in some articles of the Turkish Penal Code. The word action is used in articles 35 and 36 regarding attempt, in articles 22/6 and 23 regarding negligence, and in connection with article 30/1. The act can occur through executive behavior and negligent behavior. However, while executive behavior is a natural phenomenon, negligent behavior requires a normative evaluation. Negligence is the failure of a person to perform a certain voluntary act that is concretely and individually possible to do according to his own abilities and available means. When we say crimes of omission, they are crimes committed by a person by neglecting a certain action, either in violation of a specific obligation (crime of guarantor negligence) or in violation of a general obligation to act (crime of pure negligence).

According to Article 37/2 of the Turkish Penal Code, "the person who uses another person as a tool in the commission of the crime is also held responsible as the perpetrator." According to Article 20 of the Turkish Penal Code, legal entities cannot be held responsible as perpetrators since criminal liability is personal. However, according to Article 20/2 of the Turkish Penal Code, security measures may be applied to a legal entity due to a crime committed against a legal entity.

In every crime, there is always a perpetrator and a victim. When a cyber attack occurs with artificial intelligence robots, who will be the perpetrator and the victim in such crimes should also be discussed.

How will liability be determined if undesirable consequences occur when a human attacks or defends with an artificial intelligence robot? Responsibility should be examined separately in terms of participation, aiding and instigating. In addition, situations may arise that sever the causal link. Is it possible to use artificial intelligence in all areas of defense and attack? Can information security be achieved with artificial intelligence robots? What will be the sanctions if our information is stolen by artificial intelligence robots? These discussions closely concern developing military technologies and policies.

While the development of technology provides significant advantages in terms of ensuring information security, it also brings disadvantages. Is it possible to ensure information security with a single law? Or is there a need for separate regulation in each area? How should criminal law and private law change in order for artificial intelligence to be held responsible? Is our sanctions law adequately prepared for developing scenarios? As it is known, people can be sentenced to imprisonment and judicial fines. In addition, people and legal entities may be subject to various security measures. However, in attacks with artificial intelligence robots, what kind of security measures should be applied for these robots? If we do not produce solutions to developing scenarios on these issues, technology will become a threat to us.

Keywords: *Artificial intelligence robots, information security, cyber attack, developing technologies, criminal law.*

Otonom Araç Kazalarının Türk Hukuk Sistemi Kapsamında İncelenmesi: 2016 Yılı Tesla Otonom Araç Kazası Örneği

Dr. Öğr. Cem EROĞLU

Dr. Öğr. Yusuf KARADENİZ

Öz

Bu çalışmanın amacı, otonom araç teknolojisinin evrimi ve kullanımının Türk Hukuk Sistemi içinde yarattığı hukuki sorunları detaylı bir şekilde incelemektir. Türk Hukuk Sistemi'nin otonom araç kazalarıyla başa çıkma yeteneğini anlamak, gelecekteki benzer durumlar için etkili hukuki çerçeveler oluşturmak bakımından büyük önem taşımaktadır. Bu analiz, hukuki boşlukları belirleyerek, otonom araçların hukuki sorumluluklarına dair açıklık getirerek, bu alandaki hukuki farkındalığı artırmayı ve hukuk sistemimizi hızla gelişen teknolojiye uyumlu hale getirmeyi amaçlamaktadır.

Çalışmada nitel araştırma metotlarından durum çalışması (case study) yöntemi kullanılmış olup özellikle Tesla S Model aracın tır dorsesi ile çarpıştığı ve tarihsel olarak ilk otopilot araç kazası olarak bilinen olay detaylı bir şekilde ele alınmıştır. Çalışmada otonom araçlarla ilgili mevzuatlar hakkında genel bilgi verilmiş, ancak otonom araç kazalarının değerlendirilmesi ceza hukuku ile sınırlandırılmıştır.

Otonom araç teknolojisi, günümüzün en çarpıcı ve etkileyici mühendislik başarılarından biri haline gelmiştir. Bu teknoloji, geleneksel sürüş anlayışını temelden değiştirerek, araçları insan müdahalesi olmadan güvenli bir şekilde hareket ettirme yeteneğine odaklanmaktadır. Sensörler, yapay zeka algoritmaları ve gelişmiş bilgi işleme sistemlerinin entegrasyonuyla otonom araçlar, çevrelerini sürekli olarak izleyerek, anlık kararlar alabilmekte ve trafiği tahmin edebilmektedir. Bu teknolojinin belki de en büyük getirisi, trafik kazalarındaki insan hatalarını en aza indirerek, sürücü ve yolcu güvenliğini maksimum seviyeye çıkarmak olacaktır.

Otonom araç teknolojisinin gelişimi, otomotiv endüstrisinden bilişim sektörüne kadar geniş bir yelpazedeki firmaların yoğun ilgisini çekmiş ve küresel düzeyde rekabeti kızıştırmıştır. Bu bağlamda, otonom araç teknolojisinin hem günlük yaşamımıza hem de toplu ulaşım sistemlerine etkisi giderek artmakta ve bu alandaki araştırmalar ve gelişmeler hızla devam etmektedir. Ayrıca, otonom araçlar, enerji verimliliği ve trafik akışını optimize ederek çevresel sürdürülebilirliği desteklemekte ve şehir planlamasına yeni bir boyut kazandırmaktadır. Türk hukuk sistemi, bu teknolojinin hızla evrim geçirdiği bir dönemde, özellikle 2016 yılında yaşanan Tesla otonom araç kazası örneği bağlamında, otonom araçların hukuki sorumluluğunu değerlendirmek açısından önemli bir çerçeve sunmaktadır.

Türk Ceza hukuku bakımından otonom araçların hareketlerini konumlandırmak açısından ilk tartışılması gereken problem 'otonom araçların salt 'araç' olarak ceza sorumluluğuna gidilip gidilemeyeceği, gidilememesi halinde ceza hukuku bakımından kimlerin sorumlu tutulabileceği hususudur. Türk Ceza Kanununda kişilerin ceza yaptırımına tabi tutulamayacağı düzenleme altına alındığından otonom araçların teknik donanımlarına ilişkin sistemlerin üreticilerinin ceza sorumluluğuna gidilemeyeceği açıktır. Ancak suçun gerçekleşmesi halinde kendilerine özgü güvenlik tedbirlerinin uygulanabileceği izahtan varestedir. Bu kapsamda çalışmanın tartışma bölümünde Türkiye'de otonom araç teknolojisinin hukuki durumu, örnek olay üzerinden ceza hukuku kapsamında ele alınacaktır. Sonuç bölümünde ise otonom araçların yaygınlaşmasıyla beraber benzer otonom araç kazalarının Türkiye'de meydana gelmesi durumunda nasıl bir hukuki çerçevenin uygulanabileceği üzerine bir değerlendirme sunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: *otonom araç, otopilot, araç kazaları, sorumluluk, programcı, sürücü, üretici*

Examination of Autonomous Vehicle Accidents Within the Scope of the Turkish Legal System: The Case of the 2016 Tesla Autonomous Vehicle Accident

Abstract

The purpose of this study is to comprehensively examine the evolution and usage of autonomous vehicle technology and the legal issues it raises within the Turkish legal system. Understanding the Turkish legal system's capability to handle autonomous vehicle accidents is crucial for developing effective legal frameworks for similar future incidents. This analysis aims to identify legal gaps, clarify the legal responsibilities of autonomous vehicles, and enhance legal awareness in this field, thereby aligning our legal system with rapidly advancing technology.

The study employs the case study method, a qualitative research technique, focusing particularly on the incident involving a Tesla Model S vehicle colliding with a truck trailer, historically recognized as the first autopilot car accident. The research provides an overview of regulations concerning autonomous vehicles, though the assessment of autonomous vehicle accidents is confined to criminal law.

Autonomous vehicle technology has emerged as one of the most striking and impressive engineering achievements of our time. This technology fundamentally transforms the traditional concept of driving by focusing on the ability to operate vehicles safely without human intervention. Through the integration of sensors, artificial intelligence algorithms, and advanced data processing systems, autonomous vehicles can continuously monitor their surroundings, make real-time decisions, and predict traffic conditions. Perhaps the greatest benefit of this technology is its potential to minimize human errors in traffic accidents, thereby maximizing driver and passenger safety.

The development of autonomous vehicle technology has attracted intense interest from a broad range of industries, from the automotive sector to the information technology field, intensifying global competition. Consequently, the impact of autonomous vehicle technology on both daily life and public transportation systems is increasing, with ongoing research and developments in this area. Moreover, autonomous vehicles support environmental sustainability by optimizing energy efficiency and traffic flow, adding a new dimension to urban planning. The Turkish legal system, during this period of rapid technological evolution, especially in the context of the 2016 Tesla autonomous vehicle accident, provides an important framework for evaluating the legal responsibility of autonomous vehicles.

From the perspective of Turkish criminal law, the first issue to discuss regarding the positioning of autonomous vehicles is whether autonomous vehicles themselves can be held criminally liable, or if not, who can be held accountable. Since the Turkish Penal Code stipulates that individuals cannot be subjected to criminal sanctions for actions they did not commit, it is clear that manufacturers of the technical systems of autonomous vehicles cannot be held criminally liable. However, it is evident that specific security measures tailored to the circumstances can be applied in the event of a crime. In this context, the discussion section of the study will examine the legal status of autonomous vehicle technology in Türkiye, within the framework of criminal law, using a case study. The conclusion will provide an evaluation of the potential legal framework that could be applied in Türkiye should similar autonomous vehicle accidents occur with the increasing prevalence of autonomous vehicles. This assessment will highlight the importance of developing robust legal structures to address the challenges posed by the rapid advancement of autonomous vehicle technology.

Keywords: *autonomous vehicle, autopilot, vehicle accidents, liability, programmer, driver, producer*

Kolluk Kuvvetlerinde Yapay Zekâ Destekli Yüz Tanıma Sistemlerinin Kullanımı: Yönetişim ve Düzenleyici Zorluklar Üzerine Bir İnceleme

Dr. Mehmet Metin UZUN, University of Exeter

Dr. Hasan ÖĞREDIK, University of Exeter

Öz

Yapay Zekâ (YZ), bilim kurgu dünyasının ötesine geçerek dünyamızı şekillendiren somut bir güce dönüşmeye devam ediyor. Bu değişim geçmiş endüstri devrimlerinde olduğu gibi ekonomik, sosyal ve politik yapıları da etkilemektedir. Derin öğrenme algoritmalarındaki ilerlemeler, artan işlem gücü kapasitesi ve büyük veri analiziyle birlikte biyometrik verileri tanımlama ve doğrulama kapasitesini önemli ölçüde arttırmıştır. Yapay zekanın biyometrik sistemlerdeki dönüştürücü etkisine paralel olarak öne çıkan tartışmalar, aynı zamanda teknolojideki hızlı ilerlemenin doğurabileceği yönetişim ve düzenleyici sorunların altını çizmektedir. Nitekim bu alanda öne çıkan tartışmaların birçoğu yapay zekânın gözetim teknolojilerinde meydana getireceği potansiyel dönüşüm Orwell'in (1949) "1984" kitle gözetimi distopyasi ya da Bentham'ın Panopticon metaforuna atıflarla betimlenmektedir. Bu tartışmaların ana odaklarından olan yapay zekâ destekli biyometrik sistemlerin kolluk kuvvetleri bünyesinde giderek artan kullanımı, kamu güvenliğinin korunması ile bireysel hakların ve mahremiyetin gözetilmesi arasındaki ikileme dikkat çekmektedir. Bu bildiri kolluk güçlerinin yapay zekâ destekli yüz tanıma sistemi kullanımını çeşitli boyutlarıyla inceleyerek araştırma gündeminde öne çıkan bu teknolojilerin kamusal alanda kullanımının yönetişim zorluklarına ve düzenleyici boşluklara yönelik tartışmaları vaka örnekleri ekseninde irdeleyecektir.

COVID-19 salgını ile biyometrik sistemlerin kamusal alanda yayılımında ve kamuoyunun adaptasyonunda yeni bir donemi başlatmıştır. Bu sistemlerin öne çıkan uygulamalarından olan yüz tanıma teknolojileri birçok farklı uygulama modeliyle biyometrik gözetimde yeni bir çağ başlatmıştır. Bu teknolojik dönüşüm, kolluk kuvvetleri ve kamu güvenliği de dahil olmak üzere çeşitli alanlarda bu tür teknolojilere yönelik uygulamaların kapsamını genişletmekle kalmamış, aynı zamanda toplumsal etkilerine ilişkin kritik tartışmaları da gündeme getirmeye devam etmiştir. Özellikle orantısız ve meşru olmayan kullanım ve yanlış tanımlama bağlamında, derin etik soruları ve yönetişim sorunları araştırma gündeminde sıkça tartışılmaktadır. Ancak, yüz tanıma sistemlerinin kamusal alanda kullanımı hem teknik hem de metodolojik bazı sorunları beraberinde getirmektedir. Bu risklerin başında "doğruluk" (Jain & Li, 2011) "sınıflandırma hataları- yanlış pozitif" (Leslie, 2020), "algoritmik önyargı" (Buolamwini & Gebru, 2018) yani suçsuz olan etnik azınlıkların yapay zekâ algoritmaları tarafından suçluymuş gibi tanımlanmasını da içeren hem teknik hem de etik endişeler bulunmaktadır. Bununla birlikte yapay zekâ gözetiminin meşru ve ölçülü olmayan kullanımı, hukukun üstünlüğünü ve demokratik değerlerini aşındırmasına yönelik endişeler araştırma gündeminde sıkça tartışılan konular arasındadır (Gates, 2011). Veri gözetimi ve vatandaş kontrolü politikaları ve uygulamaları, Çin (sosyal kredi sistemi ve Sincan bölgesinde kitlesel gözetimi) ve Hindistan (Aadhaar programı) gibi yüksek nüfuslu ülkelerde uygulanmakta olup, devletlerin meşruiyet sınırlarını zorlamaktadır. Bu riskler gözetildiğinde hem uluslararası epistemik cemaatler hem de sivil toplum örgütleri yüz tanıma sistemlerinin kamusal alanda kullanımının yasaklanması veya sınırlandırmasına yönelik çağrılarını yinelemektedir.

Öte yandan bu teknolojinin kolluk kuvvetlerinde ve sınır yönetiminde kullanımı operasyonel verimliliği artırarak suçluların hızlı bir şekilde tanımlanmasını kolaylaştırmakla birlikte; şüpheli takibi, mağdur tespiti gibi cezai soruşturmaları hızlandırmasıyla modern kamu güvenliği stratejilerinin temel taşı haline gelmektedir. Bu uygulamalar suçları önlemek veya izleme listelerindeki kişileri gerçek zamanlı olarak tanımlamak için tasarlanmış canlı yüz tanıma sistemlerinden, olay sonrası verileri geriye dönük işleyebilen (retrospective) sistemler veya kapalı devre televizyon (CCTV) sistemlerinden farklı olarak yüzün otomatik tanınmasını da içermektedir. Buna ek olarak son çıkan yüz tanıma sistemleri duygusal tanımlama alanında önemli mesafeler kat ederek kişinin davranışsal biyometrisini de mümkün kılmaktadır. Bu avantajlar gözetildiğinde dünya genelinde birçok hükûmet bu teknolojinin kolluk kuvvetlerine entegrasyonu noktasında yoğun çaba sarf etmektedir.

Yüz tanıma sistemlerinin riskleri ve avantajları göz önüne alındığında teknolojinin meşru ve orantılı kullanımını destekleyecek yasal ve düzenleyici çerçevenin sınırları önemlidir. Bu bağlamda küresel anlamda ilk kapsamla yapay zekâ yasası olan Avrupa Birliği (AB) Yapay Zekâ Yasa'sı (EU AI

ACT), canlı yüz tanıma sistemlerin kamusal alanda kullanımını yüksek riskli olarak kategorize etmiş olup belirli şartlar dışında kullanımını yasaklayan bir yasal norm ortaya koymuştur. AB'nin küresel yapay zekâ standardı oluşturma çabası olarak yorumlanan Yapay Zekâ Yasası'nın biyometrik sistemlerin kullanımına getirdiği düzenleyici sınırlılıklar, Yasa'daki tartışmaların odağı haline gelmiştir. AB'nin aksine İngiltere ise yüz tanıma teknolojilerinin kamusal alanda kullanımını teşvik eden politikaları desteklerken Londra gibi metropollerde canlı yüz tanıma sistemi gibi uygulamalara ağırlık verdiği görülmektedir. (London Metropolitan Police, 2023).

Sonuç olarak bu bildiri, yapay zekâ destekli yüz tanıma sistemlerinin kolluk kuvvetlerinde kullanımını çeşitli uygulama örnekleri ekseninde tartışmayı amaçlamaktadır. İngiltere ve Avrupa Birliği'ni de içine alan vaka örneklerinin karşılaştırması metoduyla bu teknolojilerin farklı kullanım örneklerinin analizi ve seçilen vaka örneklerindeki düzenleyici çerçeveler-yönetişim zorlukları ele alınacaktır. Vaka analizlerinden elde edinilen bulgular ışığında Türkiye'nin yapay zekâ destekli yüz tanıma sistemlerinin kolluk kuvvetlerinde etkin ve sorumlu kullanımı için politika önerileri sunulacaktır.

***Anahtar Kelimeler**: yapay zeka, yüz tanıma sistemleri, kolluk kuvvetleri, yönetişim, kamu politikası*

The Use of Artificial Intelligence Powered Facial Recognition Systems in Law Enforcement: A Study on Governance and Regulatory Challenges

Abstract

Artificial Intelligence (AI) is moving beyond the realm of science fiction to become a tangible force shaping our world. This transformation affects social and political structures as much as previous industrial revolutions. Advances in deep learning algorithms, progressing computing power and big data analytics have enormously augmented the ability to identify and verify biometric data. In discussions of biometric systems, the impact of AI-powered technologies like machine learning and deep learning is transformative. However, these discussions also highlight governance and regulatory issues arising from rapid technological advances. Indeed, many of the prominent arguments in this area express the potential transformation that AI will bring to surveillance technologies, referencing Orwell's (1949) mass surveillance dystopia of 1984 or Bentham's panopticon metaphor. The increasing use of AI-powered biometric systems in law enforcement, which is one of the main focuses of these controversies, draws attention to the dilemma between protecting public security and individual rights and privacy. Overall, this paper examines law enforcement agencies' deployment of AI-powered facial recognition systems from different perspectives. It discusses the governance challenges and regulatory gaps in using these technologies in the public sphere that are prominent on the research agenda and various case implications.

The COVID-19 pandemic has ushered in a new era in the diffusion of biometric systems and public adaptation in the public sphere. Facial recognition technologies, one of the prominent applications of these systems, have ushered in a new era in biometric surveillance with many different application models. This technological transformation has not only expanded the scope of applications of such technologies in various fields, including law enforcement and public security but has also continued to raise critical debates about their social impact. The research agenda frequently discusses deep ethical questions and governance issues, especially in the context of disproportionate and illegitimate use and misidentification. However, using facial recognition systems in the public sphere poses technical and methodological problems. At the top of these risks are both technical and ethical concerns, including "accuracy" (Jain & Li, 2011), "classification errors - false positives" (Leslie, 2020), "algorithmic bias" (Buolamwini & Gebru, 2018), i.e. the identification of ethnic minorities as criminals by algorithms. In addition, concerns about the illegitimate and disproportionate use of AI surveillance and its erosion of the rule of law and democratic values are among the frequently discussed issues on the research agenda (Gates, 2011). Data surveillance and citizen control policies and practices are being implemented in highly populated countries such as China (social credit system and mass surveillance in Xinjiang region) and India (Aadhaar programme), pushing the limits of state legitimacy. Given these risks, international epistemic communities and civil society organizations have reiterated their calls to ban or moratorium the deployment of facial recognition systems in the public sphere.

Furthermore, using this technology in law enforcement and border management is becoming a cornerstone of modern public security strategies by increasing operational efficiency, facilitating the rapid identification of criminals, and speeding up criminal investigations such as suspect tracking and victim identification. These applications include automatic recognition of the face, as distinct from live facial recognition systems designed to prevent crimes or identify people on watchlists in real-time, retrospective systems or closed-circuit television (CCTV) systems that can process data retrospectively after the event. In addition, the latest facial recognition systems have made significant progress in emotional identification, recognizing not only facial expressions but also walking patterns and enabling the identification of new types of biometric data. Considering these advantages, many governments worldwide increasingly incorporate this technology into law enforcement agencies.

The use of facial recognition systems carries both benefits and risks. However, the legal and regulatory framework to support the legitimate and proportionate use of the technology is limited. In this regard, the European Union's (EU) Artificial Intelligence Act (EU AI Act or EU AIA) - the first global law on AI - has identified live facial recognition systems in public spaces as high risk. The EU AI Act has introduced legal norms prohibiting these systems outside of specific conditions. The EU AI Act imposes legal restrictions on the use of biometric systems. These restrictions have been discussed in the context of risk-based regulations. In contrast, the UK promotes policies that encourage the use of facial recognition technology in public spaces. The London Metropolitan Police, for example, highlights

the use of live facial recognition systems in major cities like London.

This paper aims to discuss the utilization of AI-powered facial recognition systems in law enforcement by presenting various examples of their applications. It will analyze and compare case studies from the UK and the EU. Additionally, it will delve into the regulatory frameworks and governance challenges that these technologies encounter in the selected case studies. Based on the findings of the case studies, recommendations will be made for the effective and responsible use of AI-powered facial recognition systems in law enforcement in Turkiye.

Keywords: *AI, facial recognition technologies, law enforcement, public policy, regulation*

Göç Tahmininde Kullanılan Yöntemlerin Karşılaştırmalı Analizi

Dr. Öğr. Üyesi Müge BORAZAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

"Göç tahmini" kavramı, göç olgusunun senaryolarla kuramsal olarak tartışıldığı nitel çalışmalara karşın, gelecekteki göç eğiliminin nicel bir değerlendirmesi olarak tanımlanabilir. Bir başka deyişle "Göç Tahmini", gelecekteki göçün olası sayısal verilerini üretmek için kullanılan yöntemlerdir. Göç tahminine ilişkin literatür incelendiğinde bu alana metodolojik olarak katkı sunan ve bu alandaki çeşitliliği gösteren çok fazla yayınla karşılaşılmamaktadır. Sınırlı sayıdaki metodolojik yaklaşımlar ise genellikle demografik ve ekonomik olmak üzere iki başlık altında toplanmaktadır. Demografik yaklaşımlar genellikle göçe yönelik nüfus projeksiyonlarına odaklanırken, ekonomik yaklaşımlar ise daha çok gelecekteki göç akımlarının boyutu, iş gücü piyasaları ve refah seviyeleri üzerindeki etkisine yoğunlaşmaktadır. Ancak, göç tahminlerine ilişkin giderek artan ilgi, kullanılan yaklaşımların eksikliklerine ilişkin farkındalık yaratmasının da etkisiyle, çok sayıda tahmin yöntemi geliştirilmesine imkân tanımaktadır. Bunun yanı sıra, cep telefonu ve dijital verilerle geliştirilmiş yeni verilerin varlığı, internet platformları aracılığı ile erişilebilirliği artan resmi istatistikler, yapay zekâ uygulamaları ile birlikte yeni istatistiksel yöntemlerin ortaya çıkması gibi gelişmeler göç tahminlerine yönelik heyecanı arttırmaktadır. İlave olarak, hükümetler için birçok zorluk ifade eden göç olgusu üzerinden politikacıların kanıta dayalı politika önerileri üretebilme çabalarının da bu heyecanı arttırmadaki rolü göz ardı edilmemelidir.

Göç hareketliliğine ilişkin geleceği öngörebilen bir projeksiyon yapılabilmesi amacıyla kullanılan öngörü (forecasting), önsezi (foresight), tahmin (prediction) gibi kavramların çokluğu aslında bu alana yönelik metodolojik yaklaşımların karmaşıklığını yansıtmaktadır. Her ne kadar bu kavramların hepsi aynı durumu ifade ediyormuş gibi anlaşılsa da hem tanımsal ve amaçsal olarak hem de kullanılan yöntemler açısından farklılık göstermektedir. Öngörü, dönemsel olarak tanımlanmış bir gelecek için belirli bir olasılıkla meydana gelen bir göç hareketinin boyutunun ölçülebilir bir tahmini olarak tanımlanırken, önsezi göç hareketlerini etkileyen temel faktörlere dikkat çeken ve gelecekteki davranışları öngörmeye çalışan senaryoların nitel ve anlatısal olarak hazırlanmasını ifade etmektedir. Göç tahmini için kullanılan bu iki yaklaşım, farklı veri kaynaklarını, zaman aralıklarını ve yöntemlerini kullanmaktadır. Tahmin kavramı ise hem öngörü hem de önsezi kavramlarını içeren bir çatı kavram gibi düşünülmektedir.

Göç tahminine yönelik kullanılan yöntemler bakımından literatürde en iyi tahmin yöntemi hangisidir sorusuna cevap verebilecek akademik bir fikir birliği olmamakla birlikte, doğru yöntem seçimi göçün ölçümü, göçün incelenmesi ve yönetiminde önemli bir konudur. Bununla birlikte, iyi bir yöntem seçiminin büyük ölçüde veri ve veri kaynaklarının mevcudiyetine bağlı olduğu unutulmamalıdır. Mevcut bilgi ve verilerden eyleme dönüştürülebilir sonuçlar elde etmek için kullanılan tahmin yöntemleri, tahmin kriterlerinin farklılaşmasına göre gruplandırılabilir. Son dönemdeki yaklaşımlarda deterministik ve olasılıksal (Bayesian) yöntemler arasında bir gruplandırma yapıldığı anlaşılmaktadır. Ancak, istatistiksel tahminler metodolojik olarak karmaşık olma eğilimindedir; bunların hazırlanması ve yorumlanması önemli ölçüde uzmanlık gerektirir. Bu anlamda, göç tahmini için en yaygın kullanılan yöntemler zaman serisi analizi (Time series analysis) ve yer çekimi (Gravity models) modelleridir. Bu yöntemlerin yanı sıra son yıllarda ajan tabanlı modelleme (Agent-based modelling) ve makine öğrenimi (Machine learning algorithms) algoritmaları gibi yöntemler de büyük ilgi görmektedir. Bu çalışmada, gelecekteki göçün nicel olarak değerlendirilmesi amacıyla göç tahmininde kullanılan yöntemlere ilişkin karşılaştırmalı bir analiz yapılmıştır. Devamında ise, söz konusu alanda yapılan çalışmalarda kullanılan metodolojik yaklaşımlar incelenerek tahmin yöntemlerinin işleyiş prensipleri, temel olarak güçlü ve zayıf yönleri ortaya konmuştur. Yöntemler karşılaştırmalı biçimde seçilen kriterlere göre sınıflandırılmıştır. Sonuç olarak ortaya çıkarılan analizlerin, göçün ölçümü, yönetimi ve yorumlanmasına yönelik olarak karar vericilerin amaçlarına uygun bir yöntem seçmelerine katkı sağlayabileceği, göç hareketlerinin boyutlarının tespitine, bu alandaki uzun vadeli stratejik planlamalara ve göç olgusunun gelecekteki olası gelişmelerinin araştırılmasına fayda sağlayabileceği değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Göç tahmini, göç modelleme, tahmin yöntemleri, göç projeksiyonu

Comparative Analysis of Methods Used in Migration Prediction

Abstract

The concept of "Migration Prediction" can be defined as a quantitative evaluation of the future migration trend, as opposed to qualitative studies in which the migration phenomenon is discussed theoretically through scenarios. In other words, "Migration Prediction" is the methods used to produce possible numerical data on future migration. When the literature on migration forecasting is examined, there are not many publications that contribute methodologically to this field and show the variety in this field. The limited number of methodological approaches are generally categorized under two headings: demographic and economic. While demographic approaches generally focus on population projections for migration, economic approaches focus more on the size of future migration flows and their impact on labor markets and welfare levels. However, the growing interest in migration forecasting has led to the development of a plethora of forecasting methods, as it has raised awareness of the shortcomings of the approaches used. In addition, the availability of new data enhanced by mobile phones and digital data, the increasing availability of official statistics through internet platforms, and the emergence of new statistical methods with artificial intelligence applications are all contributing to the enthusiasm for migration forecasting. In addition, the role of politicians' efforts to produce evidence-based policy recommendations on the migration phenomenon, which poses many challenges for governments, should not be overlooked.

The multiplicity of concepts such as forecasting, foresight and prediction used to make a projection that can predict the future of migration mobility reflects the complexity of methodological approaches to this field. Although all of these concepts are understood to refer to the same situation, they differ both in terms of definition and purpose and in terms of the methods used. Forecast is defined as a quantifiable prediction of the size of a migration flows with a certain probability for a time-defined future. Foresight refers to the qualitative and narrative preparation of scenarios that focus on the basic factors affecting migration flows and attempt to predict future behavior. These two approaches to migration forecasting use different data sources, time periods and methods. The concept of prediction is considered as an umbrella concept that includes both forecasting and foresight.

Although there is no academic consensus in the literature on the best method for migration forecasting, choosing the right method is an important issue in the measurement, analysis and management of migration. However, it should be noted that the choice of a good method depends to a large extent on the availability of data and data sources. The estimation methods used to obtain actionable results from available information and data can be grouped according to the differentiation of estimation criteria. Recent approaches seem to be grouped between deterministic and probabilistic (Bayesian) methods. However, statistical prediction tend to be methodologically complex; their preparation and interpretation require considerable expertise. In this sense, the most widely used methods for migration estimation are time series analysis and gravity models. In addition to these methods, methods such as agent-based modeling and machine learning algorithms have attracted considerable attention in recent years.

In this study, a comparative analysis of the methods used in migration prediction is made in order to quantitatively evaluate future migration. Subsequently, the methodological approaches used in the studies in this field are examined and the principles of the prediction methods and their main strengths and weaknesses are presented. The methods are categorized according to selected criteria in a comparative manner. As a result, it is evaluated that the analysis can contribute to the decision makers to choose a method suitable for their purposes for the measurement, management and interpretation of migration, to determine the dimensions of migration movements, to long-term strategic planning in this field and to investigate the possible future developments of the migration phenomenon.

Keywords: *Migration prediction, migration modeling, prediction methods, migration projection.*

Göçmen Eğitimi Üzerine Yapılan Araştırmaların Dil Eğitimi Alanındaki Yönelimleri

Dr. Öğr. Üyesi Sevilay BULUT, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Dr. Öğr. Üyesi Müge BORAZAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Uluslararası Göç Örgütü (IOM) tarafından hazırlanmış olan Göç Terimleri Sözlüğü (2004), "entegrasyon (uyum)" terimini göçmenlerin hem birey hem de grup olarak toplumun bir parçası kabul edildiği süreç olarak açıklamaktadır. Genellikle göçmenler ve ev sahibi toplumlar arasında iki yönlü bir sürece atıfta bulunur. Göç, basit biçimde kaç kişinin göç ettiği ya da nereye göç ettiğiyle ilgili değildir, göç aynı zamanda ev sahibi ülke toplumlarına uyum sürecini de kapsayan daha geniş bir olgudur. Göçmenlerin ve mültecilerin entegrasyonu bu anlamda önemlidir ve hükümetin tüm seviyelerinde ortak çabalar gerektirir ancak bu tür çabalar yarar sağlayabilir (OECD, 2018). Başarılı bir şekilde entegre edilirlerse göçmenler ev sahibi ülkelere birçok yönden katkıda bulunurlar - özellikle ekonomik olarak. Uyum; kişi, aile, topluluk ve devlet düzeylerinde eşzamanlı olarak gerçekleştirilen çalışmalar bütünüdür ve yaşamın her alanını kapsar. Uyum, bir veya daha fazla kuşağı kapsayabilir. Başarılı bir uyum politikasında, göçmenlerin etkileşimde bulunduğu yerel, bölgesel ve ulusal kurumlar ortak çalışmalar yapmaya yönlendirmelidir (European Union, 2004). Bütünleşme iki yönlü bir süreci ifade ettiği için ilerlemenin de bu biçimde olması beklenmektedir, son dönemlerde uyum sürecinde göçmenlerin de etkin rol almalarının teşvik edildiği bir yapı oluşturulmaya çalışılmaktadır (IMRA, 2019).

Göçmen gruplarının hareketliliği ve uyumu alanyazında farklı açılardan tartışılmaktadır. Göçmenlerin uyumu konusunda sağlanması gereken bazı standartlar vardır. Bu bağlamda MIPEX'in (Migrant Integration Index-Göçmen Entegrasyon Endeksi), belirlediği eğitim, sağlık, istihdam, vatandaşlık, ayrımcılık, siyasi (politik) katılım, daimî ikamet, kamu yardımı ve barınma gibi kategorilerde ülkelerin yaşama geçirdiği uygulamaların niteliği üzerine odaklanılmıştır. Eğitim özellikle göçmenlerin ev sahibi ülkeye uyumu konusunda öne çıkan bir alandır. Türkiye'nin 2011 yılından bu yana yaşadığı yoğun göç akını ve göçmenlerin topluma uyumu süreçleri, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de araştırmacılar için önemli bir konu olmaya devam etmektedir.

Bu çalışmanın amacı, uluslararası alanyazında göçmenlere yönelik entegrasyon politikaları kapsamında eğitim bağlamını özellikle dil eğitimi açısından ele alan çalışmaları farklı özelliklerine göre incelemektir. Bu analiz, uluslararası literatürde göç ve eğitim alanındaki eğilim, bu eğilimin yönü ve kapsamı hakkında bilgi sağlamıştır. Bu bilgilerden hareketle literatürdeki boşlukların tespit edilmesi ve ihmal edilen konulara dikkat çekilmesi sağlanacaktır.

Araştırma kapsamında araştırma yöntemi olarak bibliyometrik analiz kullanılmıştır. R programı "bibliometrix" paketi ile gerçekleştirilen bu analizde 1991-2023 yılları arasında Web of Science veri tabanında bulunan uluslarası dergilerde (SSCI, ESCI ve SCI) yayınlanan makalelerin anahtar kelimelerinde "göçmen eğitimi" ve "dil eğitimi" sözcükleri taranarak erişilen 1.395 çalışma bibliyometrik yöntemlerle analiz edilmiştir. Araştırmada, bu alanda en etkili yayınları yapmış yazarlar, yayınlara katkıda bulunan araştırmacıların görev yaptığı kurumlar ve ülkeleri, bu alandaki dergilerin bilimsel üretim sayısı, yıllara göre yayınlanan makale sayısı, seçilen anahtar kelimelerden hareketle alana ilişkin metrik ve kavramsal analizler araştırmanın genel çerçevesini oluşturmaktadır. Bu alanda çalışmalar yapan, gelişimine öncülük eden ve katkıda bulunan kurumlar ile kurumlar arası işbirliği durumuna dair genel bilgileri sunulmaktadır. Bu çalışma sonuçlarına göre göçmen eğitimi üzerine yapılan uluslararası araştırmaların dil eğitimi alanındaki eğilimlerinin belirlenmesi hedeflenmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Göç, eğitim, dil eğitimi, uyum, bibliyometrik analiz*

Research Orientations in Language Education within Immigrant Education Researches

Abstract

The Dictionary of Migration Terms (2004), prepared by the International Organization for Migration (IOM), elucidates the concept of 'integration' as the pivotal process through which immigrants become embraced as integral members of society, both as individuals and as a collective entity. This process typically entails a reciprocal exchange between immigrants and host societies. Migration extends beyond numbers and destinations; it involves adapting to the social fabric of host countries. Central to this is the integration of immigrants and refugees, a multifaceted endeavor that necessitates concerted efforts across all tiers of governance. Notably, successful integration holds the promise of manifold contributions from immigrants to their host nations, particularly in economic realms (OECD, 2018).

Integration, as expounded upon, embodies a comprehensive array of studies spanning individual, familial, communal, and governmental levels, encompassing various facets of life. Adaptation, it underscores, may span one or multiple generations. A well-crafted integration policy, it posits, necessitates cohesive collaboration among local, regional, and national institutions engaging with immigrants (European Union, 2004). Given that integration is inherently bidirectional, progress is envisaged as a reciprocal process. Recent initiatives have sought to establish frameworks encouraging active immigrant involvement in the integration process (IMRA, 2019).

Literature contemplates the mobility and cohesion of immigrant cohorts through diverse lenses, stipulating certain benchmarks for successful integration. Herein lies a focus on the quality of practices adopted by nations across categories such as education, healthcare, employment, citizenship, anti-discrimination measures, political engagement, permanent residency, social welfare, and housing, as delineated by the MIPEX (Migrant Integration Policy Index). Of particular prominence is the realm of education concerning immigrants' integration into host societies. The surge in immigration Turkey has witnessed since 2011 underscores the salience of immigrant integration within Turkish society, resonating globally.

This study aims to scrutinize research within the educational domain, with a particular emphasis on language education, as part of immigrant integration policies, contingent upon varying demographic profiles. Such analysis furnishes insights into the trajectory and extent of the migration-education nexus in international literature, pinpointing lacunae and underserved areas. Within the scope of the research, bibliometric analysis was used as a research method. In this analysis, 1,395 studies accessed by searching the keywords "immigrant education" and "language education" in the keywords of articles published in international journals (SSCI, ESCI and SCI) in the Web of Science database between 1991-2023 were analyzed by bibliometric methods. In the research, the most influential authors who have published in this field, the institutions and countries where the researchers who contributed to the publications work, the number of scientific production of journals in this field, the number of articles published by years, metric and conceptual analyzes related to the field based on the selected keywords constitute the general framework of the research. General information about the institutions that work in this field, leading and contributing to its development, and the state of cooperation between institutions are presented. According to the results of this study, it is aimed to determine the trends of international research on migrant education in the field of language education.

Keywords: *Immigration, education, language teaching, integration, bibliyometric analysis.*

Düzensiz Göçmenlere Yönelik İstatistiksel Projeksiyon

Dr./Alb. (E) Hakan Ömer TUNCA, İstanbul Aydın Üniversitesi

Öz

Belgesiz/kağıtsız/kayıtsız, izinsiz, gizli, yasadışı/kaçak, kayıt dışı gibi birçok ifadeyle de anılan düzensiz göç veya göçmen, Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanununun üçüncü tanımlar maddesine göre "yabancıların yasa dışı yollarla Türkiye'ye girişini, Türkiye'de kalışını, Türkiye'den çıkışını ve Türkiye'de izinsiz çalışmasını ifade eden" bir faaliyettir. Bu düzensiz göçmen olma durumu genellikle daha iyi bir yaşam standardı arayışından ve iş bulma umuduyla büyük ekonomik farklılıkların olduğu ülkeler arasında meydana gelmektedir. Türkiye Cumhuriyeti özellikle son 11 yılda bu konuda yıllık 450.000'in üstünde yakalanan düzensiz göçmeni tecrübe etmiştir. Düzenli göçmenler veya mültecilerin olduğu düzensiz göçmenlerin de hedef ülkelerde/toplumlarda değişik etkilere neden olduğu yıllardır gündem olmuş, birçok bilimsel araştırmaya konu olmuştur. Bu bildirinin temel amacı; düzensiz göçmenlerin Türkiye Cumhuriyeti'nde yaratabileceği bazı etkilerin istatistik analizi olarak belirlenmiştir. Yakalanan düzensiz göçmen sayıları ile aralarında bir ilişki olup olmadığının araştırılacağı değişkenler işsizlik sayısı, geçici koruma statüsündeki Suriyeli sayısı ve yabancılara verilen çalışma izni sayıları olarak seçilmiştir.

Düzensiz göçmenlerin düzensiz göçmenlerin hedef ülkede işsizlik oranını artırdığı söylenmektedir. Bazıları ise genellikle düşük ücretli ve niteliksiz işlerde çalıştıklarını ve bu işlerin yerli halk tarafından istenmediğini belirterek tam tersine işsizliği arttırmadığını savunmaktadır. Düzensiz göçmenlerin bazı durumlarda işsizlik rakamlarını etkilediği söylenebilir. Ekonomik büyüme ve istihdam olanakları göçmenlerin iş bulma şansını etkileyebilir. Eğer bir ülkede ekonomik büyüme hızlı ise işsizlik oranları daha düşük olabilir ve göçmenler de bu ülkede iş bulma şansı artabilir. Ancak aynı zamanda göçmenlerin işgücü piyasasına girmesiyle, yerli işçilerle rekabet etmesi de işsizlik rakamlarını artırabilir. Diğer yandan, düzensiz göçmenlerin yasal güvencelere sahip olmaması ve genellikle düşük ücretli ve güvencesiz işlerde çalışması, yerli işgücünün de benzer koşullarda çalışmasına neden olabilir ve işsizlik rakamlarını artırabilir. Ayrıca, bazı durumlarda ise göçmenlerin işsizlik rakamlarını düşürebileceği de gözlemlenebilir. Özellikle ülkede belirli sektörlerde iş gücü açığı olduğunda ve göçmenler bu sektörlere yönlendirilerek işgücü piyasasına katkı sağlandığında işsizlik oranları azalabilir.

İkinci analiz düzensiz göçmen sayıları ile Türkiye'nin 13 yıldır ev sahipliği yaptığı ve geçici koruma statüsü verdiği Suriyeli sayısıdır. Suriyeliler bir yasal düzenlemeyle sonu belli olmayan bir statü verilmesi kaynaklı düzenli göçmen olarak bu çalışmada kabul edilmiştir. YUUK'a göre düzenli göç "yasal yollarla Türkiye'ye girişini, Türkiye'de kalışını ve Türkiye'den çıkışını ifade eden" bir kavramdır. Bunun tersine düzensizler, yasa dışı yollarla ülkede bulunduklarından çalışma izinleri olmadan kaçak çalışırlar. Bu hem düzenlilerin hem de yerli halkın iş bulma imkanlarını olumsuz etkileyebilir. Düzensiz göçmenlerin sayısının artması genellikle ekonomik, siyasi veya sosyal istikrarsızlık gibi nedenlerle ilişkilendirilir. Düzensiz göçmenlerin artması, ülkeler arasında güvenlik endişelerine yol açabilir ve ekonomik ve sosyal sistemleri olumsuz etkileyebilir. Düzenli göçmenlerin sayısı ise genellikle ülkeler arasındaki iş birliği, göç politikaları ve ekonomik durum gibi faktörlere bağlıdır. Ülkelerin göç politikalarının net ve açık olması, düzenli göçmenlerin sayısını artırabilirken, karmaşık ve sıkı politikalar düzenli göçmen sayısını azaltabilir.

Son olarak, düzensiz göç ile yabancılara verilen çalışma izni arasındaki ilişki bu araştırma kapsamında incelenmiştir. Birçok ülke, düzensiz göçü engellemek ve kontrol altına almak için yasal düzenlemeler yapmaktadır. Bu kapsamda, bazı ülkeler düzensiz göçmenlere belirli koşullar yerine getirildiği takdirde geçici çalışma izni verme yoluna gitmektedir. Bu izinler, düzensiz göçmenlerin yasal yollarla çalışmalarını ve dolayısıyla ekonomiye katkıda bulunmalarını sağlamaktadır. Literatürde düzensiz göç sayısı ile yabancılara verilen çalışma izni sayısı arasında genellikle ters bir ilişki bulunduğu yer almaktadır. Özellikle bir ülkede düzensiz göçün artış gösterdiği dönemlerde, o ülke genellikle yabancılara çalışma izni verme politikasını sıkılaştırmaktadır. Çünkü düzensiz göçmenler genellikle yasal olmayan yollarla ülkeye girdikleri için, yasal çalışma izni alamamaktadırlar. Bunun yanı sıra, düzensiz göçmenlerle ilgilenmek ve onların ihtiyaçlarını karşılamak için ülkeler ekonomik kaynaklarını ve sosyal hizmetlerini kullanmak zorunda kalmaktadır. Bu durumda, yabancılara verilen çalışma izni sayısını kısıtlamak ve düzensiz göçü azaltmak, ülkenin kaynaklarını daha etkili bir şekilde kullanmasını sağlayabilir. Ancak, bazı durumlarda düzensiz

göçmenlerin hayatlarını düzene koymaları ve ülke içinde entegre olmaları için yabancılara çalışma izni verilmesi de önemli olabilir. Bu durumda, düzensiz göç sayısının azaltılması için daha etkili sınır kontrolleri ve göç politikaları uygulanabilirken, yabancıların sosyal ve ekonomik entegrasyonu için de destekleyici politikaların hayata geçirilmesi gerekebilir. Bu şekilde, düzensiz göçmenlerin yasal bir şekilde çalışmaları ve ülkeye katkı sağlamaları sağlanabilir.

Sonuç olarak, düzensiz göç, işsizlik, düzenli göçmenler ve yabancılara verilen çalışma izni arasında karmaşık bir ilişki bulunduğu literatür taraması ile bu araştırma sonucu tespit edildiği söylenebilir. Bu karmaşık ilişkinin yönü ve yoğunluğu korelasyon katsayıları ile belirlenmeye çalışılmıştır. Bu araştırmanın bulguları; düzensiz göçmenler ile işsizlik arasında, düzensiz göçmenler ile düzenli göçmenler arasında ve düzensiz göç ile yabancılara verilen çalışma izni arasında pozitif yönlü güçlü bir ilişki olduğunu göstermektedir. Yani düzensiz göçmenlerin artması işsizlik oranını, düzenli göçmenlerin artması da düzensiz göçmenlerin artmasını ve düzensiz göç ile yabancılara verilen çalışma izni arasındaki ilişkiyi arttırmaktadır. Bu durum, göçmen politikalarının işsizlik ve çalışma izinleri gibi konularla birlikte ele alınması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: *Düzensiz Göç, İşsizlik, Suriyeli, Çalışma İzni, Korelasyon*

Statistical Projection for Irregular Migrants

Abstract

Irregular migration which is also referred to by many expressions such as undocumented/paperless/unregistered, unauthorized, secret, illegal refers to "the illegal entry and stay of foreigners in Turkey, It is an activity that refers to leaving Turkey and working in Turkey without permission. This irregular migration usually occurs between countries with large economic differences in search of a better standard of living and in the hope of finding a job. The Republic of Turkey has experienced over 450,000 irregular immigrants caught annually, especially in the last 11 years. The fact that irregular immigrants, including regular immigrants and refugees, cause different effects on target countries has been on the agenda for years and has been the subject of many scientific studies. The main purpose of this declaration is to statistical analysis of some effects that irregular immigrants may have in the Republic of Türkiye. The variables to investigate whether there is a relationship between the number of irregular immigrants caught and the number of unemployment, the number of Syrians under temporary protection status and the number of work permits given to foreigners were selected.

It is said that irregular immigrants increase the unemployment rate in the destination country. Some argue that they generally work in low-paid and unqualified jobs and that these jobs are not wanted by local people, on the contrary, they do not increase unemployment. It can be said that irregular immigrants affect unemployment figures in some cases. Economic growth and employment opportunities can affect immigrants' chances of finding a job. If economic growth is rapid in a country, unemployment rates may be lower and immigrants' chances of finding a job in that country may increase. However, at the same time, as immigrants enter the labor market and compete with local workers, unemployment figures may increase. On the other hand, the fact that irregular immigrants do not have legal protections and generally work in low-paid and insecure jobs may cause the domestic workforce to work under similar conditions and increase unemployment figures. Additionally, in some cases, it can be observed that immigrants can reduce unemployment figures. Unemployment rates may decrease, especially when there is a labor shortage in certain sectors in the country and immigrants contribute to the labor market by directing them to these sectors.

The second analysis is the number of irregular immigrants and the number of Syrians that Turkey has hosted and granted temporary protection status for 13 years. Syrians are accepted in this study as regular immigrants due to a legal regulation granting them an uncertain status. According to YUUK, regular migration is a concept that "expresses entry into Turkey through legal means, stay in Turkey and exit from Turkey". On the contrary, irregulars work illegally without work permits because they are in the country illegally. This could negatively impact the employment opportunities of both regulars and locals. The increase in the number of irregular migrants is often associated with reasons such as economic, political or social instability. The increase in irregular migrants can lead to security concerns between countries and negatively affect economic and social systems. The number of regular immigrants generally depends on factors such as cooperation between countries, immigration policies and economic situation. Clear and open immigration policies of countries can increase the number of regular immigrants, while complex and strict policies can reduce the number of regular immigrants.

Finally, the relationship between irregular migration and work permits given to foreigners was examined within the scope of this research. Many countries make legal regulations to prevent and control irregular migration. In this context, some countries choose to issue temporary work permits to irregular immigrants if certain conditions are met. These permits enable irregular immigrants to work legally and therefore contribute to the economy. It is stated in the literature that there is generally an inverse relationship between the number of irregular migration and the number of work permits given to foreigners. Especially in periods when irregular migration increases in a country, that country generally tightens its policy of granting work permits to foreigners. Because irregular immigrants generally enter the country illegally, they cannot obtain a legal work permit. In addition, countries have to use their economic resources and social services to deal with irregular immigrants and meet their needs. In this case, restricting the number of work permits given to foreigners and reducing irregular migration can enable the country to use its resources more effectively. However, in some cases, it may also be important to grant work permits to foreigners so that irregular immigrants can put their lives in order and integrate within the country. In this case, while more effective border

controls and immigration policies can be implemented to reduce the number of irregular migration, supportive policies may also need to be implemented for the social and economic integration of foreigners. In this way, irregular immigrants can be enabled to work legally and contribute to the country.

As a result, it has been determined as a result of this research through literature review that there is a complex relationship between irregular migration, unemployment, regular immigrants and work permits given to foreigners. The direction and intensity of this complex relationship has been tried to be determined by correlation coefficients. The findings of this research show that there is a strong positive relationship between irregular immigrants and unemployment, between irregular immigrants and regular immigrants, and between irregular immigration and work permits given to foreigners. In other words, the increase in irregular immigrants increases the unemployment rate, the increase in regular immigrants increases the increase in irregular immigrants, and the relationship between irregular immigration and work permits given to foreigners. This situation shows that immigration policies should be considered together with issues such as unemployment and work permits.

Keywords: *Irregular Migration, Unemployment, Syrian, Work Permit, Correlation*

Nicel Bir Değerlendirme: Avrupa'ya Yönelik Düzensiz Göç Güzergâhları

YL Öğr. Elif BİLGİÇ, İzmir Bakırçay Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Fahrettin TEPEALTI, İzmir Bakırçay Üniversitesi

Öz

İnsanın ortaya çıkmasıyla başlayan göç, tarih boyunca önemli sonuçlar doğuran bir olgu olarak varlığını sürdürmüştür. İnsanlar yaşamlarını sürdürdükleri mekanları zaman içerisinde doğal afetler, savaşlar, terör olayları, siyasi baskılar ve daha iyi bir yaşam standardına ulaşma isteği gibi nedenlerle terk etmektedir. Günümüzde teknolojinin ve iletişim imkanlarının gelişmesine bağlı olarak bu hareketliliğin yoğunluğu giderek artmaktadır. Yakın dönemde Soğuk Savaş döneminin bitmesi, Körfez Savaşları ve 2010 yılında Tunus'ta yaşanan olayların etkisiyle hızla yayılan "Arap Baharı" kaynaklı ayaklanmalar, geniş bir bölgede istikrarsızlığa neden olmuş ve kitlesel göç hareketlerini tetiklemiştir. Söz konusu sahalardan ayrılan göçmenlerin ulaşmak istedikleri öncelikli hedefse Avrupa'dır. Günümüzde bu amaçla kullanılan 8 ana güzergâh öne çıkmaktadır.

1) Batı Akdeniz Güzergâhı: Kuzey Batı Afrika ve Sahra altı ülkelerinden gelen göçmenlere İspanya ve Portekiz'e geçiş imkânı sağlayan bu güzergahta Fas, İspanya ve Cezayir Avrupa'ya yönelik göç akışını kontrol etmeye çalışmaktadır. Afrika ve Avrupa arasında yakın bir karasal bağlantı imkanına sahip olan bu güzergâhtaki düzensiz göç miktarında çeşitli faktörlerin etkisiyle dalgalanmalar yaşanmaktadır.

2) Doğu Akdeniz Güzergâhı: Türkiye üzerinden ağırlıklı olarak Ege Denizi yoluyla Yunanistan'a geçiş sağlayan bu güzergâh, Avrupa'ya yönelik düzensiz göç hareketleri açısından kritik bir konumdadır. Kullanım yoğunluğu 2015 yılında rekor seviyelere ulaşan bu güzergahta Türkiye ve Avrupa Birliği (AB) arasında varılan uzlaşının etkisiyle önlemler artırılmış ve geçiş yapan düzensiz göçmen sayısında çarpıcı bir azalma yaşanmıştır.

3) Orta Akdeniz Güzergâhı: Tunus ve Libya üzerinden Malta ve İtalya'ya geçiş imkânı sağlayan bu güzergâh 2010 yılında başlayan "Arap Baharı" olayları nedeniyle Avrupa'ya yönelik düzensiz göç hareketleri için ana güzergahlardan birisi olmuştur. Bu güzergâhtaki göçmen akışında Türkiye ve AB arasında imzalanan ve 2014 yılı sonunda yürürlüğe giren geri kabul anlaşmasına bağlı olarak önemli bir değişim yaşanmıştır. Anlaşma sonucu Türkiye üzerinden geçişi zorlaşan göçmenler rotalarını Orta Akdeniz Güzergahına çevirmiş ve İtalya-Malta geçişli Avrupa'ya yönelik göç hareketliliğinde ciddi artışlar görülmüştür. Bunun üzerine İtalya son yıllarda sert tedbirler almış ve Orta Akdeniz Güzergahının kullanımında önemli düşüşler olmuştur.

4) Batı Balkan Güzergâhı: AB üyesi olmayan Balkan ülkelerinden AB üyesi olan ülkelere geçiş sağlayan bu güzergahı Yunanistan ve Eski Yugoslavya ülkeleri üzerinden Avrupa'ya geçmeye çalışan düzensiz göçmenler kullanmaktadır. Ağırlıklı olarak Güney Asya, Orta Doğu ve Afrika ülkelerinden gelen göçmenlerin yoğunlukta olduğu bu güzergahta 2015 yılı itibarıyla önlemler sertleştirilmiş ve geçiş yapan düzensiz göçmen sayısında önemli oranda düşüş yaşanmıştır.

5) Arnavutluk-Yunanistan Güzergâhı: Arnavutluk'tan Yunanistan'a geçiş sağlayan bu güzergâhı birçoğu inşaat ve tarım alanında çalışmak amacı ile geçiş yapan göçmenler kullanmaktadır. Gidiş-geliş (ring) şeklinde bir hareketliliğin yaşandığı bu güzergahın kullanım sıklığı diğerlerine göre oldukça düşüktür.

6) Batı Afrika Güzergâhı: Batı Afrika kıyılarından İspanya'nın Kanarya Adaları'na geçiş imkânı sağlayan bu güzergâh, İspanya'nın Senegal ve Moritanya gibi bölge ülkeleri ile yaptığı iş birliği nedeniyle neredeyse pasif hale gelmiş bir güzergâhtır.

7) Doğu Avrupa Güzergâhı: Doğu Avrupa sınırlarından AB üyesi olan ülkelere geçiş sağlayan bu güzergahın kullanım sıklığı 24 Şubat 2022 tarihinde Rusya'nın Ukrayna'da başlattığı ve halen etkisini yoğun olarak devam ettirdiği geniş çaplı askeri operasyon nedeniyle çok büyük oranda artmıştır. Savaş nedeni ile ülkesini terk etmek zorunda kalan Ukraynalılar başta Polonya olmak üzere AB üyesi ülkelere göç etmektedir.

8) Karadeniz Güzergâhı: Karadeniz hinterlandından gelen düzensiz göçmelerin deniz geçişiyle Karadeniz'e kıyısı bulunan AB ülkelerine geçişini sağlayan bu güzergâh da yoğun kullanılmayan güzergahlar içinde yer almaktadır.

Bu çalışmada Afrika, Orta Doğu, Güneydoğu Asya ve Doğu Avrupa başta olmak üzere düzensiz göçmen üreten sahalardan ayrılan insanların Avrupa ülkelerine ulaşmak için kullandıkları 8

önemli göç güzergahı incelenmiştir. Bu amaçla Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (BMMYK-UNHCR) ve Avrupa Birliği Sınır Güvenliği Birimi (FRONTEX) verileri kullanılarak nicel bir değerlendirme yapılmış ve yıllara göre göç güzergahlarında yaşanan göçmen yoğunluğundaki değişim nedenleri ile birlikte değerlendirilmiştir. Sonuç olarak göçmen üreten sahalardaki sorunlar sürdüğü müddetçe Avrupa ülkeleri ve iş birliği geliştirdiği transit ülkeler ne kadar sert tedbirler alırsa alsın söz konusu insan hareketliliğinin azaltılabileceği ama sonlandırılamayacağı kanaatine varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: *Göçmen, Düzensiz Göç, Avrupa, Uluslararası Göç Güzergahları*

A Quantitative Assessment: Irregular Migration Routes Toward Europe

Abstract

Migration, which started with the emergence of humans, has remained in existence as a phenomenon that has had important consequences throughout the history. In the course of time, people abandoned the places where they have lived due to reasons like natural disasters, wars, terrorist attacks, political oppressions, and desire to achieve a better standard of living. Today, the intensity of this mobility is increasing thanks to the development of technology and means of communication. In recent times, the end of the Cold War, the Gulf Wars and the rapidly spreading "Arab Spring"-related uprisings due to the events in Tunisia in 2010 have caused instability in a wide territory and triggered mass migration movements. The primary destination which the immigrants leaving those areas want to reach is Europe. Today, 8 main routes used for this purpose stand out.

1) Western Mediterranean Route: On this route, which provides opportunity to cross to Spain and Portugal for immigrants from Northwest Africa and sub-Saharan countries, Morocco, Spain and Algeria try to control the flow of migration to Europe. The amount of irregular migration on this route, which has a potential land connection between Africa and Europe, has been fluctuating due to various factors.

2) Eastern Mediterranean Route: This route, which provides crossing from Türkiye to Greece mainly via the Aegean Sea, is in a crucial position in terms of irregular migration movements towards Europe. With the effect of the agreement reached between Türkiye and the European Union (EU), measures have been increased on this route, whose usage density reached a record high in 2015, and there has been a dramatic decrease in the number of irregular immigrants crossing.

3) Central Mediterranean Route: This route, which provides crossing to Malta and Italy via Tunisia and Libya, has become one of the main routes for irregular migration movements towards Europe due to the "Arab Spring" events started in 2010. There has been a significant change in the flow of immigrants on this route due to the readmission agreement signed between Türkiye and the EU and entered into force at the end of 2014. As a result of this agreement, immigrants whose crossing through Turkey has become difficult changed their routes to the Central Mediterranean Route, and there was a significant increase in migration mobility towards Europe crossing through Italy and Malta. Thereupon, Italy has taken harsh measures in recent years and there has been a significant decrease in the usage of the Central Mediterranean Route.

4) Western Balkan Route: This route, which provides crossing from non-EU Balkan countries to EU member countries, is used by irregular immigrants trying to cross to Europe via Greece and the former Yugoslavia countries. As of 2015, measures have been strengthened on this route, where immigrants mainly come from South Asian, Middle Eastern and African countries, and there has been a significant decrease in the number of irregular immigrants crossing.

5) Albania-Greece Route: This route, which provides crossing from Albania to Greece, is used by immigrants, many of whom crossing to work in construction and agriculture works. The frequency of the use of this route, where there is a round-trip movement, is quite low compared to the others.

6) West African Route: This route, which provides crossing from the West African coast to Canary Islands of Spain, is a route that has become almost passive due to Spain's cooperation with regional countries such as Senegal and Mauritania.

7) Eastern Europe Route: The frequency of use of this route, which provides crossing from the borders of Eastern European to EU member countries, has increased significantly due to the large-scale military operation launched by Russia in Ukraine on February 24, 2022, whose effect continues to be intense. Ukrainians who had to leave their country due to war immigrate to EU member countries, especially Poland.

8) Black Sea Route: This route, which enables irregular migrants coming from the Black Sea hinterland to pass by sea to EU countries bordering the Black Sea, is also among the routes that are not frequently used.

In this study, 8 important migration routes used by people leaving the territories that produce irregular immigrants, especially Africa, the Middle East, Southeast Asia and Eastern Europe, to reach European countries are examined. For this purpose, a quantitative assessment is conducted by using the data of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR-UNHCR) and the European Union Border Security Unit (FRONTEX) and the changes in the density of immigrants on migration

routes over the years are evaluated together with their reasons. As a result, it is concluded that as long as the problems in immigrant-producing territories continue, the said human mobility can be reduced but not terminated, no matter how harsh measures are taken by the European countries and the transit countries they cooperate with.

Keywords: *Migrant, İrregular Migration, Europe, İnternational Migration Routes.*

Savaş Esirlerinde Etik ve Ruhsal Sorunlar

J. Tbp.Yb.Demir Faruk DAĞ, SBU Askeri Sağlık Hizmetleri Anabilim Dalı

Doç. Dr. Mehmet Çetin, Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Tbp. Bnb. Hamdija Mujaric, Join Staff Armed Forces of Bosnia and Herzegovina,Sarajevo

Öz

1. Savaş Esirlerinin Tedavisinde Etik Hususlar

Yüzyıllar boyunca, başta savaş esirleri olmak üzere askerlerin etik sınırları üzerine çeşitli ilkeler oluşturulmuştur. Bu ilkeler evrensel olmalı ve ahlaki sınırlar içinde tanımlanmalıdır. Günümüzde bu ilkeler uluslararası kanunlarla, anlaşmalarla ve özellikle de Cenevre Sözleşmeleriyle tanımlanmıştır. Esirler, esaretten sağ çıkabilecek şekilde tedavi görme hakkına sahiptirler. Bu haklar arasında insanca muamele görmek temel anlayıştır. Cenevre Sözleşmesi'ne göre bir kişinin onuruna, kişiliğine, siyasi ve dini inançlarına yönelik fiziksel ve zihinsel kötü muamele uygulanamaz. Savaş esirlerine etik muameleyi güçleştirecek birçok psikolojik ve ahlaki stres unsuru vardır. Esaret süresi uzadıkça bu unsurların önemi artmaktadır. Ancak, adil ve sivil bir toplum için bu tür etik gereklilikler büyük önem taşımaktadır. Ahlaki ihlaller, hem suçlular hem de mağdurlarda öfke, kızgınlık ve güven eksikliği gibi duygular gibi birçok olumsuz duyguya yol açmaktadır. Uluslararası yasaların gelişimin ve etik sistemin inşası ve bu teorilerin tartışılması ile etik değerlendirmelerin önemi artacak ve sadece kılavuzlarda kalmayacağı umulmaktadır.

2. Esaretin Savaş Esirleri Üzerindeki Psikolojik Etkisi

Akademik çalışmalarda savaş esirlerinde fiziksel esaretin psikolojik belirtilere yol açıp açmadığı çok defa araştırma konusu olmuştur. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana araştırmacılar, askerlerin savaş esiri olduğu dönemde yaşadıkları zorlu koşullara nasıl adapte olduğu, baş etme mekanizmalarının neler olduğuna yönelik gözlemler ve çalışmalar yapmışlardır. Bu çalışmalar nadir fırsatlar olarak değerlendirilmesi ile birlikte araştırmayı yapanların amaçlarına göre farklı bulgularla sonuçlanmışlardır. Ancak, gerçeği anlamak ve savaş esirlerinin tedavi ve destek planlarını oluşturmak adına yapılması gereken acil ihtiyaçlar vardır.

3. İşkencenin Etkileri: Psikolojik ve Fiziksel Sonuçlar

Dayanıklılık, direnç ve dürtüler yoluyla eziyet, beyin yıkamada ve diğer her türlü psikolojik stresle ilişkilendirmede paralel gider. Kişinin algısının kontrolü, kendisine karşı yapılan gizli ve açık ihlalleri görmesini engeller. Zihindeki değişiklikler, bedenin üstünde olan gerçek değişikliklere bağlı olarak meydana gelir. Burada yöntem yaşamın kendisine değil yaşamdaki en değerli şeye karşı yapılanlara maruz kalmaktır.

Fiziksel olarak, işkence veya tedavinin eksikliğinden kaynaklanan yara izleri, ciddi sorunlara neden olabilir. Birçok vaka, bireyler kas ve sinir spazmlarından ve epileptik nöbetlerden mustariptir.

Beyin yıkama ve diğer yöntemlerle esirlerin örgütlenme ve direnme kabiliyetlerini kırıldığı ve kendilerini esir alanlarla işbirliği yaptığı bilinmektedir.

4. Eski Savaş Esirlerinin Rehabilitasyonu Ve Yeniden Entegrasyonu

Esaretten kurtulduktan sonra, eski savaş esirleri normal hayata dönmek için bir süreçten geçmek zorundadır. Bu rehabilitasyon sürecinin fiziksel ve psikolojik iki ana unsuru vardır. Fiziksel iyileşme genellikle önceliklidir ve tıbbi tedavi, diyet iyileştirmeleri ve aktivite gibi müdahaleleri içerir. Tüm bunlar kişisel özerklik ve bağımsızlık için gerekli güven ve becerilerle desteklenmelidir. Başarılı bir rehabilitasyon aynı zamanda tıbbi tedavi, gıda, barınma ve istihdam gibi kaynakların sürekli mevcudiyetine de bağlıdır. Etkili bir rehabilitasyon programı için gereken altyapı önem taşımaktadır.

5. Savaş Esirleri Ve Aileleri İçin Destek Sistemleri

Cenevre Sözleşmesi savaş esirlerinin Uluslararası Kızılhaç delegeleri tarafından ziyaret edilme, mektup, yiyecek, giyecek ve okuma materyali alma hakkına sahip olduğunu belirtir. Bu yasal güvencelere ek olarak, çeşitli destek sistemleri savaş esirlerine gözaltında tutuldukları süre boyunca yardımcı olmaya hizmet eder. İlk olarak, birçok uluslararası insan hakları örgütü dünyanın dört bir

yanındaki cezaevlerinde bulunan kişiler için iletişim bilgileri sağlamaktadır. Bu sadece mahkumların uluslararası hukuk aktivistleriyle bağlantı kurmasını sağlamakla kalmaz, aynı zamanda aile ve arkadaşların sevdiklerinin sağlığını kontrol etmeleri için bir yol sağlar. İkinci olarak, birçok tesiste, kar amacı gütmeyen grupların ve hayır kurumlarının faaliyet yürütmek veya hizmet sağlamak için cezaevine girmesine izin verilmektedir. Son olarak, cezaevi içindeki destek sistemleri de mahkumların ihtiyaçları için hayati bir kaynak sağlayabilir. Böyle bir süreç savaş esirleri için moral artırıcı bir egzersiz olarak hizmet edebilir. Dolayısıyla, uluslararası hukuk tarafından dikte edilen etik standartların mahkumlara hem maddi hem de psikolojik destek sağlamaya hizmet ettiği açıktır. Ancak savaş esirlerinin refahı için sağlık hizmetlerinin karmaşık yapısını anlamanın önemi de göz ardı edilemez. Örneğin, farklı etik ilkeleri takip eden tıbbi ekipler savaş esirlerinin tedavisinde çatışmalar yaşayabilir, bu da potansiyel olarak tedavilerin değişmesine veya hastanın terapötik rejiminde aksamalara yol açabilir. Bu durum, özellikle duygusal bağların ve sağlık hizmeti sağlayıcısına bağlılığın özellikle önemli olduğu psikiyatrik bakım gibi durumlarda geçerlidir. Esir alan ülkelerin insan hakları ihlallerine yönelik uluslararası eleştirileri bertaraf etmek için bu tür konuları istismar edebileceği gerçeği göz önüne alındığında bu tür ikilemler daha da önem kazanmaktadır. Sonuç olarak, bakım vermenin etik ve psikolojik yönleri, savaş esirlerinin tedavisi ve refahından sorumlu olanlar için temel hususlardır.

Anahtar Kelimeler: *Savaş esirleri, etik, ruh sağlığı, psikoloji*

Ethical and Psychological Problems in Prisoners of War

Abstract

1. Ethical Considerations in the Treatment of Prisoners of War

Over the centuries, various principles have been established on the ethical boundaries of soldiers, especially prisoners of war. These principles should be universal and defined within moral boundaries. Today, these principles are defined by international laws and treaties, and in particular by the Geneva Conventions. Prisoners have the right to be treated in such a way that they can survive captivity. Among these rights, humane treatment is fundamental. According to the Geneva Convention, physical or mental ill-treatment directed against a person's dignity, personality, political or religious beliefs is prohibited. There are many psychological and moral stressors that can complicate the ethical treatment of prisoners of war. The longer the period of captivity, the more important these factors become. However, such ethical requirements are essential for a just and civil society. Moral violations lead to many negative emotions in both offenders and victims, such as anger, resentment and lack of trust. It is hoped that with the development of international laws and the construction of an ethical system and the discussion of these theories, the importance of ethical considerations will increase and will not remain only in guidelines.

2. The Psychological Impact of Captivity on Prisoners of War

Whether physical captivity causes psychological symptoms in prisoners of war has been the subject of much research in academic studies. Since the Second World War, researchers have made observations and conducted studies on how soldiers adapt to the harsh conditions they experience during their time as prisoners of war and what their coping mechanisms are. While these studies have been considered as rare opportunities, they have resulted in different findings depending on the objectives of the researchers. However, there is an urgent need to understand the reality and create treatment and support plans for POWs.

3. Effects of Torture: Psychological and Physical Consequences

Resilience, resistance and persecution through impulses go hand in hand with brainwashing and all other forms of psychological stress. Control of one's perception prevents one from seeing hidden and overt violations against oneself. Changes in the mind occur in relation to real changes in the body. The method here is not to be exposed to life itself, but to what is done against the most precious thing in life.

Physically, scars from torture or lack of treatment can cause serious problems. In many cases, individuals suffer from muscle and nerve spasms and epileptic seizures.

Brainwashing and other methods have been known to break captives' ability to organize and resist and to cooperate with their captors.

4. Rehabilitation and Reintegration of Former Prisoners of War

After liberation from captivity, former prisoners of war have to go through a process to return to normal life. This rehabilitation process has two main components: physical and psychological. Physical recovery is usually a priority and includes interventions such as medical treatment, dietary improvements and activity. All this must be supported by the confidence and skills necessary for personal autonomy and independence. Successful rehabilitation also depends on the continued availability of resources such as medical treatment, food, housing and employment. The infrastructure required for an effective rehabilitation program is critical.

5. Support Systems for Prisoners of War and their Families

The Geneva Convention states that POWs have the right to be visited by delegates of the International Red Cross and to receive letters, food, clothing and reading material. In addition to these legal guarantees, various support systems serve to assist POWs during their detention. First, many international human rights organizations provide contact information for people in prisons around the world. This not only enables prisoners to connect with international legal activists, but also provides a way for family and friends to check on the well-being of their loved ones. Secondly, in many facilities, non-profit groups and charities are allowed to enter the prison to carry out activities or provide services. Finally, support systems within the prison can also provide a vital resource for prisoners' needs. Such a

process can serve as a morale-boosting exercise for prisoners of war. It is therefore clear that the ethical standards dictated by international law serve to provide both material and psychological support to prisoners. However, the importance of understanding the complex nature of health care for the welfare of POWs cannot be overstated. For example, medical teams following different ethical principles may experience conflicts in the treatment of POWs, potentially leading to altered treatments or disruptions in the patient's therapeutic regimen. This is particularly true in situations such as psychiatric care, where emotional bonds and loyalty to the health care provider are particularly important. Such dilemmas are all the more important given the fact that captor countries may exploit such issues to deflect international criticism of human rights abuses. In conclusion, the ethical and psychological aspects of caregiving are fundamental considerations for those responsible for the treatment and welfare of POWs.

Keywords: *POWs, ethics, mental health, psychology*

Tıbbi Etik Bakış Açısıyla İkinci Dünya Savaşında Yapılan İnsan Deneyleri

Tbp.Ütğm Zhala MAMMADOVA, Azerbaycan Hava Kuvvetleri Komutanlığı
Doç. Dr. Mehmet ÇETİN, Sağlık Bilimleri Üniversitesi
J.Tbp.Yb.Demir Faruk DAĞ, Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Öz

On dokuzuncu yüzyılın sonlarında ve yirminci yüzyılın başlarında ortaya çıkan "ırksal hijyen" günümüzde sözde bilim olarak görülse de, yirminci yüzyılın ilk on yıllarında en ileri bilim olarak görülüyordu. Başta Amerika Birleşik Devletleri, İngiltere ve Almanya olmak üzere sanayileşmiş dünyanın büyük bölümünde bunu destekleyen toplulukları ortaya çıkmıştır. İki savaş arası dönemde bu ırksal hijyen, Nazi zorunlu kısırlaştırma politikasının temelini oluşturmuş ve gizli "ötenazi" (T4) programında kurumsallaşmış engellilerin öldürülmesine destek olmuştur.

Çok sayıda Alman doktorun toplama kamplarındaki mahkumlar üzerinde suç teşkil eden tıbbi deneylere katılması, tıp etiğinin ayaklar altına alındığının acımasız örnekleriydi. Deneyler, ordunun ihtiyaçlarını karşılamak (bazıları askerlerin sağlık durumunu iyileştirmeyi amaçlıyordu) veya savaş sonrası planları (nüfus politikası dahil) ya da ırksal ideolojinin temellerini güçlendirmek ("İskandinav ırkının" üstünlüğüne ilişkin görüşleri ilerletmek dahil) için en üst düzeylerde planlandı. En üst düzeylerde planlanan deneylerin yanı sıra, birçok Nazi doktoru Alman ilaç şirketleri veya tıp enstitüleri adına mahkumlar üzerinde deneyler yapmıştır, diğerleri ise bunu kişisel çıkarları için ya da akademik kariyerlerini ilerletmek için kullanmışlardır.

Aynı dönemde Japonlar Mançurya'nın işgalinden sonra İkinci Çin-Japon Savaşı sırasında Japon İmparatorluk Ordusu'nun gizli bir biyolojik ve kimyasal savaş araştırma ve geliştirme birimlerinden olan 731'nci birimini kurdular. Birimin burada kurulmasının en büyük avantajlarından biri de denek olarak kullanmak üzere istedikleri kadar Çinli bireye erişim imkânı sağlamasıydı. İnsan deneylerini yürütmek için Japon bilim adamları Çinli, Mançuryalı ve Rus savaş esirlerini araştırma deneği olarak kullanıldılar.

Naziler tarafından kasıtlı olarak başlatılan beş "program"

- Devletin "sağlığına" bireylerin sağlığından daha fazla öncelik verilmesi ve " yaşamaya layık olmayan" kişileri insanlıktan çıkarmak,
- Engelli Alman vatandaşlarının (Yahudiler dahil) istem dışı kısırlaştırılması,
- Engelliler ve akıl hastaları da dahil olmak üzere tıbbi olarak "yaşamaya değmez" görülen (çoğunlukla) Alman ve Avusturyalılara "ötenazi" uygulanması
- Karışık ırktan Afro-Alman çocuklardan Auschwitz'deki Yahudilere kadar çok sayıda kişi üzerinde bu dönem boyunca korkunç deneylerin yapılması
- Avrupa Yahudilerini ve diğer "istenmeyenleri" yok etmeyi amaçlayan tıbbileştirilmiş soykırım

Başında "Ölüm meleği" Josef Mengele gibi doktorların olduğu Nazi insan deneyleri arasında insanların tatlı su içmeden ne kadar yaşayabilecekleri, hipotermi, koruyucu giysiler, organ ve kemik nakli, göz renginin değiştirilmesi, aşıları test etmek için enfeksiyon hastalıkların zorla bulaştırılması, genetik hastalıkların araştırılması için ikiz deneyleri vb. bulunmaktadır.

Japonlar ise insanları numaralandırarak üzerinde farklı testler gerçekleştirmiştir. Onların yaptıkları deneylerin arasında donmanın etkileri, yüksek irtifa, farklı bulaşıcı hastalıkların zorla enjekte edilip semptomların incelenmesi, mahkumların yanında şarapnel veya bakteri dolu bombalar patlatılarak ne kadar süre dayanabileceklerinin gözlemlenmesi ve yeni biyolojik silahların oluşturulması, "öğretim" amaçlı insanların anestezisiz kesilmesi ve organların incelenmesi, ampütasyonu ve nakledilmesi gibi deneyler yer almaktadır

Kurbanlar arasında sadece kaçırılan erkekler, kadınlar (hamile kadınlar dahil) ve çocuklar değil, aynı zamanda yerleşke içindeki personel tarafından gerçekleştirilen sistematik tecavüzden doğan bebekler de vardı. Ayrıca Birim 731'de, Çin şehir ve kasabaları, su kaynakları ve tarlaları da dahil olmak üzere Çin'in Japon kuvvetleri tarafından işgal edilmemiş bölgelerinde kullanılan biyolojik silahlar üretilmiştir.

Nazi dönemi, tıp için ortaya çıkmaya devam eden etik bir ikilem yaratmıştır. Hekimlerin insanlığa karşı şifa ya da bilim adına işlenen suçlar nedeniyle yargılanması ve idam edilmesi 1945 senesinde Nürnberg'deki savaş suçları mahkemeleri ile başlamıştır.

Bu deneylerden alınan verilerin kullanılması, etik açıdan şüpheli materyallerin yayınlanmasına kapı açan etik bir uzlaşma olarak değerlendirilebilir. Bu araştırmalara değer vererek, onların sefaletinden elde edilen verileri kabul ederek Himmler'in deneklerin hayatlarının "yararsız" olduğu felsefesini desteklemiş, ölümden sonra, "yararsız" olan yaşamdan fayda elde etmiş oluruz. Dolayısıyla bilim, bilgiye insan hayatının kendisinden daha fazla değer vermekle suçlanabilir.

Nürnberg'deki savaş suçları mahkemesi tarafından verilen karar, İkinci Dünya Savaşı sonrası insan hakları dönemi için yeni bir etik tıbbi davranış standardı oluşturmuştur. Bu belge, diğer gerekliliklerin yanı sıra, insan deneğinin ***gönüllü olarak bilgilendirilmiş onamının*** alınması gerekliliğini ortaya koymaktadır. Gönüllü bilgilendirilmiş rıza ilkesi, bireyin kendi bedenini kontrol etme hakkını korumaktadır.

İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde ve kuruluşunun hemen ardından Dünya Tabipler Birliği (1947), genel olarak tüm dünyada tıp etiğinin durumu konusunda endişelerini dile getirmiş ve dünya hekimleri için etik kılavuzlar oluşturma sorumluluğunu üstlenmiştir.

Sonraki senelerde yapılan Genel Kurul toplantılarında

- Cenevre Bildirgesi (1948)
- Helsinki Bildirgesi (1962)
- Tokyo Bildirgesi (1975)

gibi insan deneyleri ve tıbbi prosedürler sırasında uyulması gereken etik kurallarla ilgili bildirgeler benimsenmiştir. Savaştan sonra yapılan bütün etkinliklerin amacı yaşananlardan ders çıkarmak, aynı durumların tekrarlanmaması ve hekimlik mesleği gibi kutsal bir mesleğin kötü maksatlar için kullanılmaması yönündedir.

Anahtar Kelimeler: *Ikinci dünya savaşı, tıbbi etik, Nürnberg mahkemeleri, etik ikilemler, Dünya Tabipler Birliği*

Human Experiments in the Second World War through the Perspective of Medical Ethics

Abstract

Despite "racial hygiene" emerging in the late nineteenth and early twentieth centuries, is now considered as a pseudoscience, in the first decades of the twentieth century it was considered cutting-edge science. In much of the industrialized world, especially in the United States, Britain and Germany, communities of its supporters came out. In the interwar period, this racial hygiene formed the basis of the Nazi policy of forced sterilization and supported the killing of institutionalized disabled people in the secret "euthanasia" (T4) program.

The participation of large numbers of German doctors in criminal medical experiments on prisoners in concentration camps were brutal examples of the trampling of medical ethics. Experiments were planned at the highest levels to meet the needs of the military (some aimed at improving the health of soldiers) or post-war plans (including population policy) or to strengthen the foundations of racial ideology (including advancing views of the superiority of the "Nordic race"). In addition to experiments planned at the highest levels, many Nazi doctors experimented on prisoners on behalf of German pharmaceutical companies or medical institutes, while others used it for personal gain or to advance their academic careers.

Around the same period, after the Japanese occupation of Manchuria and during the Second Sino-Japanese War, the Japanese established the Unit 731, a secret biological and chemical warfare research and development unit of the Japanese Imperial Army. One of the great advantages of setting up the unit here was that it gave them access to as many Chinese individuals as they wanted to use as test subjects. To conduct human experiments, Japanese scientists used Chinese, Manchurian and Russian prisoners of war as research subjects.

Five "programs" that deliberately initiated by the Nazis :

- Prioritizing the "health" of the state over the health of individuals and dehumanizing those who are "unworthy to live",
- Involuntary sterilization of disabled German citizens (including Jews),
- "Euthanasia" of (mostly) Germans and Austrians deemed medically "not worth living", including the disabled and mentally ill
- The horrific experiments carried out during this period on people ranging from mixed-race Afro-German children to Jews at Auschwitz
- Medicalized genocide aimed at exterminating European Jews and other "undesirables"

Experiments that led by doctors like Josef Mengele, the "Angel of Death", such as how long people could live without drinking fresh water, hypothermia, protective clothing, organ and bone transplants, changing eye color, forced transmission of infectious diseases to test vaccines, twin experiments to investigate genetic diseases etc. were included Nazi human experiments.

The Japanese, on the other hand, numbered people and conducted different tests on them. Their experiments include the effects of frostbite, high altitude, forcibly injecting different infectious diseases and studying the symptoms, detonating bombs filled with shrapnel or bacteria near prisoners to see how long they can survive and create new biological weapons, cutting people without anesthesia for "teaching" purposes and studying, amputating and transplanting organs, etc.

Not only abducted men, women (including pregnant women) and children, but also babies born from systematic rape by personnel inside the compound were included to victims. In addition, Unit 731 produced biological weapons that were used in areas of China not occupied by Japanese forces, including Chinese cities and towns, water sources and fields.

The Nazi era created an ethical dilemma for medicine that continues to emerge. The trial and execution of physicians for crimes against humanity in the name of healing or science began in 1945 with the Nuremberg trials.

The use of data from these experiments can be seen as an ethical compromise that opened the door to the publication of ethically questionable material. By valuing these investigations, by accepting the data derived from their misery, we support Himmler's philosophy that the lives of the subjects were "useless", and after death, we derive benefit from a "useless" life. Science can therefore be accused of valuing knowledge more than human life itself.

The verdict of the Nuremberg trials established a new standard of ethical medical behavior for

the post-World War II human rights era. This document establishes, among other requirements, the need to obtain the voluntary informed consent of the human subject. The principle of voluntary informed consent is based on the individual's right to control his or her own body.

In the post-World War II period and soon after its establishment, the World Medical Association (1947) expressed concern about the state of medical ethics worldwide and assumed the responsibility of establishing ethical guidelines for the world's physicians.

In the General Assembly meetings held in the following years :

- Geneva Declaration (1948)
- Declaration of Helsinki (1962)
- Declarations such as the Tokyo Declaration (1975)

on ethical rules to be followed during human experimentation and medical procedures were adopted. The aim of all post-war activities was to learn lessons from what had happened, to avoid repeating the same situations, and to ensure that a sacred profession such as medicine will not be used for nefarious purposes.

Keywords: *World War II, medical ethics, Nuremberg trials, ethical dilemmas, World Medical Association*

Silahlı Çatışmalarda Mahkûm Kategorileri ve Hakları

Tbp. Bnb. Hamdija Mujaric, Join Staff Armed Forces of Bosnia and Herzegovina,Sarajevo

Doç. Dr. Mehmet Çetin, Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Dr. Ali Furkan Cinbek, Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanlığı

Öz

Savaş etiği, savaşın yürütülmesinin askeri bir gereklilikle sınırlı olması gerektiğini savunmaktadır. Savaş etiği kavramı, savaşın yürütülmesinde kullanılan güç ve şiddetin, hedeflenen askeri amaçlara orantılı olması gerektiğini belirtmektedir. Teknolojinin hızlı gelişimi, savaş etiğine yeni sorunlar ve zorluklar getirmiştir. Özellikle insansız hava araçları ve otonom silahlar gibi teknolojiler, savaşın nasıl yürütüldüğü konusunda yeni sorular ortaya koymuştur. Savaş etiği, bu teknolojilerin kullanımının sivillere ve insan onuruna olan etkilerini de değerlendirmektedir. Bu doğrultuda savaş etiği, savaşın insanlık için yıkıcı sonuçlarına rağmen, çatışmaların nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda önemli bir rehberlik sunmaktadır. Savaşlar, tarihsel olarak meydana gelen çeşitli insan hakları ihlallerini içerir ve bu ihlaller sadece bireylerin değil aynı zamanda tüm toplumların vicdanını yaralamaktadır.

Cenevre sözleşmeleri ya da Cenevre konvansiyonları, İsviçre'nin Cenevre şehrinde yapılmış dört muahededir. Uluslararası hukukta insan hakları üzerine yapılmış önemli sözleşmelerdendir ve birçok yerde standartları belirler. 1859 yılında Solferino Savaşı'nda yaşanan vahşete şahit olarak etkilenen Jean Henry Dunant'ın çabaları sonucunda oluşmuştur. Cenevre Sözleşmesi, savaş sırasında yaralıların ve savaş esirlerinin korunmasını hedeflerken bu sözleşme, daha sonrasında 1907 ve 1949 Cenevre Sözleşmeleri ile güncellenerek genişletilmiştir

Sözleşmeler ve konuları şu şekildedir:

- Birinci Cenevre Sözleşmesi harp hâlindeki silahlı kuvvetlerin hasta ve yaralılarının vaziyetlerinin ıslahına ilişkin sözleşme.
- İkinci Cenevre Sözleşmesi silahlı kuvvetlerin denizdeki hasta, yaralı ve kazazedelerinin vaziyetlerinin ıslahına ilişkin sözleşme.
- Üçüncü Cenevre Sözleşmesi harp esirlerine yapılacak muameleye ilişkin sözleşme.
- Dördüncü Cenevre Sözleşmesi harp zamanında sivillerin korunmasına ilişkin sözleşme,

MAHKUM KATEGORİLERİ

Cenevre Sözleşmesinde mahkumlar 4 kategoride listelenmiştir.

1.Düşman Savaş Esirleri (EPW):Bunlar devletin emirleri altında mücadele ederken bir muhalif silahlı kuvvetler tarafından ele geçirilmiştir.

2.Gözaltındaki Siviller(CI):Bunlar, silahlı çatışma esnasında spesifik bir alanda kapalı kalmış olabilirler. Güvenlik koruma vs nedenlerle veya komisyona karşı bir suçtan dolayı gözaltına alınmış olabilirler.

3.Alıkonulan Personel (RP) :Yakalanan personel sağlıkçı, din görevlisi, Kızılhaç gibi yardım kuruluşlarında görevli ise bu şekilde adlandırılır. Onların en kısa sürede hizmet için çalışmalarına izin verilir.

4.Diğer Tutuklular (OD): EPW, CI, RP sınıfına sokulmayan diğer tutukluları içerir.

Düşman savaş esirlerlerinin sorgulanmasına doktorların katılımı, en azından bu katılımın işkence olarak sınıflandırılabildiği durumlarda, Cenevre Sözleşmelerinin 12. Maddesi tarafından açıkça yasaklanmıştır: " Onlar... işkenceye veya biyolojik deneylere maruz bırakılmayacaktır.... " Tüm yaralı EPW'ler muharip olmayan kişiler olarak kabul edilir ve bu nedenle bu statü altında genel olarak koruma sağlanır.Cenevre Sözleşmeleri (Madde 129'da) imzacı tarafların, savaş esirlerine işkence gibi ağır ihlaller gerçekleştiren kişileri araştırmasını ve kovuşturmasını gerektirmektedir.Bu tür eylemleri durdurmaya çalışmayan hekim, bu Madde uyarınca suçlu olacak ve kendisi de kovuşturulabilecektir.

ALIKONULAN PERSONELE YAPILACAK İŞLEMLER

Kabaca 5 başlık altında incelenebilir Hepside İngilizce ‘’s ‘’harfi ile başladığından prensip 5 “S” olarak tanımlanır.

1.Arama (Search): Hızlıca silah, mühimmat, teçhizat ve istihbarat değeri olan belgeler

aranır.

2.Ayırma (Segregate) :Subaylar, Subay Olmayanlar, Siviller ve Tanımlanamayan Statüdekiler olmak üzere gruplara ayrılırlar.

3.Sessizlik (Silence): Tutuklu personelin işaretle yada sözlü olarak iletişime geçmesi kesinlikle yasaklanmıştır.

4.Koruma (Safeguard): Gözaltına alınanların başının belaya girmemesi için yakalananları korumak gereklidir.

5.Hız (Speed): Yaralı/hasta tutuklu tıbbi bakım sonrasında ihtiyaç halinde tahliyeye yetiştirilmeye çalışılır. Bu tahliyenin belirlenmesinde giyilen üniformanın veya alınan görevlerin yeri yoktur, ıbbi öncelikler esastır.

Tutukluların değerlendirilmesi ve bakımı

Tutuklunun genel sağlık, beslenme ve hijyen durumu ortaya konacaktır.

- Başhekim tarafından önerilen aşıları yapılacaktır.
- Acil ihtiyaçları ele alınacaktır.
- Her gün vizite olacak ve ayda bir tüm tutuklular kontrolden geçirilecektir.
- Tutukevinde uygun bakım şartları sağlanamazsa tutuklu başka bir birime sevk edilecektir.
- Tıbbi kayıtlarda kesinti olmayacaktır.
- Kadın sağlık ekibi, kadın tutukluların muayene ve tedavisiyle ilgilenecektir.
- Kültürel değerleri dikkate almak zorunludur.

Savaş hukukuna göre; siviller ile askerler ve askeri hedefler arasında kesin bir ayrım yapılmalı ve sivil alan, herhangi bir silahlı çatışma sırasında korunmalıdır. Askeri harekatların zararları, beklenen askeri yarar ile orantılı olmalıdır. Aşırı güç kullanımı ve sivil kayıplarının gereksiz yere artırılması engellenmeli, esirler, tutsaklar ve siviller, insan onuruna saygı gösterilerek muamele görmelidir. İşkence, kötü muamele ve keyfi infazlar yasaklanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: *Cenevre Sözleşmeleri, Silahlı Çatışma, Düşman Savaş Esirleri, Gözaltındaki Siviller, Alıkonulan Personel.*

Categories of Prisoners and Their Rights in Armed Conflict

Abstract

The ethics of war argues that the conduct of war should be limited to military necessity. The concept of the ethics of war states that the use of force and violence in the conduct of war should be proportionate to the military objectives pursued. Parties should therefore avoid the use of unnecessary violence in order to minimize civilian casualties.

Military actions should be directed solely at military objectives and the deliberate targeting of civilians or civilian infrastructure should not be permitted. The ethical aspect of war also emphasizes that war requires serious thought and planning before it begins. War is a very serious and deadly phenomenon in terms of its consequences. Therefore, warring parties should assess the consequences before initiating conflict and seek dialogue, mediation or peaceful resolution. The rapid development of technology has brought new problems and challenges to the ethics of war. In particular, technologies such as drones and autonomous weapons have raised new questions about how war is conducted. The ethics of war also assesses the effects of the use of these technologies on civilians and human dignity. Accordingly, the ethics of war offers important guidance on how conflicts should be conducted despite the devastating consequences of war for humanity. Wars historically involve a variety of human rights violations, and these violations are not simply.

The Geneva Conventions or Geneva Conventions are four treaties concluded in Geneva, Switzerland. They are one of the most important conventions on human rights in international law and set standards in many places. They were created in 1859 as a result of the efforts of Jean Henry Dunant, who was moved by witnessing the atrocities of the Battle of Solferino. While the Geneva Convention aimed to protect the wounded and prisoners of war during war, it was later updated and expanded with the 1907 and 1949 Geneva Conventions

The conventions and their subjects are as follows:

- First Geneva Convention on the improvement of the condition of the sick and wounded of armed forces in a state of war.
- Second Geneva Convention on the amelioration of the condition of the sick, wounded and shipwrecked members of the armed forces at sea.
- Third Geneva Convention on the treatment of prisoners of war.
- Fourth Geneva Convention Convention on the protection of civilians in time of war.

CATEGORIES OF PRISONERS

The Geneva Convention lists prisoners in 4 categories.

1.Enemy Prisoners of War (EPW):These have been captured by an opposing armed force while fighting under the orders of the state.

2.Civilians in Custody (CI):These may have been confined in a specific area during the armed conflict. They may have been detained for security protection, etc., or for an offense against the commission.

3. Detained Personnel (RP):This is the name given to detained personnel if they are medics, religious workers, members of aid organizations such as the Red Cross. They are allowed to work for the service as soon as possible.

4.Other Detainees (OD): Includes other detainees not classified as EPW, CI, RP.

The participation of doctors in the interrogation of enemy prisoners of war is expressly prohibited by Article 12 of the Geneva Conventions, at least where such participation could be classified as torture: " They... shall not be subjected to torture or biological experiments.... " All wounded EPWs are considered non-combatants and are therefore generally afforded protection under this status.

The Geneva Conventions (in Article 129) require signatories to investigate and prosecute those who commit gross violations, such as torture of prisoners of war.A physician who fails to try to stop such acts would be guilty under this Article and could himself or herself be prosecuted.The answer to the question about the involvement of physicians in the interrogation (and even torture) of EPWs is that it goes against every principle of medical practice.However, there are many factors at war that make this easy answer less satisfactory. The physician may not be able to separate fear, anger and

hatred of the enemy who may have killed or wounded friends or colleagues, and this may influence his or her judgment.

It is important that all physicians have considered such possibilities and have some basis for decision-making in advance.

DETAINED/ARRESTED PERSONNEL ACTIONS TO BE TAKEN

Since they all start with the letter "s" in English, the principle is defined as 5 "S".

1.Search (Search): Weapons, ammunition, equipment and documents of intelligence value are quickly searched.

2.Segregate:Officers, Non-Officers, Civilians and those with Unidentified Status are divided into groups.

3. Silence: Detainees are strictly forbidden to communicate verbally or by signaling.

4.Safeguard: It is necessary to protect the detainees so that they do not get into trouble.

5.Speed:The injured/ill detainee is tried to be evacuated if necessary after medical care. In determining this evacuation, the uniform worn or the duties performed have no place, medical priorities are essential.

Assessment and care of detainees

The general health, nutrition and hygiene status of the detainee will be revealed.

- Vaccinations recommended by the Chief Physician will be administered.
- Urgent needs will be addressed.
- There will be daily rounds and all detainees will be checked once a month.
- If the detainee cannot receive appropriate care in the detention center, the detainee will be transferred to another unit.
- There will be no interruption in medical records.
- As far as possible, the female medical team will take care of the examination and treatment of female detainees.
- Cultural values must be taken into account

While the law of war specifies that military operations should only be directed against military targets, civilians, civilian infrastructure and other unprotected objects are not directly targeted under the law of war. Under the law of war, there must be a clear distinction between civilians and soldiers and military objectives, and civilian space must be protected during any armed conflict. The harms of military action must be proportionate to the expected military benefit. The excessive use of force and unnecessary escalation of civilian casualties must be prevented, and prisoners, captives and civilians must be treated with respect for human dignity. Torture, ill-treatment and arbitrary executions must be prohibited. The law of war is of great importance in contemporary international relations. At a time of escalating armed conflict, the law of war plays a critical role in protecting civilian populations and ensuring humane conditions. Institutions such as the International Criminal Court should be activated to prosecute those responsible for war crimes and human rights violations. Moreover, the rules of the law of war are crucial for the safe delivery of humanitarian aid in conflict zones.

Keywords: *Geneva Convention, Armed Conflict , Enemy Prisoners Of War (Epw), Civilians İn Custody (CI), Detained Personnel (RP)*

Harekât Alanında Tıbbi Tedavide Karşılaşılan Etik İkilemler

Dr. Ali Furkan CİNBEK, Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanliği
Doç. Dr. Mehmet ÇETİN, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Askeri Sağlık Hizmetleri Anabilimdalı
Tbp.Ütğm. Zhala MAMMADOVA, Azerbaycan Hava Kuvvetleri Komutanlığı

Öz

Bu çalışmada; harekât alanında yaralanan askeri personelin tedavisi yapılırken aydınlatılmış onamın alınmasındaki zorluklar ve yaşanan etik ikilem incelenecektir.

Aydınlatılmış onam, bir hastanın ya da bireyin dışarıdan herhangi bir zorlama olmaksızın kendi özgür seçimine dayanarak belirli bir müdahalenin kendisine yapılmasını kabul veya reddetmesidir. Hekim mesleğini icra ederken her ne kadar tedavi özgürlüğüne sahip olsa da kişinin kendi geleceğini belirleme hakkı, vazgeçilemez kişilik haklarından olduğu için hekim her tıbbi müdahaleden önce hastanın rızasını almak zorundadır.

Ancak savaş alanında, gerçek anlamda aydınlatılmış bir onamın alınması her zaman mümkün değildir. Savaşta, sınırlı malzeme, sınırlı personel, sınırlı tahliye varlıkları ve düşman eylemi olasılığı, ikincil kazançlar gibi hasta ve hekimin karar vermesini zorlayan etkenler vardır. Bu şartlar altında hekim de aydınlatılmış onam idealini yerine getiremeyecektir.

Muhtemelen yaralı personel kendi hakkında sağlıklı karar verecek bir bilinç durumunda veya ruhsal iyilik halinde olmayabilir. Yaralı asker bütün imkanların kendisi için seferber edilmesini isteyebilir, ancak hareket alanında sınırlı tahliye imkanları vardır, çatışma riski devam etmektedir ve bu tahliye birlikteki daha fazla personeli riske atabilir. Aksine yaralı asker acısı fazla olduğu için veya uzvu koptuğu ve sakat olarak yaşamak istemediği için bir an önce ölmeyi isteyerek tedaviyi reddedebilir. Bu gibi durumlarda hasta yakınından onam alma işlemi de mümkün değildir. Bu sebeple yaralı ve tüm birlik açısından en sağlıklı karar verecek kişi askeri hekimdir.

Ayrıca, askerin tehlikeli ortamdan uzaklaştırılma şansını artırabileceği izlenimine dayanarak uygun bakımı talep etmemesi veya uygun olmayan bakımı seçmesi de mümkündür. Böyle bir durumda, özellikle de talep edilen tedavi, askerin *veya birliğin* muharebe etkinliğini sınırlayacaksa, daha fazla paternalizm için gerekçe olabilir.

Bir askeri, potansiyel olarak kendi isteği dışında tedavi etme kararı, tüm askeri hekimleri ilgilendiren bir karardır. Yine de ümit edilecek en iyi şey yaralılara bir nebze de olsa aydınlatılmış onam sunulmasıdır, ancak bu sivil sektörde ya da barış zamanında orduda beklenenden çok daha az olacaktır.

Yapılan harekatlar kısıtlı imkân ve personelle riskli bölgelerde yapılmaktadır. Bu sebeple askeri hekimden gerekmedikçe tahliye talep etmemesi ve savaşan insan gücünü maksimum da tutmaya çalışması komutanlar tarafından istenebilir.

Hafif yaralı olan bir asker Sivil ortamda tedavisi düzenlenip, istirahate ayrılabilecekken, harekât alanında hafif yaralı olanın ayrılması, zaten kısıtlı personelle görev yapan birliğin iş yükünü artıracak, hele gereksiz tahliye talep edilmesi, daha fazla personelin bu işle ilgilenmesine ve savaşan insan gücü sayısında azalmaya yol açacaktır. Burada hayati tehlikesi bulunan yaralılar istisna olarak acil tahliye edilmelidir.

Bir insana zorla muamele etmek, bir kişi olarak onuruna saygı göstermeye aykırıdır. Göreve başlayan her hekim meslek yemini ederken hasta olarak kişilerin, başkalarının amaçları için araç olarak kullanılmayacağını da belirtir. Aslında tedaviyi zorunlu kılmak için kullanılan argümanların çoğu, hastanın riski ya da masrafı pahasına başkalarının amaçlarını ön planda tutmak üzerinedir.

Türk Medeni Kanunu'nun 24/2. maddesinde; "Kişilik hakkı zedelenen kimsenin rızası, daha üstün nitelikte özel veya kamusal yarar ya da kanunun verdiği yetkinin kullanılması sebeplerinden biriyle haklı kılınmadıkça, kişilik haklarına yapılan her saldırı hukuka aykırıdır" ifadesi özel nitelikte kamusal yararı vurgulamasına rağmen savaş alanında aydınlatılmış onam alınmasına gerek olmadığına veya kişinin vücut bütünlüğü üzerinde, kamu menfaati âmili ileri sürülerek limitsiz bir tasarruf yetkisi bulunduğuna dair bir mevzuat hükmü de yoktur.

Askeri bir hekimin kendisine başvuran herhangi bir hastayı zorla tedavi etme yetkisine sahip olduğu yaygın olarak kabul edilirse de bu durum askerlerin zaten içinde bulunduğu zorlayıcı ortamı daha da zorlaştıracak ve hastanın algısı, zaten herhangi bir seçeneği olmadığı yönünde olacaktır. Bu durum açıkça hekim-hasta ilişkisinin bozulmasına sebep olacak ve kişilik haklarının keyfi olarak ihlal

edilmesinin, takdir yetkisinin suistimal edilmesinin önünü açacaktır.

Diğer taraftan, savaş halinde askerden, sivil sektörde beklenilen şekilde aydınlatılmış onam istenmesi ve bu konuda askerin kayıtsız şartsız rızasının aranmasının şart kılınması ise, kamu hilafına sonuçlar doğurabileceğinden risk barındırmaktadır. Çalışmamızın konusu olan bu ikilem, birey ve kamu hukukunun bir hekim bünyesinde çatıştığı enteresan bir dilemmadır.

Anahtar Kelimeler: *Tıbbi etik, aydınlatılmış onam, harekat alanında tıbbi tedavi*

The ethical dilemmas encountered in medical treatment within the operational area

Abstract

In this study, the difficulties in obtaining informed consent and the ethical dilemmas encountered during the treatment of military personnel injured in the operational zone will be examined.

Informed consent is the acceptance or refusal of a specific intervention by an individual, without any external coercion, based on their own free choice. While a physician has the freedom to practice the medical profession, the individual's right to determine their own future is an inalienable right. Therefore, the physician is obligated to obtain the patient's consent before any medical intervention takes place.

However, in the battlefield, obtaining truly informed consent is not always possible. In wartime, there are factors such as limited resources, personnel, evacuation capabilities, and the possibility of enemy action, as well as secondary gains, which make decision-making challenging for both patients and healthcare providers. Under these conditions, healthcare providers may not be able to fulfill the ideal of informed consent.

The injured personnel are likely not in a conscious or mental state conducive to making sound decisions about their own well-being. The injured soldier may desire all available resources to be mobilized for their benefit, however, there are limited evacuation options in the operational zone, with the ongoing risk of conflict, which could further endanger additional personnel accompanying the evacuation. Conversely, the injured soldier may refuse treatment, desiring a swift death due to intense pain or the loss of a limb, preferring not to live disabled. In such cases, obtaining consent from a next of kin is also not feasible. Therefore, the military physician becomes the individual best suited to make the healthiest decision for the injured individual and the entire unit.

Additionally, it is also possible for the soldier to refuse appropriate care or choose inappropriate care based on the impression that it may increase their chances of being removed from the dangerous environment. In such a scenario, especially if the requested treatment would limit the combat effectiveness of the soldier or the unit, there may be further justification for paternalism.

The decision to potentially treat a military personnel against their own wishes is a decision that concerns all military physicians. Nevertheless, the best hope is to provide injured individuals with informed consent to the extent possible. However, this may be considerably less achievable in the civilian sector or during peacetime in the military than what is expected.

Operations are conducted in risky areas with limited resources and personnel. Therefore, commanders may instruct military physicians not to request evacuation unless absolutely necessary and to try to maximize the fighting manpower.

While a lightly injured soldier in a civilian setting could receive treatment and be granted rest, separating a lightly injured individual in the operational zone could increase the workload of a unit already operating with limited personnel. Moreover, unnecessary evacuation requests could divert more personnel to deal with this issue and result in a decrease in the number of fighting forces. Exceptionally, those with life-threatening injuries should be urgently evacuated.

Forcing treatment upon an individual is contrary to respecting their dignity as a person. Every physician, when taking their professional oath, affirms that individuals as patients will not be used as a means to the ends of others. In fact, most arguments used to justify compulsory treatment prioritize the goals of others at the expense of the patient's risk or cost.

Although Article 24/2 of the Turkish Civil Code emphasizes the special public interest, there is no legislative provision stating that there is no need to obtain informed consent in the battlefield or that there is an unlimited authority to dispose of one's bodily integrity on the grounds of public interest, although the statement "Unless the consent of the person whose right of personality is harmed is justified by a superior private or public interest or by the exercise of the authority granted by law, every attack on personal rights is unlawful" emphasizes the public interest of a private nature.

If it were widely accepted that a military physician has the authority to forcibly treat any patient who approaches them, this would further exacerbate the coercive environment in which soldiers already find themselves, and the perception of the patient would be that they have no choice in the matter. This situation would clearly lead to a breakdown in the physician-patient relationship and

would pave the way for arbitrary violations of personal rights and the abuse of discretion.

On the other hand, in times of war, requiring informed consent from soldiers as expected in the civilian sector and making it a condition to unconditionally seek the soldier's consent can carry risks as it may lead to adverse consequences for public interest. The dilemma we are exploring, which involves the conflict between individual and public law within the context of a physician, is an intriguing dilemma.

Keywords: *Medical ethics, informed consent, medical treatment in the field of operation*

Demokrasi ve Güvenlik İlişkisi Üzerine (Varyans Analizinin İşaret Ettiği Sonuçlar)

Doç. Dr. Mahir TERZİ, Kültür ve Turizm Bakanlığı

Öz

Bu bildiri, demokrasi ve güvenlik (safety) parametreleri arasında bir ilişki olup olmadığını, demokrasi ülke kategorileri üzerinden ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu amaçla dört alt grubun ortalamaları karşılaştırılmaktadır. Bu dört alt grup; tam demokrasi, kusurlu demokrasi, hibrit rejim ve otoriter rejim alt gruplarıdır.

Bu çalışmada demokrasi endeksi ve güvenlik (safety) endeksi olmak üzere iki temel endeks kullanılmaktadır. Demokrasi endeksinde ülke puanları 0 ile 10 arasındadır. Puanlar, beş kategori üzerinden hesaplanmaktadır. Bunlar, seçim süreci ve çoğulculuk, sivil özgürlükler, hükümetin işleyişi, politik katılım ve politik kültürdür. Demokrasi endeksine göre ülkeler dört kategoriye ayrılmaktadır. Demokrasi endeksi puanı toplamda 8,01 ile 10 arasında olanlar tam demokrasi, 6,01 ile 8,00 arasında olanlar kusurlu demokrasi, 4,01 ile 6,0 arasında hibrit rejim, 4'ün altında olanlar ise otoriter rejim puanına sahip ülkelerdir. Bu endeks, Economic Intelligence Unit tarafından geliştirilmiştir.

Güvenlik endeksinde ülke notları ise 0 ile 100 arasındadır. Güvenlik endeksi, gündüz ve gece emniyeti, haneye tecavüz, soyguna uğrama, araba çalınması, ten, etnik köken ve/veya din ile ilgili hakaretler yahut saldırılar, uyuşturucu, mülkiyet suçları, şiddet içeren suçlar ve yolsuzluk – rüşvet suçlarını kapsamaktadır. Cinayet, kayıplar, işkence, çatışmalar ve terör kaynaklı yaralanma ve ölümler, bu endekse dâhil değildir. Bu endeks, NUMBEO tarafından geliştirilmiştir.

Çalışma, 2018 ile 2022 yılları arasında 5 yıllık veriler üzerinde yapılmaktadır. 2022 yılı verileri için 131 ülke, 2021 yılı için 124 ülke, 2020 yılı için 122 ülke, 2019 yılı için 113 ülke ve 2018 için 111 ülke söz konusudur. Çalışmada çoklu grup ortalamalarının karşılaştırılabilmesi amacıyla bağımsız gruplar için tek yönlü varyans analizi (ANOVA) yapılmaktadır.

Sonuçlar, sadece tam demokrasilerin güvenlik (safety) anlamında bir fark yarattığını göstermektedir. 2022, 2019 ve 2018 yılında tam demokrasi grubuna mensup ülkelerde güvenlik (safety) ortalaması, hibrit rejim grubundaki ülkelerin ortalamasından farklıdır ve bu fark istatistiksel olarak anlamlıdır. 2021 ve 2020 yılları içinse tam demokrasi grubuna mensup ülkelerde güvenlik (safety) ortalaması, hibrit ülke ve kusurlu demokrasi ülke grubundaki ülkelerin ortalamasından farklıdır ve bu fark istatistiksel olarak anlamlıdır. Tam demokrasi alt grubu dışında diğer alt grupların ise birbirleri ile istatistiksel olarak anlamlı bir farkı bulunmamaktadır. Söz konusu sonuçlar, yüzde 95 güven aralığı için, diğer bir ifadeyle yüzde beş anlamlılık düzeyinde geçerlidir.

Bir bütün olarak bakıldığında tam demokrasinin güvenlik (safety) açısından bir fark yarattığını söylemek mümkündür. Mevcut farklılık, tam demokrasiye sahip ülkelerin ülke profiliyle açıklanabilir. Bu grupta çoğunluğu Avrupa ülkeleri (Norveç, İzlanda, İsveç, Finlandiya, Danimarka, İsviçre, İrlanda, Hollanda, Lüksemburg, Almanya, Birleşik Krallık, Avusturya ve Fransa) oluşturmaktadır. Ayrıca Okyanusya (Avustralya, Yeni Zelanda), Amerika Kıtası (Kanada, Costa Rica, Şili ve Uruguay), Asya (Güney Kore, Japonya ve Tayvan) ve Afrika (Mauritius) kıtasından da ülkeler bulunmaktadır. Veriler, suçun evrensel olduğuna işaret etmekle birlikte, yüksek gelir düzeyi, refah, eğitim ve düşük nüfus yoğunluğunun suç olgusu üzerindeki olumlu etkisine işaret etmektedir. Ancak buradaki değerlendirmelerin güvenlik endeksine dâhil olan suçlar (hırsızlık, şiddet, rüşvet vb.) için geçerli olduğu akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: *Demokrasi, Güvenlik, Tam Demokrasi, Varyans Analizi*

On the Relationship between Democracy and Safety (Results Indicated by Variance Analysis)

Abstract

This paper aims to reveal whether there is a relationship between democracy and safety parameters, through democracy country categories. For this purpose, the means of the four subgroups are compared. These four subgroups are full democracy, flawed democracy, hybrid regime and authoritarian regime subgroups.

In this study, two basic indexes including democracy index and safety index are used. Country scores in the democracy index range from 0 to 10. Points are calculated based on five categories. These are electoral process and pluralism, civil liberties, functioning of government, political participation, and political culture. According to the democracy index, countries are divided into four categories. Countries with a total democracy index score between 8.01 and 10 are full democracy, those with a score between 6.01 and 8.00 are flawed democracy, those with a score between 4.01 and 6.0 are hybrid regime, and those with a score below 4 are authoritarian regime. The Economic Intelligence Unit developed this index.

Country scores in the safety index range from 0 to 100. The safety index covers day and night safety, home invasion, robbery, car theft, attacks, insults related to skin, ethnicity and/or religion, drugs, property crimes, violent crimes, corruption-bribery crimes. Murder, disappearances, torture, conflicts and terrorism-related injuries and deaths are not included in this index. This index was developed by NUMBEO.

The study is conducted on 5-year data between 2018 and 2022. There are 131 countries for 2022 data, 124 countries for 2021 data, 122 countries for 2020 data, 113 countries for 2019 data and 111 countries for 2018 data. In the study, one-way analysis of variance (ANOVA) is performed for independent groups in order to compare multiple group means.

The results show that only full democracies make a difference in terms of safety. In 2022, 2019 and 2018, the safety mean in countries belonging to the full democracy group is different from the mean of countries in the hybrid regime group, and this difference is statistically significant. For 2021 and 2020, the safety mean in countries belonging to the full democracy group is different from the mean of countries in the hybrid regime countries and flawed democracy countries, and this difference is statistically significant. Except for the full democracy subgroup, there is no statistically significant difference between the other subgroups. These results are valid for a 95 percent confidence interval, in other words, at a five percent significance level.

When viewed as a whole, it is possible to say that full democracy makes a difference in terms of safety. The current difference can be explained by the country profiles with full democracy. The majority of this group consists of European countries (Norway, Iceland, Sweden, Finland, Denmark, Switzerland, Ireland, Netherlands, Luxembourg, Germany, United Kingdom, Austria, and France). There are also countries from Oceania (Australia, New Zealand), the Americas (Canada, Costa Rica, Chile and Uruguay), Asia (South Korea, Japan and Taiwan) and Africa (Mauritius). While the data indicate that crime is universal, it also points to the positive impact of high-income levels, wealth, education and low population density on the phenomenon of crime. However, it should be kept in mind that the evaluations here are valid for crimes (theft, violence, bribery, etc.) included in the safety index.

Keywords: *Democracy, Safety, Full Democracy, Variance Analysis*

Barışı Koruma Operasyonlarında Devlet Egemenliği ve Kolluk Gücü

Öğ.Kd.Ütğm.Öğr.Gör. Fikret BAYKALI, Milli Savunma Üniversitesi

Öz

Barışı destekleme ve koruma operasyonları, Birleşmiş Milletlerin kuruluşundan itibaren tartışmalı bir konu olmuştur. Zira Birleşmiş Milletler Misakı içerisinde barışı destekleme ve koruma operasyonları net bir şekilde tayin edilmemesine karşın misyonların fonksiyonu yıllar içerisinde giderek artmıştır. Uluslararası barış ve güvenliği sağlamak Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin temel amacı olsa da Konsey, kuruluşu itibariyle ve kuvvet kullanma yasağıyla birlikte devletlerin egemen eşitliğini sınırlayan bir Misak'ın yürütücüsü konumundadır ve nihayetinde yapısı itibariyle siyasi bir organizma olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu bakımdan özünde devletlerin egemen eşitliği prensibi ve devletlerin rızası, barışı destekleme ve koruma operasyonlarının yürütülmesinde önemli bir mesele olarak nitelendirilmektedir. Tüm bunlara ek olarak, söz konusu bu operasyonların yürütücülerinin görev sahaları ve görev tanımları da tartışmalı bir konudur.

Birleşmiş Milletler, bölgesel olarak "sorunlu" coğrafyalarda, bir başka deyişle hâlihazırda "kırılgan devletlerin" egemenlik sahasında barışı destekleme ve koruma operasyonlarını yürütmektedir. Dolayısıyla mevcut asayişin problemli olduğu coğrafyalarda yürütülecek barışı destekleme ve koruma operasyonlarında, operasyonun parçası olan birliklerin ve personelin başarı kriterleri de tartışmalı bir diğer meseledir. Zira kırılgan bir devletin mevcut yerel kolluk gücü söz gelimi bir etnik çatışmanın parçası olduğu için yahut başkaca sebepler dolayısıyla yozlaştığı için güvenliği tehdit edici bir faktör haline de gelebilmektedir. Öte yandan bu operasyonlarda yer alacak kolluk güçlerinin hangi yasa ve düzenleme ile o ülkedeki kamu barışını ihdas edilebileceği de önemli bir sorunsal olarak karşımıza çıkar. Devletlerarası rekabet ve çatışma içerisinde barışı destekleme ve koruma operasyonları, BM Güvenlik Konseyi'nin sınıfsal ayrıcalığını belirginleştiren araçsal bir yapıya doğru zaman içerisinde evrim geçirmektedir. Çalışma, barışı destekleme ve koruma misyonlarında, kolluk güçlerinin uyması gereken evrensel yasa ve uygulamaları önermekte ve bir gelecek projeksiyonunu ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Çalışmada Barışı Koruma Eylemi (A4P) kapsamında Birleşmiş Milletlerin güncel aksiyonları özetlenerek, kolluk güçlerinin barışı koruma misyonlarında hangi roller çerçevesinde yer alması gerektiği ve barışı koruma meziyetlerinin nasıl geliştirilebileceği tartışılacaktır. Bu çerçevede 1988 yılından günümüze Türkiye'nin başta BM olmak üzere farklı misyonlarla birlikte yürütmüş olduğu barışı destekleme ve koruma operasyonlarındaki rolü ve katkıları da ayrıca ele alınarak ilerleyen dönemlerde bu katkıların nasıl ve ne şekilde çeşitlenebileceği üzerine bir tartışma yürütülecektir. Nicel veriler ışığında, bölgesel olarak problem sahalarının yoğun olduğu coğrafyalar başta olmak üzere özellikle Türkiye'nin yakın coğrafyasında çok uluslu müşterek kolluk güçlerinin kullanılmasında stratejik düzeyde ne gibi tedbirlerin alınabileceği ve gelecek açısından ne tarz gelişmelerin ortaya çıkabileceği çalışmanın sonuç bölümünü oluşturacaktır. Strateji geliştirme maksadıyla barışı destekleme ve koruma operasyonlarının bölgesel sorunların çözümünde askeri, ekonomik ve politik açıdan ne tür başarılar ya da başarısızlıklar elde ettiği ve nihayetinde ilerleyen dönemde söz konusu bu misyonların görevlerinde ne gibi değişiklikler olabileceği üzerine yapılan projeksiyonlar da çalışmanın bir diğer inceleme konusu olacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Devlet Egemenliği, Kolluk Gücü, Barışı Koruma Operasyonları.*

State Sovereignty and Law Enforcement Forces in Peacekeeping Operations

Abstract

Since the United Nations' inception, peacekeeping missions have been fraught with controversy. Although the United Nations Charter does not explicitly define peacekeeping and protection operations, the missions' tasks have increasingly expanded over time. Although the primary goal of the United Nations Security Council is to maintain international peace and security, the Council is the executor of a Pact that limits sovereign equality of states by establishing and prohibiting the use of force, and it ultimately appears as a political organism due to its structure. In this regard, the idea of sovereign equality of states, as well as state consent, are seen as critical issues in the conduct of peacekeeping and protection operations. In addition to all this, the areas of responsibility and job descriptions of the operators of these activities are also a problematic subject. The United Nations conducts peacekeeping and protection operations in regionally "controversial regions, or in the sovereignty territories of currently "fragile states".

As a result, in peace support and protection activities to be carried out in areas where present security is a concern, the success criteria of the soldiers and individuals involved are another controversial subject matter. Because the fragile state's current local law enforcement agency may become a security danger, for example, as a result of an ethnic war or corruption. On the contrary hand, a crucial question emerges as to whether laws and regulations will enable the law enforcement forces involved in these operations to restore public order in that nation. Peace support and preservation activities inside interstate rivalry and conflict are gradually turning into an instrumental framework that crystallizes the United Nations' class privilege. The research suggests universal norms and methods that law enforcement personnel must follow in peace support and protection operations, with the goal of revealing future projections. The research will review the UN's present operations in the field of peacekeeping, as well as the responsibilities that law enforcement personnel should play in peacekeeping missions and how their peacekeeping abilities might be enhanced. In this regard, Turkey's involvement and contributions in peace support and preservation activities carried out by various missions, particularly the United Nations, since 1988 will be examined, as well as how and in what ways these efforts might be diversified in the future.

The study's conclusion will be based on quantitative data on what strategic measures can be taken while using global collaborative law enforcement forces, particularly in regions where issue areas are concentrated, such as Turkey's surrounding geography. Projections on the military, economic, and political successes or failures of peace support and protection operations in resolving regional challenges, as well as potential changes in the missions' responsibilities, shall be investigated for strategy development.

Keywords: *State Sovereignty, Law Enforcement Forces, Peacekeeping Operations.*

Türkiye Yüzyılında Muhtemel Jeopolitik Tehditleri Anlamak

Dr. Sertaç Canalp KORKMAZ, Cumhurbaşkanlığı

Öz

Türkiye açısından gerek bulunduğu coğrafyadaki komşu devletlerden gerekse bölge dışındaki küresel sorunlardan kaynakları birtakım risk ve tehditlerin Türkiye Yüzyılına yönelik risk oluşturması ve tehdit durumu söz konusudur. Türkiye Yüzyılı olarak ifade edilen dönem için ortaya konan 17 ana başlık içerisinde yer alan "Huzurun Yüzyılı, Gücün Yüzyılı, Barışın Yüzyılı ve İstikrarın Yüzyılı" başlıkları Türkiye açısından doğrudan ulusal güvenliğini ilgilendiren başlıklar olarak değerlendirilebilir. Zira Türkiye Yüzyılı olarak ifade edilen dönemde Türkiye'nin güvenlik sorunlarının minimize edilmesi en başta bulunduğu coğrafyadaki bölgesel barışın tesis edilmesine ve bunun istikrarlı bir şekilde varlığını sürdürmesine bağlıdır.

Öte yandan Türkiye'nin güvenlik ekosistemini etkileyen dış kaynaklı risk ve tehditlerden bazıları uzun yıllardır varlığını sürdürmeye devam ederken, kimisi minimize edilmiş kimisi ise ortadan kaldırılarak sorunlar bertaraf edilmiştir. Türkiye Yüzyılı'nın güvenlik politikalarını şekillendirirken, bir önceki yüzyılda karşılaşılan tehditlerin tanımlanması ve bu tehditlerden hangilerinin devam edip etmediğinin belirlenmesi önemlidir. Bahsi geçen bu tehditler ortaya konulurken özellikle 2002 sonrası dönemde Milli Güvenlik Kurulu toplantılarından sonra yapılan basın açıklamalarından yararlanılarak Türkiye'yi ilgilendiren güvenlik sorunlarının neler olduğunun envanteri çıkarılmıştır. Bahsi geçen bu sorunlardan bazılarını sadece Türkiye'nin ulusal güvenliğine yönelik tehditler oluştururken, bazılarının da yine uluslararası düzeydeki kurumlar tarafından yayınlanan ya da ABD'nin ulusal güvenlik belgelerinde dikkat çekilen tehditler olduğu da dikkat çekmiştir. Özellikle hem Türkiye tarafından hem de Türkiye haricindeki aktörler tarafından dikkat çekilen bu tehditler arasında terör ve Ortadoğu'dan kaynaklı sorunlar genellikle ortak başlıklar olarak değerlendirilse de terör konusunda Türkiye ile Türkiye haricindeki ülkelerin ortak bir noktada buluştuğunu ifade etmek mümkün değildir. Bu noktada Türkiye'nin terör örgütü PKK'ya karşı bakışı ile yakın çevresinde yer alan ülkelerin PKK'ya bakışı aynı şekilde olmamaktadır. Diğer yandan ise Ortadoğu'da yerelden küresel uzanarak şekilde risk ve tehdit teşkil eden bazı problemlerin de ortak olduğu görülmüştür. Bu risk ve tehditler arasında su meselesi, enerji arz ve güvenliği, düzensiz göç, şiddete varan aşırılık, çevre ve iklim değişikliği, kırılgan ve başarısız devletler, uyuşturucu kaçakçılığı, nükleer silah elde etme mücadelesi gibi başlıklardan bahsetmek mümkündür. Bu başlıklardan bazılarının MGK tarafından yapılan basın açıklamalarında yer alıyor alması Türkiye açısından meselelere güvenlik perspektifinden bakıldığını da göstermektedir. Ancak bu başlıklardan bazılarının gerek batı merkezli kuruluşlar ve kurumlar tarafından yayınlanan raporlarda da yer alması sorunların dikkate alınması gerekliliğinin önemini artırmaktadır.

Yapılan bu çalışmada da Türkiye'nin milli güvenliğine yönelik tehditler incelenirken kavramsal olarak geleneksel ve yeni nesil tehditler başlığı üzerinden hareket edilecektir. Bu risk ve tehditlerden hangilerinin Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yüzyılından miras kalan sorunlar olduğu ortaya çıkarılarak, Türkiye Yüzyılı olarak ifade edilen Cumhuriyetin ikinci yüzyılında Türk devletinin karşılaşılması muhtemel tehditlerin neler olabileceği ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Tehdit, Jeopolitik, Ulusal Güvenlik, Türkiye Yüzyılı*

Understanding the Potential Geopolitical Threats in the Century of the Türkiye

Abstract

From Türkiye's perspective, there are many risks and threats arising from neighboring countries within its geography and from global issues outside the region, which pose a risk to the era referred to as "the Century of the Türkiye." The period named the Century of the Türkiye includes main themes such as "The Century of Detente, The Century of Power, The Century of Peace, and The Century of Stability," which are considered directly relevant to Türkiye's national security. Indeed, in the period referred to as the Century of the Türkiye, minimizing the country's security problems is crucial for establishing regional peace in its geography and maintaining it stably.

On the other hand, while some external threats to Türkiye's security ecosystem have endured for many years, others have been minimized or eliminated. When shaping the security policies of the Century of the Türkiye, it is fundamental to identify the threats encountered in the previous century and determine which of these continue to keep on. The inventory of security problems concerning Türkiye has been collected, mainly using press releases after National Security Council meetings, especially after 2002. Among these issues, some pose threats to Türkiye's national security, while others are highlighted in international or U.S. national security documents. Although terrorism and problems originating from the Middle East are often considered common themes both inside and outside Türkiye, but it is not possible to say that there is a common ground regarding terrorism between Türkiye and other countries. Specifically, the perspective of Türkiye and its neighboring countries on the PKK terrorist organization diverges.

On the other hand, some problems ranging from local to global in the Middle East pose common risks and threats, such as water issues, energy supply and security, irregular migration, violent extremism, environmental and climate change, fragile and failed states, drug trafficking, and the struggle to acquire nuclear weapons. Including some of these topics in press releases by the National Security Council (MGK) indicates that these issues are viewed from a security perspective in Türkiye. However, the fact that some of these issues are featured in reports published by Western-centered organizations highlights the importance of paying attention to these problems.

This study will examine the threats to Türkiye's national security conceptually through the lens of traditional and new-generation threats. It will identify which risks and threats are legacy from the first century of the Republic of Türkiye and what potential threats the Turkish state may face in the second century of the republic, expressed as the Century of the Türkiye.

Keywords: *Threat, Geopolitics, National Security, Century of the Türkiye*

Bölgesel Güvenlik Kompleksi Bağlamında Ukrayna Örneği

Serhat ŞEN

Öz

Savaş ve barış çizgisinin hızla kaybolduğu, ekonomik kaygılar ve güvenlik gibi konularda benzersiz bir rekabetle, devletlerarasındaki gerginliklerin devam ettiği günümüzde, uluslararası güvenlik te kendine özgü bir boyut ve nitelik kazanmıştır. Uluslararası ilişkilerde merkezi otorite olmayışı, sistemin doğası gereği anarşik oluşu, özellikle güvenlik çalışmalarında işbirliğine gidilmesini kaçınılmaz bir hale getirmiştir. Uluslararası hukukun hiçe sayıldığı hatta kuruluş amaçlarının huzur ve barış gibi konularda liderlik etmek olan, huzur ve barışı tesis etmek gibi kutsal bir misyonu bulunan uluslararası örgütlerin bile yanlı davrandığı günümüzde, güvenlik kaygıları ve tehdit algıları birbirine benzer olan devletler, bazen kümelenme, bazen de doğal yollardan bir araya gelmişlerdir.

Batı ile Rusya Federasyonu arasında bir tampon bölge olarak görülen ve denklemdeki tüm ülkeler tarafından stratejik öneme sahip bölge olarak değerlendirilen, Ukrayna'nın AB ve NATO'ya üyeliklerinin sıklıkla dile getirilmesi, Moskova'nın kendine has emperyalist dış politika stratejileri ve güvenlik kaygıları nedeniyle, Rusya Federasyonunun güney coğrafyasına ilişkin kaygılarını daha da arttırmıştır.

Kasım 2013'te başkent Kiev'de Cumhurbaşkanı Viktor Yanukoviç muhaliflerinin başlattığı halk olaylarının, Litvanya' da gerçekleştirilen Avrupa Birliği Doğu Ortaklığı Zirvesinin hemen müteakibinde olması, büyük bir değişime yol açmış ve bu süreç Ukrayna tarihi açısından önemli bir dönüm noktası olmuştur. Ukrayna dış politikası Moskova'yı tercih etse de, Ukrayna halkının büyük bir kısmı Batı ile yakınlaşmayı ve Avrupa Birliği üyesi olmayı tercih etmiştir. Moskova Yönetimi, özellikle Ukrayna' da ki Turuncu Devrim sonrasında, daha keskin ve proaktif politikalarla bölge üzerindeki etkisini yoğunlaştırmış ve artık Rus Halkının da, Ukraynalılar ile tarihi ve kültürel bağlarına da vurgu yapılarak gerekçelendirilen gerilimli süreçte, Ukrayna'yı kendi yörüngelerinde tutmaya çalışmıştır. Şubat 2014 de Rusya'nın Kırım'ı işgaliyle, Rusya topraklarına katılan ve hızla tırmanan gerginlik, günümüzde, Rusya Federasyonu' nun Ukrayna' ya askeri müdahalesi ile tüm dünyayı etkileyen tehlikeli bir sürece girilmiştir. Kanaatimce bu süreç, yeni güvenlik kompleksleri doğmasına neden olabilir.

Günümüzde 193 üye ülke ile adeta küresel bir çatı örgüt olan ve kuruluş amacı ''Huzur, Barış ve Güvenliği Tesis Etmek'' gibi kutsal bir misyonu bulunan Birleşmiş Milletlerin, en kritik organı olan Güvenlik Konseyinin yetki kargaşasının giderilmesi, reform ve yeniden yapılandırılma suretiyle, Dünya'nın ihtiyaçlarına ve sorunlarına cevap verebilir ve çözüm üretir hale getirilmesi, an itibariyle Dünya'nın ortak sorunları olan; terörizm, kimyasal silah kullanımı, biyolojik terör, kitle imha silah kullanımı, kaçakçılık, insan ticareti, açlık, yoksulluk, yolsuzluk, göç, bulaşıcı hastalıkla mücadele, iklim değişikliği ve tarımsal faaliyetlere kadar, olası tehditlerin bertaraf edilmesi ve birçok sorunun azaltılmasında veya giderilmesinde, bununla beraber, Dünya'nın ortak mirası olan huzur ve barış ortamının yeniden sağlanması ve insanlığın güvenliğe olan ihtiyacının karşılanması kapsamında ilk km taşı olabilir.

Anahtar Kelimeler: *Askeri Müdahale – Güvenlik - Avrupa Birliği – NATO*

The Ukranian Example in the Context of the Regional Security Complex

Abstract

In today's world, where the lines of war and peace are rapidly disappearing and tensions between states continue with a unique competition on issues such as economic concerns and security, international security has also gained a unique dimension and quality. The lack of a central authority in international relations and the inherent anarchism of the system have made cooperation, especially in security studies, inevitable. In today's world, where international law is disregarded and even international organizations that have a sacred mission to establish peace and tranquility, whose purpose of establishment is to lead on issues such as peace and tranquility, act biased, states with similar security concerns and threat perceptions sometimes form clusters and sometimes naturally. They came together.

Ukraine, which is seen as a buffer zone between the West and the Russian Federation and is considered a region of strategic importance by all countries in the equation, is frequently mentioned about its membership in the EU and NATO, and due to Moscow's unique imperialist foreign policy strategies and security concerns, Russia It further increased the Federation's concerns regarding the southern geography.

The public events initiated by the opponents of President Viktor Yanukovych in the capital Kiev in November 2013, immediately following the European Union Eastern Partnership Summit held in Lithuania, led to a major change and this process became an important turning point in the history of Ukraine. Although Ukrainian foreign policy favored Moscow, the majority of Ukrainian people preferred to get closer to the West and become a member of the European Union. Especially after the Orange Revolution in Ukraine, the Moscow Administration intensified its influence on the region with sharper and more proactive policies and tried to keep Ukraine in its orbit during the tense process, which was justified by emphasizing the historical and cultural ties of the Russian people with the Ukrainians. With Russia's invasion of Crimea in February 2014, the tension joined Russian territory and escalated rapidly. Today, with the military intervention of the Russian Federation in Ukraine, a dangerous process affecting the whole world has entered. In my opinion, this process may lead to the emergence of new security complexes.

Today, the United Nations, which is almost a global umbrella organization with 193 member countries and has a sacred mission such as "Establishing Tranquility, Peace and Security", has been able to eliminate the conflict of authority of the Security Council, which is its most critical organ, by reforming and restructuring the World. To respond to the needs and problems of , and to produce solutions, which are currently common problems of the world; In eliminating possible threats and reducing or eliminating many problems, including international terrorism, use of chemical weapons, biological terrorism, use of weapons of mass destruction, smuggling, human trafficking, hunger, poverty, corruption, migration, fight against infectious diseases, climate change and agricultural activities, However, it may be the first milestone in restoring peace and tranquility, which is the common heritage of the world, and in meeting humanity's need for security.

***Keywords**: Military Intervention – Security – European Union – NATO*

Türk Tarihinde Bir Göç Örneği Olarak Ürkün Olayı

Öğr. Gör. Dr. Fatih YAVUZ, Kahramanmaraş İstiklal Üniversitesi

Öz

Bilimsel alanda birden çok tanımı olan göç, dünya tarihinde her zaman var olmuş ve bundan sonra da olacak olan bir olgudur. Bu olgu maalesef Türk tarihinde de mutlak olarak mevcuttur. Belkide bunun en önemli ve trajedik örneklerinden biri de Kırgızların yaşadığı Ürkün hadisesidir. XX. yüzyılın başında Rus devletinin uyguladığı ağır vergiler, Türkistan halkını, geleceklerini ve varlıklarını da kaybetme gerçeğiyle karşı karşıya bırakmıştır. Rus hâkimiyetinin Türkistan topraklarında genişlemesinden sonra verimli topraklara el konularak Rus göçmenlere verilmesi, Rus yönetiminin yine bu coğrafyada uyguladığı pamuk siyaseti ve bölge halkına yüklenen ağır sorumluluklar zaten bölge halkı tarafından hiç hoş karşılanmamıştır. 1916 yılında alınan bir kararla Türkistan bölgesinin Sır Derya, Semerkant, Fergana ve Yedisu gibi vilayetlerden birçok insanın savaş için seferberliğe dahi edilmesi üzerine yerli halk, bu şartlar altında yaşam imkânlarının kalmadığını düşünerek çarlık hükümetine karşı başkaldırdı. Bu başkaldırının temelinde Rusya'nın Türkistan ve Kafkasya bölgelerini işgal ettiği dönemde hakimiyet altına aldığı bölge halkına hiçbir şekilde askeri hizmete alınmayacaklarına dair verdiği teminat vardır. Verdiği bu söze rağmen Rusya, siper kazılması, istihkam ve hastane kurulumları gibi geri hizmette çalıştırılmak üzere bölge halkını askere çağırmıştır. Bu haber halk arasındaki Rus yönetimine karşı olan memnuniyetsizliği hat safhaya çıkarmıştır. Yaklaşık beş yüz bin kişinin askere çağrılmasıyla bölge büyük bir ayaklanma gerçekleşmiştir. Aynı yıl gerçekleşen bu ayaklanma ile beraber Türkistan halkı çok sıkıntılı bir sürece girmiş, Kırgız halkı da maalesef bu süreçten en ağır şekilde etkilenmiştir.

Talas, Pişpek, Karakol, Narın ve Oş gibi Kırgız bölgelerinde Kırgızlarla Rus askerleri arasında çok çetin çatışmalar gerçekleşmiştir. Başarısız olan isyanın akabinde Rusların katliam yapmasından çekinen Kırgızlar, göç etmek zorunda kalmışlardır. Nitekim tarih onları haksız çıkarmamış ve isyanın bastırılmasından sonra binler Kırgız ya öldürülmüş ya da sürgüne gönderilmiştir. Yaşanan bu göç yolunda hem insanlarını hem de hayvanlarını ve mallarını kaybetmişlerdir. Doğu Türkistan'a yapılan bu göç bölgede demografik yapının da değişmesine yol açmıştır. Çüy vadisi ve Alay bölgesindeki Kırgız nüfusu kitlesel olarak yer değiştirmiş, sonraki yıllarda Kırgızların terk ettiği bu topraklara Rus göçmenler yerleştirilmiştir. Göç eden Kırgızların birçoğu Doğu Türkistan'da barınamayarak geri dönmüş ancak Rus göçmenler nedeniyle kendi vatanlarında topraksız kalmışlardır. Bu göç hareketinde hem gidiş hem de geri dönüş zorluk ve yokluk açısından aynı seviyede olmuştur. Her iki göç hareketi de kış ayına denk gelmiş ve bu durum şartların zorlaşmasında en büyük etken olmuştur. Yol boyunca şartlara bağlı olarak Kırgızlar çok büyük kayıplar vermişlerdir. Tarihe Ürkün olayı olarak geçen bu göç olayı hem Kırgız tarihi hem de Türk tarihi açısından çok büyük önem arz etmektedir. Ayrıca günümüz dünyasında yaşanan savaşlar ve mücadeleler neticesinde insanların göç etme eylemi giderek artmaktadır. Bundan dolayı döneminde gerçekleşen Kırgız göçü günümüzde de hala güncelliğini korumakta ve bize tarihsel bir kıyaslama imkânı vermektedir.

Anahtar Kelimeler: *Kırgızlar, Ruslar, Ürkün, Türkistan, 1916 Ayaklanması*

Ürkün Incident as an Example of Migration in Turkish History

Abstract

Migration, which has multiple definitions in the scientific field, is a phenomenon that has always existed in world history and will continue to exist in the future. Unfortunately, this phenomenon is also absolutely present in Turkish history. Perhaps one of the most important and tragic examples of this is the Ürkün incident experienced by the Kyrgyz people. Beginning of XX century The heavy taxes imposed by the Russian state, the people of Turkistan, faced with the reality of losing their future and assets. After the expansion of Russian rule in Turkestan, fertile lands were seized and given to Russian immigrants, the cotton policy implemented by the Russian administration in this geography, and the heavy responsibilities imposed on the people of the region were not welcomed by the people of the region. With a decision taken in 1916, when many people from the provinces of Turkestan region such as Sir Derya, Samarkand, Fergana and Yedisu were mobilized for the war, the local people revolted against the Tsarist government, thinking that they could not live under these conditions. The basis of this rebellion is the assurance that Russia gave to the people of the region it dominated during its occupation of the Turkestan and Caucasus regions that they would not be taken into military service in any way. Despite this promise, Russia called the people of the region to the military to work in backward services such as digging trenches, building fortifications and hospital installations. This news brought the public's dissatisfaction with the Russian administration to the highest level. A major uprising took place in the region, with approximately five hundred thousand people being called to military service. With this uprising that took place in the same year, the people of Turkestan entered a very troubled period, and the Kyrgyz people were unfortunately most heavily affected by this process.

Very tough clashes took place between Kyrgyz and Russian soldiers in Kyrgyz regions such as Talas, Pishpek, Karakol, Narın and Osh. After the unsuccessful revolt, the Kyrgyz, who were afraid of the massacre by the Russians had to emigrate. As a matter of fact, history did not prove them wrong, and after the rebellion was suppressed, thousands of Kyrgyz were either killed or exiled. On this migration route, they lost both their people, their animals and their property. This migration to East Turkestan has also led to a change in the demographic structure in the region. The Kyrgyz population in the Chuy valley and Alay region was massively displaced, and in the following years, Russian immigrants were settled in these lands abandoned by the Kyrgyz. Many of the Kyrgyz who migrated returned because they could not find shelter in East Turkestan, but they were left landless in their homeland due to Russian immigrants. In this migration movement, both departure and return were at the same level in terms of difficulty and poverty. Both migration movements coincided with the winter months, and this was the biggest factor in the difficult conditions. Depending on the conditions along the way, the Kyrgyz suffered great losses. This migration event, which went down in history as the Ürkün event, is of great importance in terms of both Kyrgyz history and Turkish history. In addition, as a result of the wars and struggles in today's world, people's migration is increasing. For this reason, the Kyrgyz migration that took place during this period is still relevant today and gives us the opportunity for historical comparison.

Keywords: *Kyrgyz, Russian, Ürkün, Turkestan, 1916 Uprising*

Filmlerde Suriyeli Sığınmacı Temsilinin Sosyolojik Bir Analizi

Öğr. Gör. Ülya DÖNMEZ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Türkiye geçmişten günümüze nitelik olarak farklılaşan göç süreçlerine tanıklık etmiştir. Tarihsel olarak göç olgusuna bir başlangıç noktası belirlemek güçtür. Türkiye'nin deneyimlediği göç süreçleri ele alınacaksa Osmanlı imparatorluğu bakiyesi olan topraklardan Anadolu'ya yönelen göçler ve cumhuriyetin ilk yıllarında gerçekleşen mübadele göçleri başlangıç noktası olarak düşünülebilir. Bu göçler Türk toplumunun günümüzde karşılaştığı göçmen profilinden özellikle toplumsal dışlanma unsurlarının veya uyum sorunları açısından düşünüldüğünde oldukça farklıdır. 1960'larda ise Türkiye'den başta Almanya olmak üzere pek çok Avrupa ülkesine işçi göçleri gerçekleşmiştir. Son olarak ise Ortadoğu coğrafyası ve Afrika ülkeleri kaynaklı sığınmacı göçlerine tanıklık edilmiştir. Bu deneyimler Türkiye'nin göç süreçlerindeki konumunu zaman zaman hedef, kaynak ve yahut transit ülke olarak değerlendirmeyi gerektirmiştir. Tarihsel süreç içinde Türkiye'nin karşılaştığı göç deneyimleri nitelik olarak farklılaşarak özellikle 2011'den beri Suriye'den gelen kitlesel hareket ile sığınmacı göçlerinin öne çıktığı görülmektedir. 2011 yılından bu yana Suriye'deki siyasi ortamın neticesi olarak yaşanan kitlesel akınların, Türkiye en büyük taşıyıcısı olmuştur.

Çeşitli sorunları beraberinde getiren dış göç olgusu farklı disiplinlerde ele alınmakla birlikte sinemada da önemli bir tema olarak işlenmiştir. Geçmişten günümüze hemen her dönemin toplumsal olayları sinemada kendine yer bulmuş ve o dönem hakkında bilgi sahibi olma, çıkarımda bulunma imkânı sağlamış, filmlerden yararlanılarak yapılan sosyolojik çalışmalar göçe ilişkin alan yazınına katkı sağlanmıştır. Suriye'den gelen sığınmacıların yerli sinemada ele alınışını uyum, dışlanma ve dayanışma çerçevesinde incelemeyi amaçlayan bu çalışmada ve "Misafir", " Kardeşim İçin Der'a", "Müjde" isimli filmler karşılaştırmalı olarak analiz edilecektir. Bu filmlerin seçilmesinde tema olarak "Suriyeli" sığınmacıların yer alması belirleyici olmuştur.

Türkiye'ye 2011 Suriye menşeli kitlesel göç akınının ardından pek çok alanda konuya ilişkin araştırmalar yapılmıştır. Zorunlu göç kategorisinde değerlendirilebilecek Sığınmacı göçünde hem göç eden bireyler hem de gelinen ülke vatandaşları için, sosyal ve kültürel alanlarda pek çok açıdan ve sıklıkla çok boyutlu değişimlerin gerçekleşmesi söz konusu olur. Türkiye'nin, Suriye'den gelen göçün en önemli taşıyıcısı olduğunu hatırlatarak sinema sektörünün de sosyal hayatı derinden etkileyen bu meseleye kayıtsız kalmayıp göç konusunu işledikleri görülmektedir. Bu çalışmada Suriye'den gelen sığınmacılar farklı noktalara odaklanarak ele alan filmlerin gösterge bilimsel analiz ve kategorik içerik çözümlemesi kullanılarak incelenecektir. Çalışmaya veri sağlayan dokümanların (filmlerin) Suriyeli sığınmacıların mekânsal deneyimleri, toplumsal dışlanma ve dayanışma ilişkileri ve bu konular işlenirken izleyiciye nasıl bir mesaj iletildiği incelenecektir. Suriye'den Türkiye'ye gerçekleşen göçün filmler üzerinden okunması temel amacı doğrultusunda bu çalışma, Suriyeli sığınmacılar konusunda yapılan araştırmalara mütevazı bir katkı sunmayı hedeflemektedir. Bu hedef doğrultusunda şu sorulara yanıt aranacaktır:

• Suriyeli sığınmacıları konu edinen yerli filmler hangileridir?

• Araştırma verilerinin kaynağı olan filmlerde, Suriyeli sığınmacıların Türkiye'ye göç etme süreci nasıl ele alınmıştır? Ortaklıklar ve farklılıklar nelerdir?

• Filmlerde Suriyeli sığınmacı göçünün neticeleri olarak sürece özgü sosyo-kültürel boyutların işlenişinde toplumsal algı inşa çabası var mı? Eğer var ise nasıl bir algı oluşturulmaya çalışılmıştır?

• Suriyeli sığınmacılara yönelik sosyal dışlanma ve ötekileştirme, Suriyelilerin yaşadıkları mekanlar, toplumsal hayata katılım konuları nasıl ele alınmıştır?

• Söz konusu göç akını yerli halk tarafından nasıl karşılanmıştır?

Anahtar Kelimeler: *Suriyeli, sığınmacı, uyum, dışlanma, film*

A Sociological Analysis of Syrian Representation in Movies

Abstract

Türkiye has witnessed qualitatively different migration processes from past to present. Historically, it is difficult to determine a starting point for the phenomenon of migration. If the migration processes experienced by Turkey are to be discussed, the migrations from the lands that were the remnants of the Ottoman Empire to Anatolia and the exchange migrations that took place in the first years of the republic can be considered as the starting point. These migrations are quite different from the immigrant profile that Turkish society encounters today, especially when considered in terms of elements of social exclusion or adaptation problems. In the 1960s, worker migration took place from Turkey to many European countries, especially Germany. Finally, refugee migrations from the Middle East and African countries have been witnessed. These experiences have necessitated evaluating Turkey's position in migration processes from time to time as a destination, source or transit country. Throughout the historical process, the migration experiences that Turkey has encountered have differed in quality, and especially since 2011, the mass movement from Syria and refugee migrations have come to the fore. As a result of the political environment in Syria since 2011, Turkey is the biggest carrier of the mass influxes.

The phenomenon of external migration, which brings with it various problems, is discussed in different disciplines and has also been treated as an important theme in cinema. Social events of almost every period from past to present have found their place in cinema and provided the opportunity to have information and make inferences about that period, and sociological studies made using films have contributed to the literature on migration. In this study, which aims to examine the treatment of refugees from Syria in domestic cinema within the framework of harmony, exclusion and solidarity, the films "Misafir", "Kardeşim için Der'a", "Müjde" will be analyzed comparatively. The selection of these films was determined by the fact that they included "Syrian" asylum seekers as a theme.

Following the mass migration influx of Syrian origin to Turkey in 2011, research on the subject has been conducted in many areas. In refugee migration, which can be considered in the category of forced migration, multi-dimensional changes occur in many aspects and frequently in social and cultural areas for both the migrating individuals and the citizens of the host country. Reminding that Turkey is the most important carrier of migration from Syria, it is seen that the cinema industry does not remain indifferent to this issue that deeply affects social life and deals with the issue of migration. In this study, films dealing with refugees from Syria by focusing on different points will be examined using semiotic analysis and categorical content analysis. The documents (films) that provide data for the study will be examined: the spatial experiences of Syrian asylum seekers, social exclusion and solidarity relations, and what message is conveyed to the audience while dealing with these issues. In line with the main aim of reading the migration from Syria to Turkey through films, this study aims to make a modest contribution to the research on Syrian asylum seekers. In line with this goal, answers to the following questions will be sought:

• What are the local movies about Syrian refugees?

• How was the migration process of Syrian refugees to Turkey handled in the films that were the source of the research data? What are the commonalities and differences?

• Is there an effort to build social perception in the films when depicting the socio-cultural dimensions specific to the process as the consequences of Syrian refugee migration? If so, what kind of perception was tried to be created?

• How have the issues of social exclusion and marginalization of Syrian refugees, the places where Syrians live, and their participation in social life been addressed?

• How was this influx of immigration received by the local people?

Keywords: *Asylum seeker, Syrian, integration, exclusion, movie*

Düzensiz Göç İle Medya Arasındaki Karmaşık İlişkiye Genel bir Bakış

Yasemin TURAN, İstanbul Göç İdaresi

Öz

Günümüzün birbirine bağlı dünyasında medya, çeşitli sosyal konulara ilişkin kamuoyu algısını şekillendirmede çok önemli bir rol oynamaktadır. Bu konulardan biri de düzensiz göçtür. Bu makale, düzensiz göç ile medya arasındaki karmaşık ilişkiyi ve bu ilişkinin kamuoyu algısı üzerindeki etkisini incelemeyi amaçlamaktadır. Medyanın göçmen kimliğini kamuoyuna tanıtmadaki rolünü inceleyerek, medyada yer alan haberlerin etkililiğini değerlendirerek ve etik sonuçları değerlendirerek, bu karmaşık olguyu daha derinlemesine anlayabiliriz. Düzensiz Göçmenlere İlişkin Medyadaki Tasvirler Kamuoyu Algısını Nasıl Etkiliyor sorusuna cevap arayarak başlayabiliriz. Medya tasvirleri, düzensiz göçmenlerle ilgili olanlar da dahil olmak üzere, kamuoyu algısını etkileme konusunda önemli bir güce sahiptir. Düzensiz göçmenlerin medyada gösterilme şekli ya stereotipleri devam ettirebilir ya da önyargılı düşüncelere meydan okuyabilir. Bu tasvirler kamuoyunu şekillendirebilir, göç politikalarına yönelik tutumları ve toplumdaki göçmenlere yönelik muameleyi etkileyebilir.,

Düzensiz göçe ilişkin medyadaki temsillerin eleştirel bir şekilde analiz edilmesi, bu tasvirlerin kamuoyu algısına nasıl katkıda bulunduğunu anlamak açısından önemlidir. Hem olumlu hem de olumsuz tasvirleri inceleyerek medya tasvirlerinin halkın tutumları üzerindeki etkisine dair fikir edinebiliriz. Göz önünde bulundurulması gereken hususlardan biri, düzensiz göçmenlerin haberlerde nasıl çerçevelendiğidir. Medya kuruluşları sıklıkla düzensiz göçün olumsuz yönlerine odaklanıyor; suç, ekonomik gerginlik ve kültürel farklılıklar gibi konulara vurgu yapıyor. Bu tasvirler halkta korku ve endişe duygusu yaratarak düzensiz göçmenlere yönelik olumsuz tutumlara yol açabilmektedir.

Ancak, düzensiz göçmenlere ilişkin medyadaki tasvirlerin tamamının olumsuz olmadığını kabul etmek çok önemlidir. Bazı haber kaynakları düzensiz göçmenlerin katkılarını ve dayanıklılıklarını vurgulayarak dengeli bir görüş sunmaya çalışmaktadır. Bu hikayeler, karşılaştıkları zorluklara, getirdikleri becerilere ve toplum üzerinde yaratabilecekleri olumlu etkilere ışık tutuyor.

Ayrıca görsel imgelerin kullanımı, kamuoyunun düzensiz göçmenlere ilişkin algısının şekillenmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Aşırı kalabalık tekneler, dikenli tel örgüler ve gözaltı merkezlerinin görüntüleri, nasıl sunulduklarına bağlı olarak sempati veya korku duyguları uyandırabilir. Bu görseller, empatiyi ve şefkati teşvik ederek veya olumsuz stereotipleri güçlendirerek kamuoyunu etkileyebilir.

Göz önünde bulundurulması gereken bir diğer faktör, düzensiz göçle ilgili medyada kullanılan dildir. Kelime seçiminin halkın göçmenleri nasıl algıladığı üzerinde derin bir etkisi olabilir. "Yasadışı uzaylılar" veya "işgalciler" gibi terimler, düzensiz göçmenleri insanlıktan çıkarabilir ve onları ulusal güvenliğe yönelik bir tehdit olarak gösterebilir. Öte yandan, "belgesiz göçmenler" veya "sığınmacılar" gibi terimlerin kullanılması, onların deneyimlerini insanileştirebilir ve kırılganlıklarını vurgulayabilir.

Düzensiz göçmenlere ilişkin kamuoyu algısının şekillenmesinde sosyal medyanın rolünün tanınması da önemlidir. Facebook, Twitter ve Instagram gibi platformların yükselişiyle birlikte bireyler bilginin yayılmasında ve kamuoyunun şekillendirilmesinde aktif katılımcılar haline geldi. Sosyal medya hem olumlu hem de olumsuz anlatıları güçlendirebilir, bu da paylaşılan bilgilerin kaynaklarının ve doğruluğunun eleştirel bir şekilde değerlendirilmesini hayati hale getirir.

Sonuç olarak, düzensiz göçmenlere ilişkin medya tasvirlerinin kamuoyu algısı üzerinde önemli bir etkisi bulunmaktadır. Haber hikayelerinin çerçevelenmesi, görsel imgeler, kullanılan dil ve sosyal medyanın etkisi, kamunun düzensiz göçe yönelik tutumunun şekillenmesine katkıda bulunuyor. Bu tasvirleri eleştirel bir şekilde analiz ederek, medya ile kamuoyu arasındaki karmaşık ilişkiyi daha derinlemesine anlayabilir ve daha bilgili ve empatik bir toplum oluşturmaya yönelik çalışabiliriz.

Anahtar Kelimeler: *Göçmen ve Sterotip, Sosyal Medya Göçmen, Medya ve Göçmen, Medyada Göçmen Algısı, Medyada Göç Yönetimi*

An Overview of the Complex Relationship Between Irregular Migration and the Media

Abstract

In today's interconnected world, media plays a crucial role in shaping public perception of various social issues. One of these issues is irregular migration. This article aims to examine the complex relationship between irregular migration and the media and the impact of this relationship on public perception. By examining the role of the media in promoting immigrant identity to the public, evaluating the effectiveness of media coverage, and considering ethical implications, we can understand this complex phenomenon more deeply. We can start by answering the question: How Do Media Portrayals of Irregular Migrants Affect Public Perception? Media portrayals, including those of irregular immigrants, have significant power to influence public perception. The way irregular migrants are portrayed in the media can either perpetuate stereotypes or challenge preconceived notions. These portrayals can shape public opinion, influence attitudes towards immigration policies and the treatment of immigrants in society.

Critically analyzing media representations of irregular migration is important to understand how these depictions contribute to public perception. We can gain insight into the impact of media portrayals on public attitudes by examining both positive and negative portrayals. One aspect to consider is how irregular migrants are framed in the news. Media outlets often focus on the negative aspects of irregular migration; It emphasizes issues such as crime, economic tension and cultural differences. These depictions can create a sense of fear and anxiety in the public and lead to negative attitudes towards irregular immigrants.

However, it is crucial to recognize that media portrayals of irregular migrants are not all negative. Some news sources attempt to present a balanced view by highlighting the contributions and resilience of irregular migrants. These stories shed light on the challenges they face, the skills they bring, and the positive impact they can have on society.

Additionally, the use of visual images plays an important role in shaping the public's perception of irregular immigrants. Images of overcrowded boats, barbed wire fences, and detention centers can evoke feelings of sympathy or fear, depending on how they are presented. These images can influence public opinion by promoting empathy and compassion or reinforcing negative stereotypes.

Another factor to consider is the language used in the media regarding irregular migration. Word choice can have a profound impact on how the public perceives immigrants. Terms such as "illegal aliens" or "invaders" can dehumanize irregular immigrants and portray them as a threat to national security. On the other hand, the use of terms such as "undocumented immigrants" or "asylum seekers" can humanize their experiences and highlight their vulnerability.

It is also important to recognize the role of social media in shaping public perception of irregular immigrants. With the rise of platforms such as Facebook, Twitter, and Instagram, individuals have become active participants in disseminating information and shaping public opinion. Social media can amplify both positive and negative narratives, making it vital to critically evaluate the sources and accuracy of shared information.

Examining the Effect of Irregular Migration on Media Publications. Investigating the Role of Social Media in Shaping Discourses on Irregular Migration is very important and necessary in terms of the measures to be taken and the policies to be developed.

Researching the Role of Technology in Irregular Migration Reporting is one of the top topics that should never be ignored.

In conclusion, media portrayals of irregular migrants have a significant impact on public perception. The framing of news stories, visual images, language used and the influence of social media contribute to shaping public attitudes towards irregular migration. By critically analyzing these portrayals, we can gain a deeper understanding of the complex relationship between the media and public opinion and work towards creating a more informed and empathetic society.

Keywords: *Immigrant and Stereotype, Social Media Immigrant, Media and Immigrant, Perception of İmmigrants in the Media, Immigration Management in the Media*

Coğrafi Farklılığın Tetiklediği Düzensiz Göçün Bölge İstihdamına ve Güvenliğine Etkisi

J. Yb. Ünal YAĞMURKAYA, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi Başkanlığı

Öz

Düzensiz göç, coğrafyanın çeşitli yönleriyle sıkı sıkıya bağlantılı olan karmaşık bir fenomendir. Bu bildiride, coğrafi farklılıkların düzensiz göç üzerindeki etkilerini inceleyeceğiz. Coğrafi farklılıkların fiziksel ve beşeri unsurları, göçmenlerin hareketliliği, rotaları ve yerleşim tercihleri üzerinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Düzensiz göçün coğrafi boyutunu ABD, Avrupa, Güney Amerika ve Afrika kıtası üzerinden ele alacağız. ABD ve Avrupa'nın güvenliğini tehdit eden bazı olayların göçmen kabulünü nasıl etkilediğini ve bunun sonucunda oluşan diplomatik olayların göçmenleri düzensiz göçe nasıl ittiğini göreceğiz. Son olarak da düzensiz göçmenlerin birincil amaçları olan iş bulma ve hayatta kalma konusunu ele alacağız. Özellikle ülkeye illegal gelen düzensiz göçmenlerin hangi tür işlerde çalıştığı ve bölge istihdamına olan etkisini anlayacağız.

Düzensiz göç hem ABD'de hem de Avrupa'da; uluslararası güvenlik gündeminin önemli bir konusu haline gelmiştir. Özellikle 11 Eylül saldırıları düzensiz göçün uluslararası terörizmle ilişkisine dair endişeleri artırmıştır. Bu nedenle, ABD'de düzensiz göç yönetimi en üst düzey ulusal güvenlik önceliği olmuş ve göçle ilgili endişeler ABD hükümetinin bu konuda en büyük yeniden yapılanmalarına neden olmuştur.

"Aynı zamanda, 1990'lı yıllarda Avrupa'da göç ve terörizm arasındaki bağlantılara yönelik endişeler, özellikle 2004'te Madrid'de ve 2005'te Londra'da meydana gelen saldırılarla daha da artmıştır. Daha önceki olaylar, örneğin 1995'te Cezayir'de faaliyet gösteren Silahlı İslami Grubu tarafından Paris metrosuna yapılan saldırılar ve 1990'lı yıllarda PKK terör örgütü tarafından Batı Avrupa'da gerçekleştirilen saldırılar, göç ile güvenlik arasındaki ilişki konusundaki endişeleri pekiştirmiştir." (Adamson, 2006, s.166)

Ayrıca bu tür saldırılar, diğer göçmenler için insan haklarına erişmedeki ve uluslararası ilişkilerdeki zorlukları da beraberinde getirmektedir. Güvenlik soruşturmalarının uzaması, vizelerdeki gerekliliklerin artması bu ülkelere girebilecek vasıfta olan göçmenlerin de kaybedecek zamanları olmadıklarını düşündükleri için, düzensiz göçe başvurmalarını bir nevi zorunlu kılmıştır.

Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'daki refahın ve hayat kalitesinin artması, teknolojiyle birlikte bundan habersiz olan Afrikalı gençlerin hayatlarına ansızın girmesiyle birlikte bu gençlerin içlerindeki göç etme isteğini arttırmıştır. Ancak, son dönemdeki coğrafi açıdan göç eğilimlerini açıklamak için dikkate alınması gereken faktörler sadece bu faktörler değildir. Birkaç yıldır Afrika, yoksulluk ve yaşam kalitesi azaldıkça doğdukları yerde daha iyi bir yaşam umutlarını da kaybettiler. Bu da Afrika'da yaşayan özellikle gençler için göç etmek bir zorunlulukmuş gibi hissettiriyor.

"Afrika hala demografik bir coşku dönemi yaşamaktadır; yoksulluk dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar bu coğrafyada yayılmaktadır; orada yaşayanlar için mevcut olan doğal kaynaklar, özellikle su, giderek azalmaktadır ve yukarıda belirtilen üç başlık da dahil olmak üzere birçok sayıda nedenin sonucu olarak, her türden çatışmayı ve savaşı harlamaktadır." (Barros, Lahlou, Escoffier, Pumares, Ruspini, 2002, s.5)

Bazı faktörler insanları ülkelerini terk etmeye motive ederken bir dizi başka faktörler de nereye göç ettiklerini açıklamaya yardımcı olmaktadır. Bu tür faktörler arasında hem bölgelerin demografik hem de ekonomik özellikleri göçü çekmede önemli bir rol oynamıştır.

"Ayrıca, göçmenler genellikle güçlü işgücü piyasalarına, yani düşük işsizliğe sahip bölgelere taşınırken, ekonomik durgunlukların göçü caydırdığı görülmektedir. OECD ülkeleri genelinde, başkent bölgeleri ve ülkelerin en büyük şehirlerine veya ekonomik faaliyet merkezlerine ev sahipliği yapan bölgeler göçmenler için yüksek bir cazibe sunmaktadır." (OECD, 2020, s. 22)

Bundan anlıyoruz ki göçmenlerin ilk hedefi olan istihdam, iklimden, yatacakları yerden ve hatta yiyecekleri yemekten bile daha önceliklidir. Ucuz işçiliğin olduğu bölgelerin düzensiz göçmenler için uğrak nokta olduğunu biliyoruz. Buralarda çalışma vizesi, oturum izni gibi belgeler olmadan çalışan kaçak göçmenler, bölge halkının da istihdam oranını düşürmektedir.

Sonuç olarak, göç olgusunu anlamak için dikkate alınması gereken çok çeşitli faktörler bulunmaktadır. Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'daki refah artışı ve teknoloji gelişmeleri, Afrikalı gençlerin göç isteğini artırırken, Afrika'daki yaşam koşullarının kötüleşmesi ve doğal kaynakların azalması gibi iç faktörler de göç eğilimini etkilemektedir. Ayrıca, düzensiz göçün uluslararası güvenlik

açısından önemli bir mesele olduğu ve terörizmle ilişkilendirildiği göz önünde bulundurulmalıdır. Bu nedenle, göç yönetimi ve güvenlik politikaları, uluslararası toplumun önemli bir önceliği haline gelmektedir. Göçmenlerin tercih ettiği bölgeler genellikle güçlü işgücü piyasalarına sahip olan ve ekonomik fırsatlar sunan alanlardır. Ancak, bu durum bazı bölgelerde işsizlik sorunlarını artırabilir ve kaçak göçmenlerin varlığıyla ilgili zorlukları beraberinde getirebilir. Göç olgusu hem göçmenlerin hem de ev sahibi toplumların ekonomik, sosyal ve güvenlik açısından dengeli bir şekilde yönetilmesi gereken karmaşık bir süreçtir.

***Anahtar Kelimeler**: Göç, Düzensiz Göç, Coğrafya ve Göç, Güvenlik, İstihdam*

The Effect of Irregular Migration Triggered by Geographic Differences on Regional Employment and Security

Abstract

Irregular migration is a complex phenomenon that is tightly linked to various aspects of geography. In this paper, we will examine the effects of geographical differences on irregular migration. The physical and human elements of geographical differences has a decisive role in the mobility, routes and settlement preferences of migrants. We will examine the geographical dimension of irregular migration through USA, Europe, South America and African continent. We will see how certain events that threaten the security of the US and Europe affect the acceptance of migrants and how the resulting diplomatic events push migrants to irregular migration. Finally, we will look at the primary goals of irregular migrants: finding a job and survival. In particular, we will understand the types of jobs that irregular migrants who come to the country illegally take and their impact on employment in the region.

Irregular migration has become an important issue on the international security agenda both in the US and Europe. In particular, the September 11 attacks have raised concerns about the link between irregular migration and international terrorism. Therefore, in the US, irregular migration management has been a top national security priority and concerns about migration have led to the largest reorganization of the US government in this regard.

"At the same time, concerns about the links between migration and terrorism in Europe in the 1990s were heightened, notably by the attacks in Madrid in 2004 and London in 2005. Earlier events, such as the 1995 attacks on the Paris metro by the Armed Islamic Group, located in Algeria, in 1995 and the attacks in Western Europe by PKK terrorist organization in the 1990s, reinforced concerns about the relationship between migration and security." (Adamson, 2006, p.166)

Such attacks also pose challenges for other migrants in accessing human rights and international relations. Prolonged security checks and increased visa requirements have also forced migrants who are qualified to enter these countries to resort to irregular migration, as they feel they have no time to waste.

The increase in prosperity and quality of life in Western Europe and North America, together with the sudden introduction of technology into the lives of unaware African youth, has increased their desire to migrate. However, these are not the only factors that need to be taken into account to explain recent geographical migration trends. For some years now, as poverty and quality of life have declined, Africans have lost hope for a better life in the place of their birth. This makes migration feel like a necessity, especially for young people living in Africa.

"Africa is still experiencing a period of demographic euphoria; poverty is spreading there like nowhere else in the world; the natural resources available to its inhabitants, especially water, are dwindling; and, as a result of a multitude of causes, including the three above-mentioned, it is fueling conflicts and wars of all kinds." (Barros, Lahlou, Escoffier, Pumares, Ruspini, 2002, p.5)

While some factors motivate people to leave their countries, a number of other factors help to explain where they migrate. Among such factors, both the demographic and economic characteristics of regions have played an important role in attracting migration.

"Moreover, migrants often move to regions with strong labor markets, i.e. low unemployment, while economic recessions appear to discourage migration. Across OECD countries, capital regions and regions that are home to the countries' largest cities or centers of economic activity offer a high attractiveness for migrants." (OECD, 2020, p. 22)

This means that employment, which is the first goal of migrants, takes precedence over the climate, the place to sleep and even the food to eat. We know that regions where cheap labor is available are hotspots for irregular migrants. Illegal migrants working in these areas without documents such as work visas and residence permits reduce the employment rate of the local population.

In conclusion, there are a wide range of factors that need to be taken into account to understand the phenomenon of migration. While the increase in prosperity and technological advances in Western Europe and North America increase the desire of African youth to migrate, domestic factors such as the deterioration of living conditions and the depletion of natural resources in Africa also affect the migration trend. It should also be noted that irregular migration is a major issue for international security and has been linked to terrorism. Therefore, migration management and security policies are becoming an important priority of the international community. The regions preferred by migrants are often areas with strong labor markets and economic opportunities. However, this can increase unemployment

problems in some regions and bring challenges related to the presence of illegal migrants.

Keywords: *Migration,Irregular Migration, Geography and Migration, Security, Employment.*

İstihbarat Analizinin Kurumsallaşmasında Etkili Olan Think-Tankların Analizi

Dr. Öğr. Muhammet MAĞAT

Prof.Dr. Bekir PARLAK, Bursa Uludağ Üniversitesi

Öz

Akademideki istihbarat çalışmaları son yirmi yılda tarih ve siyaset bilimi alanlarında hız kazanmıştır. Bir istihbarat bilimcileri topluluğu oluşmaya başlamıştır. İstihbarat örgütlerinin birer bürokratik aygıt olmalarının yanında; istihbarat, bilginin bir analizi ve değerlendirmesi sonucunda üretilir. Bu doğrultuda, kendini sürekli yenileyen ve geliştiren bir istihbarat topluluğu, devlet davranışında önemli bir etki oluşturmaktadır. Bazı istihbarat topluluğu kurumları ile akademi arasında, akademiye taşınan eski istihbarat uygulayıcıları tarafından köprüler kurulmaktadır. Bu, üniversitelerin içerik geliştirmelerine yardımcı olurken, aynı zamanda yükseköğretim sektörüne istihbarat topluluğu tarafından hangi uzmanlık bilgisinin gerekli olduğu ve müfredata dâhil edilmesi gerektiği konusunda daha iyi bir anlayış sağlamaktadır. İstihbarat çalışmaları, ulusal güvenlik istihbaratı uygulamalarının akademik bir tamamlayıcısıdır. İstihbarat çalışmalarını akademik bir disiplin olarak geliştirmek, yeni bilgilerin tanımlanması, edinilmesi, saklanması, yaratılması ve yayılması yoluyla akademide var olan en iyi uygulamaların güçlendirilmesini gerektirecektir. Britanya, Romanya, Türkiye ve İspanya gibi diğer hükümetler de özellikle istihbarat çalışmaları dernekleri aracılığıyla istihbarat çalışmaları araştırmalarını desteklemeye başlamışlardır. Bu iyi uygulamaların daha etkili bir şekilde odaklaştırılması, bir akademik disiplin olarak istihbarat çalışmalarının tutarlılığını güçlendirirken, aynı zamanda bilim, kamu anlayışı ve hükümet uygulamaları üzerindeki etkisini de artıracaktır. Bu tür programlar, bir meslek olarak istihbarat teorisi ve uygulaması hakkındaki bilgiyi merkezileştirebilir ve bu bilgiyi hükümete, akademinin diğer bölümlerine, haber medyasına ve toplumun diğer kesimlerine geçmişte olduğundan daha yapılandırılmış bir şekilde sağlayabilir. İstihbarat, bilginin işlenmesidir. İşlevsel olarak istihbarat, gazeteciliğe ve akademik araştırmaya benzer. Gerçeklerin toplanması, analiz edilmesi, hızlı ve net değerlendirmeler yapılması, istihbarat değerlendirmelerinin üretilmesi ve bunların tüketicilere zamanında dağıtılması sürecin en doğal akışıdır. Her şeyden önce analitik süreç titiz, zamanında ve politika ihtiyaçları ve endişeleriyle alakalı olmalıdır. Analitik süreçler daha fazla bilgi toplanmasını gerektirmektedir. İstihbarat analizcisinden beklenen "kriz avcılığı" değil, "tehdit kestirimciliğine" dayanan bir derinlikli okuma ve anlamadır. Nihayet, bunun bir doktrin haline dönüştürülmesi beklenmektedir. İstihbaratta analitik kültür modelleri konusunda da bir politika transferi ihtiyacı olduğu açıktır. Bunun için Amerika Birleşik Devletlerindeki İstihbarat Topluluğu Akademik Mükemmeliyet Merkezleri (IC CAE; Intelligence Community Centers for Academic Excellence) ve Uluslararası İstihbarat Eğitimi İşbirliği (IAFIE; International Association for Intelligence Education) gibi kuruluş ve platformların takip edilmesi önem arz etmektedir. Türkiye'deki yeni kurulmakta olan Milli İstihbarat Akademisi de incelenmeye değerdir. Yukarıda sayılan think-tank karşılıkları olarak Türkiye'de belli çalışmalar yapıldığı gözlemlenmektedir ve bu doğrultuda İstihbarat ve Güvenlik Araştırmaları Merkezi (İGAM) gibi kuruluşlar bünyesinde icra edilen ve edilmesi beklenen çalıştaylar, kongreler, dergi çalışmaları ve internet yayını gibi faaliyetler dikkatle takip edilebilir ve geliştirilmesi yönünde katkılar sunulabilir. Ulusal güvenlik politika sisteminin anlaşılmasının doğru bir yörüngede olabilmesi için bu tür think-tankların önemli olduğu değerlendirilmektedir. İstihbarat analizi karar vermeye yardım etmek için önem arz etmektedir. Stratejik düşünmenin sadece istihbarat teşkilatının lider pozisyonu ile sınırlı kalmaması gerektiği savunulmaktadır. Teşkilatın her seviyesinden ve dışarıdan fikirlerin de karara katkısı beklenmektedir. Konferanslar, toplantılar, bilimsel makaleler ve raporlar gibi yöntemler önemlidir. Think-tank merkezleri yanında istihbarat servislerinin de atölye (workshop) çalışmaları, bu çalışmanın da içerik kodu anlamında anlamlı görülmektedir. Çalışmada amaç ve odak, düşünce üretim kuruluşları olarak bilinen, münhasıran istihbarat çalışmalarını ilgi edinen think-tanklerin başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere dünyada ve Türkiye'deki karşılaştırmalı analizini ortaya koyabilmektir. Araştırma, amacına göre; "tanımlayıcı/betimleyici" (descriptive) tarzda yapılacaktır. Araştırmanın yaklaşımı nitel olup, verilerin toplanması ve yorumlanması, "doküman incelemesi" ve "literatür araştırmasına" dayanmaktadır. Akademik metinler, açık ortamda erişilebilen resmi dökümanlar ve araştırmaya konu kurumun yayınları incelenecektir. Çalışma kapsamında münhasır think-tanklara yönelik mülakatlar da gerçekleştirilecektir. Çalışma planında, İstihbarat Eğitimi ve Akademide İstihbarat Çalışmaları, İstihbarat Analiz Okulu Modeli, Güvenlik Politikası Aygıtı Olarak

İstihbarat Analizi Dünyada ve Türkiye'de Münhasır İstihbarat Analizi Temalı Think-Tanklar gibi konular işlenecektir.

Anahtar Kelimeler: *İstihbarat Analizi, İstihbarat Akademisi, İstihbarat Eğitimi, Think-Tank, Ulusal Güvenlik*

Analysis of Think-Tanks Effective in the Institutionalization of Intelligence Analysis

Abstract

Intelligence studies in academia have accelerated in the fields of history and political science in the last twenty years. A community of intelligence scientists began to emerge. In addition to being a bureaucratic apparatus, intelligence organizations; Intelligence is produced as a result of an analysis and evaluation of information. In this regard, an intelligence community that constantly renews and improves itself has a significant impact on state behavior. Bridges are being built between some intelligence community agencies and academia by former intelligence practitioners who have moved to academia. This helps universities develop content, while also providing the higher education sector with a better understanding of what specialist knowledge from the intelligence community is required and should be included in the curriculum. Intelligence studies are an academic complement to national security intelligence practices. Developing intelligence studies as an academic discipline will require strengthening existing best practices in academia through the identification, acquisition, storage, creation, and dissemination of new information. Other governments, such as Britain, Romania, Turkey and Spain, have also begun to support intelligence studies research, particularly through intelligence studies associations. More effectively focusing these good practices will strengthen the coherence of intelligence studies as an academic discipline while also increasing its impact on science, public understanding, and government practice. Such programs could centralize knowledge about the theory and practice of intelligence as a profession and provide that knowledge to government, other parts of academia, the news media, and other segments of society in a more structured way than in the past. Intelligence is the processing of information. Functionally, intelligence is similar to journalism and academic research. Gathering facts, analyzing them, making rapid and clear assessments, producing intelligence assessments, and distributing them to consumers in a timely manner is the most natural flow of the process. Above all, the analytical process must be rigorous, timely, and relevant to policy needs and concerns. Analytical processes require collecting more information. What is expected from the intelligence analyst is not "crisis hunting", but an in-depth reading and understanding based on "threat prediction". Finally, it is expected to be transformed into a doctrine. It is clear that there is a need for policy transfer regarding analytical culture models in intelligence. For this, it is important to follow organizations and platforms such as the Intelligence Community Centers of Academic Excellence (IC CAE) in the United States and the International Cooperation on Intelligence Education (IAFIE). The newly established National Intelligence Academy in Turkey is also worth examining. It is observed that certain studies have been carried out in Turkey in response to the think tanks listed above, and in this regard, activities such as workshops, congresses, magazine studies and internet publications carried out and expected to be carried out within organizations such as the Intelligence and Security Research Center (IGAM) can be carefully followed and developed. It is considered that such think tanks are important for the understanding of the national security policy system to be on the right track. Intelligence analysis is important to aid decision making. It is argued that strategic thinking should not be limited to the leadership position of the intelligence agency. Opinions from all levels of the organization and from outside are expected to contribute to the decision. Methods such as conferences, meetings, scientific articles and reports are important. Workshops of intelligence services as well as think-tank centers are seen as meaningful in terms of the content code of this study. The aim and focus of the study is to present a comparative analysis of think tanks, known as thought production organizations that are exclusively interested in intelligence work, in the world, especially in the United States, and in Turkey. According to the purpose of the research; It will be done in a "descriptive" style. The approach of the research is qualitative, and the collection and interpretation of data is based on "document review" and "literature research". Academic texts, openly accessible official documents and publications of the institution subject to the research will be examined. Within the scope of the study, interviews with exclusive think-tanks will also be held. The work plan includes Intelligence Education and Intelligence Studies in the Academy, Intelligence Analysis School Model, Intelligence Analysis as a Security Policy Device, Exclusive Intelligence Analysis in the World and in Turkey.

Keywords: *Intelligence Analysis, Intelligence Academy, Intelligence Education, Think-Tank, National Security*

Yapılandırılmış İstihbarat Analiz Tekniklerinden Kırmızı Takım Analizinin Önemi Üzerine Bir Değerlendirme

Doç. Dr. Namık ÇENCEN, Gazi Üniversitesi,
Dr. Öğr. Serkan KOCAMANOĞLU, Ufuk Üniversitesi
Lisans Öğr. Göktuğ Vatan CİHANGİROĞLU, Ankara Üniversitesi

Öz

İstihbarat, bilginin toplanması ve kullanıma hazır hale getirilmesi olarak değerlendirilir. İstihbarat kelimesi; bilgiyi üretmek için yapılan faaliyetler ve tüm sürece verilen addır. Bu süreçte elde edilen bilgilerin hepsi, bu bilgileri toplayan kurum, bu kurumlar tarafından üretilen raporlar ve brifinglerin hepsi olarak tanımlanabilmektedir. Teknolojinin gelişimi güvenlik kavramını genişletmekte ve yeni istihbarat ihtiyaçlarını ve yaklaşımlarını doğurmaktadır. Özellikle İkinci Dünya Savaşı ve Soğuk Savaş döneminde araştırma ve geliştirme faaliyetleri istihbarat çalışmaları ve istihbarat analizi üzerine yoğunlaşmıştır. İstihbarat analizi; pek çok ilgisiz, karmaşık, belirsiz, önemli ve aşırı miktardaki verilerden anlamlı bilgiler üretme ve karar verme sürecidir. İstihbarat analizi; stratejik, ekonomik, taktik veya operasyonel önemi olan yapılar ve durumlarla ilgili bilgileri işlemden geçirerek mevcut durum ve gelecekte meydana gelebilecekleri ifade eden sonuçlar çıkarma sürecidir. İstihbarat için gerekli olan beceri ve hüner kısmı bu işin sanat olarak tabir edilen pratik uygulamalarıyla ilgili kısmı olarak görülse de analizle ilgili kısmı bunun dışında tutulmuştur. Fakat literatür, istihbarat analizinin ne sadece bir sanat ne de sadece bir hüner olduğu vurgulanmış ve istihbarat analizini bilimsel bir sürecin parçası olarak ele almıştır. İstihbaratın kalbini oluşturan analiz aşamasında eğer analizci doğru analiz tekniklerine hâkim değilse ne kadar doğru veriye sahip olsa da doğru analiz ve sonuca ulaşması çok zor olacaktır. İstihbarat analizinden beklenen; kesin bir bulgu ortaya koyması, sürprizlerin önüne geçmesi ve politikaları etkileyebilmesidir. Bunu sağlayabilmek için istihbarat analizinin nasıl olması gerektiği literatürde tartışıla gelmiştir. İstihbarat analizi bilimsel metotlar ışığında yapılandırılabilir ve bu metotlarla doğru şekilde toplanmış yeterli ve güvenilir bilgiden istenilen istihbaratın üretilmesi sağlanabilir. Yapılandırılmış analiz teknikleri, analitik süreci bilinçli ve şeffaf hale getirmeyi, böylece yapılandırılmamış ve sezgisel analizde sorgulanmayan çok sayıda bilişsel önyargının neden olduğu hata olasılığını azaltmayı amaçlamaktadır. Yapılandırılmış analiz, bir analistin analitik problemler üzerinde çalışırken zihninde oluşan içsel düşünce süreçlerinin yapılandırılmış, şeffaf ve tekrarlanabilir bir model şeklinde ifade edildiği bir süreçtir.

Bu çalışmada yapılandırılmış analiz tekniklerinden biri olan ve yaratıcı düşünce tekniklerinden biri olarak sınıflandırılmış olan "Kırmızı Takım Analizi"nin önemi ortaya konmuştur. Bu çalışma nitel araştırma deseninde tasarlanmış olup, betimsel içerik analizi ve doküman incelemesi kullanılmıştır. Doküman incelemesi, araştırılması hedeflenen olgu ve olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin analizini kapsar. Doküman analizinde anlam çıkartmak, anlayış kazandırmak ve ampirik bilgi geliştirmek için verilerin incelenmesi ve değerlendirilmesini gerektirir. Kendi içinde anlamlı bir bütün oluşturulan bu bölümler belli başlıklar altında adlandırılarak kodlanmıştır. Bu doğrultuda Kırmızı Takım Analizinin ne olduğu, niçin Kırmızı Takım Analizinin seçildiği, Kırmızı Takım İnşasının Aşamalarının neler olduğu, Kırmızı Takım Analizinin önemi, yararlılıkları ve sınırlıkları üzerinde durulmuştur. Tarihi süreç içindeki Kırmızı Takım Analizinin Başarılı ve Başarısız örneklerine yer verilerek değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Yapılandırılmış İstihbarat, Analiz Teknikleri, Kırmızı Takım Analizi, Yararlılıklar ve Sınırlılıklar.*

An Evaluatıon on the Importance of Red Team Analysıs Among Structured Intellıgence Analysıs Technıques

Abstract

Intelligence is defined as the collection and preparation of information for use. The word intelligence is the name given to the activities and the entire process to produce information. All of the information obtained in this process can be defined as the institution that collects this information, all of the reports and briefings produced by these institutions. The development of technology expands the concept of security therefore giving rise to new intelligence needs and approaches. Research and development activities, especially during World War II and the Cold War period, focused on Intelligence Studies and intelligence analysis. Intelligence analysis is the process of generating meaningful information and making decisions from many unrelated, complex, uncertain, important and excessive amounts of data. Intelligence analysis is the process of processing information about structures and situations of strategic, economic, tactical or operational importance, drawing conclusions that express the current situation and what may occur in the future. Although the part of the skill and ability required for intelligence is considered to be the part of this work related to practical applications called art, the part related to analysis has been excluded from this. But the literature has emphasized that intelligence analysis is neither just an art nor just a skill, and has treated intelligence analysis as part of a scientific process. At the analysis stage, which forms the heart of intelligence, if the analyst does not master the correct analysis techniques, it will be very difficult to achieve the correct analysis and result, no matter how much accurate data he has. Intelligence analysis is expected to reveal a definitive finding, avoid surprises and influence policies. How intelligence analysis should be to achieve this has been discussed in the literature. Intelligence analysis can be configured in the light of scientific methods, and with these methods, it is possible to produce the desired intelligence from sufficient and reliable information collected correctly.

Structured analysis techniques aim to make the analytical process conscious and transparent, thus reducing the possibility of error caused by the large number of cognitive biases that are not questioned in unstructured and heuristic analysis. Structured analysis is a process in which the internal thought processes that occur in an analyst's mind when working on analytic problems are expressed in the form of a structured, transparent and repeatable model.

In this study, the importance of "Red Team analysis", structured analysis techniques and is classified as one of the creative thought analysis techniques, was revealed. This study was designed in a qualitative research pattern and used descriptive content analysis and document review. Document review covers the analysis of written materials containing information about the phenomenon and facts that are intended to be investigated. These sections, which are created in themselves as a meaningful whole, are encoded by naming them under certain headings. In this direction, this study focused on what Red Team analysis is, why Red Team analysis was chosen, what are the stages of Red Team analysis construction, importance and usefulness of Red Team analysis, and limitations of the Red Team analysis. Successful and unsuccessful examples of Red Team analysis were evaluated in the historical process.

Keywords: *Structured Intelligence, Analysis Techniques, Red Team Analysis, Usefulness and Limitations*

İstihbari Verilerin Ceza Hukuku Bağlamında Terörle Mücadele Kapsamında Değerlendirilmesi

Batuhan Zeki ÖZTÜRK

Dr. Ömer GÖK

Öz

Bu çalışma, evrensel ceza hukuku ilkeleri kapsamında Türk Ceza hukuku özelinde Emniyet Genel Müdürlüğü, Jandarma Genel Komutanlığı, Türk Silahlı Kuvvetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı istihbarat birimleri nezdinde çalışmalar yürüten güvenlik güçlerinin yaptıkları çalışmalar sonucunda elde ettikleri istihbari verilerin terörle mücadelenin yargısal aşamasında kullanılıp kullanılamayacağını konu edinmekte ve söz konusu verilerin kullanılması noktasında konunun hukuki çerçevesine yer vermektedir. Terör kelime manasıyla TDK (Türk Dil Kurumu) tarafından "Karşı tarafa korku salma, cana kıyma, malı yakıp yıkma; yıldırı, tedhiş" olarak tanımlanmaktadır. Yine 3713 saylı terörle mücadele kanununda: cebir, şiddet kullanılarak, Cumhuriyete ve devletin otoritesine karşı işlenen suçlar olarak özetlenebilmektedir. İstihbarat ise, yine Türk Dil Kurumuna göre: "yeni bir bilgi, haber, bilgi toplama" olarak tanımlanmaktadır. Günümüzde devletlerin ulusal çıkar ve güvenlikleri için yetiştirdikleri personel ve geliştirdikleri imkan ve kabiliyetler sayesinde elde edilen bilgilerin tümü istihbarat faaliyetleri kapsamındadır. Dolayısıyla terörle mücadele ile istihbarat arasında önemli ve sıkı bir ilişki bulunmaktadır. Ancak İstihbari verilerin kanuniliği ve yargıda kullanılması uzun süredir tartışılmaktadır. Özellikle terörle mücadele ve bu mücadele sonucunda teröristlerin yakalanması ve yargılanması aşamalarında, kişilerin geçmişlerine yönelik istihbaratın yargılamada kullanılıp kullanılamayacağı tartışılan önemli konular arasında yer almaktadır.

Ülkemiz gerek bulunduğu jeopolitik konumu gerekse de jeostratejik öneminden dolayı yıllardır terör sorunuyla doğrudan karşı karşıya kalmış ve belirli dönemlerde yaşanan ekonomik, sosyal, kültürel karışıklıklar sebebiyle çeşitli zamanlarda terör örgütleri kendilerine alan açarak çeşitli saldırılar gerçekleştirmiştir. Şiddet araçlarını kullanarak korku, panik ortamı yaratmaya çalışan terörizm; devletleri dini, kültürel, sosyal, askeri, ekonomik ve siyasi olarak hedef almaktadır. Bu tehditle başa çıkmak için devletler istihbarat çalışmalarına başvurmakta ve terörle mücadelede istihbaratı bir araç olarak kullanmaktadır.

İnsan merkezli bir çalışmanın ürünü olan İnsan istihbaratı (humint) elde edilirken, elde edilen veriler personelin zekâsı, becerisi ve tecrübesine dayanmaktadır. Açık kaynaktan (OSINT) elde edilen bilgiler ile sahada kendi becerileri ile elde ettiği bilgileri raporlayan ve bunu analiz eden istihbaratçılar, analiz sonucunda bu veriyi bir perspektife oturtmaktadırlar. Analizde kimi zaman yetersiz, kimi zaman güvenilmez, kimi zaman teyitsiz gelen verilerin güvenilirliği tartışılır olmakta ve bu veriler sonucunda ortaya çıkacak çıkarımların güvenilirliği de tartışılır hale gelmektedir. Bu da olası bir eylemin ortaya çıkıp çıkmayacağının kesin kanı olarak ortaya koyulmasını engeller niteliktedir. Bu kapsamda tartışılan önemli bir konu da verilerin elde edilirken hukuka uygun olarak elde edilip edilmediğidir. İstihbarat personelinin ana amacı, bilginin alınması ve raporlanmasıdır. Bilginin elde edilişi sırasındaki araçlara sahada çok fazla önem atfedilmemektedir. Ancak bu durum ilgili personelin hukuki ve cezai sorumluluğuna yol açabilmektedir. Bu sebeplerle yargısal aşamada çeşitli sorunlar ortaya çıkmaktadır. İstihbaratın ceza sisteminde kullanılması, savcılık makamının bunu davanın esası açısından önemli ve yararlı olduğuna inanmasına bağlıdır. Amaç, elde edilen bilginin gerçekten yargı makamları önünde delil olarak kullanılabilirliğinin önemidir. Bir diğer önemli nokta ise keşif ve belgelendirilmedir. Belgelendirme ve keşif kurallarına uygunluk, kovuşturmanın salahiyeti açısından önemlidir.

Ceza yargılamasında esas olan evrensel ilkeler ile insancıl hukukun devreye girmesi sonucunda, toplumsal ihtiyaçlar ve demokratik hukuk düzeni çerçevesinde çeşitli değişikliklerin yapıldığı ilgili yasal mevzuatlarımızda, kanunkoyucu insan hakları merkezli bir yaklaşım benimsemiştir. Buradan hareketle, çalışma, güvenlik güçlerinin yapmış oldukları istihbarat çalışmalarının terörle mücadele kapsamında ceza hukuku bağlamında nasıl değerlendirilmesi gerektiğini anlatarak; suçun işlenmeden önceki döneme ilişkin güvenlik faaliyeti niteliğinde olan istihbaratın ilgili yasal mevzuatların ve çeşitli Yargıtay kararlarının da göz önünde bulundurulmasıyla beraber hukuki çerçevesinin ortaya konulmasını ve bu bağlamda güvenlik güçlerine yardımcı olmayı amaçlamaktadır. Çalışmanın sonunda, istihbari verilere, ilgili yasal mevzuatlar çerçevesinde ve belirli şartlar altında başkaca birtakım yasal delillerle desteklenmesiyle birlikte soruşturma ve kovuşturma aşamalarında itibar edilebileceği sonucuna

ulaşılmakta ve konuyla ilgili güvenlik personelinin bir fikir edinmesi istenilmektedir.

Anahtar Kelimeler: *İstihbarat, Terörizm, İnsan Hakları, Soruşturma ve Kovuşturma, Ceza Muhakemesi*

The Evaluation Of Intelligence Data In The Context Of The Fight Against Terrorism In The Context Of Crıminal Law

Abstract

This study, within the scope of universal criminal law principles, deals with whether the intelligence data obtained as a result of the work carried out by the security forces working within the intelligence units of the General Directorate of Security, Gendarmerie General Command, Turkish Armed Forces and the National Intelligence Organization can be used in the judicial phase of the fight against terrorism and includes the legal framework of the issue at the point of using the said data. Terrorism is literally defined by TDK (Turkish Language Association) as "instilling fear in the other party, killing life, burning and destroying property; intimidation, tedhiş". It is also summarized in the Anti-Terrorism Law No. 3713 as crimes committed against the Republic and the authority of the state by using force and violence. Intelligence, again according to the Turkish Language Association: "new information, news, information gathering". Today, all of the information obtained by states through the personnel they train and the means and capabilities they develop for their national interests and security are within the scope of intelligence activities. Therefore, there is an important and close relationship between counter-terrorism and intelligence. However, the legality of intelligence data and its use in the judiciary have been discussed for a long time. Especially in the fight against terrorism and the capture and prosecution of terrorists as a result of this struggle, it is among the important issues discussed whether intelligence on the background of individuals can be used in the trial. Due to its geopolitical location and geostrategic importance, our country has been directly confronted with the problem of terrorism for years, and due to the economic, social and cultural turmoil experienced in certain periods, terrorist organizations have opened space for themselves and carried out various attacks. Terrorism, which tries to create an atmosphere of fear and panic by using violent means, targets states religiously, culturally, socially, militarily, economically and politically. In order to deal with this threat, states resort to intelligence work and use intelligence as a tool in the fight against terrorism.

Human intelligence (humint), which is the product of a human-centered work, is based on the intelligence, skills and experience of the personnel. Intelligence officers who report and analyze the information obtained from open sources (OSINT) and the information obtained with their own skills in the field, put this data into perspective as a result of the analysis. n the analysis, the reliability of the data, which is sometimes insufficient, sometimes unreliable, sometimes unconfirmed, becomes questionable, and the reliability of the conclusions that will emerge as a result of this data becomes questionable. This leads to the question of whether a possible action has occurred. This prevents the definitive determination of whether a possible action will occur or not. An important issue discussed in this context is whether the data was obtained in accordance with the law. The main purpose of intelligence personnel is to obtain and report information. The means of obtaining the information are not given much importance in the field. However, this may lead to civil and criminal liability of the personnel concerned. For these reasons, various problems arise at the judicial stage. The use of intelligence in the criminal system depends on the prosecution believing that it is important and useful for the merits of the case. The aim is to ensure that the information obtained can indeed be used as evidence before the judicial authorities. Another important point is discovery and documentation. Compliance with the rules of documentation and discovery is important for the competence of the prosecution.

As a result of the introduction of universal principles and humanitarian law, which are essential in criminal proceedings, the legislature has adopted a human rights-centered approach in our relevant legal regulations, which have been amended within the framework of social needs and democratic legal order. From this point of view, the study aims to explain how the intelligence work carried out by the security forces should be evaluated in the context of criminal law within the scope of the fight against

terrorism; to reveal the legal framework of intelligence, which is a security activity regarding the period before the crime is committed, by taking into account the relevant legal regulations and various Supreme Court decisions, and to assist the security forces in this context. At the end of the study, it is concluded that intelligence data can be relied upon in the investigation and prosecution phases within the framework of the relevant legal regulations and under certain conditions, when supported by other legal evidence, and the security personnel are requested to have an idea on the subject.

Keywords: *Intelligence, Terrorism, Human Rights, Investigation and Prosecution, Criminal Procedure*

İstihbarat Toplama Sürecinde İnsan Kaynağının Stratejik Yönetimi

Dr. Gürkan GÜNDÜZ, Jandarma Genel Komutanlığı
Dr. Öğr. Kürşad Kağan ERGÜN, Kastamonu Adalet Sarayı Merkez

Öz

İstihbarat toplama faaliyetlerinin en başında gelen "İnsan İstihbaratı" (HUMINT) yoluyla bilgi toplama işlemi bilinen tarihin kaydettiği en eski istihbarat toplama yöntemidir. Gerek neolitik çağda gerekse günümüzün gelişmiş bilgisayar ve teknoloji çağında her daim geçerliliğini koruyan insan istihbaratı; başka yol ve yöntemlerle toplanması zor olan çok miktarda bilgiyi elde ederek sağlayabilir. Toplayıcı niteliği taşıyan her türlü insan kaynağının (kamu görevlileri, kayıtlı istihbarat elemanları ve gönüllü olarak bilgi sağlamayı kabul eden muhbir şahıslar) yetiştirilmesi ve göreve angaje edilmesi çok uzun zamanlar alabilir. Kamu görevlisi istihbarat toplayıcıları insan kaynağını elde etmede ve ikna etmede hem iletişim hem de psikolojik yöne hakim olmalı ve kaynağını etkili ve verimli şekilde kullanmalıdır. Saha personeli kaynağıyla şu sebeplerle karşılaşabilir; kaynak elde edilmesi zor bir bilgi hakkında bulunduğu konum itibariyle çeşitli erişimlere sahip olabilir ya da çeşitli nedenlerle (bilgi satarak para kazanma, ideolojik sebepler veya intikam alma duygusu) gönüllü muhbirliği tercih edebilir. İnsan istihbaratı faaliyeti çok kıymetli bir toplama yöntemi olmakla beraber bu yöntemler arasında potansiyel olarak en tehlikeli ve riskli olandır. Tüm bu avantaj ve dezavantajlar ışığında istihbarat bilimi kendisi zaten stratejik bir alan olması hasebiyle istihbarat üretimi ve analizini yapacak olan insan kaynağının yönetimi de en az onun kadar stratejik bir faaliyettir.

Bu aşamada öncelikle insan istihbaratından (insan tarafından temin edilen/insandan-insan aracılığıyla temin edilen istihbarat) bahsedilmesi gerekmektedir. Şöyle ki, istihbarat toplama ve istihbarata karşı koyma faaliyetleri, kullanılan teknik ve teknolojik ekipmanlardan, izlenilen stratejilerden bağımsız olarak istihbarat personelleri tarafından yürütülmektedir. İnsan unsurunun oluşturduğu fark, teknolojik araçların sağlayamayacağı derinlemesine iç görülerin ve anlayışların elde edilmesine olanak tanıması olarak özetlenebilir. İnsan istihbaratı, insanların davranışlarını, niyetlerini ve motivasyonlarını anlama yeteneğine dayanır. Bu yetenek, teknolojinin ulaşamayacağı, insan deneyimi ve sezgisel özelliklerle kritik bilgilerin elde edilmesini sağlar. Görüldüğü üzere bütüncül olarak istihbarat faaliyetlerinde insan unsuru tarihsel süreç içerisinde de günümüzde de asli öneme sahiptir.

Bu çalışmanın amacı; günümüzde terörizm, siber saldırılar, organize suçlar ve diğer güvenlik tehditleri gibi karmaşık ve çok yönlü tehditlerle karşı karşıya kalan gerek Türkiye Cumhuriyeti gerekse uluslararası toplumun istihbarat faaliyetlerini yürütürken kullanacağı istihbarat toplama tekniklerinden insan istihbaratı hususunu irdelemektir. Ayrıca bu tehditlerle başa çıkılmasına cevaz verecek istihbaratın üretilmesi aşamasında sadece teknolojik araçlardan faydalanılmasının yetersiz kalacağı ve insan istihbaratının bu tehditleri anlama, öngörme ve etkili bir şekilde karşılama konusunda ne denli kritik bir rol oynadığını açıklamaya çalışmaktır.

Bu çalışmada istihbarat faaliyetlerinin yürütülmesinde istihbaratın toplanması konusunda başat rolü oynayan insan unsuruna yönelik insan kaynaklarının stratejik yönetimi hususu, istihbaratın toplanması süreci çerçevesinde incelenmiştir. İstihbarat alanının niteliği gereği yüksek derecede gizlilik içermesi, idari boyutuna ilişkin olan hususların da benzer şekilde gizli bilgilerden oluşması karşısında konuya yönelik saha çalışması yapılamamıştır. Çalışma kapsamında istihbaratta insan unsurunun önemi ve teknoloji çağı istihbarat paradigmalarında farklı yaklaşımlara ilişkin metinler ve dokümanlar incelenmiştir. Bu çalışmada genel itibariyle nitel araştırma yöntemlerinden metin analizi ve doküman inceleme tekniklerinden yararlanılmıştır.

Çalışma kapsamında istihbaratın tanımı, toplama yöntem ve teknikleri, ikna ve yöneltme teknikleri, insan kaynakları yönetimi, stratejik planlama, karar verme, stratejik yönetim ve insan istihbaratı kavramları açıklanmaya çalışılmıştır.

Sonuç olarak; istihbaratın toplanmasında nitelikli veriye ulaşılabilmesi, ulaşılan verilerin analiz edilerek istihbarata dönüştürülmesi sürecinde bütün teknolojik gelişmelerden bağımsız olarak insan faktörünün istihbarat alanında başat rolü oynadığı aşikardır. Daha somut bir ifadeyle, angaje edilen muhbirin toplama faaliyetine dahil edilmesi, maddi ve manevi olarak sevk ve idaresinde uygulanacak usul ve esasların belirlenmesi, saha personelinin (kamu görevlisi) eğitimi, mesleğe kabulü, muhbir sevk ve idaresi süreçlerinde etkinliği, verimliliği ve gizlilik kurallarına riayetinin

stratejik bir insan kaynakları yönetimiyle sağlanabileceği anlaşılmıştır.

Bu çalışma da, insan istihbaratının günümüzdeki ulusal ve uluslararası güvenliğe, ekonomiye (kamu ve/veya özel sektör alanlarında) ve bilginin niteliğine göre pek çok farklı alana ilişkin stratejik planlama süreçlerinde neden hayati bir rol oynadığını daha ayrıntılı olarak ele almıştır. Ayrıca, insan istihbaratının etkin bir şekilde nasıl kullanılabileceği ve gelecekteki zorluklara nasıl yanıt verilebileceği konuları üzerine bir takım öneriler sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: *Strateji, Güvenlik, İstihbarat, İnsan Kaynakları Yönetimi, İnsan İstihbaratı*

Abstract

The collection of information through "Human Intelligence" (HUMINT), which is at the forefront of intelligence gathering activities, is the oldest intelligence gathering method recorded in known history. Human intelligence, which has always been valid both in the neolithic age and in today's advanced computer and technology age, can provide a large amount of information that is difficult to collect by other means and methods. It can take a very long time to train and engage all kinds of human resources that qualify as collectors (public officials, registered intelligence officers, and informants who voluntarily agree to provide information). Public servant intelligence collectors must master both the communication and psychological aspects of recruitment and persuasion, and use their sources effectively and efficiently. Field personnel may encounter their source for the following reasons: the source may have access to information that is difficult to obtain because of his or her position, or he or she may prefer to be a willing informant for various reasons (making money by selling information, ideological reasons, or a sense of revenge). While human intelligence is a valuable collection method, it is also potentially the most dangerous and risky of these methods. In the light of all these advantages and disadvantages, since the science of intelligence is itself a strategic field, the management of human resources to produce and analyze intelligence is an equally strategic activity.

At this stage, first of all, it is necessary to talk about human intelligence (intelligence provided by humans/intelligence provided from/through humans). That is to say, intelligence gathering and counter-intelligence activities are carried out by intelligence personnel, regardless of the technical and technological equipment used and the strategies pursued. The difference created by the human element can be summarized as enabling the acquisition of in-depth insights and understandings that technological means cannot provide. Human intelligence is based on the ability to understand people's behavior, intentions and motivations. This ability enables critical information to be obtained through human experience and intuition, which is beyond the reach of technology. As can be seen, the human element in intelligence activities has been of fundamental importance both historically and today.

The purpose of this study is to examine the issue of human intelligence, one of the intelligence gathering techniques that both the Republic of Turkey and the international community will use while conducting intelligence activities in the face of complex and multifaceted threats such as terrorism, cyber attacks, organized crime and other security threats. In addition, it is also aimed to explain that utilizing only technological tools in the production of intelligence that will allow to deal with these threats will be insufficient and how human intelligence plays a critical role in understanding, predicting and effectively countering these threats.

In this study, the strategic management of human resources for the human element, which plays a major role in the collection of intelligence in the conduct of intelligence activities, is examined within the framework of the intelligence collection process. Due to the high degree of confidentiality in the field of intelligence and the fact that the issues related to its administrative dimension are similarly composed of confidential information, a field study on the subject could not be conducted. Within the scope of the study, texts and documents on the importance of the human element in intelligence and different approaches in the technological age intelligence paradigms were examined. In this study, text analysis and document analysis techniques from qualitative research methods were generally utilized.

Within the scope of the study, the definition of intelligence, collection methods and techniques, persuasion and orientation techniques, human resources management, strategic planning, decision making, strategic management and human intelligence concepts were tried to be explained.

In conclusion, it is obvious that the human factor plays the dominant role in the field of intelligence, regardless of all technological developments, in the process of accessing qualified data in the collection of intelligence, analyzing the data and transforming it into intelligence. More concretely, it is understood that a strategic human resources management can ensure the inclusion of the engaged informant in the collection activity, the determination of the procedures and principles to be applied in the material and moral management of the informant, the training of field personnel (public servants), their admission to the profession, their effectiveness, efficiency and compliance with the rules of confidentiality in the processes of informant management.

This paper has explored in more detail why human intelligence plays a vital role in today's strategic planning processes related to national and international security, the economy (in the public and/or private sectors) and many other areas depending on the nature of the information. It has also

provided a number of recommendations on how human intelligence can be used effectively and how it can respond to future challenges.

Keywords: *Strategy, Security, Intelligence, Human Resources Management, Humint*

Düzensiz Göçmenlerin Ulusal Destekli Gönüllü Geri Dönüş Mekanizması Kapsamında Gönüllü Geri Dönüşü ve Mekanizmada Türk Kızılay'ın Rolü

Beste GÖZENOĞLU, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü

Hafize Ece YILMAZ, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü

Öz

Ulusal Destekli Gönüllü Geri Dönüş mekanizması Göç İdaresi Başkanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Türk İşbirliği ve Koordinasyon Ajansı Başkanlığı ve Türk Kızılay arasında 2020 yılında imzalanan "Ulusal Destekli Gönüllü Geri Dönüş Mekanizmasının Geliştirilmesi ve İşletilmesine Yönelik İşbirliği Protokolü" ile kurulmuş ve 2021 yılında uygulamasına başlanmıştır.

Mekanizmadan Düzensiz göçmenlerin yanı sıra İnsan Ticareti Mağdurları, Uluslararası Koruma statüsü veya başvuru sahipleri ya da başvurusunun geri çekmiş olanlar da yararlanabiliyor olmasına karşın Mekanizmanın kurulumunda temel hedeflerden biri göçü kaynağında engelleyerek Türkiye'nin düzensiz göç yükünü azaltmaktır. Mekanizma, göçü kaynağında önlemek için içerisinde bulunan "Yeniden Uyum Desteği" fonksiyonuyla göçmenlerin gönüllü geri dönüşleri sonrasında topluma uyum sağlamaları ve hayatlarını idame ettirebilmek için çalışmalarına uygun olanakları üretebilmektedir. Yeniden uyum destekleri içerisinde mesleki eğitim, kira desteği, ayni destek, nakdi destek ve psikososyal destek verilebilmektedir. Bu destekler uygulanan projeler kapsamında değişiklik göstermektedir.

Türk Kızılay'ın Mekanizmanın uygulayıcılarından biri olması bir insani yardım kuruluşunun bakış açısıyla faydalanıcıların gönüllülük durumlarının değerlendirilmesi ve sunulan desteklerin insan onuruna yaraşır şekilde veriliyor olması açısından önemlidir. Uluslararası Kızılhaç ve Kızılay Hareketinin mensubu olan Türk Kızılay, hareketin yedi temel ilkesi olan insanlık, ayrım gözetmemek, tarafsızlık, bağımsızlık, gönüllü hizmet, birlik ve evrensellik ilkelerine bağlılıkla 1868 yılından bu yana faaliyetlerini sürdürmektedir.

Mekanizma kapsamında Türk Kızılay'ın ilk görevi göçmenlerin gönüllü geri dönüş taleplerini iletebilecekleri ve yönlendirme alabilecekleri güvenli bir alan oluşturmaktır. Göçmenlerin güvenliklerinden endişe duymadan kendilerini ifade edebilecekleri, taleplerini iletebilecekleri ortamı oluşturabilmek adına bir sivil toplum kuruluşunun mekanizmaya dahil olması önemlidir. Türkiye'nin Suriye'de yaşanan kriz dolayısıyla büyük kitlesel göçe ev sahipliği yapması Türk Kızılay'ın da göç alanında uzmanlaşması gereğini ortaya koymuştur. Bu sebeple 2013 yılında Türk Kızılay bünyesinde Göç Hizmetleri Direktörlüğü ile göçmenler özelinde çalışan bir yapı tesis edilmiştir. Direktörlük bünyesinde ihtiyaçlara göre derinlemesine hizmet sağlanmaktadır. Verilen hizmetler çerçevesinde yıllar içerisinde göçmenlerle kurulan güven bağı artmıştır. Profesyonel deneyim ve göçmenlerin Türk Kızılay'ına duyduğu güven sebebiyle göçmenlerin aldıkları geri dönüş kararının gönüllüğünü teyit etmek Kurumumuzun mekanizma kapsamında üstelenmiş olduğu başlıca sorumluluklardan biridir.

Türk Kızılay'a gönüllü geri dönüş başvurusu yapmak isteğiyle başvuran göçmenlerden mekanizmadan yararlanmaya uygun kriterlere sahip olanlar gönüllülük beyanlarının alınması sonrasında yönlendirme formuyla başvurularını yapmak üzere Göç İdaresi Başkanlığı'na yönlendirilmektedir. Mekanizmaya uygunluk adına kriterler Göç İdaresi Başkanlığı tarafından belirlenmiş olup danışanların hangi destek tipinden yararlanacağına karar vermek de Göç İdaresi Başkanlığı'nın sorumluluğundadır. Türk Kızılay başvuran kişinin hassas bir durumunun bulunduğunu tespit ettiği durumlarda yönlendirme formunda danışanın hassas durumuna ilişkin bilgi de vermektedir; Göç İdaresi Başkanlığı kendi yürüttükleri mülakat sürecinde daha detaylı bir görüşme gerçekleştirerek danışanların hassasiyet durumlarını değerlendirmekte ve alacakları destek tipine karar vermektedir.

Mekanizma kapsamında sunulan üç tip destek vardır: Seyahat desteği, nakdi destek, yeniden uyum desteği. Seyahat desteği, yararlanıcıların geri dönüş gerçekleşene kadar aldıkları hizmet odaklı destekleri ve biletlemeyi kapsamaktadır; bu destek tipi kapsamında havaalanına transfer, havaalanında kumanya ve hijyen kiti gibi malzemelerin temini yapılabilmektedir. Nakdi destek, dönüş öncesi havaalanında yararlanıcılara elden teslim edilen nakit yardımıdır. Yeniden uyum desteği ise dönüş sonrası kişilerin menşe ülkelerinde yararlanabildikleri nakdi, ayni, kira, sağlık, psikosoyal, eğitim gibi alanlarda desteklenebilmelerine olanak sağlamaktadır. Mekanizma kapsamında verilen desteklerin asgari ya da azami tutarları uygulanan projeye göre değişim gösterebilmektedir.

Türk Kızılay, 2021 yapılan ve Uluslararası Göç Politikası Geliştirme Merkezi (ICMPD)

tarafından fon sağlanan pilot proje ile 44 yararlanıcı ile ön görüşme gerçekleştirmiş, uçak bileti satın almış, havaalanına transfer desteği sağlamış, havaalanında yararlanıcılara refakat desteği sunmuş, kumanya ve hijyen kiti dağıtımı gerçekleştirmiş ve kişi başı 150 avro değerinde nakdi destek sağlamıştır. 2022 yılında başlayan ve ICMPD tarafından fon sağlanan "Ulusal Destekli Gönüllü Geri Dönüş ve Yeniden Uyum" projesi ise hali hazırda devam etmektedir. Bu proje kapsamında Pakistan'da yeniden uyum destekleri süreci de yürütülmektedir. 2022 yılı Mart ayında resmi olarak başlangıcı yapılan projenin odak ülkesi başlangıçta Pakistan olarak belirlenmişse de zaman içerisinde görülen ihtiyaca binaen Özbekistan, Türkmenistan, Fas, Irak, Bangladeş ve Somali de odak ülke olarak kabul edilmiştir. Projenin hedefi toplamda 3300 kişinin proje kapsamında destekli gönüllü geri dönüş gerçekleştirmesidir. 3300 kişinin tamamına seyahat desteği ve nakdi destek verilmesi, 975 kişiye yeniden uyum desteği kapsamında nakdi yardım yapılması ve 300 kişinin de yeniden uyum desteği kapsamında ayni yardımdan yararlanması hedeflenmektedir.

Söz konusu sempozyumda Türk Kızılay'ın edindiği deneyim sürecine istinaden değerlendirmeler paylaşılacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Göç, Düzensiz Göç, Gönüllü Geri Dönüş, Ulusal Destekli Gönüllü Geri Dönüş*

Voluntary Return of Irregular Migrants Within The Scope Of National Assisted Voluntary Return And the Role uf Turkish Red Crescent in This Mechanism

Abstract

The National Assisted Voluntary Return Mechanism was established with the "Cooperation Protocol for the Development and Operation of the National Assisted Voluntary Return Mechanism" signed between the Presidency of Migration Management (PMM), the Ministry of Foreign Affairs, the Turkish Cooperation and Coordination Agency and the Turkish Red Crescent (TRC) in 2020 and its implementation started in 2021.

Although irregular migrants as well as victims of trafficking, International Protection status or applicants or those who have withdrawn their applications can benefit from the Mechanism, one of the main objectives in the establishment of the Mechanism is to reduce Türkiye' s irregular migration burden by preventing migration at source. In order to prevent migration at the source, the mechanism is able to produce appropriate opportunities for migrants to adapt to the society after their voluntary return and to work in order to sustain their lives through the "Reintegration Assistance" function. Vocational training, rent support, in-kind support, cash support and psychosocial support can be provided within the scope of reintegration assistance. These assistances vary within the scope of the projects implemented.

The fact that TRC is one of the implementers of the Mechanism is important in terms of assessing voluntariness of the beneficiaries from the perspective of a humanitarian organization and ensuring that support is provided in a manner befitting human dignity. As a member of the International Red Cross and Red Crescent Movement, TRC has been carrying out its activities since 1868, adhering to the seven basic principles of the movement: humanity, non-discrimination, impartiality, independence, voluntary service, unity and universality.

The first task of TRC under the mechanism is to create a safe space where migrants can submit their voluntary return requests and receive guidance. It is important that a civil society organization is involved in the mechanism to create an environment where migrants can express themselves and submit their requests without fear for their safety. Türkiye's hosting of mass migration due to the crisis in Syria has necessitated the need for TRC to specialize in migration. For this reason, in 2013, a Migration Services Directorate was established within TRC. The Directorate provides in-depth services according to needs. Within the framework of the services provided, the bond of trust established with migrants has increased over the years. Due to the professional experience and the trust migrants have in TRC, confirming the voluntariness of the return decision taken by migrants is one of the main responsibilities of our organization within the scope of the mechanism.

Migrants who apply to TRC with the intention to apply for voluntary return and who meet the criteria to benefit from the mechanism are directed to the PMM to submit their applications with a referral form after their declaration of voluntariness is received. The criteria for eligibility for the mechanism are determined by the PMM and it is the responsibility of the PMM to decide which type of assistance the clients will benefit from. In cases where TRC determines that the applicant has a vulnerable situation, it also provides information on the vulnerability of the client on the referral form; the PMM conducts a more detailed interview during the interview process, assesses the vulnerability of the clients and decides on the type of assistance they will receive.

There are three types of assistance offered under the mechanism: travel assistance, cash assistance and reintegration assistance. Travel assistance includes service-oriented support and ticketing that beneficiaries receive until their return; this type of assistance may include transfer to the airport, provision of items such as food package and hygiene kits at the airport. Cash assistance is cash support hand-delivered to beneficiaries at the airport before their return. Reintegration assistance enables post-return persons to be supported in cash, in-kind, rent, health, psychosocial, education, etc., which they can benefit from in their countries of origin. The minimum or maximum amounts of the assistance provided under the mechanism may vary depending on the project implemented.

Through the pilot project in 2021, funded by International Centre for Migration Policy Development (ICMPD), TRC conducted pre-interviews with 44 beneficiaries, purchased flight tickets, provided transfer support to the airport, provided accompaniment support to beneficiaries at the airport, distributed food package and hygiene kits, and provided cash support worth 150 EUR per person. The "Nationally Assisted Voluntary Return and Reintegration" project, which started in March 2022 and funded by ICMPD, is currently ongoing. Within the scope of this project, the process of reintegration

assistance is also being carried out in Pakistan. The focus country of the project, was initially determined as Pakistan before, but Uzbekistan, Turkmenistan, Morocco, Iraq, Bangladesh and Somalia were also accepted as focus countries due to the needs seen in time. The target of the project is that a total of 3300 people will realize voluntary return assisted within the scope of the project. It is targeted that all 3300 people will receive travel assistance and cash assistance, 975 people will receive in-cash reintegration assistance and 300 people will benefit from in-kind reintegration assistance.

In this symposium, evaluations will be shared based on the experience gained by the TRC.

***Keywords**: Migration, Irregular Migration, Voluntary Return, The National Assisted Voluntary Return, Reintegration*

Düzensiz Göçün Çocuk İşçiliği Üzerindeki Etkileri: Türkiye'deki Göçmen Çocukların Durumu

Aybike KAPLAN, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü
Ebru Özcan, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü
Beyza Taner, Türk Kızılay Göç Hizmetleri Direktörlüğü

Öz

Bu çalışma, göç kavramı içerisinde düzensiz göç hareketliliğini, bu hareketliliğinin alt nedenleri ve sonuçlarını, ev sahibi ve kaynak ülke bakımından risklerini tanımlarken dünyadaki en büyük düzensiz göç rotalarından olan Türkiye'deki etkilerini de göçmen çocuklar özelinde incelemeyi amaçlamaktadır. Düzensiz göç ile mücadelede hedef, geçiş ve kaynak ülkeler arasındaki iş birlikleri ve koordinasyonun sağlanması önem taşımaktadır. Türkiye, konumu itibariyle hem geçiş hem de hedef ülke olarak göç rotasındadır ve özellikle Suriye İnsani Krizi ardından ani ve yoğun göç akınlarından etkilenmiştir. Suriye ve Afganistan başta olmak üzere zorunlu yeri değiştiren göçmenlerin hedef ve geçiş ülke olarak yöneldikleri Türkiye'de düzensiz göç ile mücadele mekanizmalarının güçlendirmesi önem kazanmıştır.

Göç hareketliliğinin kontrollü ve güvenlikli hale getirilmesi amacıyla ülkemizde T.C. İçişleri Bakanlığı ve Göç İdaresi Başkanlığı başta olmak üzere aktif çalışmalar yürüten resmi kurum ve kuruluşlar ulusal ve uluslararası düzeyde iş birliği ve takip sistemleri kullanmaktadır. Göç hareketliliğinin dinamik ve politik gündemlerden etkilenen değişken yapısı nedeniyle dünyada her geçen gün zorunlu göç mağduru sayısı, bununla birlikte insanların bu acziyetinden yararlanıp maddi çıkarları için düzensiz göç rotalarına göçmenleri yönlendiren kaçakçıların sayısı da artmaktadır. Bu gibi etkenler dolayısıyla düzensiz göçün günden güne yaygınlaştığı gözlemlenmektedir. Düzensiz göçle mücadele mekanizmalarının arttırılmasına gereksinim duyulmaktadır. Yer değişikliği yapan göçmenleri ve ülkelerin sınır güvenliğini koruyan yasal düzenlemeler ve tedbirlerin geliştirilmesi önceliklendirilmektedir.

Türkiye Kızılay Derneği, ulusal ve uluslararası insani yardım faaliyetlerinde 155 yıllık geçmişe sahiptir. Türk Kızılay Uluslararası İşler ve Göç Hizmetleri Genel Müdürlüğü altında 2013 yılında kurulan Göç Hizmetleri Direktörlüğü, Türk Kızılay tüzüğünde yer alan devlete yardımcı rolü gereği Uluslararası Kızılay Kızılhaç Hareketi ilke ve değerleri doğrultusunda göçmenlere insan onuruna yakışır kalite ve standartlarda destek sağlamaktadır.

Suriye İnsani Krizi dolayısıyla zorunlu olarak yer değiştirenlere acil koruma müdahaleleri geliştirebilmek amacıyla faaliyete başlayan Türk Kızılay Toplum Merkezleri, Türkiye Kızılay Derneği çatısı ve koordinasyonu altında, IFRC (Uluslararası Kızılay ve Kızılhaç Dernekleri Federasyonu) ve AB (Avrupa Birliği) fon desteğiyle faaliyetlerine başlamıştır. Şanlıurfa'da 2015 yılında faaliyetlerine başlayan toplum merkezleri, günümüzde 19 ilde 20 toplum merkezi ile hem yerel hem göçmen topluluklara çok yönlü koruma ve sosyal uyum, sosyoekonomik güçlendirme, çocuk koruma programı, psikososyal destek faaliyetlerini sunmaktadır. Toplum merkezlerinin ilk kuruluşunun üzerinden geçen dokuz yılda yalnızca sayısı artmamış, acil koruma müdahalelerinden öte hem göçmen hem yerel topluluklara uzun vadeli güçlendirme programları sunan bir nitelik kazanmıştır. Türk Kızılay Toplum Merkezleri yerel kurum ve kuruluşlarla irtibat halinde olarak danışmanlık, yönlendirme ve müdahale faaliyetlerini sürdürmektedir.

Toplum Temelli Göç Programları Koordinatörlüğü bünyesinde saha faaliyetlerini yürüten "Koruma ve Sosyal Uyum Programı" vasıtasıyla kırılganlık riski taşıyan birey ve topluluklara yönelik risk faktörlerini sonlandıracak ya da minimize edecek iyileştirici müdahaleler geliştirilmesini amaçlanmaktadır. Bireysel başvuru ve danışmanlıklar, saha ziyaretleri ve ihtiyaç analizleri, iç ve dış yönlendirmeler neticesinde güncel kimlik kaydı olmadığı tespit edilen göçmenlerin koruma ihtiyaçlarına göre vaka tespit ve müdahaleleri geliştirilmektedir. Yasal olmayan yollardan ülkeye geçiş yapmış veya başka sebeplerle geçerli yabancı kimlik numarası temin edilmemiş göçmen ailelerin çocuklarının maruz kaldığı riskler oldukça yüksek düzeydedir. Toplum merkeziyle danışmanlık ve yönlendirme desteği sağlanan düzensiz göçmenler içerisinde üç temel durum yaygındır. Bunlardan ilki; gönüllü geri dönüş ile ülkelerine dönmüş ancak giriş yasağı devam ederken yasal olmayan yollar üzerinden yeniden gelen kayıtsızlar, ikincisi Türkiye'den üçüncü ülkeye geçişi amaçlayıp kimlik işlemleri yapmayanlar, üçüncüsü ise kayıt dışı çalışan ve yol izin belgeleri olmadan il değiştirmeyi tercih edenler ve/veya yalnızca ekonomik nedenlerle Türkiye`de bulunduğu için herhangi bir koruma statüsü kapsamında değerlendirilmeyenlerdir. Ayrıca, Türkiye`de bir koruma statüsüne sahipken İçişleri Bakanlığınca

başlatılan adres tahkikatları sonucunda adres beyanında tutarsızlık olup, hakkında adli ve idari yaptırım kararı uygulanan ve bu nedenle kimliği durdurulan kişiler de temel hak ve hizmetlerden yararlanamamaları sebebi ile danışmanlık ve bilgilendirme hizmetine dahil edilmektedir. Bu ailelerdeki çocuklar kimlik problemlerinden dolayı örgün eğitime, sosyal yardım, sağlık ve diğer hizmetlere erişemezken; evin geçimini üstlenme, fiziksel ve mental gelişimine uygun olmayan şartlarda çalıştırılma, erken yaşta evlilik gibi riskli durumlara maruz kalmaktadır. Araştırmanın saha çalışması İstanbul, Ankara, Adana, İzmir ve Gaziantep illerinde bulunan toplum merkezi koruma programı personeliyle odak grup görüşmeleri ve anketlerin yorumlanması üzerinden sürdürülecektir. Düzensiz göçün kavramsal çerçevesi, tarihsel süreci, ev sahibi, geçiş ve kaynak ülkeler üzerindeki etkilerine yönelik literatür taramaları ile çalışma desteklenecektir. Bu araştırma, resmi kimlik kaydı olmayan düzensiz göçmenlerin bulunduğu hanelerdeki çocukların maruz kaldığı hak ihlalleri ve potansiyel riskleri tanımlayıp çocuk işçiliği üzerindeki etkileri değerlendirecektir.

Anahtar Kelimeler: *Göç, Düzensiz Göç, Çocuk Koruma, Çocuk İhmali, Çocuk İşçilik*

The Effects of Irregular Migration on Child Labour: The Situation of Migrant Children in Türkiye

Abstract

This study aims to define irregular migration movement within the concept of migration, the sub-causes and consequences of this movement, the risks in terms of host and countries of origin, and to examine its effects in Türkiye, which is one of the largest irregular migration routes in the world, specifically in terms of migrant children. In the struggle with irregular migration, it is important to ensure cooperation and coordination between the destination, transit, and country of origin. Due to Türkiye's geographical position, it is on the migration route as both a transit and a destination country, and hence has been affected by sudden and intense migration flows, especially after the Syrian Humanitarian Crisis. Strengthening the mechanisms to combat irregular migration has gained prominence in Türkiye, where migrants who have been forcibly displaced, especially from Syria and Afghanistan, turn to Türkiye as a transit and destination country.

In order to control and safe migration movement, official institutions and organisations operating in Türkiye, particularly the Ministry of Interior and the Presidency of Migration Management, use cooperation and tracking systems at national and international levels. Due to the dynamic and variable structure of migration movement that is affected by political agendas, the number of victims of forced migration increases each day around the world as well as the number of smugglers who take advantage of the vulnerability of the victims and direct them to irregular migration routes for their financial interests. Due to such factors, it is observed that irregular migration is becoming more widespread each day. There is also a need to increase the mechanisms to combat irregular migration. The development of legal regulations and measures that protect displaced migrants who want to relocate and the border security of countries is prioritised.

Türk Kızılay has 155 years of history and experience in national and international humanitarian aid activities. The Directorate of Migration Services was established in 2013 under the Türk Kızılay General Directorate of International Affairs and Migration Services. In accordance with its auxiliary role to the state, in the Türk Kızılay charter, it provides support to migrants at standards worthy of human dignity and in line with the fundamental principles and values of the International Red Cross and Red Crescent Movement (IFRC).

Türk Kızılay Community Centers, which commenced their activities in order to develop emergency protection interventions for those who were forced to relocate due to the Syrian Humanitarian Crisis, conducted their activities under the umbrella and coordination of Türk Kızılay and with the support of IFRC and European Union (EU) funds. Community Centers, which started off their activities in 2015 in Şanlıurfa, have established over time to 20 community centers across 19 provinces offering multifaceted protection and social cohesion services, socioeconomic empowerment, child protection program and psychosocial support activities to both local and migrant communities. In the nine years since the first establishment of the Community Centers, they have not only increased in numbers but have also gained qualifications that offer long-term empowerment programs to both migrant and local communities beyond the initial emergency protection interventions.

Türk Kızılay Community Centers continue their consultancy, guidance and intervention activities in liaison with local institutions and organisations. Through the "Protection and Social Cohesion Program", which carries out field activities within the Community Based Migration Programs Coordinatorship, it is aimed to develop remedial interventions that will end or minimize the risk factors for individuals and communities which are at risk of vulnerability. Case management and interventions are developed through individual applications, consultancies, field visits, needs analyses, and internal and external guidance according to the protection needs of migrants who have been detected to not have up-to-date identity records. The risks faced by children of migrant families who have crossed into the country illegally or who have not been provided with a valid identity number for other reasons are fairly high. There are three main situations which are common among irregular migrants, who are provided with counselling and referral support through the community centre. The first situation is the unregistered migrants who have voluntarily returned to their countries but have come back through illegal routes while the entry ban continues, the second situation is those who aim to cross from Türkiye to the third country but do not apply for identity registrations, and the third situation is those who work informally and change provinces without road permits and/or are not considered within the scope of any

protection status because they are in Türkiye for economic purposes only. In addition, migrants who hold a protection status in Türkiye but have an inconsistency in their address declarations which emerge due to the address investigations initiated by the Ministry of Interior, and those migrants who are subject to judicial and administrative sanctions and whose identity is therefore suspended, are also included in the consultancy and information service due to their inability to benefit from fundamental rights and services. Whilst the children in these families cannot access formal education, social assistance, health, and other services due to their identity problems; they are exposed to risky situations such as taking responsibility for the household, working in conditions that are not suitable for their physical and mental development, and early marriage.

The field study of the research will continue through focus group interviews and interpretation of survey results with the community center protection program staff in İstanbul, Ankara, Adana, Izmir and Gaziantep provinces. The study will be supported by literature reviews on the conceptual framework, historical process, effects of irregular migration on host, transit and countries of origin. This research will identify the rights violations and potential risks faced by children in households with irregular migrants without official identity records and evaluate the impact on child labour.

Keywords: *Migration, Irregular Migration, Child Protection, Child Neglect, Child Labor*

Göçmen Çocuk İşçiliği

YL Öğr. Hilal KARABULUT, Çankırı Karatekin Üniversitesi

Öz

Göç, bireylerin başka bir ülkede daimi ikametgah etmeye başlaması veya vatandaşı haline geldiği süreçtir. Düzenli göçmenler; bir ülkeden diğer bir ülkeye, tanınan yasal izinler doğrultusunda göç eden ve göç alan ülkede yaşama izni alan yabancı uyruklu kişiler olarak tanımlanabilirken, düzensiz göçmenler; göç alan ülkede yaşamak için yasal izinleri bulunmayan yabancı uyruklu kişiler olarak tanımlanmaktadır. Mülteciler ise ülkesinde herhangi bir sebeple zulme uğrayacağından korkarak ülkesinin vatandaşlığından ayrılmış, güvenli gördüğü bir başka ülkeye iltica etmiş vatansız kişiler olarak tanımlanmaktadır.

Çalışma çağındaki çocukların göç etmek için kullanabilecekleri yasal kanallar genellikle sınırlı olduğundan, uluslararası bağımsız çocuk göçünün çoğu belgelenmemiş veya düzensizdir. Bu, çocukları geçiş sırasında daha fazla tehlikelere maruz bırakır. Ayrıca çocukların bu sırada savunmasız kalması, yetişkinler tarafından istismarı konusunda da fırsat yaratır. Belgesiz bir göçmen olarak çocuk, göç edilen bölgede sömürüye karşı daha açık bir konumda olacak ve sosyal hizmetlere erişimde daha fazla zorluk yaşayacaktır.

Yüksek gelir grubundaki ülkelerin göçmen kabul etmek konusundaki isteksizlikleri ile düşük ve orta gelirli ülkelerin, sağlık sisteminin yeterince gelişmiş olmaması, eğitim sisteminde eksikliklerin söz konusu olması ve birçok altyapı sorununun da yaşanması, zaten göçe maruz kalmış olan çocukların bir de yetersiz koşullar altında yaşamlarını sürdürmek zorunda kalmalarına yol açmaktadır.

Göçmen çocuklar, özellikle ebeveynlerinin refakat etmediği çocuklar, dünyanın birçok yerinde çocuk işçiliğine ve insan kaçakçılığına maruz kalmaktadır. Bir Birleşmiş Milletler Ajansı olan Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) "Çocuk işçiliği"ni çocukları çocukluklarını yaşamaktan alıkoyan, potansiyellerini ve saygınlıklarını eksilten, fiziksel ve zihinsel gelişimleri açısından zararlı işler olarak tanımlamaktadır. Yine ILO'nun düzenlediği raporlara göre 2018 yılından bu yana çocukların kaçak yollardan çalışma oranlarında %69'luk bir artış olmuştur.

Göçmenlerin yerleştiği ve ailenin hayatta kalmasına yardımcı olmak için çalışmak zorunda kaldığı durumlarda göçmen çocuklar işgücü kaynağı olarak yetişkin yerlilere ikame olabilmektedir. Çocuklar bir yetişkin ile karşılaştırıldığında çok daha az ücrete tabi tutularak uzun saatler boyunca çalıştırabilir. İşverenlerin işgücü maliyetlerini düşürebilmek gayesi de emek taleplerini küçük çocuklara yöneltebilmesinde etkili olmuştur. Bu nedenle enformel sektör çocuk emeği kullanımının en önemli faktörlerinden birini teşkil etmektedir.

Dünya çapında neredeyse her 10 çocuktan 1'i okula gitmemektedir. Son yıllarda yapılan araştırmalar çocuk işçiliğinin okula kayıtta ve okul başarısında olumsuz etkili olduğunu ve mezuniyet oranlarını düşürdüğünü göstermiştir. Buna ek olarak okula geç başlama, sınıf tekrarı ve kalitesiz eğitim de çocukları eğitimden alıp istihdama itmektedir. 2021 Haziran ayında yayınlanan Çocuk İşçiliği Küresel Tahminlerine göre çocuk işçiliğindeki sayı 160 milyon çocuk (63 milyon kız ve 97 milyon erkek) olarak raporlanmıştır. Bu sayının 53 milyonu (%58'i 5-11 yaş arası, %35'i ise 12-14 yaş arası arasında) okula gitmemektedir. Dolayısıyla çocuk işçiliğinde okuldan dışlananların en büyük payının zorunlu eğitim yaş aralığı içindeki daha küçük çocuklar olduğu göz önüne alındığında, bu durum özellikle endişe vericidir.

Yapılan araştırmada göçmen çocuk işçilerin karşılaştığı barınma, eğitim, sağlık ve güvenlik konuları üzerinde yeterince çalışma yapılmadığı, yaygın bir bilinçlendirme kampanyası sürdürülemediği kanısına varılmıştır. Çocukların üzerinde birçok travmatik etkileri bulunan göç olgusu, çözüme kavuşması gereken toplumsal bir konudur. Bu hususta alınabilecek önlemler hakkında sosyal bilincin oluşturulması gerekmektedir. Araştırmanın amacı, Dünya'da ve ülkemizde göç nedeniyle maruz kalınan çocuk işçiliğine karşı verilen mücadeleleri incelemek ve bu mücadeleye alternatifler oluşturarak

literatüre katkı sağlamaktır. Açık kaynak verileriyle durumun tespiti yapılarak analiz kısmında istatistiki verilerden de yararlanılmıştır. Veri toplama sürecinde global raporlar vb. yayınların taranarak kategorize edildiği nicel ve nitel yöntemlerle karma metodoloji oluşturulmuştur. Çalışmada, Göçün Çocuk İşçiliği Üzerindeki Etkisi, Dünya'da ve Türkiye'de Çocuk İşçiliği ile Mücadele uygulama örnekleri ve projeleri, Örnek Vaka Sunumları, Türkiye ve Dünya'da Göç ve Çocuk İşçiliği Bağlantısı Karşılaştırması ele alınmıştır. Daha sonraki yapılacak çalışmalara ışık tutması açısından bu tür çalışmaların oldukça önemli olduğu düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Çocuk işçiliği, göçmen, eğitim, göç, yasadışı göç.*

Migrant Child Labor

Abstract

Immigration is the process by which individuals become permanent residents or citizens of another country. Regular immigrants; While irregular immigrants can be defined as foreign nationals who immigrate from one country to another in line with the legal permissions granted and receive permission to live in the receiving country; They are defined as foreign nationals who do not have legal permission to live in the receiving country. Refugees are defined as stateless people who, fearing that they will be persecuted for any reason in their country, have renounced their citizenship and sought asylum in another country they consider safe.

Because the legal channels available to working-age children to migrate are often limited, most independent international child migration is undocumented or irregular. This exposes children to greater dangers during transit. In addition, the fact that children remain defenseless at this time also creates opportunities for abuse by adults. As an undocumented immigrant, the child will be more vulnerable to exploitation in the destination region and will have more difficulty accessing social services.

The reluctance of high-income countries to accept immigrants and the low- and middle-income countries' inadequately developed health systems, deficiencies in the education system and many infrastructure problems cause children who have already been exposed to migration to continue their lives under inadequate conditions. It leads.

Migrant children, especially those unaccompanied by their parents, are exposed to child labor and human trafficking in many parts of the world. The International Labor Organization (ILO), a United Nations Agency, defines "Child labor" as work that prevents children from living their childhood, reduces their potential and dignity, and is harmful to their physical and mental development. Again, according to the reports prepared by the ILO, there has been a 69% increase in the rate of children working illegally since 2018.

In situations where immigrants settle and have to work to help the family survive, immigrant children can replace adult natives as a source of labor. Children can work long hours for much less pay than an adult. The aim of employers to reduce labor costs has also been effective in directing their labor demands to young children. For this reason, the informal sector constitutes one of the most important factors in the use of child labor.

Almost 1 in 10 children worldwide do not attend school. Recent studies have shown that child labor has a negative impact on school enrollment and school success and reduces graduation rates. In addition, late starting school, grade repetition and poor quality education push children out of education and into employment. According to the Global Estimates of Child Labor published in June 2021, the number in child labor was reported as 160 million children (63 million girls and 97 million boys). 53 million of this number (58% between the ages of 5-11 and 35% between the ages of 12-14) do not go to school. This is therefore particularly worrying, given that the largest share of school exclusions from child labor are younger children within the compulsory education age range.

The research concluded that not enough work has been done on the housing, education, health and safety issues faced by migrant child workers and that a widespread awareness campaign has not been maintained. The phenomenon of migration, which has many traumatic effects on children, is a social issue that needs to be resolved. Social awareness needs to be created about the measures that can be taken in this regard. The aim of the research is to examine the struggles against child labor due to migration in the world and in our country and to contribute to the literature by creating alternatives to this struggle. The situation was determined with open source data and statistical data was also used in the analysis part. Global reports etc. are created during the data collection process. A mixed methodology was created with quantitative and qualitative methods in which publications were scanned and categorized. In the study, the Impact of Migration on Child Labor, examples and projects of Combating Child Labor in the World and in Türkiye, Case Presentations, Comparison of the Connection between Migration and Child Labor in Türkiye and the World were discussed. It is thought that such studies are very important in terms of shedding light on future studies.

***Keywords**: Child labor, immigrant, education, immigration, illegal immigration.*

Türkiye'nin Küresel Düzensiz Göçle Mücadeledeki Rolü: Caydırıcılık Doktrini ve Küresel Göç Mutabakatı Perspektiflerinden Karşılaştırmalı Bir Analiz

Dr. Öğr. Üyesi Deniz ALCA, Karabük Üniversitesi

Öz

Günümüzde, düzensiz göç, ana nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte ele alınmayı gerektiren küresel bir soruna dönüşmüştür; bu sebeple düzensiz göçe yönelik var olan perspektifleri aşabilecek kapsamlı bir yaklaşım elzem hale gelmiştir. Türkiye, düzensiz göçten önemli ölçüde etkilenen bir ülke olarak, bu sorunla mücadele etmek için çeşitli stratejiler uygulamıştır. Bu çalışma, Türkiye'nin düzensiz göçle mücadele stratejilerini caydırıcılık doktrini yaklaşımı ve Küresel Göç Mutabakatı perspektifleriyle analiz etmeyi amaçlamaktadır. Çalışma, Türkiye'nin yaklaşımının daha çok Küresel Göç Mutabakatı ile uyumlu olduğunu savunmakta ve düzensiz göçle mücadelede diğer ülkeler için bir model olması gerektiğini öne sürmektedir. İnsani korumayı merkeze alan bir yandan da sınır güvenliği için dengeli bir yaklaşım üretmeyi hedefleyen Mutabakatın, Türkiye'nin 2011'den beri uyguladığı göç modeline olan ilkesel benzerliği Birleşmiş Milletler nezdinde de caydırıcılık doktrinin meşruiyetini kaybetmekte olduğunu göstermektedir. Ancak, elbette dengeli bir perspektif sunmak amacıyla, alışmada karşı argümanlar da ele alınacaktır.

Çalışmanın Amacı: Bu çalışmanın amacı, caydırıcılık doktrini ve Küresel Göç Mutabakatının uluslararası göç ve mülteci yönetimi üzerindeki etkilerini analiz ederek, Türkiye'nin küresel düzensiz göçle mücadeledeki rolünü, bu bağlamda ele almak ve mevcut literatürdeki bilgi boşluklarını doldurmaktır. Aynı zamanda, çalışma, bu doktrinlerin küresel çapta nasıl uygulandığını ve mültecilerin güvenliğini nasıl etkilediğini anlamak için de önemli imkânlar sunmaktadır.

Çalışmanın Önemi: Günümüzde, mülteci sorunları ve uluslararası göç, küresel düzeyde ciddi bir endişe kaynağıdır. Bu çalışma, caydırıcılık doktrini ile Küresel Göç Mutabakatı'nın farklı bakış açılarının, bu sorunların çözümünde nasıl bir rol oynayabileceğini anlamak adına önemli bir katkı sağlamayı amaçlamaktadır. Ayrıca, bu doktrinlerin güncel politika oluşturma süreçlerine etkisini değerlendirmek, uluslararası topluluğun daha etkili çözümler geliştirmesine yardımcı olabilir. Bu çalışma, sadece mevcut durumu anlamakla kalmayıp aynı zamanda gelecekteki politika yönlendirmelerine de ışık tutarak uluslararası göç meselesine dair daha derinlemesine bir anlayış geliştirmeyi amaçlamaktadır.

Alana Katkısı: Bu çalışma, caydırıcılık doktrini ve Küresel Göç Mutabakatının karşılaştırmalı bir analizini sunarak, akademik literatüre yeni bakış açıları eklemeyi hedeflemektedir. Araştırmanın bulguları, uluslararası ilişkiler, hukuk ve politika alanlarındaki araştırmacılara, karar alıcılara ve sivil toplum örgütlerine, daha etkili göç ve mülteci yönetimi stratejileri geliştirmelerine yardımcı olacak önemli içgörüler sağlayabilir. Sonuç olarak, bu çalışmanın elde edeceği bulgular, sadece akademik bir tartışmaya katkıda bulunmakla kalmayacak; aynı zamanda, Türkiye'nin ve diğer ülkelerin düzensiz göçle mücadelesinde daha etkili stratejiler geliştirmelerine yönelik somut adımları da destekleyecektir.

Bilimsel Yöntem: Bu çalışmanın yöntemi, sorun tanımlama, literatür taraması ve politika analizi adımlarını içermektedir. Sorun tanımlama aşamasında, mülteci sorunları ve uluslararası göçle ilgili temel zorlukları belirleyerek çalışmanın odak noktasını belirlemeyi amaçlıyoruz. Literatür taraması ise benzer çalışmaların detaylı bir şekilde incelenmesini içerir ve bu inceleme, mevcut bilgi birikimini değerlendirerek araştırmanın temelini oluşturacaktır.

Literatür taraması aynı zamanda benzer çalışmaların bulgularını değerlendirme ve bu çalışmanın konusundaki bilgi boşluklarını belirleme fırsatı sunacaktır.

Son olarak, politika analizi aşamasında, belirlenen sorunlar ve literatür taraması sonuçlarına dayanarak caydırıcılık doktrini ve Küresel Göç Mutabakatı'nın etkilerini ayrıntılı bir şekilde inceleyeceğiz. Bu analiz, mevcut politika önerilerine eleştirel bir bakış sunarak uluslararası topluluğun daha etkili politika çözümleri geliştirmesine katkı sağlayacaktır.

Anahtar kelimeler: *Düzensiz göç, caydırıcılık doktrini, küresel göç mutabakatı, uluslararası göç yönetimi, uluslararası güvenlik.*

The Role of Turkey in Combating Global Irregular Migration: A Comparative Analysis from the Perspective of Deterrence Doctrine and the Global Compact on Migration

Abstract

Today, irregular migration has become a global problem that needs to be addressed together with its root causes and consequences; for this reason, a comprehensive approach that can transcend existing perspectives on irregular migration has become essential. Turkey, as a country significantly affected by irregular migration, has implemented various strategies to combat this problem. The article aims to analyze Turkey's strategies to combat irregular migration from the perspectives of the deterrence doctrine approach and the Global Compact on Migration. The article argues that Turkey's approach is more compatible with the Global Compact on Migration and suggests that it should be a model for other countries in the fight against irregular migration. The Accord, which aims to centralize humanitarian protection while concurrently striving for a balanced approach to border security, demonstrates a principled similarity at the theoretical level to Turkey's migration model implemented since 2011. This resemblance underscores the diminishing legitimacy of the deterrence doctrine on the international stage, as recognized by the United Nations. However, to provide a well-rounded perspective, counterarguments will be considered in order to present a balanced view.

Aim and scope of the study: The purpose of this study is to analyze the effects of deterrence doctrine and the Global Compact on Migration on international migration and refugee management. This research aims to examine Turkey's role in combating global irregular migration within this context and address existing knowledge gaps in the current literature. Simultaneously, the study provides significant opportunities to understand how these doctrines are applied globally and their impact on refugee security.

Significance of the study: In today's world, refugee issues and international migration are sources of serious concern on a global scale. This study aims to make a significant contribution by understanding the role that the deterrence doctrine and the Global Compact for Migration can play in addressing these issues from different perspectives. Additionally, evaluating the impact of these doctrines on current policy-making processes can assist the international community in developing more effective solutions. This study not only seeks to comprehend the current situation but also aims to provide a more in-depth understanding of the international migration issue by shedding light on future policy directions.

Contribution to the Field: This study aims to contribute new perspectives to the academic literature by offering a comparative analysis of deterrence doctrines and the Global Compact on Migration. The findings of this research may provide important insights for researchers, policymakers, and civil society organizations in the fields of international relations, law, and politics, aiding in the development of more effective migration and refugee management strategies. As a result, the findings of this study will not only contribute to an academic discussion; it will also support concrete steps for Türkiye and other countries to develop more effective strategies in their fight against irregular migration.

Scientific Method: The methodology employed in this study includes problem identification, literature review, and policy analysis. The literature review, encompassing the examination of similar studies and identification of knowledge gaps, forms the foundation of the research. This approach ensures a comprehensive understanding of the impact of deterrence doctrines and the Global Compact on Migration on Turkey's role in managing irregular migration.

Keywords: *Irregular migration, deterrence doctrine, global migration consensus, international migration management, international security.*

Türkiye'nin Düzensiz Göçle Mücadele Politikasındaki Dijital Dönüşüm Eğiliminin Ulusal Güvenlik Açısından Yeri ve Önemi

Dr. Başak KAYA, Düzce Üniversitesi

Öz

İnsanlar, tarih boyunca çeşitli nedenlere bağlı olarak zorunlu veya tercihli şekilde bulundukları yerden başka bir yere doğru hareket etmektedirler. Bu göç hareketi, uluslararası sistemin özelliğine ve dönemsel koşullara göre değişkenlik gösterse de genellikle daha iyi olana doğru kesintisiz devam etmektedir. Westfalya Barışı ile birlikte modern anlamda ulus-devletlerin egemen bir aktör olarak uluslararası arenada yerini almasıyla birlikte sınırlar ve toprak bütünlüğü gibi varoluşsal unsurların da önemi artmıştır. Ancak, ulus-devletler varoluşsal unsurlarını tehdit edici nitelik taşıyan yabancı unsurlara karşı önlem alarak ulus-inşa sürecini tamamlamaya çalışmışlardır. Diğer taraftan, gitgide küreselleşen günümüz dünyasında sermaye ve insan hareketliliğinin artması, ulus-devletlerin konumunun sarsılabileceğine dair kaygıları da beraberinde getirmiştir. Bu yüzden, ulus-devletler, ulusal güvenliklerini korumak ve hukuki, iktisadi, siyasi, sosyo-kültürel açıdan pek çok soruna yol açarak kendilerine tehdit olarak algıladıkları kontrolsüz göçü önlemek için çeşitli politikalar uygulamaktadırlar. Düzensiz göçle mücadele politikası gereğince özellikle sınır geçişlerinde birtakım yasal prosedürlere yer verilmektedir. Bu yasal prosedürlere tabi olmak istemeyen veya sınır geçiş şartlarını taşımayan göçmenler ülkeye yasa dışı yollarla girmeye çalışmaktadırlar. Bu yasadışı geçiş ve ülkede kaldıkları sürede yasadışı hale gelme durumları bulundukları ülkeye pek çok açıdan zarar getirdiğinden bu durum ülkelerin kontrol mekanizmalarını devreye sokmalarına neden olmaktadır. Bu kontrol mekanizmaları dijitalleşmenin artmasıyla birlikte daha hızlı, güvenilir ve aktif şekilde işlemektedir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin temel amacı kuruluşundan beri toprak bütünlüğü ve sınır güvenliğini koruyucu politikalardan taviz vermemesidir. Türkiye, ulus-inşa sürecinde özellikle 1934 İskan Kanunu ile birlikte seçici bir göç politikası uygulamış ve ulusallaşma çabaları kapsamında Türk ve Müslüman kökenli göçmenlerin yurda girişine öncelik tanımıştır. Ancak, küreselleşme ve uluslararası sosyo-ekonomik sorunların göçü teşvik edici rolü göz önünde bulundurulduğunda Türkiye'nin de jeopolitik konumu itibariyle göçten en fazla etkilenen ülkelerin başında geldiği ve sık sık kitlesel göç akışlarına sahne olduğu görülmektedir. Özellikle 1980'li yıllardan itibaren Türkiye bölgesel sorunlardan ve çatışmalardan kaynaklı olarak daha çeşitli ve yoğun göç akışlarına maruz kalmıştır. 1990'lı yıllardan itibaren ise düzensiz göç Türkiye için önemli ve baş edilmesi gereken bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Çünkü, düzensiz göç, ulus-devletlerin ulusal güvenliğine, ulusal bilincine veya milli kimliğine karşı bir tehdit olarak görülmektedir. Günümüzde, Türkiye de konumu ve tarihsel uzantıları gereğince çekici unsurlara sahip göç alan bir ülke konumunda olduğundan ve düzensiz göçe en çok maruz kalan ülkelerin başında geldiğinden ulusal güvenlik temelinde düzensiz göçü engelleyici kontrollü bir göç politikası gütmektedir. Ancak, küresel dünyada iletişim ve ulaşım olanaklarının artması nedeniyle kontrollü göç politikalarının uygulanmasında zorluklar ve sorunlar yaşanabilmektedir. Yanı, dijitalleşme, bir taraftan düzensiz göçün artmasına neden olurken diğer taraftan devletlerin kısıtlayıcı politikalarının da artmasına neden olmaktadır. Türkiye, düzensiz göçle mücadele edebilmek için son yıllarda son derece önemli teknolojik mekanizmalar devreye sokmuş ve çeşitli operasyonlar düzenlemiştir. Türkiye'de yapay zeka destekli uygulamaların kullanılması, SİHA ve Drone'larla göç izleme sistemlerinin ve veri tabanlarının oluşturulması, mobil göç noktaları kurulması, parmak izi verilerinin tutulması, ülke çapında Huzur, Kalkan gibi eş zamanlı koordineli operasyonlar düzenlenmesi, düzensiz göçle mücadele kabiliyeti ve hızının geliştirilmesinde ve aynı zamanda ulusal güvenliğin sağlanmasında etkin bir rol oynamaktadır. Türkiye'nin 100. yılında göç açısından dijital dönüşüm hedefi, insan hakları temelinde uluslararası hukuka uygun bir şekilde ulusal güvenliğini koruyucu bir göç politikasına dayanmaktadır. Ancak, dijitalleşmenin ulusal güvenliğe olumlu katkısı olmakla beraber insani güvenliğin de göz ardı edilmemesi gerekmektedir. Bu çalışmada, Türkiye'nin düzensiz göçle mücadele politikasında ulusal güvenliğin sağlanması ele alınırken aynı zamanda dijitalleşmenin bu bağlamda yeri ve önemine dikkat çekilerek dijitalleşme eğiliminin uygulanabilirliği analiz edilecektir.

Anahtar Kelimeler: *Göç, Düzensiz Göç, Göç Politikası, Ulusal Güvenlik, Dijitalleşme*

The Place and Importance of the Digital Transformation Tendency in Türkiye's Policy to Combat Irregular Migration in terms of National Security

Abstract

Throughout history, people move from one place to another, either by necessity or choice, depending on various reasons. Although this migration movement varies according to the characteristics of the international system and periodic conditions, it generally continues uninterruptedly towards the better. With the Peace of Westphalia, the importance of existential elements such as borders and territorial integrity has increased as nation-states have taken their place in the international arena as a sovereign actor in the modern sense. However, nation-states have tried to complete the nation-building process by taking measures against foreign elements that threaten their existential elements. On the other hand, the increasing mobility of capital and people in today's increasingly globalized world has brought along concerns that the position of nation-states might be shaken. Therefore, nation-states implement various policies to protect their national security and prevent uncontrolled migration, which they perceive as a threat to themselves by causing many legal, economic, political and socio-cultural problems. In accordance with the policy of combating irregular migration, certain legal procedures are included especially at border crossings. Migrants who do not want to be subject to these legal procedures or who do not meet the conditions for border crossing try to enter the country illegally. Since this illegal crossing and becoming illegal during their stay in the country brings harm to the country in many ways, this situation causes countries to put control mechanisms into action. These control mechanisms function faster, more reliably and actively with the increase in digitalization.

The main purpose of the Republic of Türkiye has been to implement policies that protect territorial integrity and border security since its foundation. In the nation-building process, especially with the 1934 Settlement Law, Türkiye implemented a selective immigration policy and prioritized the entry of immigrants of Turkish and Muslim origin within the scope of nationalization efforts. However, considering the role of globalization and international socio-economic problems in encouraging migration, it is seen that Türkiye is one of the countries most affected by migration due to its geopolitical location and frequently witnesses mass migration flows. Especially since the 1980s, Türkiye has been exposed to more diverse and intense migration flows due to regional problems and conflicts. Since the 1990s, irregular migration has emerged as an important problem for Türkiye that needs to be dealt with. This is because irregular migration is seen as a threat to the national security, national consciousness or national identity of nation-states. Because irregular migration is seen as a threat to the national security, national consciousness or national identity of nation-states. Nowadays, since Türkiye is an immigration-receiving country with attractive factors due to its location and historical extensions and is one of the countries most exposed to irregular migration, it pursues a controlled migration policy to prevent irregular migration on the basis of national security. However, due to the increase in communication and transportation opportunities in the global world, difficulties and problems may be experienced in the implementation of controlled migration policies. In other words, while digitalization leads to an increase in irregular migration, it also leads to an increase in the restrictive policies of states. In order to combat irregular migration, Türkiye has introduced extremely important technological mechanisms and organized various operations in recent years. The use of artificial intelligence-supported applications, the creation of migration monitoring systems and databases with UCAVs and drones, the establishment of mobile migration points, the keeping of fingerprint data, and the organization of simultaneous coordinated operations such as Peace and Shield across the country play an active role in improving the ability and speed of combating İrregular migration and at the same time ensuring national security. Türkiye's goal of digital transformation in terms of migration in its 100th year is based on a migration policy that protects national security in accordance with international law on the basis of human rights. Türkiye's digital transformation target in terms of immigration in its 100th anniversary is based on an immigration policy that protects national security on the basis of human rights and in accordance with international law. However, while digitalization has a positive contribution to national security, human security should not be ignored. In this study, while ensuring national security in Türkiye's policy to combat irregular migration will be discussed, the applicability of the digitalization trend will be analyzed by drawing attention to the place and importance of digitalization in this context.

Keywords: *Migration, Irregular Migration, Immigration policy, National Security, Digitalization.*

Göçmen Çocukların Öğretmeni Olmak: Artıları-Eksileri

Prof. Dr. İlhan ERDEM, İnönü Üniversitesi
Öğr. Gör. İrem TAY, Malatya Turgut Özal Üniversitesi

Öz

Günümüz dünyasında yaşanan coğrafi hareketliliğin bir bölümünü oluşturan göç, iç göç ve dış göç olmak üzere ikiye ayrılmaktadır: Mevsimlik göçler ve sürekli göçler iç göç olarak kabul edilirken beyin göçü, mübadeleler ve işçi göçleri dış göçler kapsamında ele alınmaktadır. Bu göç faaliyetleri, bireyin isteğine bağlı olarak gönüllü olabileceği gibi zorunlu olarak da gerçekleşebilir. Aynı zamanda bu göç faaliyetleri hem bireysel hem de kitlesel bir hareketlenme şeklinde de olabilir. İnsanlar iklim değişikliği, salgın hastalık, kıtlık, doğal afetler, savaş, refah seviyesini arttırma isteği, evlilik, ticaret, daha iyi bir eğitim alma isteği gibi sebeplerden dolayı bireysel ve kitlesel göçe yönelebilirler. Yapılan bu göç hareketliliği, hedef ülkenin de eğitimden sağlığa, sosyal hayattan güvenliğe kadar birçok alanda değişiklikler yapmasını zorunlu kılmaktadır. Türkiye coğrafi konumu sebebiyle her dönemde göç alan ve göç veren bir ülke rolünde bulunmuştur. Özellikle son dönemlerde Türkiye, sınırında bulunan Suriye'de yaşanan iç savaşın da neticesiyle göç veren ülke olmaktan çıkıp göç alan bir ülke olmuştur. 2011 yılında yaşanan Suriye iç savaşı kitlesel hareketliliğin yaşanmasına ve Suriye'den Türkiye'ye göç edilmesine neden olmuştur. İlk başta "Açık Kapı Politikası" uygulayan Türkiye zamanla bu politikasından vazgeçmiş, göç ve göçmenler üzerine çalışmalar yürütmeye başlamıştır. İçişleri Bakanlığı Türkiye Göç İdaresi Başkanlığı göç faaliyetlerini "Düzenli Göç, Düzensiz Göç, Uluslararası Koruma ve Geçici Koruma" kapsamında olmak üzere sınıflamalara ayırmıştır. Bu doğrultuda sadece Suriyeliler değil, Ukraynalı, Afganistanlı, İranlı, Iraklı göçmenler de bu sınıflamada yer almıştır. Göçmen bireyler Türkiye'nin farklı coğrafi bölgelerine yerleşmiş olmak ile birlikte eğitim, sağlık, ticaret gibi çeşitli hizmetlerden de yararlanmaktadırlar. Bu hizmetlerden biri olan eğitim göçmen çocuklarının gelişimi ve sosyal hayata kazandırılması açısından önemli görülmektedir. Türkiye'nin farklı yerlerinde eğitimdeki göçmen öğrenci sayısının artmasına paralel olarak artan ihtiyaçlar dikkate alındığında ana dili öğretmenleri açısından bu durumun olumlu ve olumsuz yanlarının tespit edilmesinin ve onların görüşlerinin alınmasının önemli olduğu düşünülmektedir. Bu araştırmanın amacı, Türkiye'nin farklı bölgelerinde bulunan okullardaki göçmen öğrencilerin dersine giren Türkçe öğretmenlerinin Türkçe dersine yönelik görüşlerini almaktır. Araştırma, nitel araştırma yöntemlerinden fenomonoloji deseni ile yapılmıştır. Araştırmanın verilerini toplamak amacıyla Türkiye'nin yedi bölgesi *"Marmara Bölgesi, Ege Bölgesi, Karadeniz Bölgesi, Akdeniz Bölgesi, İç Anadolu Bölgesi, Doğu Anadolu Bölgesi ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi"* dikkate alınıp göçmen öğrencilerin dersine giren Türkçe öğretmenleriyle görüşmeler yapılarak veriler elde edilmiştir. Araştırma grubu oluşturulurken gönüllülük esaslı amaçlı örnekleme yöntemi tercih edilmiştir. Sınıfında en az bir göçmen öğrenci bulunan ortaokul Türkçe öğretmenleri çalışmaya dahil edilmiştir. Araştırmaya katılan öğretmenlerin görüşlerini tespit etmek amacıyla yarı yapılandırılmış görüşme formu kullanılmıştır. Verilerin analizinde içerik analizi yapılmıştır. Elde edilen veriler gruplandırılarak kodlanmış, tema ve alt temalar oluşturulmuş, örnek ifadeler bulgulara eklenmiştir. Araştırma sonucunda, Türkiye'nin hemen her bölgesinde göçmen öğrencilerin eğitim aldığı, ana dili eğitimi derslerinde zorluklar yaşadığı, uyum ve entegrasyon sorunları yaşadıkları tespit edilmiştir.

***Anahtar Kelimeler**: Göç, göçmen öğrenciler, Türkçe öğretmeni, bölgeler, coğrafi hareketlilik*

Abstract

Migration, which forms a part of the geographical mobility in today's world, is divided into two: internal migration and external migration: While seasonal migrations and permanent migrations are considered internal migrations, brain drain, exchanges and worker migrations are considered within the scope of external migrations. These migration activities may be voluntary or compulsory, depending on the individual's wishes. At the same time, these migration activities can be both individual and mass mobilization. People may turn to individual and mass migration for reasons such as climate change, epidemics, famine, natural disasters, war, the desire to increase the level of welfare, marriage, trade, and the desire to receive a better education. This migration movement requires the target country to make changes in many areas, from education to health, from social life to security. Due to its geographical location, Turkey has always played the role of a country receiving and sending immigrants. Especially in recent times, as a result of the civil war in Syria, which is located on its border, Turkey has become a country of immigration rather than a sending country. The Syrian civil war in 2011 caused mass mobilization and migration from Syria to Turkey. Turkey, which initially implemented the "Open Door Policy", abandoned this policy over time and started to conduct studies on migration and immigrants. Ministry of Internal Affairs, Turkish Immigration Administration has divided migration activities into classifications within the scope of "Regular Migration, Irregular Migration, International Protection and Temporary Protection". Accordingly, not only Syrians, but also Ukrainian, Afghan, Iranian and Iraqi immigrants are included in this classification. Immigrant individuals have settled in different geographical regions of Turkey and also benefit from various services such as education, health and trade. Education, one of these services, is considered important for the development of immigrant children and their integration into social life. Considering the increasing needs in parallel with the increase in the number of immigrant students in education in different parts of Turkey, it is thought that it is important to identify the positive and negative aspects of this situation for native language teachers and to obtain their opinions. The purpose of this research is to obtain the opinions of Turkish teachers who teach immigrant students in schools in different regions of Turkey, regarding the Turkish course. The research was conducted with the phenomenology pattern, one of the qualitative research methods. In order to collect the data of the research, seven regions of Turkey "Marmara Region, Aegean Region, Black Sea Region, Mediterranean Region, Central Anatolia Region, Eastern Anatolia Region and Southeastern Anatolia Region" were taken into consideration and data were obtained by interviewing Turkish teachers who taught immigrant students. While creating the research group, a volunteer-based purposeful sampling method was preferred. Secondary school Turkish teachers who had at least one immigrant student in their class were included in the study. A semi-structured interview form was used to determine the opinions of the teachers participating in the research. Content analysis was performed to analyze the data. The data obtained were grouped and coded, themes and sub-themes were created, and sample expressions were added to the findings. As a result of the research, it was determined that immigrant students received education in almost every region of Turkey, experienced difficulties in mother tongue education lessons, and experienced adaptation and integration problems.

Keywords: *Migration, immigrant students, Turkish teacher, regions, geographical mobility*

Göç ve Göçmen Meselesinin Eğitim Boyutuyla Değerlendirilmesi (Geçici Koruma Altındaki Suriyeli Çocukların Eğitimi)

Doç. Dr. Demet KARDAŞ, Gazi Üniversitesi

Öz

Göç; insanların ekonomik, savaş, terör, coğrafi olaylar (sel, deprem, kuraklık, erozyon…), daha iyi eğitim ve sağlık koşulları gibi nedenlerle uzun süreli veya kalıcı bir şekilde yer değişikliği yapmasıdır. Türkiye, Bulgaristan'dan ve bazı Balkan ülkelerinden göç almıştır. Bu, dış göç sayılamaz çünkü gelenler Türk soydaşları oldukları için dil ve uyum sorunu olmamıştır. 2011 yılında Suriye'de başlayan şiddet içerikli benzer hareketler daha sonra, uluslararası hukukta belirtildiği üzere, bir iç savaşa dönüşmüş neticede Suriye'den Türkiye'ye milyonları aşan bir göç hareketi olmuştur. Türkiye önce sınır şehirlerine kurulan Geçici Koruma Merkezlerinde yani kamplarda misafir ettiği Suriyelilere 2016 yılından itibaren "açık kapı politikası" uygulamış ve bu göçmenler; iş imkanının olduğu İstanbul, Kocaeli, Sakarya, Bursa, Gaziantep, Konya, İzmir, Ankara gibi büyük şehirlere taşınmıştır. Bu büyükşehirlere taşınan Suriyeliler dil bilmeyi gerektirmeyen küçük sanayi bölgelerinde çalışmaktadır. Aynı bölgelere, şehirlere, semtlere ve mahallelere giden Suriyeliler, gittikleri yerde kendi alt kültürünü oluşturmakta kimi semtlerde (Ankara-Altındağ-Önder Mahallesi, Siteler Bölgesi) Suriyeli nüfusu daha fazladır. Gettolaşma kavramıyla açıklanan bu durumun en önemli sebebi, Suriyelilerin Türkçe bilmemesidir. Bir göçmenin dil bariyeri gittiği ülkedeki en büyük sorunudur. Türkiye de bu dil sorununu çözmek adına Suriyeli çocukları Millî Eğitim Baskanlığına bağlı tüm resmî ve özel okullara kabul etmiştir. Bu süreçte Avrupa Birliği Türkiye Delagasyonu, Suriyeli göçmenlerin Türkiye'de kalması için özellikle "uyum" kapsamında eğitim için geliştirilecek projelere maddi destekte bulunacağını tahaddüt etmiştir. PIKTES "Geçici Koruma Altındaki Suriyeli Çocukların Entegrasyonu" Projesiyle Suriyeli çocukların eğitim yoluyla Türkiye'ye uyumu hedeflenmiştir. Bu çalışmada Suriyeli çocukların dil ve eğitim sorunları alan araştırmalarıyla desteklenerek göç ve göçmenlerle ilgili sorunların ancak eğitim yoluyla çözüleceğine dair çözüm önerilerinde bulunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: *Göç, Eğitim, Suriyeli Çocuklar*

Evaluation of Migration and Migrant Issues in terms of Education (Education of Syrian Children under Temporary Protection)

Abstract

Migration is the long-term or permanent relocation of people for reasons such as economic, war, terrorism, geographical events (flood, earthquake, drought, erosion...), better education and health conditions. Türkiye has received immigrants from Bulgaria and some Balkan countries. This cannot be considered as external migration because the immigrants were Turkish cognates and therefore there were no language and integration problems. Similar violent movements that started in Syria in 2011 later turned into a civil war, as stated in international law, and as a result, there was a migration movement exceeding million from Syria to Türkiye. Since 2016, Türkiye has implemented an "open door policy" for Syrians, whom it initially hosted in Temporary Protection Centres, i.e., camps, established in border cities, and these migrants have moved to big cities such as Istanbul, Kocaeli, Sakarya, Bursa, Gaziantep, Gaziantep, Konya, Izmir, Izmir and Ankara where there are job opportunities. Syrians who move to these metropolises work in small industrial zones that do not require language skills. Syrians who move to these metropolises work in small industrial zones that do not require language skills. Syrians who move to the same regions, cities, districts and neighbourhoods create their own subculture where they go, and in some districts (Ankara-Altındağ-Önder Neighbourhood, Siteler Area) the Syrian population is higher. The most important reason for this situation, which is explained by the concept of ghettoisation, is that Syrians do not speak Turkish. A migrant's language barrier is the biggest problem in the country. In order to solve this language problem, Türkiye has admitted Syrian children to all public and private schools under the Directorate of National Education. In this process, the Delegation of the European Union to Türkiye has pledged to provide financial support for projects to be developed for education, especially within the scope of " integration", in order to keep Syrian migrants in Türkiye.", in order to keep Syrian migrants in Türkiye. PIKTES "Integration of Syrian Children under Temporary Protection" Project aims to integrate Syrian children into Türkiye through education. In this study, the language and education problems of Syrian children are supported by field research and solutions are proposed that the problems related to migration and migrants can only be solved through education.

Keywords: *Migration, Education, Syrian Children*

Göç Veren ve Göç Alan Türkiye Bağlamında Göçmenlere Yönelik Dil Eğitim Yaklaşımları Üzerine Bir İnceleme

Öğr. Gör. Dr. Muhammet YILDIRIM, Bursa Işıklar Jandarma Astsubay Meslek Yüksekokulu

Öz

Dil eğitimine sahip olmak sosyal bir birey olabilmenin, içerisinde yaşanılan topluma uyum sağlanabilmesinin en temel gerekliliklerindendir. Aynı dili konuşmak ifadesi, gerçek anlamda aynı lisanı kullanmak anlamında kullanıldığı gibi mecazi manada da aynı değerlere sahip olmak ve benzer bir dünya görüşüne sahip olmak anlamında kullanılmaktadır. Buradan hareketle dile özgü becerilerin geliştirilmesi eğitim sisteminin en temel amaçlarından birisi olarak karşımıza çıkmaktadır. Dil eğitimi konusunda yürütülecek çalışmaların önemi ülkemizin göç veren ülke konumundan göç alan ülke konumuna gelmesi ile birlikte çok daha artmıştır. Göçmenlerin toplumla kaynaşmaları sağlıklı bir sosyal çevre oluşturabilmeleri hem toplumsal hem de bireysel başarıları dil eğitimleri ile doğrudan ilişkilidir. Finansal hayata katılabilmek, resmi kurumlardaki iş ve işlemlerini sağlıklı bir şekilde yürütebilmek için göçmenlerin iyi bir dil eğitimi almaları gerekmektedir. Bu araştırma, Türkiye'deki göç ve göçmenlik konularını ele alarak özellikle göçmenlerin dil eğitimi üzerine odaklanmaktadır. Ülkemizde ve Avrupa birliği ülkelerinde göçmenlerin eğitim sürecine dâhil edilmesi yönünde kabul gören iki temel yaklaşım olan öğrencilerin kendi akranları ile normal eğitime dâhil olmaları yaklaşımı ile göçmenlerin normal eğitime dâhil olmaya hazır olana dek hazırlık sınıflarında eğitime dâhil olmaları yaklaşımları incelenmiştir. Bu araştırmada, Türkiye'deki göçmenlerin dil öğrenme süreçleri incelemiş ve göçmenlerin bu süreçte karşılaştıkları zorluklar belirlenmiştir. Göçmenlerin karşılaştıkları sorunların kendileri ile alakalı, eğitim aldıkları kurum ile alakalı, eğitim içeriği ve öğretim yöntem teknikleri ile alakalı sorunlar başlıkları altında toplanabileceği görülmüştür. Göç veren bir ülke olmamız nedeni ile de yurt dışındaki Türk vatandaşlarının dil eğitimi deneyimlerine ve karşılaştıkları engellere de değinilmiştir. Çalışmanın bu kısmında araştırmanın sınırlılıkları çerçevesinde en çok Türk nüfusun yaşadığı Almanya ve Hollanda'da yaşayan Türk vatandaşların dil eğitiminde karşılaştıkları güçlükler ve bunun sosyal hayata yansımaları ele alınmıştır. Ülkemizdeki göçmenlerin karşılaştıkları sorunlar ile yurt dışındaki vatandaşlarımızın karşılaştıkları sıkıntılar arasındaki benzerliklere ve farklılıklara yer verilmiştir. Uluslararası örnekler ile karşılaştırmalı olarak ülkemizde uygulanan dil eğitimi çalışmaları ele alınmıştır. Araştırmanın, uluslararası örnekler ile karşılıklı olarak ele alınması dil eğitim çalışmalarına yönelik sorunların tespitine ve çözümler ve iyileştirmeler sunulabilmesine olanak sağlaması açısında önemli olduğu değerlendirilmektedir. Araştırmanın amacı göçmenlere yönelik dil eğitimini anlamak ve daha etkili eğitim süreçlerinin planlanmasına katkıda bulunmaktır. Göçmenlerin dil eğitimi, entegrasyonları için önemli bir rol oynamaktadır. Göçmenlere yönelik olarak uygulanması gereken dil eğitiminin göçmenlerin kendi kültürleri ile içerisine dahil oldukları kültür arasında ilişki kurmalarına olanak sağlayacak şekilde düzenlenmesi gerekliliğini ortaya konmuştur. Aynı zamanda öğretim elemanlarının verecekleri eğitim konusunda bir ön eğitime ihtiyaç duydukları ve yabancılara dil öğretimine ait genel bilgi ve beceri seviyesinde olmaları gerektiği görülmüştür. Bununla birlikte öğrencilerin yaş seviyelerine göre ve ihtiyaçlarına yönelik hazırlanmış eğitim materyallerinin ve içeriklerinin kullanılmasının önemi ortaya konmuştur.

Anahtar Kelimeler: *Dil, Dil Eğitimi, Göç, Mülteci, Yabancılara Türkçe Öğretimi,*

Examination of Language Education Approaches for Immigrants in the Context of Turkey as a Sending and Receiving Country

Abstract

To become a social individual and adapt to society, proficiency in language is a fundamental prerequisite. The phrase "speaking the same language" not only signifies the use of the same language, but also denotes having similar values and a shared worldview. Consequently, the development of language skills has emerged as a central objective in the education system. Given Turkey's transformation from a country of emigration to a country of immigration, the significance of language education efforts has increased considerably. The ability of immigrants to integrate into society, create a harmonious social environment, and attain both individual and societal success is directly linked to language education.This study examines the language education of immigrants in Turkey, with a focus on their integration into financial and official life. Two widely accepted approaches in Turkey and European Union countries, which are the inclusion of immigrants in regular education and the inclusion of immigrants in preparatory classes until they are ready for regular education, have been analyzed. The study identified the challenges faced by immigrants in their language-learning processes, which can be grouped under four main categories: issues related to the individual, the institution where they receive education, the content of education, and teaching methods and techniques. Additionally, the research also covers the language education experiences of Turkish citizens living abroad, specifically in Germany and the Netherlands, and the difficulties they encounter. The study discusses the similarities and differences between the problems faced by immigrants in Turkey and those faced by Turkish citizens abroad. Finally, the study compares Chinese language education practices with international examples.This research aims to identify and solve problems in language education by examining international examples and creating effective educational processes for immigrants. Language education is crucial for immigrants' integration and should be structured to foster connections between their culture and the culture they are assimilating into. It is essential for teaching staff to receive pre-training and have a general knowledge and skill level in teaching languages to foreigners. Additionally, educational materials and content should be tailored to students' age levels and specific needs.

Keywords: *Immigration, Language, Language Education, Refugee, Teaching Turkish to Foreigners*

Göçmen Çocukların Eğitim Sorunları ve Çözümüne Yönelik Bir Değerlendirme

Öğr. Gör. Sena ZORPUZAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Türkiye tarihi boyunca göç alan ve göç veren bir ülke olmasına rağmen 2011 yılından bu yana Suriye'den ve farklı ülkelerden gelen büyük bir göç dalgası ile karşılaşmıştır. Ülkemizde çeşitli statülerde varlıklarını sürdüren göçmenler uluslararası hukuka, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na ve ülkemizde uygulanan kapsayıcı eğitim yaklaşımına uygun olarak temel insan haklarından biri olan eğitim alma hakkına sahiptirler. Göç ve eğitim birlikte ele alındığında eğitimin göç eden bireylerin göç ettikleri topluma uyum sağlamaları, ülkenin yasa ve kurallarının işleyişini öğrenmeleri, toplum içindeki düzeni bozmadan varlıklarını sürdürebilmeleri için büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü uluslararası alan yazınına göre mültecilerin göç ettikleri ülkedeki kalış süresi ortalama 17 yıldır. Genel olarak bu süre göz önünde bulundurulduğunda göçmenlerin uyumunun toplum düzeni için önemi görünmektedir.

Kapsayıcı eğitim, toplumda dil, din, etnik köken, sosyoekonomik durum vb. nedenlerle toplumdan ve sosyal ortamdan dışlanma/ötekileştirilme riski bulunan kişilerin akranlarıyla bir arada eğitim almalarını sağlayan bir yaklaşımdır. Göçmen çocuklar da dil, etnik köken ve sosyoekonomik sebeplerle dışlanma riski taşıdığından eğitim-öğretim sürecinde yaşanan sorunlar belirlenmesi, sorunlara kalıcı ve etkili çözüm bulunması gerekmektedir. Alan yazını taraması yapıldığında göçmen öğrencilerin eğitim sürecinde birtakım sorunlar yaşadığı görülmektedir. Bunlar; Türkçeyi yeterince bilmemelerinden kaynaklanan akademik başarısızlık, sınıfa ve okul iklimine uyum sorunları, psikolojik sorunlar, çocuk-aile-toplum çatışması, temel iletişim sorunları, uzman öğretmen eksikliği, müfredat ve müfredata uygun materyal eksikliği, dil becerilerinin ölçülmesinde kullanılan sınavların geçerliği ve güvenirliği ve kültürel uyum sorunlarıdır. Bu sorunların çözümüne yönelik geliştirilen birçok proje ve uygulama bulunmasına rağmen son iki yılda yapılan araştırmalar incelendiğinde sorunların hala devam ettiği görülmektedir. Bu noktada hâlihazırda sürdürülen proje ve uygulamaların yenilenmesi/güncellenmesi ve sorunlara çözüm bulunabilecek nitelik kazanması gerekmektedir.

Araştırmada doküman analizi tekniği kullanarak farklı sebeplerle de olsa göç ve göçmen eğitimi konusunda daha uzun bir geçmişe sahip olan Almanya, Avustralya, İsveç, Hollanda ve İngiltere gibi eğitim alanında önde gelen ülkelerin göçmen eğitim politikaları kapsayıcı eğitim çerçevesinde incelenmiştir.

Göçmen öğrencilerin Türk toplumuna ve kültürüne uyum sağlamaları için; Almanya eğitim sisteminde olduğu gibi uyum sınıflarında Türk Kültürü ve Tarihi konusuna daha fazla yer verilmesinin, okul sınırları içerisinde uzman psikologlar tarafından öğrencilerin sosyal ve psikolojik sorunlarının tanımlanması ve çözülmesine yönelik çalışmaların yapılmasının olumlu etkiler ortaya çıkaracağı düşünülmektedir. Avustralya'nın göçmen eğitim sisteminde dil düzeylerini belirleyen sınavların geçerliği ve güvenirliği konusunda kapsamlı çalışmalar yapmıştır. Ülkemizde de göçmen öğrencilerin dil düzeyi belirlenirken merkezi, geçerliği ve güvenirliği yüksek sınavların kullanılmasının eğitim-öğretimin planlamasında ve öğrencilerin mevcut durumunun doğru bir şekilde tanımlanması etkili olabilir. İngiltere, Almanya, Avustralya ve Hollanda'da uygulanan aile, birey ve uzmanların yer aldığı akademik ve sosyal etkinliklerle (Sırt Çantası Projesi, Spor Kampları, Sammenspel vb.) uyum sürecinin kolaylaştırabileceği düşünülmektedir. Ek olarak İsveç ve İngiltere'de uygulanan göçmen öğrencilerin derslerine giren branş öğretmenlerine dil öğrenme ortamı ve fırsatlarını fark etmelerini ve derslerinde bunları kullanmalarını sağlamaları için dil uzmanları tarafından hizmet içi eğitim ve sürekli rehberlik hizmetleri verilebilir.

Anahtar Kelimeler: *göçmen, göç, uyum süreci, Türkçe eğitimi*

An Evaluation of Migrant Children's Educational Problems and Solutions within the Scope of Inclusive Education Approach

Abstract

Although Turkey has historically been a country that both receives and provides migration, since 2011, it has faced a significant wave of migration from Syria and other countries. In accordance with international law, the Constitution of the Republic of Turkey and the inclusive education approach implemented in our country, migrants who continue their existence in various statuses in our country have the right to education, which is one of the fundamental human rights. When migration and education are considered together, education is of great importance for migrant individuals to adapt to the society they migrate to, to learn the functioning of the laws and rules of the country, and to survive without disrupting the order in the society. Because according to the international literature, the average length of stay of refugees in the country of migration is 17 years. In general, when this period is taken into consideration, it is seen that the adaptation of migrants is important for the social order.

Inclusive education is an approach that enables people who are at risk of being excluded/marginalized from the society and social environment due to language, religion, ethnicity, socioeconomic status, etc. to receive education together with their peers. Since migrant children are also at risk of exclusion due to language, ethnicity and socioeconomic reasons, it is necessary to identify the problems experienced in the education process and find permanent and effective solutions to the problems.

A review of the literature reveals that immigrant students experience a number of problems during the education process. These problems include academic achievement due to insufficient knowledge of Turkish, problems of adaptation to the classroom and school climate, psychological problems, child-family-community conflict, basic communication problems, lack of specialized teachers, lack of curriculum and curriculum-appropriate materials, validity and reliability of exams used to measure language skills, and cultural adaptation problems. Although there are many projects and practices developed to solve these problems, the research conducted in the last two years shows that the problems still persist. At this point, the current projects and practices need to be renewed/updated and qualified to find solutions to the problems.

In the research, using document analysis technique, the immigrant education policies of leading countries in the field of education such as Germany, Australia, Sweden, the Netherlands and the UK, which have a longer history of migration and immigrant education, albeit for different reasons, were examined within the framework of inclusive education.

In order for immigrant students to adapt to Turkish society and culture, it is thought that giving more space to Turkish Culture and History in adaptation classes, as in the German education system, and conducting studies to identify and solve the social and psychological problems of students by expert psychologists within the school boundaries will have positive effects. Extensive studies have been conducted on the validity and reliability of exams determining language levels in Australia's immigrant education system. In our country, the use of centralized exams with high validity and reliability in determining the language level of immigrant students can be effective in planning education and defining the current situation of students accurately. It is thought that the adaptation process can be facilitated by academic and social activities (Backpack Project, Sports Camps, Sammenspel, etc.) involving families, individuals and experts as practiced in the UK, Germany, Australia and the Netherlands. In addition, in-service training and continuous guidance services can be provided by language experts to ensure that subject teachers who teach immigrant students, as practiced in Sweden and the UK, recognize the language learning environment and opportunities and use them in their lessons.

Keywords: *migrant, migration, integration process, Turkish education*

Sağlıkta Veri Güvenliği

Doç. Dr. Sinan Bulut, Çankırı Karatekin Üniversitesi
Erdem Pirim, Afyonkarahisar Devlet Hastanesi Hast. Md. Yrd.

Öz

Sağlık Bakanlığı, sağlık kurumlarınca sunulan hizmetin gereği olarak tutulan her türlü hasta verisinin, kurumların işleyişine ilişkin süreç ve personel bilgilerinin güvenle muhafazasını sağlamakla yükümlüdür. İlgili yasal mevzuat gereği doğan bu yükümlülük Bakanlık ya da sağlık kurumları tarafından çeşitli süreçler ve uygulamalar ile yürütülmektedir. Bu uygulamalar kısaca aşağıda açıklanmıştır.

Bilgi Güvenliği Politikası: Sağlık Bakanlığı, hizmet verdiği vatandaşların kayıt altına aldığı her türlü bilgisini, yasal mevzuat ışığında ve risk değerlendirme metotları kullanılarak "gizlilik, bütünlük ve erişilebilirlik" ilkelerine göre yönetilmesi amacıyla;

- Bilgi güvenliği standartlarının gerekliliklerini yerine getirmek, ilgili tüm yasal mevzuata uyum sağlamak,
- Bilgi varlıklarına yönelik riskleri tespit etmek ve sistematik bir şekilde riskleri yönetmek,
- Bilgi güvenliği yönetim sistemini sürekli gözden geçirmek ve iyileştirmek,
- Bilgi güvenliği farkındalığını artırmak için teknik ve davranışsal yetkinlikleri geliştirecek şekilde eğitimler gerçekleştirme vizyon ve misyonuyla hareket etmektedir.

Bilgi Güvenliği Organizasyonu: Sağlık Bakanlığı genelinde bilgi güvenliği ve siber olaylara müdahale ile ilgili konularda en üst düzeyde koordinasyon ve karar organı olarak görev yapmak üzere, Bilgi Güvenliği Yönetim Komisyonu oluşturulmuştur.

İnsan Kaynakları ve Son Kullanıcı Güvenliği: Bilgi işleme tesislerine erişim izni verilecek tüm personel için işe alma öncesinde/alım yapılırken;

- "Güvenlik Soruşturması ve Arşiv Araştırması Yönetmeliği" uyarınca "güvenlik soruşturması ve/veya arşiv araştırması" yaptırılması,
- İşe başlamadan önce tüm personel ve yükleniciler ile kişisel ve/veya kurumsal gizlilik sözleşmesi imzalanacağı, sözleşmelerde kişilerin ve idarenin bilgi güvenliği sorumlulukları açıkça belirtilir.
- İşten ayrılan kişiye teslim edilmiş tüm bilgi varlıkları sayım yapılarak iade alınır.
- Ayrılan kişiden teslim alınan bilgisayarlar güvenli silme işlemi yapılmadan bir başka kullanıcıya teslim edilemez.

Erişim Kontrolü: Erişim kontrolünün amacı, bilgi ve bilgi işleme tesislerine yapılacak olan erişimlerin kısıtlanması, sadece yetki verilen kişilerin kontrollü ve kayıt altına alınarak bilgiye erişmesine imkân verecek bir sistemin tesis edilmesidir.

Kullanıcı erişimleri ile ilgili yönetim esasları belirlenirken; hizmet veya sisteme erişim için nasıl müracaat edileceği, müracaat esnasında hangi bilgilerin isteneceği, kullanıcıların yetkilendirilmesinde kullanılan roller ve haklarının neler olduğu, yetki değişiklik taleplerinin hangi koşullarda ve nasıl yapılacağı, ayrıcalıklı erişim taleplerinin nasıl değerlendirileceği, Kullanıcı erişimlerinin izlenmesi için alınmış olan tedbirler, kullanıcı hesaplarının kapatılması/silinmesi için yapılacak işlemlerin neler olduğu tespit edilerek belirlenir ve uygulanır.

Fiziksel ve Çevresel Güvenlik: Günümüzde bilgiler büyük oranda bilgi sistemleri vasıtasıyla işlenmekte ve sayısal ortamlarda saklanmaktadır. Bununla birlikte, fiziksel ortamda saklanan bilgilerin veya elektronik ortamda saklanmakla birlikte bunların muhafaza edildiği bilişim sistemleri ve ağlarının güvenliği için fiziksel ve çevresel önlemlerin alınması kaçınılmazdır. Fiziksel ve çevresel güvenlik tedbirlerinin belirlenmesi ve uygulamaya alınmasının ön koşulu hassas veya kritik bilgi ve bilgi işleme tesislerini barındıran güvenli alanların tespit edilmesi ve bu alanların güvenlik sınırlarının tanımlanmasıdır.

İşletim Güvenliği: Yazılı işletim prosedürleri, sunucu açma-kapatma, sistem kurulumu ve yapılandırılması, yedekleme, yedekten geri dönme gibi işletimsel konularda olabileceği gibi işletme

sırasında oluşabilecek hatalara yanıt verme, bilgi güvenliği ihlal olaylarına müdahale, sistem destek programlarının kullanımı ile ilgili kısıtlamalar, güvenli imha yöntemleri gibi konularda da hazırlanabilir.

Haberleşme Güvenliği: Ağ güvenliği, bir kuruluşun bilgisayar ağına bağlı olarak çalışan varlıklarının ve ağ trafiğinin güvenliğini sağlamak üzere, uygulamakta olduğu politikalar ve kontrol önlemleridir. Ağ güvenliği, bilgi güvenliğinin sağlanması için en önemli bileşenlerden biridir. Ağa bağlanacak bilgisayarların ağ yöneticileri tarafından belirlenecek ölçütleri taşıyan, kimliği tanımlanmış ve doğrulanmış olması gerekir.

Varlık Yönetimi: Varlık, kurum için değeri olan herhangi bir şey olarak tanımlanabilir. Bu varlıkların iş ve işlemlerinde gerekli tedbirlerin alınarak gizliliğin sağlanması için gerekli prosedürler ilgili kanun ve alt mevzuat çerçevesinde belirlenip uygulanır. Sağlık Kurumlarında temel varlıklar aşağıdaki şekilde sıralanabilir.

- *İş Süreçleri:* hasta kabul, heyet işlemleri, tıbbi kayıt arşiv vb.
- *Kurumsal Bilgi Varlıkları:* Hasta kayıtları, personel kayıt ve dosyaları, kurumsal evraklar, bilgisayarlarda saklanan ve kurum için değeri olan veriler, lisanslar vb.
- *Yazılımlar:* EBYS, ÇKYS, KPS, HİTAP vb.
- *Fiziksel varlıklar:* Sunucular, masaüstü bilgisayarlar, taşınabilir bilgisayarlar, depolama birimleri, yedekleme birimleri vb. (kasetler, hard diskler vb.), aktif cihazlar
- *İnsan Kaynakları:* Çalışanlar.
- *Altyapı:* Yapısal ve elektrik kablolama altyapısı, jeneratör, iklimlendirme, giriş/çıkış kontrol sistemleri, kamera sistemleri, yangın, duman uyarı sistemleri, yangın söndürme sistemleri, destek teçhizatı vb.

Risk Yönetimi: Risk analizi, risklerin kapsamlı olarak anlaşılmasını sağlayan yöntemler ile risklerin belirlenmesini, risklerin oluşması halinde ortaya çıkabilecek zararın şiddetini ele alacak şekilde değerlendirilmesini ifade etmektedir.

Risk analizlerinde aşağıdaki hususlara yönelik riskler değerlendirilir:

- Sistem, ağ ve kaynaklarına erişim kontrolünde güvenli kimlik doğrulama yöntemlerinin kullanılması,
- Uygulama kullanıcısı, yönetici kullanıcı ve teknik kullanıcıların yetkilendirme ve erişim yöntemleri,
- Kullanıcı ve sistem yöneticilerinin görev, sorumluluk ve yetkilerinin ayrılması,
- Kullanılabilirlik, gizlilik ve bütünlük çerçevesinde varlıkların korunma dereceleri,
- Sistem işletim süreçlerinde iz kayıtlarını tutma, izleme ve inkâr edememe gereksinimleri,
- Veri sızıntısı algılama sistemleri veya kaydetme ve izleme gibi güvenlik kontrolleri,
- Tedarik edilen hizmet ve ürünlerin de kurumsal güvenlik gereksinimlerine uyumu.

Sonuç olarak; Sağlık Bakanlığı yürütülen faaliyetlerin etkin, doğru, hızlı ve güvenli olarak gerçekleştirilmesinde bilgi güvenliği açısından başta sağlık hizmeti alan hastalar olmak üzere çalışan personelin kurum bilgi güvenliği adına gerekli adımları atarak ihmal, istismarların ve veri kayıplarının önüne geçmeyi hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: *Bilgi güvenliği, Sağlık, Sağlık hizmeti*

Data Security in Health

Abstract

The Ministry of Health is obliged to keep the data it collects for the services provided by health institutions securely. For this purpose, it is carried out by the Ministry or health institutions through various processes and practices. These applications are briefly explained below.

Information Security Policy: The Ministry of Health, in order to manage all kinds of information recorded by the citizens it serves, in accordance with the principles of "confidentiality, integrity and accessibility" by using legal regulations and risk assessment methods;

- To fulfill the requirements of information security standards and to comply with all relevant legal regulations,
- To identify risks to information assets and manage risks systematically,
- Continuously reviewing and improving the information security management system,
- It acts with the vision and mission of providing training to improve technical and behavioral competencies in order to increase information security awareness.

Information Security Organization: The Information Security Management Commission has been established by the Ministry of Health to ensure the highest level of coordination and decision-making on issues related to information security and response to cyber attacks.

Human Resources Security: Pre-employment procedures for all personnel who will be granted access to information processing facilities.

- Having "security investigation and/or archive research" carried out in accordance with the "Security Investigation and Archive Research Regulation",
- Before starting work, a personal and/or corporate confidentiality agreement will be signed with all personnel and contractors, and the information security responsibilities of individuals and the administration are clearly stated in the agreements.
- All information assets delivered to the person leaving the job are counted and returned.
- The computer of the person leaving the job is transferred to someone else after it is cleaned for security reasons.

Access Control: The purpose of access control is to restrict access to information and information processing facilities and to establish a system that will allow only authorized persons to access information in a controlled and recorded manner.

When determining the management principles regarding user access;
how to apply for service or access to the system,
What information will be requested during the application,
The roles used to authorize users and what their rights are,
Under what conditions and how authorization change requests will be made, how privileged access requests will be evaluated,
Measures taken to monitor user access,
The actions to be taken to close/delete user accounts are determined and implemented.

Physical and Environmental Security: Today, information is largely processed through information systems and stored in digital environments. However, it is inevitable to take physical and environmental precautions for the security of the information stored in physical environment or the information systems and networks in which they are stored, although they are stored in electronic environment. The prerequisite for determining and implementing physical and environmental security measures is to identify secure areas that contain sensitive or critical information and information processing facilities and to define the security boundaries of these areas.

Software Safety: Written operating procedures may be on operational issues such as server on-off, system installation and configuration, backup, recovery from backup, as well as responding to errors that may occur during operation, responding to information security violations, restrictions on the use

of system support programs, safe disposal methods. can also be prepared.

Communication Security: Network security is the policies and control measures implemented by an organization to ensure the security of its assets and network traffic connected to its computer network. Network security is one of the most important components to ensure information security. Computers to be connected to the network must be identified and authenticated, meeting criteria determined by network administrators.

Asset Management: An asset can be defined as anything that has value to the organization. The necessary procedures to ensure confidentiality by taking the necessary precautions in the business and transactions of these entities are determined and implemented within the framework of the relevant law and sub-legislation.

Basic assets in Health Institutions can be listed as follows.

- Business Processes: patient admission, delegation procedures, medical record archive, etc.
- Corporate Information Assets: Patient records, personnel records and files, corporate documents, data stored on computers and of value to the institution, licenses, etc.
- Software: EBYS, ÇKYS, KPS, HITAP etc.
- Physical assets: Servers, desktop computers, portable computers, storage units, backup units, etc. (tapes, hard disks, etc.), active devices
- Human Resources: Employees.
- Infrastructure: Structural and electrical cabling infrastructure, generator, air conditioning, entry/exit control systems, camera systems, fire, smoke warning systems, fire extinguishing systems, support equipment, etc.

Risk Management: Risk analysis refers to the determination of risks using methods that provide a comprehensive understanding of the risks and their evaluation in a way that addresses the severity of the damage that may occur if the risks occur.

In risk analysis, the following issues are evaluated:

- Using secure authentication methods to control access to systems, networks and resources,
- Authorization and access methods of application users, administrative users and technical users,
- Separation of duties, responsibilities and authorities of users and system administrators,
- Degrees of protection of assets within the framework of availability, confidentiality and integrity,
- Requirements for keeping trace records, monitoring and non-denial in system operating processes,
- Security controls such as data leak detection systems or logging and monitoring,
- Compliance of the supplied services and products with corporate security requirements.

In conclusion, The Ministry of Health aims to prevent negligence, abuse and data loss by taking the necessary steps for the institutional information security of the personnel, especially the patients receiving healthcare services, in carrying out the activities carried out effectively, accurately, quickly and safely.

Keywords: *Information security, Health, Health services*

Yenilikçi Dijital Teknolojiler Işığında Yeni Nesil KBRN Eğitim Yaklaşımı: EduLab Eğitim Platformu ve Simülatörü

Dr. Öğr.Üyesi Neslihan Külahlıoğlu, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Savunma Sağlık Bilimleri Enstitüsü Tıbbi KBRN Savunma Anabilim Dalı Başkanlığı

Doç. Dr. Mustafa Kemal TOPCU, ST Strateji ve Teknoloji Geliştirme Ltd.Şti.

Öz

Amaç

Tüm dünyada artan KBRN (Kimyasal, Biyolojik, Radyolojik, Nükleer) olayları karşısında birçok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de bir taraftan toplumsal farkındalık diğer taraftan ulusal mevzuat çerçevesinde taraf olan kurum ve kuruluşlarda ilgili personel ve yöneticilerin eğitim ihtiyacı bulunmaktadır. Bu eğitim ihtiyacının karşılanması konusunda var olan büyük açığı kapatacak düzeyde yaygın bir eğitim sistemi ve altyapısı eksikliği yaşanmaktadır. Bu amaçla eğitimci eksikliği, eğitim içeriği, fiziki ortam, maliyet, güvenlik ve ulusal güvenlik faktörleri doğrultusunda Türkiye'de geliştirilmiş EduLab Eğitim Platform ve Simülatörünün KBRN savunmasına yönelik içerikleri ve işleyişi ile KBRN eğitimleri açısından yenilikçi ve çözümcü bir alternatif olup olamayacağını belirlemek bu çalışmanın amacıdır.

Yöntem

Yenilikçi eğitim teknoloji ve yöntemleri ile belirlenen gereksinimler doğrultusunda ortaya konulan ihtiyaçlar çerçevesinde Ondokuz Mayıs Üniversitesi öncülüğünde kurulan bilim kenti Samsun Teknopark'ta yerleşik ZEB İnovasyon Yazılım A.Ş. tarafından geliştirilen EduLab Eğitim Platform ve Simülatörü vaka analizi yöntemiyle KBRN eğitimleri açısından değerlendirilmiştir. İçeriğe erişim güvenliği, içeriğe erişim performansı, katılımcı test süreçleri, VR eğitim içeriği kullanımı gibi platform ve simülatör özellikleri incelenmiş, güncel eğitim yöntem gereklilikleri açısından karşılaştırılmıştır.

Kavramsal Çerçeve:

KBRN savunmasına yönelik eğitimler için nitelikli eğitici sayısının azlığı ile birlikte, verilecek eğitim ve tatbikatların uygulanmasında fiziki şartlar da eğitimlere erişimde önemli bir engel teşkil etmektedir. Diğer taraftan KBRN eğitimi ihtiyacı olan farklı disiplinlerdeki kritik personelin çalıştıkları kurumlardan dolayı eğitime yüz yüze katılımda büyük oranda sorunlar yaşanmaktadır. COVİD-19 pandemisi sonrasında ortaya çıkan dijital eğitim sistem ve modellerinin eğitime erişimde iyi bir alternatif oluşturduğu genel olarak kabul görmektedir. Ancak buna karşılık geleneksel eğitimlerin kapsam, nitelik ve işlevsellik açısından değişen tehdit ve tehlikeler ile ortaya çıkan ihtiyaçlar doğrultusunda yetersizliği de KBRN eğitiminin temel sorunları arasında yer almaktadır.

Tüm dünyada dijital eğitimin yaygınlaşması ile birlikte özellikle KBRN gibi uygulama boyutu yüksek nitelik ve gereklilik arz eden stratejik alanlarda dijital teknolojilerin ortaya koyduğu AR (artırılmış gerçeklik) ve VR (sanal gerçeklik) gibi uygulamaya dönük alternatif teknolojiler eğitime yüksek düzeyde katkı sunmaktadır. Dijital çözümler yalnızca içerik, eğitim performansı ve erişilebilirlik bağlamında avantaj yaratmakla kalmayıp maliyet açısından da cazip fırsatlar sunmaktadır.

Bu çalışmada, Türkiye'nin KBRN savunmasına yönelik eğitim kapasitesini artıracak yenilikçi dijital bir sistem olarak eğitim platformu ve simülatörü EduLab, KBRN eğitimleri için bir alternatif olarak değerlendirilmektedir. Türkiye'nin etki alanındaki birçok ülke için de alternatif bir çözüm olma potansiyeline sahip sistemin farklı dillerle de çözüm sunma potansiyeli bulunmaktadır. Bu bakış açısıyla millî bir eğitim sistemi olarak EduLab'ın birçok ülkenin eğitimine katkı sunması ve yön verme potansiyeli olduğu görülmektedir.

KBRN gibi ulusal güvenlik açısından benzer öneme sahip birçok alanda yabancı firmaların sunduğu yöntem ve çözümlerin güvenliği, istihbarat açısından tartışılması gereken bir konu olarak görülmektedir. Bu açıdan bakıldığında bir yönüyle de ulusal stratejiler ve karar mekanizmalarına etki eden içeriklerin yer aldığı KBRN ve benzer konularda eğitimler için milli alternatiflerin gerekliliği önem arz etmektedir.

Bulgular

Dijital eğitimler açısından özel bir KBRN eğitimi formatına sahip olan sistem içerisinde KBRN eğiticilerine özgün bir çalışma alanı sunulmaktadır. Platform olarak onaylanmış farklı eğiticilere eğitim sunma altyapısı sağlanırken, sistem içerisinde eğitimlerin belirlenen format ve anlayışa uygun olması da önemsenmektedir. Diğer yandan platform üzerinden sağlanan AR ve VR simülatörleri ile de eğiticilerin hazırladıkları eğitimlerin yeni teknolojilerle ihtiyaçları karşılamak üzere alternatif sağlayacağı düşünülmektedir. KBRN savunması alanının ulusal güvenlik açısından önemsendiği sistemde eğiticiler tarafından tayin edilen iki aşamalı bir güvenlik onay sistemi bulunmaktadır. Onaylanmış eğiticiler tarafından verilecek her bir eğitimin hedef kitlesi tayin edilmekte ve kitlenin bağlı bulunduğu kurum ya da kuruluşun onay mekanizması da işletilebilmektedir. Sistemin bu onay mekanizması ulusal güvenlik açısından son derece önemli bir özellik olarak değerlendirilmektedir.

Sonuç

Tüm dünyada yeni gelişmekte olan dijital eğitim sistemleri ile birlikte KBRN savunması alanında var olan büyük boşluğu platform ve simülatör olarak EduLab'ın doldurması mümkün görünmektedir. Millî bir sistem olarak tüm dünyada çözüm ortağı olma potansiyeli ulusal inovasyon açısından önemli bir adım olacaktır. Bununla birlikte eğitim ve KBRN savunması konusunda Türk bilim insanlarına da politika belirleme, yönlendirme ve karar verme olanağı sunması da ulusal ve uluslararası önemli bir stratejik kazanım olarak değerlendirilmektedir.

Ulusal ve uluslararası yüksek düzeyde stratejik önem ve güvenlik gerektiren bir alan olarak KBRN savunmasına yönelik eğitimlere EduLab eğitim sisteminin içerik olarak da gelişime katkı sunacağı öngörülmektedir. EduLab'ın eğitim sistemi, dijital eğitim teknolojileri açısından da online video eğitimlerle yenilikçi teorik eğitim ve özelliklere sahip olduğu, KBRN savunmasına yönelik VR destekli senaryolarla uygulamalı eğitimlerle de KBRN savunması ve ulusal güvenlik yönünden nitelikli alanlara önemli katkı sunma potansiyeli olduğu düşünülmektedir.

***Anahtar Kelimeler**: KBRN, KBRN Eğitimi, VR Destekli Eğitim, Online Eğitim, Eğitim Güvenliği*

New Generation CBRN Training Approach in the Light of Innovative Digital Technologies: EduLab Training Platform and Simulator

Abstract

Objective:

In the face of increasing CBRN (Chemical, Biological, Radiological, Nuclear) incidents worldwide, there is a need for both societal awareness and training for relevant personnel and managers in institutions and organizations involved within the national framework, as is the case in many countries, including Turkiye. There is a significant gap in addressing the training needs to meet this demand, lacking a widespread education system and infrastructure to adequately cover the existing void. Therefore, the aim of this study is to determine whether the EduLab Training Platform and Simulator developed in Turkiye, considering factors such as the shortage of educators, training content, physical environment, cost, security, and national security, can serve as an innovative and solution-oriented alternative in terms of CBRN defense content and operations for CBRN training.

Method:

In accordance with the identified needs through innovative training technologies and methods, the EduLab Training Platform and Simulator, developed by ZEB Innovation Software Inc., located in Samsun Technopark, under the leadership of Ondokuz Mayıs University, were evaluated for CBRN (Chemical, Biological, Radiological, and Nuclear) training through a case analysis approach. Platform and simulator features such as content access security, content access performance, participant testing processes, and the use of VR training content were examined and compared in terms of current educational method requirements.

Conceptual Framework:

The scarcity of qualified trainers for CBRN defense training, coupled with the physical conditions hindering access to training and exercises, poses a significant barrier to effective implementation. On the other hand, critical personnel from various disciplines requiring CBRN training often face substantial challenges in attending face-to-face training due to their institutional affiliations. The digital education system and models emerging after the COVID-19 pandemic are generally accepted as viable alternatives for improving access to education. However, the inadequacy of traditional training in terms of scope, quality, and functionality remains a fundamental challenge in CBRN training, given the evolving threats and needs.

With the widespread adoption of digital training globally, alternative technologies such as Augmented Reality (AR) and Virtual Reality (VR) offered by digital technologies, particularly in high-stakes strategic fields like CBRN, contribute significantly to training. Digital solutions not only offer advantages in terms of content, training performance, and accessibility but also present attractive opportunities in terms of cost.

This study evaluates the EduLab education platform and simulator as an innovative digital system to enhance Turkey's CBRN defense training capacity. EduLab is considered an alternative for CBRN training, potentially offering a solution in different languages and contributing to the training of many countries within Turkiye's sphere of influence. From this perspective, EduLab is seen as a national training system with the potential to contribute to and influence training in many countries.

In various fields, including CBRN, of national security importance, the security and intelligence implications of methods and solutions offered by foreign companies are considered debatable. Thus, the necessity of national alternatives for education in CBRN and similar topics becomes crucial, impacting national strategies and decision-making mechanisms.

Conclusion:

It seems that the EduLab platform and simulator have the potential to fill the significant gap in the field of CBRN defense, in conjunction with the emerging digital education systems worldwide. Serving as a national system, it could become a crucial step towards being a global partner in addressing the gap, especially in terms of national innovation. Additionally, providing Turkish scientists with the opportunity to shape policies, guide, and make decisions in education and CBRN defense is considered

a significant strategic achievement at both national and international levels.

EduLab's training system is anticipated to contribute to the development of CBRN defense training, which is a field of national and international strategic importance and security. The EduLab training system is believed to be innovative in terms of digital training technologies, offering online video training for theoretical aspects and possessing features such as VR-supported scenarios for practical training in CBRN defense. This is expected to make a substantial contribution to qualified areas in CBRN defense and national security.

Keywords: *CBRN, CBRN Training, VR-Aided Training, Online Training, Training Security*

KBRN Savunma Güvenliğinde Yeni Risk Yaklaşımı: VUCA Metre ve Risk Analizindeki Etkinliği

Dr. Öğr. Üyesi Neslihan Külahlıoğlu

Tamer IŞIN

Doç. Dr. Mustafa Kemal Topcu

Zişan Cihangir IŞIN

Öz

Amaç

VUCA dünyasında risk yönetiminde İzlanda Reykjavik Üniversitesi'nde Siyah Kuğu olarak adlandırılan öngörülemez olayları yakalama hedefi ile geliştirilen "VUCA Metre"nin KBRN tehdit ve tehlikeleri bağlamında risk tanımlama ve değerlendirme adımlarında etkinliğini ve Siyah Kuğu'yu yakalama konusundaki etkisini tespit etmek amaçlanmıştır.

Yöntem

Proje yönetimi alanında geliştirilen VUCA Metre'nin risk yönetimi konusunda farklı alanlarda kullanımının mümkün olacağı düşüncesiyle VUCA Metre'nin KBRN savunma güvenliği bağlamında risk yönetiminde kullanımının mümkün olup olmadığını belirlemek bu çalışmanın temel konusudur. Bu çalışmada KBRN risk yönetiminde risk tanımlama ve değerlendirme süreçleri açısından VUCA Metre'nin kullanımı için Kınevin Çerçevesi ile bilme - bilmeme durumları açısından geliştirilen İbni Sina Risk Matrisi, VUCA Matrisi ve Siyah Kuğu'nun ilişkisi belirlenmiş örnek KBRN tehdit ve tehlikeleri üzerinden VUCA Metre, Kınevin Çerçevesi ve İbni Sina Risk Matrisi ile Siyah Kuğu performansı analiz edilmiştir.

Kavramsal Çerçeve

Son yıllarda hızla değişmekte olan teknolojik, endüstriyel gelişmeler ve terörizm tüm dünyada KBRN (Kimyasal, Biyolojik, Radyolojik ve Nükleer) tehdit ve tehlikelerini tetiklerken beraberinde güvenlik ve emniyet kapsamında beklenen ve beklenmeyen KBRN olayları kavramlarının risk açısından yeniden düşünülmesi gerekliliğini zorunlu kılmıştır.

KBRN olaylarında; olay öncesi, olay anı ve olay sonrası olmak üzere üç temel aşama kapsamında çeşitli hazırlık, karşı koyma ve yönetme kabiliyetlerinin etkisini yükseltmek adına risk yönetimi büyük önem taşımaktadır. Risk tanımı ile başlayıp risk analizi ile devam eden risk yönetimi adımları, tehdit ve tehlikelerinin önlenmesi ve etkilerinin azaltılması KBRN güvenliğinin dolayısıyla KBRN alanında risk yönetiminin önemini çok üst düzeyde artırmaktadır.

KBRN savunması kapsamında ulusal otoritenin, toplum güvenliğini ve emniyetini sağlamayı amaçlayan güncel yasal düzenlemeler, yönerge ve yönetmelikler tüm kurum ve kuruluşların görev ve sorumluluklarını ifade etse de VUCA dünyası ve Siyah Kuğu olayları açısından KBRN risk yönetimi olay öncesi, olay anı ve sonrasındaki risklerin belirlenmesi ve yönetimi konusunda yeniliklere açık bir alandır. Tecrübe edilen doğal afetler(deprem, sel, heyelan felaketleri gibi) veya kazalar (kimya fabrikası, fişek fabrikası patlamaları, maden ocaklarındaki kazalar, kimyasal madde taşımacılığındaki kazalar gibi) da risk yönetiminin toplum güvenliği ve emniyeti açısından önemini vurgulamaktadır. Uluslararası bir çok standart ve ulusal düzenlemelere rağmen doğası gereği, ilgili alan, uygulayıcı ve hedeflerle ilişkili olarak tanım, kavram, algı, yöntem ve uygulamada çok çeşitliliğin yaşandığı risk yönetimi konusunda ortak bir dil ve yöntem bulunmamaktadır.

Risk yönetimi algısındaki zayıflık ve eksiklik karşısında dünyada artan risk yönetimi bilinci yeni yöntemlerin de gelişmesine ve hızına katkı sunmaktadır. Bu gelişmelerle birlikte son yıllarda birçok alanda ve farklı amaçlarla kullanılan Türkçe'ye KOMB (**K**armaşıklık - **O**ynaklık - **M**uğlaklık - **B**elirsizlik) olarak geçen, VUCA (**V**olatile - **U**ncertain - **C**omplex - **A**mbigious) kavramı gün geçtikçe popülerlik kazanmaktadır. Bu popülerlik aynı zamanda birçok konuda farklı yaklaşımları da ortaya çıkarmaktadır Risk yönetimi ile VUCA kavramlarının birlikte anılması uzun zamandır sık rastlanan bir durumdur. Risk ve risk yönetimi ile birlikte anılan bir başka popüler fenomen ise Siyah Kuğu'dur.

Risk yönetimi konusunda VUCA çerçevesinde yapılan çalışmalara bir örnek olarak 2021 yılında ilk çalışmasını yayınlayan İzlanda Reykjavik Üniversitesi'nden araştırmacılar Fridgeirsson ve

arkadaşları daha sonra birçok araştırma ve çalışmaya da konu olan risk yönetiminde "VUCA Metre" olarak isimlendirdikleri yeni bir risk yönetim modeli geliştirmişlerdir.

KBRN olaylarının birçoğu VUCA unsurları çerçevesinde analiz edilebilmektedir. Ancak doğası gereği önemli bazı KBRN olaylarında ise mevcut risk yönetimi yaklaşımları, tecrübe ve eğitimler ile istatistiksel olasılık hesapları ile öngörü problemi yaşanmaktadır. Öngörülemeyen KBRN olayları da diğer öngörülemeyen olaylar gibi Siyah Kuğu olarak değerlendirilmektedir.

Risk yönetiminde bilgi, bilginin türü ve bilginin kullanımı büyük önem taşımaktadır. Bu açıdan Kınevin Çerçevesinin tanımladığı bilme ve bilmeme alanı kapsamında risk tanımlama, olasılık, etki ve öngörü etkileşimi KBRN güvenliğinde risk tanımlama ve değerlendirmede İbni Sina Risk Matrisi desteği ile kullanılmıştır.

Bulgular

Tanımı ve doğası gereği Siyah Kuğu olaylarının VUCA matrisinde yer alamayacağı görülmektedir. VUCA Metre'nin KBRN risk tanımlama ve değerlendirme adımlarında Siyah Kuğu olayları dışında riskler açısından başarılı olduğu, bu alanda çalışan araştırmacıların da ifade ettiği üzere geliştirilmeye muhtaç VUCA Metre'ye ilave bir unsur olarak Siyah Kuğu'yu temsilen B (Black Swan) alanının ilave edilmesinin zorunlu olduğu düşünülmektedir.

VUCA Metre ve diğer yöntemlerde de risk tanımlama ve değerlendirme süreçlerinde çok yüksek düzeyde görülen subjektifliğin azaltılmasında Kınevin Çerçevesinin katkı sağlayacağı düşünülmektedir.

Risk tanımlama ve değerlendirme süreçlerinde bilme-bilmeme, bilgi-cehalet temelinde geliştirilmiş olan İbni Sina Risk Matrisinin daha objektif sonuçlara ulaşmada Kınevin yaklaşımının etkisini artırıcı sonuçlar ortaya koyduğu düşünülmektedir.

Sonuç

VUCA Metre'nin KBRN risk analiz sürecinde risk tanımlama ve değerlendirme açısından faydalı olması için Siyah Kuğu yaklaşımının yetersiz olduğu, buna karşılık VUCA Metre yönteminin Kınevin Çerçevesi ve/veya İbni Sina Risk Matrisi yaklaşımı ile desteklenmeye ihtiyacı olduğu ve Siyah Kuğu kavramının doğru anlaşılmadığı buna karşılık VUCA Metre'ye bir ilave unsur veya modül olarak Siyah Kuğu'yu temsilen eklenecek B (Black Swan) alanı ile KBRN risk tanımlama ve değerlendirmede etkili sonuçlar ortaya koyacağı düşünülmektedir.

***Anahtar Kelimeler**: KBRN, Risk Yönetimi, VUCA Metre, Kınevin Çerçevesi, Siyah Kuğu*

Abstract

Objective

In the volatile, uncertain, complex, and ambiguous (VUCA) world, the aim of the developed "VUCA Meter" at Reykjavik University in Iceland, is to capture unpredictable events referred to as the Black Swan, in risk management. This paper seeks to determine the effectiveness of the VUCA Meter in identifying and assessing risks in the context of CBRN (Chemical, Biological, Radiological, and Nuclear) threats and hazards, as well as its impact on capturing Black Swan events.

Method

The main focus of this study is to determine the feasibility of using the VUCA Meter, developed in the field of project management, in risk management within the context of CBRN (Chemical, Biological, Radiological, and Nuclear) defense security. In this research, the relationship between the Cynefin Framework, Ibn Sina Risk Matrix developed based on knowledge-ignorance situations for the use of the VUCA Meter in risk identification and assessment processes in CBRN risk management, and the VUCA Matrix and Black Swan has been determined. The performance analysis of VUCA Meter, Cynefin Framework, Ibn Sina Risk Matrix, and Black Swan is conducted using examples of CBRN threats and hazards.

Conceptual Framework

In recent years, rapidly evolving technological and industrial developments, along with terrorism, have triggered Chemical, Biological, Radiological, and Nuclear (CBRN) threats and hazards worldwide, necessitating a reconsideration of the concepts of expected and unexpected CBRN incidents in terms of risk within the scope of security and safety.

In CBRN incidents, risk management plays a crucial role in enhancing the effectiveness of various preparation, response, and management capabilities across three fundamental stages: pre-incident, incident, and post-incident. The steps of risk management, starting with risk definition and continuing with risk analysis, significantly increase the importance of CBRN security and risk management in the prevention of threats and hazards and the mitigation of their impacts.

Despite current legal regulations, directives, and regulations expressing the responsibilities of all institutions and organizations in ensuring national authority and community security and safety within the framework of CBRN defense, the field of CBRN risk management remains open to innovations concerning the identification and management of risks in the pre-incident, incident, and post-incident phases in the context of the VUCA (Volatility, Uncertainty, Complexity, and Ambiguity) world and Black Swan events. Experienced natural disasters (such as earthquakes, floods, and landslides) or accidents (such as explosions in chemical and ammunition factories, accidents in mines, and accidents involving the transportation of hazardous substances) also highlight the importance of risk management for community security and safety. Despite numerous international standards and national regulations, there is no common language and method in risk management due to inherent diversity in definitions, concepts, perceptions, methods, and practices related to the field, which is associated with the nature of the field, practitioners, and objectives.

The growing awareness of risk management worldwide in the face of weaknesses and deficiencies in risk management perception contributes to the development and acceleration of new methods. Along with these developments, the concept of VUCA (Volatility - Uncertainty - Complexity - Ambiguity), referred to as KOMB in Turkish and used in various fields and for different purposes, is gaining popularity day by day. This popularity also leads to the emergence of different approaches in many areas.

The association of risk management with the VUCA framework has long been a common occurrence. Another popular phenomenon associated with risk and risk management is the Black Swan.

As an example of work done in the VUCA framework in risk management, researchers from Reykjavik University in Iceland, Fridgeirsson and his colleagues, published their first study in 2021, subsequently developing a new risk management model named the "VUCA Meter," which has been the subject of numerous research and studies. Many CBRN incidents can be analyzed within the framework of VUCA elements. However, in some significant CBRN incidents, the existing risk management approaches face prediction problems due to experience, training, and statistical probability calculations.

Unpredictable CBRN incidents, like other unforeseeable events, are considered as Black Swans.

In risk management, the type and use of information are of great importance. In this regard, within the scope of the knowing and not knowing domain defined by the Cynefin Framework, risk definition, probability, impact, and foresight interaction have been used with the support of the Ibn Sina Risk Matrix in defining and evaluating risks in CBRN security.

Results

It is observed that, by definition and nature, Black Swan events cannot be accommodated in the VUCA matrix. It is believed that the VUCA Meter is successful in identifying and evaluating risks, excluding Black Swan events, in the steps of CBRN risk identification and assessment. However, it is considered necessary to add the B (Black Swan) domain to the VUCA Meter to represent Black Swan as an additional element, as indicated by researchers in the field.

The Cynefin Framework is thought to contribute to reducing the high level of subjectivity in risk identification and assessment processes in the VUCA Meter and other methods.

In the context of risk identification and assessment processes, it is believed that the Cynefin approach enhances the impact of the Ibn Sina Risk Matrix, developed on the basis of knowledge-ignorance and information-ignorance, leading to more objective results.

Conclusion

The VUCA Meter is considered insufficient in terms of risk identification and assessment in the CBRN risk analysis process, and it is argued that it needs to be supplemented with the Cynefin Framework and/or the Ibn Sina Risk Matrix approach. It is also suggested that the Black Swan approach is inadequate and misunderstood in contrast to the VUCA Meter. Therefore, it is believed that adding a B (Black Swan) area as a supplementary element or module to the VUCA Meter, representing the Black Swan concept accurately will yield effective results in CBRN risk identification and assessment.

***Keywords**: CBRN, Risk Management, VUCA Meter, Cynefin Framework, Black Swan*

Acil Tıp Perspektifinden Salgın ve Kriz Yönetiminde Lojistiğin Rolü ve Önemi

Uzm. Dr. Ulaş YAKUT, Sağlık Bilimleri Üniversitesi
Dr. Ruşen Koray EYİSON, Sağlık Bilimleri Üniversitesi
Prof. Dr. Ali İhsan UZAR, Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Öz

Salgın, Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezleri (CDC) tarafından belirli bir coğrafi bölgede hastalık vakalarının sayısında beklenmedik bir artış olarak tanımlanmaktadır. Eğer vakalardaki bu artış hızla ilerleyerek birçok ülkeyi ve nüfusu etkiliyorsa pandemi adını alır. Pandemi konusundaki hassasiyetimiz, bu fenomenin 2020 yılı itibariyle ortaya çıkısıyla beraber dünyada çok yönlü bir değişimi tetikleyebileceğini anlamamıza, hem bölgesel hem de küresel etkilerini görerek incelememize ve durumun ortaya çıkardığı kriz yönetimini başarılı bir şekilde idare edebilmek için daha güvenli yollar bulmaya çalışmamıza öncülük etti. Bu anlamda Covid-19 pandemisi, ülkemizin de pandemi tanımını, risk yönetimini ve müdahale stratejilerini anlamasında zor ama kusursuz bir tecrübe oldu. Ayrıca, bu konuya disiplinler arası bir yaklaşımla, konularında yetkin akademisyenler, sağlık çalışanları, sosyal hizmet uzmanları, araştırmacı ve laboratuvar çalışanları, veterinerler ve daha birçokları gibi profesyonellerin pandemi kriz yönetimine katkıda bulunabilecekleri bilgisini açığa çıkardı. Pandemi ile mücadele uyarınca küresel bir kriz yönetimi perspektifinden bakıldığında önleme, hazırlık, müdahale ve rehabilitasyon aşamalarını içeren afet yönetimi döngüsü her zaman bilinmesi gerekli ve bu alanda faydası olacak herkes tarafından pratiğe dökülebilir olmalıdır. Tabi ki, tüm dünyada pandemiler ile başa çıkabilme konusunda insanların eğitilmesi vazgeçilmez bir unsurdur.

Acil tıp, akut hastalıkları veya yaralanmaları olan yetişkin ve pediatrik hastaların acil tıbbi müdahale gerektiren bakımlarını içeren bir tıp uzmanlığıdır. Dünya çapında giderek daha kritik hale gelen sağlık ortamında, acil servisin afet müdahalesindeki rolü artmaktadır; buna pandemi gibi halk sağlığı krizlerine müdahale de dahildir. Sağlık tesisleri bu tür olayların artan baskısı altında kaldıkça, sağlık profesyonellerinin özel hususlar altında sürekli profesyonel çalışmayı yönetmek için stratejiler geliştirmeleri giderek daha önemli hale gelmektedir. Bu çalışma, pandemi ve kaynakların az olabileceği durumlarda kriz yönetiminin lojistiğine odaklanarak, mesleki çalışmaların sorunsuz ilerlemesini kolaylaştırmak için özel politikalar da dahil olmak üzere acil tıpta bu tür krizlere hazırlıkta yer alan farklı unsurları keşfetmeyi amaçlamaktadır. Sağlık tesislerinin hazırlığın farklı yönlerinde kaynakları önceliklendirmesi ve dağıtması için stratejiler ve yollar geliştirilebilmesi ve rafine edilebilmesi için bu alanda araştırma yapılması büyük önem taşımaktadır. Ayrıca, kitlesel zayiat veya büyük ölçekli afetlerde altyapıların ve sistemlerin kırılganlığına maruz kalındığında, optimizasyon modelleri ve uyarıcıları içeren ortak bir araştırma alanı, böyle bir durumda birçok dolaylı ve doğrudan etkinin nasıl hafifletilebileceğine dikkat çekebilir. Acil servisin kapasite, verimlilik ve klinik etkinliği dengeleme konusunda sürekli zorluklarla karşı karşıya kalması, optimizasyon araştırmaları açısından da elzemdir. Aynı zamanda, sağlık kurumlarında acil durum yönetiminin hazırlığı ve sürekliliği için bir standart sağlanması da önemlidir. Akreditasyon ve standardizasyon, hazırlık düzeyini, eğitim programlarını, araştırma ve geliştirme yönlerini içermelidir. Bu prosedürlerin ürünleri de araştırma konusu olarak ele alınmalıdır.

Sonuç olarak, acil tıp kliniklerinin afet müdahalesinde önemi arttıkça, sağlık tesislerinin özellikle pandemi gibi halk sağlığı krizleri sırasında profesyonel çalışmaların sorunsuz bir şekilde yürütülmesini sağlamak için özel politika ve stratejiler oluşturması önem kazanmaktadır. Lojistiğin sağlık hizmet desteğindeki kaldıraç etkisinin anlaşılması, acil tıp kliniklerini kuvvetlendirmekte, sonuçta pandemilerin toplum sağlığı üzerine etkilerini azaltmaktadır.

***Anahtar Kelimeler**: Acil Tıp, Salgın, Lojistik*

The Role and Importance of Logistics in Epidemic and Crisis Management from the Perspective of Emergency Medicine

Abstract

An outbreak is defined by the Centers for Disease Control and Prevention (CDC) as an unexpected increase in the number of disease cases in a given geographic area. If this increase in cases progresses rapidly and affects many countries and populations, it is called a pandemic. With the emergence of the concept in 2020, the sensitivity of the pandemic has led to the understanding that it could trigger a multifaceted change in the world, to examine both its regional and global effects, and to try to find safer ways to successfully manage the crisis management caused by the situation. In this sense, the Covid-19 pandemic is a difficult but perfect experience for our country to understand the definition of pandemic, risk management and response strategies. It also revealed the knowledge that professionals such as academics, healthcare professionals, social workers, social workers, researchers and laboratory workers, veterinarians and many others can contribute to pandemic crisis management with an interdisciplinary approach to this issue. From a global crisis management perspective, the disaster management cycle, which includes prevention, preparedness, response and rehabilitation phases, should always be known and practicable by anyone who can benefit from it. Of course, it is indispensable to educate people around the world on how to cope with pandemics.

Emergency medicine is a medical specialty that involves the care of adult and pediatric patients with acute illnesses or injuries that require immediate medical attention. In an increasingly critical healthcare environment worldwide, the role of emergency medicine in disaster response is increasing, including response to public health crises such as pandemics. As healthcare facilities come under increasing pressure from such events, it becomes increasingly important for healthcare professionals to develop strategies to manage continuous professional work under special considerations. This study aims to explore the different elements involved in preparing for such crises in emergency medicine, including specific policies to facilitate the smooth progression of professional work, with a focus on the logistics of crisis management during pandemics and situations where resources may be scarce. Research in this area is crucial so that strategies and ways for health facilities to prioritize and allocate resources in different aspects of preparedness can be developed and refined. Furthermore, when exposed to the vulnerability of infrastructures and systems in mass casualties or large-scale disasters, a collaborative research area involving optimization models and stimuli can draw attention to how many indirect and direct impacts can be mitigated in such a situation. The fact that the emergency department faces constant challenges in balancing capacity, efficiency and clinical effectiveness is also essential for optimization research. At the same time, it is important to ensure a standard for the preparedness and continuity of emergency management in healthcare organizations. Accreditation and standardization should include the level of preparedness, training programs, research and development aspects. The products of these procedures should also be the subject of research.

In conclusion, as the importance of emergency medicine clinics in disaster response increases, it is important for healthcare facilities to establish specific policies and strategies to ensure the smooth running of professional operations, especially during public health crises such as pandemics. Understanding the leverage of logistics in healthcare support strengthens emergency medicine clinics, ultimately reducing the public health impact of pandemics.

Keywords: *Emergency Medicine, Outbreak, Logistics*

Ulusal İnovasyon Güvenliği: Güvenliğin İnovasyonu mu? İnovasyonun Güvenliği mi?

Tamer IŞIN
Doç. Dr. Mustafa Kemal Topcu
Zişan Cihangir IŞIN
Hilal FİDAN
Beyşan Tarık IŞIN

Öz

Amaç

Bu çalışmada, Türkiye'de Anayasa ve iç hukuk gereği, ayrıca kamu kaynakları ile desteklenerek geliştirilen, bir bakış açısı ile bireysel mülkiyet ve ulusal varlık temelinde ulusal inovasyonun korunması ve güvenliğinin gelişmesine katkı sunmak amacıyla, İngiltere başta olmak üzere gelişmiş ülkelerin inovasyon güvenliği faaliyetleri ve örnek bazı olaylar incelenerek Ulusal İnovasyon Güvenliği için farkındalık oluşturmak ve bir model önerisi ortaya koymak amaçlanmaktadır.

Yöntem

Literatür tarama ve vaka analizi yöntemleri ile uluslararası kaynaklarda yer alan yöntem ve örnek vakalar incelenerek, yabancı ülkelerdeki mevcut çalışmalar üzerinden Türkiye'de inovasyon güvenliği açısından yöntem gereklilikleri tespit edilmektedir.

Kavramsal Çerçeve

Anayasamızın 5. ve 35. maddeleri ve Anayasa Mahkemesi içtihatları ile pekiştirilmiş bir dayanağı bulunan inovasyon güvenliği, çeşitli destek mekanizmaları ile kamu kaynaklarının tahsisi neticesinde kullanım ve tasarrufuna bağlı kamu hakkı, kapsamı (askeri, teknolojik, güvenlik, bilimsel ve iktisadi) ve unsurları (buluş, teknoloji, ürün, veri, işletme, kişi ve sermaye) gereği devletin mülkiyeti koruma görevi açısından pozitif bir sonuç doğurmaktadır.

Bugünün inovasyon felsefesi kapsamında gelişmiş ekonomilerde inovasyon motivasyonunu etkileyen teolojik ve iktisadi faktörler önemli bir araştırma konusu olarak görülmektedir. Aslında çağdaş dönem öncesinde de inovasyon teolojik ve iktisadi temellerle ilerlemiştir. Bu konu bugün inovasyon güvenliği açısından ortaya çıkan tehditlerin algılanması açısından yüksek önem teşkil etmektedir. Gerek inovasyon motivasyonu gerekse inovasyona sahip olma açısından kapitalist düşüncenin etkileri ve yöntemleri inovasyon güvenliğinin temelini oluşturmaktadır.

İnovasyonun en önemli sonuçlarından birisi de çifte kullanımdır. Bir inovasyonun çifte kullanımı ulusal güvenlik bağlamında fırsat veya tehdit unsurları içermektedir. Ulusal inovasyon güvenliği bağlamında fırsatlardan söz etmek mümkünken, yabancı inovasyonların da tehditler içerdiği dikkate alınmalıdır. Özellikle tıp ve iletişim inovasyonları gelişmiş inovasyon sahibi ülkeler açısından çok önemli bir güvenlik fırsatı olarak kullanılmaktadır. Aynı tehdit ve fırsatları savunma ve güvenlik alanlarında da değerlendirmek gerekmektedir.

ABD, İngiltere, Çin ve Rusya'nın inovasyon gelişimine verdiği önem kadar son yıllarda inovasyon güvenliğine önem verdiği de görülmektedir. Bu noktada gerek inovasyon girişimcileri gerekse de inovasyon yatırımcıları açısından İngilitere'de Ulusal Koruyucu Güvenlik Otoritesi (NPSA) tarafında yayınlanan kılavuzlar önemli bir gösterge niteliğindedir. Girişimciler için yayınlanan kılavuza göre inovasyon güvenliği; dijital güvenlik, girişim güvenliği, girişimci güvenliği, ulusal güvenlik, fikri haklar güvenliği, girişimci özgürlüğü gibi alanlarda güvenlik ve koruma ilkeleri için tehditler ve yeni risk yaklaşımı, ortam güvenliği, ürün güvenliği, ortaklar ve ortaklıkların güvenliği, büyüme güvenliği ve inovasyon güvenliği başlıkları altında bilgilendirme yapmaktadır.

İnovasyon güvenliği genel olarak; inovasyonun fikri değer ve mülkiyeti, ticari değer ve mülkiyeti, bilimsel değer ve mülkiyeti başlıkları altında girişimcinin, girişim ekibinin, girişimin finansal ve hukuki hakları ve gücünün, girişim mülkiyetinin ve mülkiyet üzerindeki millî hakların korunmasını kapsamaktadır. Bu yaklaşım inovasyon ile birlikte inovasyonu ortamını yaratan girişimcilik ekosistemini de korumayı zorunlu kılmaktadır.

Türkiye'de ulusal inovasyon açısından en önemli tehditlerin başında girişimcilik dünyasının kapitalist global sermaye kontrolünde gelişiyor olması, iç pazarın yetersiz kalması, dış pazarda hukuki

hakların gelişmiş ülkeler çıkarında korunması, iç pazarda kamu alım politikalarının teşvik edici olmaması, inovasyon değerlemesinin ulusal perspektifle ele alınmıyor olması ve hepsinden önemlisi inovasyon girişimlerinin finansal özgürlüğünün bulunmaması gelmektedir. Hem ülke içinde hem de global pazarda karşılaşılan bu güçlükler ulusal inovasyonun gelişimini zayıflatmakta, bunca zorluğa rağmen gelişimi başaran inovasyonun ise sömürülmesi, işgal edilmesi veya ele geçirilmesi ile sonuçlanmaktadır.

İnovasyon güvenliği açısından bir başka kavram olarak da istihbarat güvenliği değerlendirilmektedir. İnovasyon, gelişimi dijital teknolojiler ve dijital alanlarla birlikte dijital kullanımın yoğunluğuna bağlı olarak gerek Ar-Ge, gerekse de ticarileşme süreçlerinde istihbarat açısından ulusal güvenliğin mutlak bir unsur olması gerekmektedir.

Bulgular

Birçok gelişmiş ülkede inovasyon güvenliği bağlamında çalışmalar yapıldığı, bu çalışmalar doğrultusunda yasal düzenlemelerin hayata geçirildiği tespit edilmiştir.

Alınan önlemler bağlamında fikri mülkiyet mevzuatından, ulusal inovasyon ekosisteminde yer alan uygulamalar ve inovasyon finansmanı gibi birçok açıdan ulusal tedbirler geliştirildiği görülmektedir.

Özellikle global girişimcilik ekosisteminin ülkelerin ulusal kaynakları ile besledikleri girişimcilik ve inovasyon ekosistemi üzerinde sömürü amaçlı bir yaklaşım ortaya koyduğu düşünülmektedir. Bu bağlamda ulusal kaynakların korunması adına inovasyon güvenliği konusunda tedbirlerin kaçınılmaz olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bir diğer konu ise inovasyon güvenliği yalnızca ulusal inovasyon unsurlarının korunması açısından değil aynı zamanda inovasyon gelişim ve kullanım süreçlerinde de koruma ve güvenlik tedbirlerinin geliştirilmesi gerekli bir alan olarak değerlendirilmektedir.

Sonuç

Güvenlik inovasyonu kadar hatta belki daha fazla inovasyonun güvenliğinin ülke geleceği açısından önemle dikkate alınması gereken bir konu olduğu ve bu doğrultuda ulusal girişimcilik ve inovasyon ekosisteminin güvenliği, özgürlüğü, yerliliği ve milliği açısından sistematik yapılanmaların gerekli olduğu sonucuna ulaşılmaktadır. Bir bakış açısıyla da bizim derelerin kuşlarının, bizim derelerin taşları ile vurulması anlayışı temelinde ulusal kaynakların da korunması gerekliliğinin yüksek düzeyde önemli olduğu düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: *İnovasyon Güvenliği, Güvenlik İnovasyonu, Girişim Güvenliği, Ulusal İnovasyon Güvenliği, Ulusal Girişim Güvenliği*

Abstract

Objective

In this study, the aim is to create awareness for National Innovation Security by examining the innovation security activities of developed countries, particularly the United Kingdom, and some exemplary cases, in line with the Constitution and domestic law in Turkiye. Additionally, the study seeks to propose a model to contribute to the protection and development of national innovation security on the basis of individual property and national assets, supported by public resources.

Method

By employing literature review and case analysis methods, this study investigates methods and exemplary cases found in international sources to identify the methodological requirements for innovation security in Turkiye through the lens of current studies in foreign countries.

Conceptual Framework

The innovation security, reinforced by Articles 5 and 35 of our constitution, as well as precedents set by the Constitutional Court, establishes a foundation linked to the allocation of public resources through various support mechanisms. This results in the exercise and disposal of the public right dependent on usage and management, within the scope (military, technological, security, scientific, and economic) and elements (invention, technology, product, data, operation, individual, and capital), necessitating the state's duty to protect ownership from a positive perspective.

Within the current philosophy of innovation, theological and economic factors influencing innovation motivation in advanced economies are regarded as significant research subjects. In fact, innovation has progressed with theological and economic foundations even before the contemporary period. This issue is of high importance in perceiving the threats emerging in terms of innovation security today. The effects and methods of capitalist thought play a fundamental role in both the motivation for innovation and the possession of innovation.

One of the most significant outcomes of innovation is dual-use. The dual use of an innovation includes elements of opportunity or threat in the context of national security. While opportunities can be discussed in the context of national innovation security, it should be noted that foreign innovations also pose threats. Especially in the case of medical and communication innovations, they are used as a crucial security opportunity for advanced innovation-possessing countries. The same threats and opportunities need to be assessed in the defense and security fields.

The importance given by the United States, the United Kingdom, China, and Russia to innovation development is mirrored in their recent emphasis on innovation security. In this regard, guidelines published by the National Protective Security Authority (NPSA) in the United Kingdom are crucial indicators for both innovation entrepreneurs and investors. According to the guidelines for entrepreneurs, innovation security provides information under the headings of digital security, venture security, entrepreneur security, national security, intellectual property security, entrepreneurial freedom, etc., covering threats and a new risk approach for security and protection principles in areas such as environmental security, product security, partner and partnership security, growth security, and innovation security.

Innovation security generally encompasses the protection of the intellectual value and ownership, commercial value and ownership, scientific value and ownership, financial and legal rights and power of the entrepreneur, the ownership of the venture, and national rights over ownership. This approach also necessitates the protection of the entrepreneurship ecosystem that creates the innovation environment along with innovation.

In terms of national innovation in Turkiye, the most significant threats include the development of the entrepreneurial world under the control of global capitalist capital, insufficient domestic market, protection of legal rights in the international market in favor of developed countries, lack of incentivizing public procurement policies in the domestic market, and the absence of financial freedom for innovation initiatives. These difficulties encountered both domestically and globally weaken the development of national innovation, and innovations that manage to overcome these challenges often end up being exploited, occupied, or taken over.

Intelligence security is also considered another concept in the context of innovation security.

Depending on the intensity of digital use accompanying the development of innovation in digital technologies and digital domains, intelligence should be an absolute element for national security in both research and development and commercialization processes.

Results

In many advanced countries, research has been conducted in the context of innovation security, and as a result of these studies, it has been determined that legal regulations have been implemented.

In the context of the measures taken, it is observed that various national measures have been developed, ranging from intellectual property legislation to practices within the national innovation ecosystem and innovation financing.

It is believed that the global entrepreneurship ecosystem, especially in terms of exploiting the entrepreneurship and innovation ecosystem nourished by countries' national resources, adopts an exploitative approach. In this context, it becomes evident that measures in innovation security are inevitable for the protection of national resources.

Another aspect is that innovation security is considered necessary not only for the protection of national innovation elements but also as an essential area for the development of protective and security measures in the processes of innovation development and utilization.

Conclusion

The security of innovation, perhaps even more so than innovation itself, is a matter of crucial importance for the future of the country. In this context, it is concluded that the security of the national entrepreneurship and innovation ecosystem is essential in terms of safety, freedom, localization, and national identity, necessitating systematic structuring. From a perspective that emphasizes the protection of national resources, there is a high level of importance attributed to the notion that our streams' birds should be shielded with the stones from our streams.

Keywords: *Security of Innovation, Innovation of Security, Start-up Security, National Innovation Security, National Start-up Security*

Afetlerde İnovatif Teknoloji Kullanımının Önemi ve Gönüllü Mahalle Kurtarma Ekiplerinin Rolü

Dr. Ruşen Koray EYİSON, Sağlık Bilimleri Üniversitesi
Uzm. Dr. Ulaş YAKUT, Sağlık Bilimleri Üniversitesi
Prof. Dr. Ali İhsan UZAR, Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Öz

Afet, dış yardıma ihtiyaç duyacak kadar büyüklükte ani bir ekolojik fenomen olarak tanımlanır ve çoğu kaynakta doğal ve insan kaynaklı (teknolojik) afetler olarak sınıflandırılırlar. Bu olağanüstü hal bir sağlık teşkiline belirli bir süre içinde başvuran hasta sayısı, acil servisin dış yardıma ihtiyacı olmadan afetzedelere bakım sağlayamayacağı anlamındadır. Afetlerle başa çıkmak kamu ve sivil toplum kuruluşları ile toplumun kendi sorumluluğundadır. Son yıllarda iklim değişikliğinin de etkisi ve daha pek çok faktör nedeniyle afetlerin sıklığı ve yoğunluğunun artmakta olduğu çeşitli bilimsel mecralarda bahsedilmekte olup; dünya genelinde pek çok ülke, afet yönetimi stratejilerini acil durum müdahalesi ve hazırlığını vurgulamanın yanı sıra "afet yönetimi hazırlığına" odaklamaya başladı. Afetlere yönelik etkili bir acil durum yönetim planı için kilit faktörler arasında halkın bilinçlendirilmesi, sağlık hizmetlerinin katılımı, sivil toplum kuruluşları ve halkın dahil olduğu organizasyonların sorumluluğu almaları gerekir. Özellikle profesyonel insan kaynakları sağlık hizmetleri için elzemdir. Cumhurbaşkanlığı On İkinci Kalkınma Planı (2024-2028) çerçevesinde "nitelikli insan, güçlü aile, sağlıklı toplum, afetlere karşı dirençli yaşam alanları ve sürdürülebilir bir çevre" sağlanmasının esas alınacağı belirtilmektedir. Bu kapsamda hem afetlerle iç içe yaşayan ülkemizin bir ferdi hem de çareler arayan bir akademisyen olarak afet ve olağanüstü durumlarda zararı azaltma ve hayat kurtarıcı müdahaleler uyarınca biz ne yapabiliriz sorusuna cevap arıyoruz. Böylelikle afetlerle mücadele eden gelişmiş ülkelerin stratejilerini incelediğimizde özellikle Japonya ve ABD'de gönüllü mahalle kurtarma ekiplerinin oluşturulduğu ve daha sonra bu ekiplerin eğitim ve teçhizatla güçlendirildiği görülmektedir. Bizlerin bugün en büyük avantajımız yenilikçi teknolojinin her zamankinden daha ileri düzeyde olmasıdır. Oluşturulacak gönüllü mahalle kurtarma ekiplerinin yenilikçi teknoloji ile bütünleşik çalışması her türlü katastrofik olaya daha pratik, hızlı ve emniyetli müdahale edilmesini ve çok daha faydalı sonuç alınmasını mümkün kılacaktır. Amacımız çok sayıda hayat kurtarmak ve hasarı mümkün olduğunca azaltmaktır. İşte bu hedefle finansman ve personel gibi sınırlı kaynaklar ile yenilikçi teknolojinin potansiyelinden faydalanarak afetzedeler için azami olumlu etkiyi elde etmek üzere çalışmalar planlamaktayız. Yenilikçi teknolojiler içerisinde robotik sistemler, insansız hava araçları, termal görüntüleme kameraları, uydu görüntülemesi ve uzaktan sensörler yer alacak araçlardandır. Ayrıca kriz zamanlarında etkin koordinasyon ve iletişim kapsamında mobil uygulamalar, sosyal medya siteleri ve özel iletişim ağları kullanılacaktır. İnovatif teknolojilerin yerel düzeyde oluşturulmuş kurtarma ekipleriyle bir arada kullanımı bir afet ve olağanüstü durumda topluma yardım ve kriz yönetimi için hayati bir bileşendir. Teknolojik modern cihazlar katastrofik olaylarla başa çıkılmasında toplumların dayanışma ve dayanıklılık süreçlerinde olumlu aktif bir yapıdır. Sonuçta geniş çaplı felaketlerde dışarıdan yardım gelinceye kadar geçen süreçte bu ekipler afetzedelerin umudu ve tutunabilecekleri tek daldır. Bu araçları kullanması beklenen "Gönüllü Mahalle Kurtarma Ekibi" olağanüstü bir durumda yardım ve kurtarma hizmetlerine hazırlanmak veya bunları sağlamak için iş birliği yapan toplum üyelerini bir araya getiren kendi kendini organize eden bir ekiptir. Bu ekip üyeleri, aynı mahallede ikamet eden ve bir felaket sırasında ortaya çıkarak birbirlerine destek olmaya hazır bir grup gönüllüden oluşur. Bu grupların tek ortak amacı vardır; mahallelerinde ya da mümkünse komşu mahallelerde yardım ve kurtarılmaya muhtaç olan insanlara zamanında, doğru ekipmanla, yeterli müdahaleyi uygulayabilmek. Bu tarzda gönüllü mahalle kurtarma ekipleri ilk kez 1989 yılında ABD'nin güneyinde meydana gelen Hugo Kasırgasından sonra görülmeye başlamıştır. ABD'de meydana gelen pek çok şiddetli kasırga, Japonya'da meydana gelen deprem ve tsunamiler sonrasında gönüllü kurtarma ekiplerinin önemli bir fark yarattığı raporlandı. Çünkü bina ve diğer inşaat işlerinde özel beceri ve uzmanlığa sahip birçok insan (özellikle yaşlılar ki kendi yaşadığı alanı çok iyi etüt etmiş ve bulunduğu mahalleyle ilgili detaylı bilgiye sahiptir) çok tehlikeli olan hasarlı binalara girebilmiştir. Ülkemizde de kurulmaya başlamış olan mahalle kurtarma ekiplerinin 60 yaş altındaki gönüllüler ile çalışmaya başlamış oldukları izlenmektedir. Halbuki, bu tarz Gönüllü Mahalle Kurtarma Ekiplerinde yardımsever ve 60 yaş üstü vatandaşlarımızın da kendi rızaları ile ekiplere dahil olmasının çok faydalı olacağını

değerlendiriyoruz. Çünkü, Ülkemizde 60 yaş üstü bireylerin böylesi faydalı faaliyetlere iştirak etmeleri, bir gruba veya organizasyona ortak olmaları ve onların tecrübelerinden yararlanılarak çok daha verimli sonuçların ortaya çıktığını görmeleri hem ileri yaştaki insanlarımızın ruhsal ve bedensel sağlığını olumlu yönde etkileyecek hem de kurtarma ekiplerini manevi ve pratiklik açılarından destekleyebilecektir. Ayrıca, fiziksel gücünden şüphe edilen insanlarımızın acil bir ihtiyaç durumunda tepkisel güçlerini hafife almamak gerektiği kanısındayız.

Anahtar Kelimeler: *İnovatif teknoloji, Afet Yönetimi, Gönüllülük, Kurtarma Ekipleri*

The Importance of Using Innovative Technology In Disasters And The Role of Volunteer Neighborhood Rescue Teams

Abstract

A disaster is defined as a sudden ecological phenomenon of such magnitude that external assistance is needed, and in most sources they are classified into natural and man-made (technological) disasters. This state of emergency means that the number of patients admitted to a health organization in a given period of time means that the emergency department cannot provide care to disaster victims without the need for external assistance. Coping with disasters is the responsibility of public and non-governmental organizations and society itself. It is mentioned in various scientific media that the frequency and intensity of disasters have been increasing in recent years due to the impact of climate change and many other factors; and many countries around the world have started to focus their disaster management strategies on "disaster management preparedness" as well as emphasizing emergency response and preparedness. Key factors for an effective emergency management plan for disasters include raising public awareness, involvement of health services, non-governmental organizations and organizations involving the public should take responsibility. In particular, professional human resources are essential for health services. Within the framework of the Presidency's Twelfth Development Plan (2024-2028), it is stated that "qualified human, strong family, healthy society, disaster-resistant living spaces and a sustainable environment" will be taken as a basis. In this context, both as a member of our country living in the midst of disasters and as an academician looking for solutions, we are looking for answers to the question of what we can do in accordance with harm reduction and life-saving interventions in disasters and extraordinary situations. Thus, when we examine the strategies of developed countries struggling with disasters, it is seen that voluntary neighborhood rescue teams are formed especially in Japan and the USA and then these teams are strengthened with training and equipment. Our biggest advantage today is that innovative technology is more advanced than ever. The integrated work of volunteer neighborhood rescue teams with innovative technology will make it possible to intervene more practically, quickly and safely in all kinds of catastrophic events and to achieve much more beneficial results. Our goal is to save as many lives and minimize the damage as much as possible. With this goal in mind, we are planning to utilize the potential of innovative technology with limited resources such as financing and personnel to achieve maximum positive impact for disaster victims. Innovative technologies will include robotic systems, unmanned aerial vehicles, thermal imaging cameras, satellite imaging and remote sensors. In addition, mobile applications, social media sites and private communication networks will be used for effective coordination and communication in times of crisis. The use of innovative technologies in combination with locally formed rescue teams is a vital component for community assistance and crisis management in a disaster and emergency. Modern technological devices are a positive active structure in the solidarity and resilience processes of societies in dealing with catastrophic events. As a result, in large-scale disasters, these teams are the hope of disaster victims and the only branch they can hold on to until outside help arrives. The "Volunteer Neighborhood Rescue Team", which is expected to use these tools, is a self-organized team that brings together community members who cooperate to prepare for or provide aid and rescue services in an extraordinary situation. The members of this team are a group of volunteers who reside in the same neighborhood and are ready to show up and support each other during a disaster. These groups have one common goal: to provide a timely, adequate response, with the right equipment, to people in need of help and rescue in their neighborhood or, if possible, in neighboring neighborhoods. Volunteer neighborhood rescue teams of this type first appeared in 1989 after Hurricane Hugo in the southern United States. Volunteer rescue teams were reported to have made a significant difference after many severe hurricanes in the US and earthquakes and tsunamis in Japan. This is because many people with special skills and expertise in building and other construction work (especially the elderly, who have studied the area they live in very well and have detailed knowledge of their neighborhood) were able to enter damaged buildings that were very dangerous. It is observed that the neighborhood rescue teams that have started to be established in our country have started to work with volunteers under the age of 60. However, we believe that it would be very useful for our citizens over the age of 60 to be included in such Volunteer Neighborhood Rescue Teams with their own consent. Because, in our

country, the participation of people over the age of 60 in such useful activities, being a partner in a group or organization and seeing that much more efficient results emerge by benefiting from their experience will both positively affect the mental and physical health of our elderly people and support the rescue teams in terms of moral and practicality. In addition, we believe that we should not underestimate the reactionary power of our people, whose physical strength is doubted, in case of an urgent need.

Keywords: *Innovative Technology, Disaster Management, Volunteering, Rescue Teams*

Başkanlık Sisteminde Milli Güvenlik Bürokrasisi: Fidan, Kalın ve Güler

Arş. Gör. Dr. Mehmet Mert ÇAM, Millî Savunma Üniversitesi Atatürk Stratejik Araştırmalar ve Lisansüstü Eğitim Enstitüsü (ATASAREN)

Arda Mehmet TEZCANLAR

Öz

Türkiye, 2018'de yapılan genel seçim ile 'Başkanlık Sistemi'ne geçerek halkın milli irade olarak doğrudan karar-alım aşamasında yer aldığı ve siyaset-yapım süreçlerinde karşılaşılan meselelerde yine halkın son karar mercii olarak Cumhurbaşkanı makamında temsil edildiği bir siyasal rejime evrilmiştir. Devamında Türkiye'nin bekası için milli çıkarlarını ülkemizin bulunduğu coğrafi bölgenin de ötesinde sürdürülebilmesi ve koruyabilmesi, kullanılacak milli güç unsurlarının etki alanlarını genişletecek bir bürokratik dönüşümü de gerektiriyordu. Nitekim bu dönüşüm, milli güvenlik bürokrasisinde hem sivil hem de askeri bürokratların eşit sorumluluk altında görevlendirilmeleriyle başlamıştır.

Özellikle 'Türkiye Yüzyılı' kapsamında ülkemizin küresel etki aktörü olarak kabul görebilmesi için gereken iç dönüşümlerin başında mevcut milli güvenlik bürokrasisinin kendiliğinden bir 'milli güvenlik aklı' geliştirmesi gerekmektedir. Bu akıl, uluslararası çevrede gelişen ani olaylar karşısında Türkiye'nin milli çıkarlarını sadece savunmayı amaçlamayıp, bir Büyük Strateji inşa etmek için gerekli koşulları oluşturacak güç hamlelerinde bulunmalıdır. Milli çıkarı bir üst seviyeye çıkaracak bu hamleler siyasi olmanın ötesinde stratejiktir. Böylelikle uluslararası camiada Türk dış politikasının rakip ve müttefik devlet aktörlerince yorumlanmasında 'bölgesel bir aktör davranışı algısı'ndan çıkılarak bir Türk dış ilişkiler stratejisine ve bunun küresel olarak diğer devletlerin politikalarındaki kısıtlayıcı etkisi ele alınacaktır. Bu yeni algı 'Türkiye Yüzyılı'nda 'küresellik' kavramına bir Türk yorumu katmaktır.

Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, MİT Başkanı İbrahim Kalın ve Milli Savunma Bakanı Yaşar Güler siyaset yapıcı olarak başlarında bulundukları çeşitli bürokratik kulvarları milli güvenlik meselelerinde bir araya getirerek, devlet hizmetinde edindikleri kişisel tecrübelerini birer devlet aklı sezgisi olarak dış siyasete yansıtmaktadırlar. Dışişleri Bakanı Fidan'ın geçmişte hem TSK hem de MİT içindeki hizmetleri askeri ve istihbarat alanlarının kesişmesiyle meydana gelen 'gri bölge'lerde Türk dış politikası için ortaya çıkan fırsatları öngörmesine yönelik tecrübe sağlamışken; MİT Başkanı Kalın'ın mevcut görevinde karşı karşıya geldiği ve yine gelineceğini öngördüğü 'gri bölge'leri millet adına nihai karar-alma sürecine katılan Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın siyasi görüşüne sunmakta; Savunma Bakanı Güler ise hem sınır ötesinde terörle mücadelenin hem de uluslararası örgütlere olan üyeliğimizin gereği bulunduğumuz askeri taahhütlerin tümünde siyasi etkilere katkısı için cari çatışma ve kuvvet yönetimini sağlamaktadır. Ancak bu durum şunu göstermektedir ki, sürdürülebilir bir dış politikanın Büyük Strateji'ye doğru gelişmesinde bürokrasinin dönüşümle sağlayacağı katkı, dış politika-istihbarat-savunma bürokrasilerinin içinde birden fazla yatay görevlendirilmelerde bulunmuş kişilerin olaylar ve belirsizlikler karşısında 'dirençli bir pragmatizmle manevra yapabilmeleri; ve bu manevralar sırasında birbirleriyle dirsek temasında ve millet adına beka kararlarında son mercii olan Cumhurbaşkanı'na doğrudan ve açık bir arzda bulunabilmeleriyle mümkündür. O halde çapraz görevlendirmeler, dirençli bir pragmatizm, dikey ve yatay iletişim şekilleri ileride ortaya çıkacak Türkiye'nin Büyük Stratejisi için milli güvenlik bürokrasisinin strateji-yapım aşamasında ve icrasında evrimleşen belirleyicileridir.

Anahtar Kelimeler: *Milli Güvenlik, Bürokrasi, Büyük Strateji, Dış Politika, Karar Alma Süreci*

National Security Bureaucracy in the Presidental System: Fidan, Kalın and Güler

Abstract

With the general election held in 2018, Türkiye switched to the 'Presidential System' and evolved into a political regime in which the people are directly involved in the decision-making process as the national will and the people are represented in the office of the President as the final decision-making authority in the issues encountered in the policy-making processes. Subsequently, for Türkiye's survival, sustaining and protecting its national interests beyond the geographical region where our country is located also required a bureaucratic transformation that would expand the spheres of influence of the national power elements to be used. As a matter of fact, this transformation began with the appointment of both civilian and military bureaucrats under equal responsibility in the national security bureaucracy.

Especially within the scope of the 'Türkiye Century', the current national security bureaucracy must spontaneously develop a 'national security mind' as one of the internal transformations required for our country to be accepted as a global impact actor. This mind should not only aim to defend Türkiye's national interests in the face of sudden events in the international environment, but should also make power moves that will create the necessary conditions for building a Grand Strategy. These moves, which will take the national interest to the next level, are strategic beyond being political. Thus, in the interpretation of Turkish foreign policy by rival and allied state actors in the international community, a Turkish foreign affairs strategy and its restrictive effect on the policies of other states globally will be discussed, moving from the 'perception of a regional actor behavior'. This new perception is to add a Turkish interpretation to the concept of 'globalism' in the 'Türkiye Century'.

Minister of Foreign Affairs Hakan Fidan, MİT Director İbrahim Kalın and Minister of National Defense Yaşar Güler bring together the various bureaucratic fields they lead as policymakers on national security issues and reflect their personal experiences they have gained in public service to foreign policy as an intuition of state reason. While Foreign Minister Fidan's past services within both the Turkish Armed Forces (TSK) and the MİT provided him with experience in foreseeing the opportunities that arise for Turkish foreign policy in the 'gray zones' created by the intersection of military and intelligence fields; MİT Director Kalın presents the 'gray zones' that he faced in his current position and foresees to come again, to the political opinion of President Recep Tayyip Erdoğan, who participates in the final decision-making process on behalf of the nation; Minister of Defense Güler provides current conflict and force management to contribute to the political effects of both the fight against terrorism across the border and the military commitments we have as a requirement of our membership in international organizations. However, this situation shows that the contribution of the bureaucracy through transformation in the development of a sustainable foreign policy towards the Grand Strategy is the ability of people who have held more than one horizontal appointment within the foreign policy-intelligence-defense bureaucracies to maneuver with a 'resilient pragmatism' in the face of events and uncertainties; and during these manoeuvres, it is possible for them to be in close contact with each other and to make a direct and open submission to the President, who is the final authority in making survival decisions on behalf of the nation. Therefore, cross-tasking, resilient pragmatism, vertical and horizontal communication styles are the evolving determinants of the national security bureaucracy's strategy-making phase and execution for the future Türkiye's Grand Strategy.

Keywords: *National Security, Bureaucracy, Grand Strategy, Foreign Policy, Decision Making Process*

Afetlerin Öngörülebilirliği ve Zarar Azaltma Bağlamında Yapay Zekânın Kullanımı ve Etkinliği: Literatür Analizi

Doç. Dr. Tekin AVANER, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Uzm. Garip AKGÜN, Jandarma Genel Komutanlığı

Öz

Teknolojinin gelişimindeki ivmeye bağlı olarak, elde edilen verilerin değerlendirilmesi hızlanmış, kısa sürede daha ucuza ve daha güvenilir bilgiye ulaşmak kolaylaşmıştır. İçinde bulunduğumuz büyük veri çağında doğal afetlerin gerçekleşmeden önce tahmin edilebilirliğinde sahip olunan verilerin büyüklüğü ve doğruluğuna bağlı olarak senaryoların oluşturulması, analiz sürecinin kısalması ve tahmin doğruluklarının artırılabilmesinde yeni olanaklar ve ihtimaller artmıştır. Afet yönetimi açısından bakıldığında büyük veri ve yapay zekânın (YZ) kullanımı, toplumlarda meydana gelmesi muhtemel sosyal kırılmaları ve ekonomik kayıpları azaltmak için oluşturulan stratejilerin seçimlerinde büyük değişikliklere neden olabilecektir.

Afetler, sanayileşme ve insan faaliyetlerinin artışı ile birlikte ve nüfusun belirli alanlarda yoğunlaşmasından dolayı daha fazla zarar vermeye başlamıştır. Bu nedenle birçok ülke; afet öncesi, afet sırası ve sonrasında, özellikle ağır afetlere sürekli maruz kalanlar başta olmak üzere teknolojik gelişmelerin yardımına başvurmakta ve konu ile ilgili gelişmelere yatırım yapmaktadır. Günümüz çağdaş afet yönetimi anlayışında afet öncesi dönemde risk azaltma büyük önem kazanmış ve buna bağlı olarak afetlerin tahmin edilebilirliği üzerine pek çok çalışma yapılmıştır. Afetin meydana gelmesi ile birlikte temel amaç; sosyoekonomik sistemin istikrarını sağlamak, insanların hayatını kurtarmak ve ekonomik kayıpları azaltmak olarak ön plana çıkmaktadır. Zamanın hayati derecede önemli olduğu afet öncesi ve sırasında yapay zekânın kullanımı ve etkinliği yadsınamaz hale gelmiştir.

Bu çalışmada doğal afetlerin tahmin edilmesinde genelde teknolojik gelişmeler, özelde ise yapay zekâ ve büyük verinin kullanımı incelenmiştir. Teknolojinin gelişimi ile birlikte kullanım alanı artan ve kendine yer bulan yapay zekâ ve büyük veri kavramları üzerinden bilgilendirme yapmak, afetin türüne bağlı olarak ilgili yapay zekâ modellemeleri üzerine yapılan uygulamaları analiz etmek ve çağdaş afet yönetimi ilkeleri bağlamında bu teknolojinin kullanımı ve etkinliğini araştırmak temel amaç olmuştur.

Yapılan literatür taramasında, ülkemizde konu hakkında çalışan araştırmacı sayısının oldukça az olduğu, genel olarak yapay zekâ kavramının sektörel ihtiyaçlar bağlamında kâr getirici uygulamalar için kullanıldığı, bilişim alanında çalışan ve yapay zekâ uygulamaları geliştirenlerin ise afet yönetimi bağlamında isteksizliği (özel sektörün konuya ilgisizliği, kamu kurumlarının henüz yeterli proje geliştirmemesi vb. nedenlerle) gözlemlenmiştir. Bu anlamda, hazırlanan tez çalışmasında üzerinde durulacak konuların araştırmacılara, uygulama geliştiriciler ve afet yönetiminde rol alan karar vericilere katkı sağlayacağı değerlendirilmektedir.

Afetler öncesinde üretilen ve değerlendirilebilir hale getirilen çok miktarda verinin makineler yoluyla kullanılabilir hale getirilmesi sonucunda oluşan ve doğru zamanda tahminler üreterek toplumların afetler karşısında zarar görebilirliğini azaltabilecek her tür sistem değerlidir. Afet yönetiminde karar verici durumda olanların YZ ve büyük veriye olan yaklaşımları, önümüzdeki süreçte ön plana çıkacak ve içinde bulundukları toplumların afetlerden kaynaklanan her tür zarara karşı daha dirençli olmasını sağlayacaktır. Kamu, özel girişim ve diğer tüm paydaşların, büyük verinin kısa zamanda oluşturulmasını sağlamak için birlikte çalışarak engellerin aşılmasını sağlaması ve bu alanda çalışmak isteyenlere kolaylık sağlamasının gerekliliğinin hatırlatılması önemlidir. Bunun yanında, farklı afet türlerinde farklı YZ algoritma ve teknolojilerinin kullanımı ve ilgili konularda çalışan bilim insanlarının çalışmalarının toplu olarak incelenerek Türkiye'de konuya ilgi duyan araştırmacılara yardımcı olunabileceği öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Afet Yönetimi, Yapay Zekâ, Büyük Veri, Makine Öğrenmesi*

The Use and Effectiveness of Artificial Intelligence in the Context of Predictability of Disasters and Mitigation: Literature Analysis

Abstract

Depending on the acceleration in the development of technology, the evaluation of the obtained data has accelerated and it has become easier to reach cheaper and more reliable information in a short time. In the big data era we are in, new possibilities and possibilities have increased in the creation of scenarios, shortening the analysis process and increasing the accuracy of prediction depending on the size and accuracy of the data in the prediction of natural disasters before they occur. From the perspective of disaster management, the use of big data and artificial intelligence (AI) may cause major changes in the selection of strategies created to reduce social disruptions and economic losses that are likely to occur in societies.

Disasters have started to cause more damage with the increase in industrialisation and human activities and due to the concentration of population in certain areas. For this reason, many countries resort to the help of technological developments before, during and after disasters, especially those who are constantly exposed to severe disasters, and invest in related developments. In today's contemporary disaster management understanding, risk reduction in the pre-disaster period has gained great importance and accordingly, many studies have been carried out on the predictability of disasters. With the occurrence of a disaster, the main objective is to stabilise the socio-economic system, save people's lives and reduce economic losses. The use and effectiveness of artificial intelligence has become undeniable before and during disasters where time is vitally important.

In this study, technological developments in general and the use of artificial intelligence and big data in particular in the prediction of natural disasters are analysed. The main purpose of this study is to provide information on the concepts of artificial intelligence and big data, which have increased in use with the development of technology, to analyse the applications on artificial intelligence modelling depending on the type of disaster and to investigate the use and effectiveness of this technology in the context of contemporary disaster management principles.

In the literature review, it has been observed that the number of researchers working on the subject in our country is quite low, the concept of artificial intelligence is generally used for profit-generating applications in the context of sectoral needs, and the reluctance of those working in the field of informatics and developing artificial intelligence applications in the context of disaster management (due to the lack of interest of the private sector in the subject, the lack of sufficient project development by public institutions, etc.). In this sense, it is considered that the issues to be emphasised in this thesis will contribute to researchers, application developers and decision makers involved in disaster management.

Any kind of system that can reduce the vulnerability of societies in the face of disasters by producing predictions at the right time, which are formed as a result of making a large amount of data produced and evaluated before disasters available through machines, is valuable. The approaches of decision makers in disaster management to AI and big data will come to the forefront in the coming periodand will ensure that the societies in which they live will be more resilient against all kinds of damages caused by disasters. It is important to remind that public, private initiatives and all other stakeholders should work together to ensure the creation of big data in a short time to overcome the obstacles and provide convenience to those who want to work in this field. In addition, it is foreseen that the use of different AI algorithms and technologies in different types of disasters and the studies of scientists working on related issues can be analysed collectively to help researchers interested in the subject in Turkey.

Keywords: *Disaster Management, Artificial Intelligence, Big Data, Machine Learning*

Karşılaştırmalı Afet Yönetimi Türk ve Fransız Jandarması Örneği

Doç. Dr. Tekin AVANER, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Aslan Mehmet ÇOŞKUN, Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD)

Öz

Son yıllarda afetlerin meydana gelme sıklıkları ve sebep olduğu kayıplar dünya genelinde olduğu gibi Türkiye'de de paralel olarak artış trendindedir. İnsan ve çevre üzerinde büyük yıkıcı etkileri olan afetlerin bedeli de oldukça yüksek seviyede gerçekleşmektedir. Dolayısıyla her ülke kendi afet risklerini göz önünde bulundurarak güçlü bir afet yönetim sistemi oluşturmayı hedeflemektedir. Afet yönetimi çok paydaşlı ve multidisipliner bir yönetim sürecidir. Güçlü bir afet yönetiminin temel kriterleri doğru bir planlama ve sistemdeki paydaşların kapasitesinin artırılmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Afetlerin yıkıcı etkileriyle baş edebilmek amacıyla ülkeler farklı afet yönetim modellerini uygulamaktadır. Türkiye gibi afet riski yüksek bir ülke ile görece daha düşük afet potansiyeli bulunan Fransa gibi bir ülkeye göre tedbirler ve uygulamalar daha kapsamlı olabilmektedir. Türkiye'de temel olarak afet yönetimi dört aşamada ele alınırken Fransa'da önleme ve müdahale olmak üzere iki aşamalı bir afet yönetim modeli kabul edilmiştir. Küresel düzeyde afetler sebebiyle her yıl artan seviyede sosyal ve ekonomik kayıplar yaşanmaktadır. Elbette bu artışta ülkelerin gelişmişlik düzeyi ile paralel olarak artan dirençliliği önemli bir faktördür. Böyle kapsayıcı bir yapıda başarılı bir afet yönetimi için bütün paydaşların önemli rol ve sorumluluğu bulunmaktadır.

Afetlerin sebep olduğu sosyal ve ekonomik kayıpların önlenmesi ancak toplumsal düzeyde bütün kesimlerden paydaşların sürece katılımı ve proaktif önleyici tedbirlerin hayata geçirilmesi ile sağlanabilir. Bu bağlamda Türkiye'de 2009 yılında kurulan Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD) afet yönetiminin bütün aşamalarında eşgüdüm sağlayarak bütünleşik bir afet yönetim sistemini uygulamaya almıştır. Bu yaklaşımda farklı bakanlıklar, kurum ve kuruluşlar, STK, özel sektör ve gönüllüler arasında etkin bir koordinasyon sağlanarak etkin bir işbirliği ile afetlere karşı güçlü bir savunma gerçekleştirilmektedir. Böyle bir yaklaşımla farklı sektörün kapasitesinden yararlanılarak afetlere karşı yeni stratejiler ve yöntemler geliştirilebilmektedir.

Türkiye'de afet yönetiminde milat olarak kabul ettiğimiz 1999 depreminden sonra Jandarma teşkilatı, bu alanda önemli adım atarak afetlerde birçok farklı alanda katkı sağlamış, bütünleşik afet yönetiminde önemli bir aktör konumuna gelmiştir. Fransa'dan örnek alınarak kurulan Türk jandarmasının bu alandaki gelişiminin Fransız Jandarması ile karşılaştırılarak sunulması oldukça ilgi çekicidir. Bu karşılaştırma yapılırken iki ülkenin afet yönetim sistemleri de daha iyi anlaşılabilmektedir.

Çalışmada, Türk ve Fransız Jandarmasının kuruluş amaçları teşkilat yapıları ve tarihsel süreçte yaşanan değişimleri incelenmiş, afet yönetimindeki rol ve sorumluluklarının gelişim süreci analiz edilmiştir. Her iki ülke jandarmasının afet yönetim sürecindeki rol ve sorumlulukları özellikle son yıllarda yaşanan afet olayları üzerinden incelenerek uygulamadaki görev sınırları, benzerlikleri iyi uygulamaları araştırılmıştır.

Sonuç olarak her iki ülkenin hem afet yönetim sistemleri hem de jandarmanın bu sistemdeki rolü, sorumlulukları ve gelişim alanları karşılaştırılarak afet yönetimine katkı sağlamak amacıyla stratejik öneriler sunulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Jandarma, Afet Yönetimi, Risk Azaltma, Müdahale, İyileştirme*

Comparative Disaster Management Example of Turkish and French Gendarmerie

Abstract

In recent years, the frequency of disasters and the losses they cause have been on an increasing trend in Türkiye as well as around the world. The cost of disasters, which have major devastating effects on people and the environment, is also quite high. Therefore, each country aims to create a strong disaster management system by taking its own disaster risks into consideration. Disaster management is a multi-stakeholder and multidisciplinary management process. The basic criteria of a strong disaster management are directly linked to accurate planning and increasing the capacity of stakeholders in the system. In order to cope with the devastating effects of disasters, countries apply different disaster management models. Measures and practices may be more comprehensive compared to a country with a high disaster risk, such as Türkiye, and a country such as France, which has a relatively lower disaster potential. While disaster management is basically handled in four stages in Türkiye, a two-stage disaster management model, namely prevention and intervention, has been adopted in France. There are increasing levels of social and economic losses every year due to global disasters. Of course, an important factor in this increase is the resilience of countries, which increases in parallel with their level of development. In such an inclusive structure, all stakeholders have important roles and responsibilities for successful disaster management.

Preventing social and economic losses caused by disasters can only be achieved through the participation of stakeholders from all segments of society and the implementation of proactive preventive measures. In this context, the Disaster and Emergency Management Presidency (AFAD), established in 2009 in Türkiye, has implemented an integrated disaster management system by ensuring coordination at all stages of disaster management. In this approach, a strong defense against disasters is achieved through effective cooperation and effective coordination between different ministries, institutions and organizations, NGOs, private sector and volunteers. With such an approach, new strategies and methods can be developed against disasters by utilizing the capacities of different sectors.

After the 1999 earthquake, which we consider as a turning point in disaster management in Türkiye, the Gendarmerie organization took important steps in this field, contributed to many different areas in disasters, and became an important actor in integrated disaster management. It is very interesting to present the development of the Türk gendarmerie, which was established by taking France as an example, in this field by comparing it with the French Gendarmerie. While making this comparison, the disaster management systems of the two countries can be better understood.

In the study, the establishment purposes of the Türk and French Gendarmerie, their organizational structures and the changes in the historical process were examined, and the development process of their roles and responsibilities in disaster management was analyzed. The roles and responsibilities of the gendarmerie of both countries in the disaster management process were examined, especially through the disaster events experienced in recent years, and their duties, similarities and good practices in practice were investigated.

As a result, strategic suggestions are presented in order to contribute to disaster management by comparing the disaster management systems of both countries and the role, responsibilities and development areas of the gendarmerie in this system.

Keywords: *Gendarmerie, Response, Disaster Management, Risk Reduction,Recovery*

Nitelikli Göçmen İşçiliği: İngiltere Örneği

Prof. Dr. Cemal İYEM, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi
Prof. Dr. Emel ÇETİNKAYA, Sakarya Üniversitesi

Öz

Göç kavramı sosyal ya da politik nedenlere bağlı olarak bir yerden başka bir yere doğru gerçekleşen hareketliliği ifade etmektedir. İnsanlık tarihinin başlangıcından itibaren göç kavramından bahsetmek mümkündür. Pre-modern toplumlarda göç daha çok insanların fizyolojik ihtiyaçlarını karşılamak için ortaya koydukları hareketlilik olarak kendisini gösterirken, Sanayi Devrimi sonrası modern ve post-modern toplum yapılarında göçün nedenleri çok fazla sayıda çeşitlilik göstermektedir. Özellikle küreselleşmeyle birlikte yaşanan toplumsal değişim ve dönüşümler nüfus hareketliliğini de hızlandırmıştır. Literatürde yapılan birçok çalışma, göç oranlarının yüksekliğinin nedenleri, göç ile mücadele etme yöntemleri üzerine olmuştur.

Bu çalışma daha spesifik bir konuyu esas olarak, göçmen işçiliği üzerine odaklanmaktadır. Çeşitli nedenlerle Türkiye'den göçmen kaçakçılığı kapsamında ya da yasal prosedürler işletilerek İngiltere'ye giden göçmenlerin emek süreçleri üzerine genel bir değerlendirme yapılması amaçlanmaktadır. Özellikle göç oranlarının yüksek olduğu ülkelerde eurostat üzerinden çok sayıda veriye ulaşılmaktadır. Bu verilerden hareketle Türkiye'den İngiltere'ye yasal ya da yasa dışı yollarla göç eden üniversite mezunu, yarı vasıflı, vasıflı insan kaynağının İngiltere'deki emek süreçleri üzerine bir çıkarımda bulunmak, çalışmanın literatürdeki diğer çalışmalardan farkını da ortaya koymaktadır.

Çalışmada yöntem olarak, nitel araştırma yöntemi çerçevesinde biçimsel olmayan, yapılandırılmamış mülakat tekniği kullanılacaktır. Olasılığa dayalı örnekleme modelleri kapsamında belirlenen örneklem grubu ile derinlemesine yapılacak görüşmeler neticesinde elde edilen veriler içerik analizi yöntemi ile analiz edilecektir. Çalışmanın özgün yanı göç kavramını yarı vasıflı, vasıflı göçmen işçiliği üzerinden detaylıca tartışmaktır.

Anahtar Kelimeler: *Göç, Göçmen İşçiliği, Göçmen Kaçakçılığı*

Qualıfıed Mıgrant Labor: The Example of The Uk

Abstract

The concept of migration refers to movement from one place to another due to social or political reasons. It is possible to talk about the concept of migration since the beginning of human history. While in pre-modern societies, migration mostly manifests itself as the mobility of people to meet their physiological needs, the reasons for migration vary widely in modern and post-modern social structures after the Industrial Revolution. Social changes and transformations, especially with globalization, have accelerated population mobility. Many studies in the literature have been about the reasons for the high migration rates and methods of combating migration.

This study focuses on a more specific issue, namely immigrant labour. It is aimed to make a general evaluation on the labor processes of immigrants who go to the UK from Turkey within the scope of immigrant smuggling or through legal procedures for various reasons. Especially in countries with high immigration rates, a lot of data is available through Eurostat. Based on these data, making an inference on the labor processes of university graduates, semi-skilled and skilled human resources in the UK who migrate from Turkey to the UK legally or illegally reveals the difference of the study from other studies in the literature.

As a method in the study, informal, unstructured interview technique will be used within the framework of qualitative research method. The data obtained as a result of in-depth interviews with the sample group determined within the scope of probability-based sampling models will be analyzed using the content analysis method. The unique aspect of the study is to discuss the concept of migration in detail through semi-skilled and skilled immigrant labor.

Keywords: *Immigration, Migrant Labor, Immigrant Smuggling*

Jandarma Genel Komutanlığı'nın 6 Şubat 2023 Depremleri Sırasında Resmi Instagram Hesabı Üzerinden Gerçekleştirdiği İletişim Faaliyetlerinin Değerlendirilmesi

Prof. Dr. Şahin KARASAR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Doç. Dr. Ali YILDIRIM, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Türkiye, 6 Şubat 2023'te, tarihindeki en büyük depremlerden biri ile sarsılmıştır. Bu felaket sırasında, Jandarma Genel Komutanlığı (JGK) tarafından Instagram sosyal medya platformu üzerinden yürütülen iletişim faaliyetleri, özellikle dikkat çekici olmuştur. Bu çalışmada, JGK'nin deprem sürecindeki sosyal medya stratejileri ve bu stratejilerin kamuoyu ile olan etkileşimi incelenmektedir. Çalışmanın metodolojisi, içerik analizine dayanmaktadır. Nicel içerik analizi tekniği kullanılarak Jandarmanın Instagram hesabında paylaştığı gönderiler, belirli temalar, içerik türleri, günlük içerik sayıları ve kullanmış olduğu metinler aracılığıyla incelenmiştir. Araştırma, 6 Şubat 2023 ile 30 Nisan 2023 arasını kapsamaktadır. Elde edilen bulgularda, Jandarma 563 içerik paylaştığı tespit edilmiştir. Paylaşılan içerikler, 9 milyon 605 bin 104 beğeni almıştır. Belirlenen tarih aralığında 88 milyon 914 bin 476 görüntülenme elde edilmiştir. JGK tarafından Instagram aracılığıyla sağlanan bilgiler, halkın bilgilendirilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Hızlı ve doğru bilgi akışının sağlanması, JGK'nin stratejik iletişim faaliyetlerinin bir parçası olarak görülmüştür. JGK'nin Instagram hesabından yapılan paylaşımlarda, metin, fotoğraf ve video materyalleri kullanılmıştır. Bu içeriklerde, afetin etkilediği bölgelerden canlı güncellemeler, kurtarma çalışmalarının fotoğrafları ve afet yönetimi hakkında bilgilendirici videolar yer almıştır. İçeriklerin düzenli olarak güncellenmesi ve çeşitlendirilmesi, takipçilerin sürekli bilgilendirilmesi amacını gütmüştür. Bu iletişim stratejisi, halkın bilgiye erişimini kolaylaştırmış ve afet yönetimi süreçlerine olan güveni artırmıştır. Ayrıca, JGK tarafından yürütülen saha operasyonları hakkında şeffaf bilgiler verilmiş, bu da kamuoyunun kuruma olan güvenini pekiştirmiştir. Sosyal medya üzerinden yapılan paylaşımların analiz edilmesi, JGK'nin kriz anlarında nasıl bir iletişim stratejisi benimsediğini ortaya koymuştur. Bu stratejinin, halkla ilişkiler ve kriz yönetimi açısından etkili olduğu görülmüştür. JGK'nin sosyal medya kullanımı, afet anında ve sonrasında toplumu bilgilendirme ve destekleme konusunda başarılı bir yöntem olarak değerlendirilmiştir. Sonuç olarak, Jandarma Genel Komutanlığı'nın 6 Şubat 2023 depremleri sırasında yürüttüğü sosyal medya faaliyetleri, etkili bir kriz iletişimi örneği olarak incelenmiştir. Bu faaliyetler, afet yönetiminde sosyal medyanın stratejik ve etkin kullanımını vurgulamaktadır. JGK'nin sosyal medya stratejileri, diğer kamu kurumlarına model teşkil etmektedir ve afet durumlarında bilgi akışının nasıl yönetilmesi gerektiğine dair önemli dersler sunmaktadır.

***Anahtar Kelimeler**: Jandarma Genel Komutanlığı, deprem, kriz iletişimi, sosyal medya, hikayeleştirme.*

Evaluation of the Communication Activities Conducted by the Gendarmerie General Command Through Its Official Instagram Account During the February 6, 2023 Earthquakes

Abstract

Turkiye was struck by one of the largest earthquakes in its history on February 6, 2023. During this disaster, the communication activities conducted by the Gendarmerie General Command (JGK) through the Instagram social media platform were particularly noteworthy. This study examines the social media strategies of the JGK during the earthquake and the interaction of these strategies with the public. The methodology of the study is based on content analysis. Using the quantitative content analysis technique, the posts shared on the Gendarmerie's Instagram account were analyzed through specific themes, types of content, daily content numbers, and the texts used. The research covers the period from February 6, 2023, to April 30, 2023. The findings reveal that the Gendarmerie shared 563 posts. These posts received 9,605,104 likes and garnered 88,914,476 views within the specified time frame. The information provided by the JGK via Instagram played a crucial role in informing the public. Ensuring a rapid and accurate flow of information was considered part of the JGK's strategic communication activities. Posts from the JGK's Instagram account included text, photos, and video materials. These posts featured live updates from the affected areas, photographs of rescue operations, and informative videos about disaster management. Regularly updating and diversifying the content aimed to keep followers continuously informed. This communication strategy facilitated public access to information and increased confidence in disaster management processes. Additionally, transparent information about field operations conducted by the JGK reinforced public trust in the institution. Analyzing social media posts revealed the communication strategy adopted by the JGK during crises. This strategy was found to be effective in terms of public relations and crisis management. The JGK's use of social media was evaluated as a successful method of informing and supporting the community during and after the disaster. In conclusion, the social media activities conducted by the Gendarmerie General Command during the February 6, 2023, earthquakes were examined as an example of effective crisis communication. These activities highlight the strategic and effective use of social media in disaster management. The JGK's social media strategies serve as a model for other public institutions and provide important lessons on managing information flow during disasters.

Keywords: *Gendarmerie General Command, earthquake, crisis communication, social media, storytelling*

Dış Göç Hareketlerinin Türkiye İşgücü Piyasasına Etkileri

Prof. Dr. Emel ÇETİNKAYA, Sakarya Üniversitesi
Öğr. Gör. Esra Nur AKPINAR, Harran Üniversitesi

Öz

Türkiye, bulunduğu coğrafya itibariyle son yıllarda çok ciddi şekilde dış göç hareketlerine sahne olmaktadır. Çoğu düzensiz göç niteliğinde olan bu göçlerle beraber sayıları milyonları bulan göçmen ve sığınmacıların, sosyal ve ekonomik yaşam üzerinde önemli etkileri söz konusudur. Bunlara sayıları oldukça kabarık olan geçici koruma statüsü altında olanlar da eklenebilir. Bu göçlerin bazı olumlu yanları olsa da, çoğunlukla önemli sorun teşkil etmektedir. Ekonomik sorunlar bağlamında, zaten işsizlikle mücadele eden ülkemizde, göçmenlerin ucuz işgücü olarak sisteme girmesiyle, sorun daha da artmıştır. Bu şekilde sisteme dahil olan göçmen işgücü sebebiyle Türkiye işgücü piyasalarında enformel iş alanları artmaya başlayarak istihdam ilişkilerinde dönüşümler meydana gelmiştir. Vasıfsız işgücü kapsamında bir arz yaratan bu durum özellikle işverenler tarafından olumlu olarak değerlendirilmektedir. Ayrıca göçmen işgücünün kendi içerisinde heterojen bir yapıya sahip olması ve sadece vasıfsız işgücü değil aynı zamanda belirli vasıflara sahip yüksek eğitimli kişilerin de olması bu kapsamdaki işgücü potansiyelinin dikkatli değerlendirilmesini gerektirmektedir. Bundan dolayı düzensiz göç kapsamında son yıllarda transit ülke konumunda olan Türkiye için, göçmen veya sığınmacı işgücü konusu, önemli bir sosyal ve ekonomik konu olarak gündemdeki yerini korumaktadır.

Bu çalışmanın amacı, Türkiye'de son yıllarda daha çok gündeme gelen dış göç hareketlerinin, Türkiye işgücü piyasasına etkilerini analiz etmektir. Derleme niteliğindeki ve dokümanter analiz yöntemiyle yürütülen çalışmada, Türkiye'de işgücü piyasasının son yıllarda göçmen, sığınmacı veya geçici koruma statüsündeki işgücünden dolayı önemli sorunlarla karşı karşıya kaldığı belirlenmiştir. Kayıt dışı istihdam, işgücü piyasasının dengesinin bozulması, nitelik sorunları ve ücretler bunlardan ilk akla gelenlerdir. Göçmen ve sığınmacı işgücünün Türkiye'de istihdam ve işgücüne erişim problemleri ekonomik ve yasal sebepleri içinde barındıran geniş bir yelpazeye sahiptir. Bunun sosyal yansımaları olarak da, ucuz işgücünün Türk çalışanlar arasında yol açtığı hoşnutsuzluklar, çocuk işçiler ve iş kalitesinin düşüklüğünün yol açtığı sosyal huzursuzluklar sayılabilir. Bunlara ek olarak potansiyel vasıflı işgücünün Türkiye işgücü piyasalarında gerektiği gibi değerlendirilememesi de önemli bir problem halini almıştır. Çalışma sonunda, Türkiye'de ciddi bir soruna dönüşen göçmen veya sığınmacı işgücüne dair gerekli yasal düzenlemelerin yapılması gerektiği değerlendirilmiştir. Özellikle geçici koruma statüsündeki işgücünün kendi ülkelerine dönme ihtimallerinin çok düşük olduğu araştırmaları göz önünde bulundurulursa formel iş alanları açısından bu işgücünün yerinde ve doğru değerlendirilerek Türkiye ekonomisine katkıda bulunması yönünde çalışmaların yapılması gerekliliği ortaya çıkmıştır. Aksi halde sorunun büyüyerek, Türk ekonomisinin makro ve mikro dengelerini bozma potansiyeli taşıdığı belirtilebilir.

Anahtar Kelimeler: *Göçmen, Sığınmacı, Geçici Koruma Statüsünde Olanlar, Dış Göç, İşgücü Piyasası*

The Effects Of External Migration Movements On The Turkish Labor Market

Abstract

Turkey, due to its geography, has witnessed serious external migration movements in recent years. These migrations, most of which are irregular migrations, as well as millions of immigrants and refugees, have significant impacts on social and economic life. Those under the temporary protection status, whose numbers are quite high, can also be added the other ones. Although these migrations have some positive aspects, they often pose significant problems. In the context of economic problems, in our country, which is already struggling with unemployment, the problem has increased even more as immigrants entered the system as cheap labor preference. Due to the immigrant labor force included in the system in this way, informal job areas started to come out in Turkish labor markets and transformations occurred in employment relations. This situation, which creates a supply of unskilled labor, is considered favorable, especially by employers. In addition, the fact that the immigrant workforce has a heterogeneous structure within itself and that there are not only unskilled workforce but also highly educated people with certain qualifications requires careful evaluation of the workforce potential in this context. Therefore, for Turkey, which has been a transit country within the scope of irregular migration in recent years, the issue of immigrant or refugee labor maintains its place on the agenda as an important social and economic issue.

The aim of this study is to analyze the effects of external migration movements, which have become more popular in Turkey in recent years, on the Turkish labor market In the study, which was a compilation and was carried out with the documentary analysis method, it was determined that the labor market in Turkey has faced significant problems in recent years due to the workforce of immigrants, refugees or temporary protection status. Unregistered employment, destabilization of the labor market, quality problems and wages are the first ones that come to mind. The employment and labor force access problems of the immigrant and refugee workforce in Turkey have a wide range of economic and legal reasons. The social repercussions of this include the dissatisfaction among Turkish employees caused by cheap labor force, social unrest caused by child labor and low quality of work. In addition, the failure to properly evaluate the potential skilled workforce in Turkish labor markets has become an important problem. At the end of the study, it has been evaluated that the necessary legal regulations should be made regarding the immigrant or refugee workforce, which has become a serious problem in Turkey. Especially considering the research that the probability of the workforce under temporary protection status to return to their home countries is very low, it has emerged that it is necessary to carry out studies to contribute to the Turkish economy by evaluating this workforce appropriately and correctly in terms of formal business areas. Otherwise, it can be stated that the problem has the potential to grow and disrupt the macro and micro balances of the Turkish economy.

Keywords: *Immigrants, Refugees, Those with Temporary Protection Status, External Migration, Labor Market*

Dünya Genelinde Düzensiz Göç: Transit ve Hedef Ülkelerde Sosyal Uyum ve Sürdürülebilir Kalkınma Yaklaşımları

Dr. Mine KORKUT

Hatice Esra BAKIR

Öz

Günümüzde, insanlar iyi yaşam fırsatları gibi ekonomik, sosyal ya da savaşlar gibi güvenlik nedenleriyle ya da afetler gibi çevresel nedenlerle zorlanarak düzensiz göçe maruz kalmaktadır. Literatürde düzensiz göç, bir ülkeye yasadışı giriş yapmayı veya bir ülkede yasadışı şekilde kalmayı ifade etmektedir. Düzensiz göç, genellikle çatışma bölgelerinden veya sosyoekonomik yapısı düşük bölgelerden, ekonomik refah seviyeleri daha yüksek ülkelere doğru gerçekleşmektedir. Bu göçlerin gerçekleştiği ülkelere "transit ülkeler" ve "hedef ülkeler" denilmektedir. Düzensiz göç, özellikle hedef ve transit ülkelerde sosyal ilişkileri ve uyumu önemli ölçüde etkileyen bir olgu olarak ortaya çıkmaktadır. Bu durum, insan haklarından, güvenlik sorunlarına ya da entegrasyona yönelik çözüm alanlarını derinlemesine zorlayabilen bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. İnsani yardım alanı, söz konusu çözüm süreçlerinden etkilenen bir kavram haline gelmektedir. Küresel bir sorun olarak insani yardım alanı göçmenlerin güvenliğini ve onların refahını sağlamayı amaçlayan birçok politika ve çözümle ile ilgili projeler geliştirmektedir. Bu noktada, dünya genelindeki düzensiz göç olgusuna karşı uluslararası toplulukların nasıl yanıt verdiği, ne tür müdahale çalışmalarında bulunduğu ve insani yardım projelerinin bu çerçevede nasıl şekillendiği de büyük bir öneme sahip olmaktadır. Son yıllarda, düzensiz göçün arttığı hedef ülkelerin yanı sıra, transit ülkelerde de bazı uluslararası topluluklar ve örgütler, düzensiz göçle başa çıkmak için başarılı sayılabilecek bir modelle sosyal uyum ve sürdürülebilir kalkınma perspektifinde insani yardım çalışmaları yürütmektedir. Bu makalenin konusu dünya genelindeki düzensiz göç eğilimlerine karşı uluslararası topluluğun hem hedef ülkelerinde hem de transit ülkeler de geliştirmiş olduğu etkili sürdürülebilir çözümleri ve insani yardım stratejilerini geniş bir perspektifle ve sosyolojik bakış açısıyla ele almayı amaçlamaktadır. Düzensiz göçle mücadelede geliştirilmiş birçok etkili insani yardım projesi bulunmaktadır. Örneğin, Uganda gibi bir transit ülkesi, hem kendi sınırları içinde göç alan hem de diğer ülkelerden gelen göçü yöneten farklı projelere ev sahipliği yapmaktadır. Uganda, göçü önemli ölçüde etkileyen "Açık Kapı" projesini de geliştirmiş bir ülke olarak çok sayıda uluslararası kurum ve kuruluşla da çalışmaktadır. Uganda'nın yanı sıra Kenya'daki "Kalobeyei Entegrasyon Projesi", UNICEF'in "Uyum ve Dayanıklılık Programları", "Bangladeş'teki Cox's Bazar Mülteci Kampı Projesi", "UNHCR'nin "Dijital İnisiyatif Projeleri", "Türkiye'de toplum merkezi projeleri" gibi örnekler farklı coğrafyalarda ve yaklaşımlarla düzensiz göçle mücadelede başarı sağlamış çeşitli insani yardım çalışmalarını temsil etmektedir. Bu başarıların ortak özellikleri, bulundukları bölgenin ihtiyaç analizinin tam yapılması sonucunda yerel katılımı teşvik etmeleridir. Göçmenlerin acil ihtiyaçlarını karşılamakla birlikte uzun vadeli entegrasyonu ve sürdürülebilir kalkınmayı hedefleyen projelerin dijital teknolojilerin kullanımı ile sosyal hizmetlerin dijitalleşmesi, uluslararası iş birliğine dayandırılması, topluluk destekli çözümler üretmesi ve çözümlerin uzun vadeli planlanarak tam bir yaşam biçimine dönüştürülmesi, bu projelerin temel odak noktalarını oluşturmaktadır. Araştırma, geniş kapsamlı bir literatür taramasının ardından bu projelerin başarılarını etkileyen faktörleri analiz etmeye odaklanacak ve bu modelleri çalışmaya değerli kılan özellikleri ortaya koyacaktır. Bu özellikler, düzensiz göçle mücadelede etkili ve sürdürülebilir insani yardım modelleri oluşturmak için önemli olan genel ilkeleri belirlememize yardımcı olacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Düzensiz göç, insani yardım, sosyal uyum, sürdürülebilir çözüm, uluslararası topluluk*

Global Irregular Migration: Approaches to Social Integration and Sustainable Development in Transit and Destination Countries

Abstract

In today's world, people are forced into irregular migration due to reasons such as economic opportunities, social or security reasons like wars, or environmental disasters. In the literature, irregular migration refers to illegal entry into a country or illegal stay in a country. Irregular migration generally occurs from conflict zones or socioeconomically low regions to countries with higher economic prosperity. The countries where these migrations occur are referred to as "transit countries" and "destination countries." Irregular migration emerges as a phenomenon that significantly affects social relations and integration, especially in destination and transit countries. This situation can deeply challenge solution areas related to human rights, security issues, or integration. The humanitarian field has become a concept that is affected by the solution processes mentioned above. The humanitarian field develops many policies and projects related to interventions aimed at ensuring the safety and welfare of migrants globally. In this context, how the international community responds to irregular migration globally, what kind of intervention efforts it makes, and how humanitarian aid projects are shaped within this framework are of great importance. In recent years, in addition to destination countries where irregular migration is on the rise, some international communities and organizations in transit countries have been carrying out humanitarian aid efforts in a model that can be considered successful in coping with irregular migration from a perspective of social integration and sustainable development. The subject of this article aims to examine the effective sustainable solutions and humanitarian aid strategies developed by the international community in both destination and transit countries against the global trends of irregular migration from a broad perspective and a sociological point of view. There are many effective humanitarian aid projects developed in the fight against irregular migration. For example, a transit country like Uganda hosts various projects that manage both the migration within its borders and the migration coming from other countries. Uganda, as a country that has developed the "Open Door" refugee policy significantly impacting migration, also works with numerous international organizations and institutions. In addition to Uganda, examples such as the "Kalobeyei Integration Project" in Kenya, UNICEF's "Harmony and Resilience Programs," the "Cox's Bazar Refugee Camp Project" in Bangladesh, the "Digital Initiative Projects" of UNHCR, and the "community center projects" in Turkey represent various humanitarian aid projects that have been successful in combating irregular migration in different geographies and approaches. The common features of these successes are that they encourage local participation as a result of a complete needs analysis of their region. While meeting the urgent needs of migrants, projects aimed at long-term integration and sustainable development focus on the use of digital technologies in social services, are based on international cooperation, produce community-based solutions, and transform solutions into a complete lifestyle by planning them in the long term, which are the fundamental focal points of these projects. Following a comprehensive literature review, the research will focus on analyzing the factors influencing the success of these projects and identifying the features that make these models valuable. These features will help us identify the general principles that are important for creating effective and sustainable humanitarian aid models in combating irregular migration.

***Keywords**: Humanitarian aid, irregular migration, international community, social integration, sustainable solution*

İran'ın Afganistanlı Sığınmacılara Uyguladığı Göçmen Politikalarının Uluslararası Güvenliğe Etkileri

Dr. Necati TÜRKAY, Malatya İl Emniyet Müdürlüğü Battalgazi İlçe Emniyet Müdürlüğü Koruma Büro Amirliği

Öz

Afganistan, uzun yıllar boyunca savaşlara, etnik ve mezhepsel çatışmalara sahne olmuş bir ülkedir. Bunun sonucunda siyasî baskılar ve ağır ekonomik zorluklar altında ezilen Afganistan halkı, daha iyi yaşam koşullarına sahip başka ülkelere göç etmek zorunda kalmıştır. Afganistan halkının göç hareketliliği, çoğunlukla sınır komşusu İran üzerinden Türkiye'nin de içinde olduğu Avrupa ülkelerine yönelen bir doğrultuda seyretmektedir. Bu göçler, 1979 yılında SSCB(Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği)'nin Afganistan'ı işgaliyle yoğunlaşmıştır. 1996 yılında Taliban'ın iktidara gelmesi, 2001 yılında ABD(Amerika Birleşik Devletleri)'nin Afganistan'ı işgali, 2021 yılında ABD'nin Afganistan'dan geri çekilmesi ve Taliban'ın tekrar yönetimi ele alması gibi tarihsel evrelerin ardından söz konusu göçler, artarak devam etmiştir.

Tarihsel süreç içerisinde İran hükumetinin Afganistanlı sığınmacılara uyguladığı göçmen politikaları, faydacı bir anlayışla şekillenmiştir. Şah döneminde Afganistanlı göçmenler, ülke kalkınmasında iş gücü olarak değerlendirilerek İran'daki çeşitli sektörlerde istihdam edilmişti. Bu uygulama, İran'ın iş gücü ihtiyacına göre sınırlı sayıdaki Afganistanlı göçmenin İran'a geçişini mümkün kılmıştı.

1979 yılında SSCB'nin Afganistan'ı işgaliyle Afganistan'daki göç hareketliliği hızlanmıştı. Aynı dönemde İran'da bir devrim ile iktidara gelen Ayetullah Humeynî, Afganistanlı göçmenlere *"Açık Kapı"* politikası uygulamıştı. Böylece İran'a yönelik artan Afganistanlıların göçü, İran hükûmeti tarafından yeni kurulan rejimin propagandasıyla farklı bir boyut kazanmıştır. Bu kapsamda Afganistan'dan göç eden Şiî nüfus, İran yönetiminin hedef kitlesini oluşturmuştur. Etnik ve mezhepsel propagandalar içerisinde İran rejimine sadık hâle getirilen Şiî Afganistanlı sığınmacılardan askerî kabiliyete sahip olanlar, 1980-1988 yıllarında meydana gelen İran-Irak Savaşı'nda İran ordusunda görevlendirilmişti. Bu uygulamayı kendi savaş coğrafyasında sistemleştiren İran, gelecek dönemdeki güvenlik politikasını bu esas üzerine inşa edecektir.

1988 yılına gelindiğinde bölgede yaşanan Afganistan-SSCB ve İran-Irak Savaşı son bulmuştu. Bu olayların ardından Afganistan'da ağır ekonomik zorluklar, etnik ve mezhepsel çatışmalar, Afganistan halkının göç hareketliliğini yoğunlaştırmıştı. İran-Irak Savaşı sonunda ekonomik zorluklar yaşayan İran ise Afganistanlı göçmenlere uyguladığı *"Açık Kapı"* politikasını terk etmişti. Savaş sonunda ekonomik ve siyasal olarak yıpranan İran hükûmeti, güvenlik ve ekonomi politikalarında Afganistanlı göçmenlere yer verdi. Afganistanlıların İran'da yaşama koşulunu bu politikalara dayandıran İran hükûmeti, Afganistanlı göçmenlerin bir kısmını yurt dışında desteklediği milis örgütlerde savaşçı olarak görevlendirdi. Geriye kalan göçmenleri de kendi halkının çalışmak istemediği insan gücüne dayalı sektörlerde çalışmaya zorladı. İran hükûmetinin bu politikaları, Afganistanlı göçmenlerin batıya yönelik göç hareketliliğini yoğunlaştırdı.

İran'ın kendi topraklarında Afganistanlı göçmenlerin batıya doğru devam eden göç hareketlerine kayıtsız kalarak hiçbir güvenlik tedbiri almaması Afganistanlıların terör, uyuşturucu ve insan kaçakçılığı olmak üzere birçok suç örgütü tarafından kullanılmasına neden olmaktadır. Bu çerçevede Afganistan merkezli göçlerin ortaya çıkardığı güvenlik risklerini kendi uluslararası ilişkilerinde koz olarak kullanan İran, söz konusu politikalarını bugüne kadar sürdürmüştür.

Anahtar Kelimeler: *Afganistanlı Sığınmacılar, İran, Güvenlik Politikaları*

The Effects of Iran's Migrant Policies for Afghanistan Refugees on International Security

Abstract

Afghanistan is a country that has witnessed wars and ethnic and sectarian conflicts for many years. As a result, the people of Afghanistan, who were crushed under political pressure and severe economic difficulties, had to migrate to other countries with better living conditions. The migration mobility of the Afghan people mostly follows a direction towards European countries, including Turkey, via neighboring Iran. These migrations intensified with the invasion of Afghanistan by the USSR (Union of Soviet Socialist Republics) in 1979. Following historical phases such as the Taliban coming to power in 1996, the USA (United States of America) invasion of Afghanistan in 2001, the USA withdrawal from Afghanistan in 2021 and the Taliban taking over again, these migrations continued to increase.

Throughout the historical process, the immigration policies implemented by the Iranian government towards Afghans have been shaped by a pragmatic approach. During the Shah period, Afghan immigrants were considered as labor force in the development of the country and were employed in various sectors in Iran. This practice made it possible for a limited number of Afghan immigrants to pass to Iran, depending on Iran's labor needs.

With the USSR's invasion of Afghanistan in 1979, migration mobility in Afghanistan accelerated. In the same period, Ayatollah Khomeini, who came to power with a revolution in Iran, implemented an "*Open Door*" policy for Afghan immigrants. Thus, the increasing migration of Afghans to Iran gained a different dimension with the propaganda of the newly established regime by the Iranian government. In this context, the Shiite population migrating from Afghanistan constituted the target audience of the Iranian administration. Shiite Afghans who were made loyal to the Iranian regime through ethnic and sectarian propaganda, and those with military capabilities were assigned to the Iranian army in the Iran-Iraq War that took place between 1980 and 1988. Iran, which systematized this practice in its own war geography, will build its security policy in the future on this basis.

By 1988, the Afghanistan-USSR and Iran-Iraq War in the region had ended. Following these events, severe economic difficulties and ethnic and sectarian conflicts in Afghanistan intensified the migration mobility of the Afghan people. Iran, which was experiencing economic difficulties at the end of the Iran-Iraq War, abandoned its "*Open Door*" policy towards Afghan immigrants. The Iranian government, which was economically and politically worn out at the end of the war, included Afghan immigrants in its security and economic policies. Basing the living conditions of Afghans in Iran on these policies, the Iranian government assigned some of the Afghan immigrants as fighters in the militia organizations it supports abroad. It forced the remaining immigrants to work in manpower-based sectors where its own people did not want to work. These policies of the Iranian government intensified the westward migration mobility of Afghan immigrants. Iran's indifference to the ongoing westward migration movements of Afghan immigrants in its territory and not taking any security measures causes Afghans to be used by many criminal organizations, including terrorism, drug and human trafficking.

Keywords: *Immigrants from Afghanistan, Iran, Security Policies*

Afet Sonrası Yaşanan İletişim Sorunlarının Çözümünde Alternatif Yaklaşımların İncelenmesi

Doç. Dr. Ali Yıldırım, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
J.Tğm./YL. Öğrencisi Oğuzhan ESEN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Afetler, yaşanan bölgede iletişim altyapısının çökmesine ve depremzedelerin iletişim kurma imkanlarını kaybetmesine yol açmaktadır. Geleneksel internet altyapıları ve telefon şebekeleri afetlerin etkisi altında kaldığında, alternatif iletişim çözümlerine ihtiyaç duyulmaktadır. Bu noktada, uydu ve sensör teknolojileri, afetzedelerin iletişim ihtiyaçlarını karşılamak için önemli bir potansiyele sahiptir. Uydu teknolojileri, afet bölgelerine hızlı bir şekilde ulaşabilen ve mevcut altyapıya bağlı olmayan iletişim imkanları sunmaktadır. Uydular, yer tabanlı altyapıların zarar gördüğü durumlarda bile haberleşme ve koordinasyonu sağlamak için kullanılabilmektedir. Ayrıca, sensör teknolojileri, afet bölgelerindeki güvenlik durumunu izlemek ve acil yardım ihtiyaçlarını belirlemek için de kullanılmaktadır. Bu sensörler, deprem sırasında yapısal hasarı tespit ederek hızlı bir şekilde müdahale edilmesini sağlayabilmektedir. Bu araştırmada, literatür taraması metotlarından geleneksel tarama tekniği kullanılmıştır. Bu yaklaşımda katı kurallar bulunmamaktadır. Teorik çerçeveyi oluşturmak ve literatürdeki bir eksikliği gidermek üzere tercih edilmektedir. Bu çerçevede, "afet yönetimi, afetlerde kriz, afet iletişimi" anahtar kelimeleri kullanılarak alanda öne çıkan ve en çok atıf alan yayınlar taranmıştır. Çalışma, "afet sırasında çöken iletişim altyapıları yerine alternatif ne tür iletişim sistemleri kullanılabilir?" sorusu üzerine inşa edilmiştir. Elde edilen bulgularda, uydu, bluetooth ve sensör teknolojilerinin afet sırasında etkin kullanılabileceği sonucu elde edilmiştir. Uydu ve sensör teknolojilerinin kullanımıyla birlikte, acil durum yönetimi ve kurtarma operasyonlarının daha etkin ve hızlı bir şekilde gerçekleşme imkânı doğmaya başlamıştır. Afetzedelerin güvenliğini sağlamak ve acil ihtiyaçlarını karşılamak için kritik bir rol üstlenmektedir. Ayrıca, bu teknolojiler, afet öncesi hazırlık süreçlerinde de etkin kullanılabilir. Afet riski taşıyan bölgelerde uydu ve sensör altyapılarının geliştirilmesi, afet sonrası iletişim sorunlarını en aza indirebilir. Ancak, uydu ve sensör teknolojilerinin etkin bir şekilde kullanılabilmesi için yatırım yapılması ve altyapının güçlendirilmesi gerekmektedir. Kamu kurumları, özel sektör ve sivil toplum kuruluşlarının iş birliği yapması, bu teknolojilerin afetlerdeki rolünü artırabilir. Ayrıca, eğitim ve farkındalık kampanyaları aracılığıyla toplumu bu teknolojilerin avantajları konusunda bilgilendirmek önemlidir. Sonuç olarak, uydu ve sensör teknolojileri, afet sonrası iletişim sorunlarını çözmek ve afetzedelere yardım etmek için önemli bir araçtır.

***Anahtar Kelimeler**: Afet iletişimi, afet yönetimi, iletişim, uydu teknolojileri*

Examination of Alternative Approaches in Solving Post-Disaster Communication Problems

Abstract

Disasters lead to the collapse of communication infrastructure in affected regions, causing survivors to lose their means of communication. When traditional internet infrastructures and telephone networks are impacted by disasters, alternative communication solutions become necessary. At this point, satellite and sensor technologies hold significant potential to meet the communication needs of disaster victims. Satellite technologies offer communication capabilities that can quickly reach disaster areas and are not dependent on existing infrastructure. Satellites can be used to ensure communication and coordination even when ground-based infrastructures are damaged. Additionally, sensor technologies are used to monitor security conditions in disaster areas and to determine emergency assistance needs. These sensors can detect structural damage during an earthquake, enabling rapid response. This study employs the traditional literature review method. This approach is chosen to construct a theoretical framework and address a gap in the literature, with no strict rules. In this context, the keywords "disaster management," "crisis during disasters," and "disaster communication" were used to scan the most cited publications in the field. The study is built upon the question, "What types of alternative communication systems can be used in place of collapsed communication infrastructures during a disaster?" The findings indicate that satellite, Bluetooth, and sensor technologies can be effectively used during disasters. The use of satellite and sensor technologies enables more efficient and rapid emergency management and rescue operations. These technologies play a critical role in ensuring the safety and meeting the urgent needs of disaster victims. Moreover, these technologies can be effectively used in pre-disaster preparation processes. Developing satellite and sensor infrastructures in disaster-prone areas can minimize post-disaster communication problems. However, to effectively use satellite and sensor technologies, investment and infrastructure strengthening are required. Collaboration between public institutions, the private sector, and non-governmental organizations can enhance the role of these technologies in disasters. Additionally, informing the public about the advantages of these technologies through education and awareness campaigns is important. In conclusion, satellite and sensor technologies are crucial tools for solving post-disaster communication problems and assisting disaster victims.

Keywords: *Disaster communication, disaster management, communication, satellite technologies*

Alman İstihbarat Teşkilatı Bnd'nin Şam ve Beyrut Bürosu Raporlarına Göre Demokrat Parti Döneminde Türkiye-Suriye Arasındaki 1957 Askerî Krizi ve Suriye'nin Hatay'ı İşgal Planı

Doç. Dr. Ozan TUNA, Milli Savunma Üniversitesi

Öz

Soğuk Savaş (1945-1991) dönemindeki iki kutuplu dünya düzeninde Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği dünyanın her yerinde birbirleri ile mücadele etmiş olup özellikle Ortadoğu coğrafyası da bu iki gücün rekabet alanı haline gelmiştir. Almanya'nın İkinci Dünya Savaşı'nda (1939-1945) yıkıma uğraması, bu devletin Soğuk Savaş süresince caydırıcı bir güç olmasının önüne geçse de Batı Almanya Federal Cumhuriyeti, Amerika Birleşik Devletleri ile ortak hareket ederek Sovyetler Birliği'ne karşı Ortadoğu'da mücadele etmiştir. Almanya istihbarat teşkilatı BND (Bundesnachrichtendienst), 1950'li yılların ikinci yarısında kurulmuş olup Soğuk Savaş döneminde Ortadoğu'da ve özellikle Suriye'de etkili olmuştur.[1] Arap-İsrail Savaşları nedeniyle bölgedeki hassas dengeler, Alman istihbaratının Suriye'ye daha fazla yoğunlaşmasına sebebiyet vermiş ve Suriye'nin askerî faaliyetleri de Almanlar tarafından yakından takip edilmiştir. 1955 yılında Bağdat Paktı'nın teşkil edilmesi ve 1956 yılındaki Süveyş Kanalı krizi bölgedeki gerginliği daha da arttırırken Suriye'nin Sovyetler Birliği ile yakınlaşması, bu devletten denizaltı ve savaş uçağı satın alması Türkiye'yi oldukça rahatsız etmiş ve Türkiye nezdinde Suriye'nin Rusya'nın Doğu Akdeniz'deki uydusu haline geleceği endişesi meydana gelmiştir. [2] Türkiye'nin Batı ile yakınlaşması ve Bağdat Paktı üzerinden bölgede hakimiyet tesis etme çabaları da Suriye tarafından tehdit olarak algılanmış olup gelişmeler her iki ülkeyi de birbirlerine karşı askerî müdahale hazırlıklarına zorlamıştır. Alman istihbarat teşkilatının 1957 ve 1958 yıllarındaki Şam bürosu raporlarında öncelikle Suriye ordusunun askerî kapasitesi ile bu ordudaki Rus ve Doğu Bloku askerî personeli hakkında detaylı bilgiler verilmiş olup raporlarda ayrıca Sovyetler Birliği'nden gelen askerî ekipmanların Lazkiye ve Beyrut limanı üzerinden Suriye'ye aktarıldığı ve Suriye donanmasına da Doğu Bloku ülkelerinden destek geldiği belirtilmiştir.[3] Aynı zamanda Suriye ordusunun Kasım 1957'de Türkiye sınırında manevra icra ettiği ve bu manevrada Rus tank ve zırhlı araçları ile Rus personelinin de görev aldığı vurgulanmıştır.[4] Almanlar Türkiye'nin askerî hazırlıklarını da takip ederek yine aynı tarihlerde Türkiye'nin de Halep'in kuzeyine 50.000 asker yığdığı ve Amerikan 6. Filosu tarafından desteklenecek bir saldırı ile Suriye'ye girmeyi planladığı bilgilerini vermişlerdir. Türk ordusunun Suriye'ye gerçekleştireceği askerî müdahalenin kapsamı hakkında Alman istihbarat raporlarında bir bilgi bulunmazken NATO'nun hava savunma sistemleri tarafından Türk sınırının korunmasından ötürü Suriye hava kuvvetlerinin ülkenin kuzeyinde etkili olamadığı ön plana çıkartılmıştır.[5] BND'nin Beyrut bürosu raporlarında ise gelişmelerin farklı bir yönü ele alınmakta olup Türkiye'nin bir saldırı ihtimalinin Suriye'de korku yarattığı ve Suriye'nin Mısır'dan destek alarak Türkiye sınırına asker sevkiyatı gerçekleştirdiği belirtilmiştir.[6] Alman raporlarında Türkiye ve Suriye'nin 1957 yılındaki krizi bu şekilde değerlendirilmekle birlikte Suriye ordusunun Hatay'a yönelik planladığı saldırı üzerinde de bilgiler verilmiştir. BND'nin 20 Kasım 1957 tarihli raporunda Rus güvenlik birimleri tarafından desteklenen Suriye gizli servisi içerisindeki bir birimin Hatay'da bir isyan çıkartacağı ve Suriye ordusunun da bu isyanı bahane ederek bölgeyi işgal edeceği ifade edilmiştir. Suriye ordusunun bölgeyi işgal için ne kadar bir kuvvet tahsis ettiği noktasında bir bilgi bulunmasa da Alman raporlarında Hatay'daki Türk ordusunun gücünün böyle bir isyanı bastırabileceği ifade edilip Suriye'nin bu harekatının başarılı olamayacağı değerlendirmesi yapılmıştır.[7]

[1] Ahmet Bülbül, "Asgari Egemenlik Azami İstihbarat: Soğuk Savaş'ta Federal Almanya Cumhuriyeti Dış İstihbarat Servisi'nin (BND) Ortadoğu'daki Faaliyetleri", *Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, L 2020/3, SS. 321-352
[2] Arda Baş, "1957 Suriye Krizi ve Türkiye", *History Studies*, Cilt: 4, Sayı: 1, 2012, ss. 89-109
[3] Bundesarchiv, Bundesnachrichtendienst, B 206/3154, Sayfa No: 2, 13 Ocak 1958; Bundesarchiv, Bundesnachrichtendienst, B 206/3154, Sayfa No: 3, 24 Aralık 1958
[4] Bundesarchiv, Bundesnachrichtendienst, B 206/3154, Sayfa No: 1, 27 Kasım 1957
[5] Bundesarchiv, Bundesnachrichtendienst, B 206/3154, Sayfa No: 2, 7 Kasım 1957; Bundesarchiv, Bundesnachrichtendienst, B 206/3154, Sayfa No: 3, 14 Kasım 1957
[6] Bundesarchiv, Bundesnachrichtendienst, B 206/3154, Sayfa No: 2, 16 Ekim 1957; Bundesarchiv, Bundesnachrichtendienst, B 206/3154, Sayfa No: 2, 25Ekim 1957
[7] Bundesarchiv, Bundesnachrichtendienst, B 206/3154, Sayfa No: 1, 20 Kasım 1957

Soğuk Savaş döneminde Türkiye'nin en fazla gerginlik yaşadığı ülkelerden birisi de Suriye olup Türkiye bu devlet ile pek çok defa savaşın eşiğine gelmiştir. Çalışmamızda Alman istihbarat teşkilatının raporları üzerinden Türkiye ve Suriye arasındaki 1957 askerî krizi ele alınmış olup her iki devletin de askerî kapasiteleri üzerinden değerlendirmeler yapılmış ve Suriye'nin Hatay'a yönelik işgal hazırlıkları noktasında bilgiler verilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Soğuk Savaş, BND, Ortadoğu, Doğu Akdeniz, Hatay*

According to The Damascus And Beirut Bureau Reports of The German Intelligence Agency Bnd, The 1957 Military Crisis Between Turkey and Syria During The Democratic Party Period And Syria's Occupation Plan of Hatay

Abstract

In the bipolar world order during the Cold War (1945-1991), the United States and the Soviet Union fought against each other all over the world, and especially the Middle East geography became the area of competition for these two powers. Although the destruction of Germany in the Second World War (1939-1945) prevented this state from being a deterrent force during the Cold War, the Federal Republic of West Germany acted together with the United States and fought against the Soviet Union in the Middle East. The German intelligence agency BND (Bundesnachrichtendienst) was established in the second half of the 1950s and was effective in the Middle East and especially Syria during the Cold War. The delicate balances in the region due to the Arab-Israeli Wars caused German intelligence to focus more on Syria, and Syria's military activities were closely followed by the Germans. While the establishment of the Baghdad Pact in 1955 and the Suez Canal crisis in 1956 further increased the tension in the region, Syria's rapprochement with the Soviet Union and its purchase of submarines and warplanes from this state disturbed Turkey greatly, and in Turkey's eyes, Syria was perceived as Russia's. There was concern that it would become its satellite in the Eastern Mediterranean. Turkey's rapprochement with the West and its efforts to establish dominance in the region through the Baghdad Pact were also perceived as a threat by Syria, and the developments forced both countries to prepare for military intervention against each other. In the Damascus office reports of the German intelligence agency in 1957 and 1958, detailed information was given about the military capacity of the Syrian army and the Russian and Eastern Bloc military personnel in this army, and the reports also stated that military equipment from the Soviet Union was transferred to Syria via Latakia and Beirut ports and transferred to the Syrian navy. It was also stated that support came from Eastern Bloc countries. It was also emphasized that the Syrian army carried out a maneuver on the Turkish border in November 1957 and that Russian tanks, armored vehicles and Russian personnel also took part in this maneuver. The Germans also followed Turkey's military preparations and reported that, around the same time, Turkey had amassed 50,000 soldiers in the north of Aleppo and was planning to enter Syria with an attack to be supported by the American 6th Fleet. While there is no information in German intelligence reports about the scope of the Turkish army's military intervention in Syria, it has been highlighted that the Syrian air force cannot be effective in the north of the country due to the protection of the Turkish border by NATO's air defense systems. In the reports of BND's Beirut office, a different aspect of the developments is discussed and it is stated that the possibility of an attack by Turkey has created fear in Syria and that Syria has sent troops to the Turkish border with the support of Egypt. In German reports, the crisis between Turkey and Syria in 1957 was evaluated in this way, and information was also given about the attack planned by the Syrian army against Hatay. In BND's report dated 20 November 1957, it was stated that a unit within the Syrian secret service, supported by Russian security units, would stage a rebellion in Hatay and the Syrian army would use this rebellion as an excuse to invade the region. Although there is no information on how much force the Syrian army allocated to occupy the region, German reports stated that the power of the Turkish army in Hatay could suppress such a rebellion and it was evaluated that this operation of Syria would not be successful. One of the countries with which Turkey experienced the most tension during the Cold War was Syria, and Turkey came to the brink of war with this state many times. In our study, the 1957 military crisis between Turkey and Syria was discussed through the reports of the German intelligence agency, evaluations were made on the military capacities of both states, and information was given on Syria's preparations for the invasion of Hatay.

Keywords: *Cold War, BND, Middle East, Eastern Mediterranean, Hatay*

Türk İstihbarat Topluluğunun Dış Aktörler İle İşbirliği Davranışları

Dr. Öğr. Üyesi Ahmet ATEŞ, Iğdır Üniversitesi

Öz

Uluslararası ilişkilerin temel aktörlerinden olan devletler, çeşitli politika alanlarında işbirliğine gitmektedir. Egemenliğin en çok önem arz ettiği konulardan birisi olan istihbarat ile ilgili işbirliği, ikili ve çoklu şekilde gerçekleştirilmektedir. Bu çalışma temelde üç soruyu cevaplamak için gerçekleştirilmektedir. Bu sorulardan ilk ikisi, devletlerin neden ve nasıl istihbarat işbirliğinde bulunduklarıdır. Üçüncü soru ise Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan itibaren gerçekleştirilen istihbarat işbirliklerinin sebeplerinin ne olduğudur. Bu kapsamda, açık kaynak veriler ile ilgili literatür incelenmiş ve ilgili sorular cevaplanmıştır. Gerçekleştirilen araştırma neticesinde devletlerin istihbarat işbirliğine yönelmesindeki temel faktörlerin, tehditlerin çeşitlenmesi, istihbarat kapasiteleri arasındaki asimetri ve ortak kimlik ve çıkarlar olduğu tespit edilmiştir. Bir başka ifadeyle, tehditlerin arttığı ve çeşitlendiği küresel güvenlik ortamında, tekil bir istihbarat örgütünün ilgili tehditleri kendi başına bertaraf etme kapasitesinin yetersizliği, söz konusu devletlerin ortak kimlik veya çıkarları olan devletler ile işbirliğine yönlendirmektedir. Bu sebeplerle gerçekleşen istihbarat işbirliği ise ikili ve çoklu olarak gerçekleşmektedir. Ancak riski minimize etmek amacıyla, birkaç örneğin dışında, istihbarat alanındaki işbirliği büyük oranda ikili şekilde gerçekleşmektedir.

Benzer şekilde, tarihsel süreçte Türk İstihbarat Topluluğu'nun dış aktörler ile istihbarat işbirliği davranışlarının da temelde tehdit parametrelerindeki değişim ile ortak kimlik ve çıkarlar çerçevesinde şekillendiği tespit edilmiştir. Bu kapsamda, 1923 ile 1945 yılları arasında dönemin Türk İstihbarat Topluluğu, tehditlerin bertaraf edilmesi ve istihbarat kapasitesinin geliştirilmesi amacıyla büyük oranda Alman istihbarat örgütleri ile işbirliğinde bulunmuşlardır. 1945 ile 1991 arasında ise bu durum değişmiştir. Özellikle 1950'li yıllardan itibaren uluslararası konjonktürdeki değişim ile birlikte Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ile geliştirilen ortak kimlik ve çıkarlar çerçevesinde istihbarat işbirliği geliştirilmiştir. Soğuk Savaş'ın ardından Türk ulusal güvenliğine yönelik temel tehditlerin değişmesi sebebiyle istihbarat işbirliğinde bulunulan aktörlerde de değişim gerçekleşmiştir. Bu bağlamda, 1990'lı yıllarda özellikle bölücü terör örgütü PKK ile mücadelede Türkiye Cumhuriyeti ile İsrail arasındaki istihbarat işbirliği büyük oranda artmış ve ABD ile teknik istihbarat işbirliği de benzer şekilde devam etmiştir. Ayrıca, Türk İstihbarat Topluluğu bölgesel devlet dışı aktörler ile de istihbarat işbirliğine başlamıştır. 2010 yılından günümüze kadar olan süreçte ise Türk-Amerikan ilişkilerinde yaşanan kırılmalar ve bölgesel gelişmeler sebebiyle istihbarat işbirliği davranışında tekrar bir değişim yaşanmıştır. Bu dönemde, İsrail ve ABD ile olan işbirliğinin azaldığı gözlemlenirken, Rusya Federasyonu ve bölgesel aktörler ile işbirliği artmıştır. Son olarak, her ne kadar Türk İstihbarat Topluluğu'nun ikili istihbarat ilişkileri tarihsel süreçte çeşitlilik gösterse de çoklu istihbarat işbirliğinde böyle bir değişimin yaşanmadığı değerlendirilmiştir. Soğuk Savaş süreci ve devamında çoklu istihbarat işbirliği büyük oranda NATO bünyesinde olmakla birlikte, INTERPOL gibi çeşitli uluslararası örgütler nezdinde ve kesintisiz olarak gerçekleşmiştir.

Anahtar Kelimeler: *İstihbarat, İstihbarat İşbirliği, Tehdit,*

Turkish Intelligence Community's Cooperation Behavior With External Actors

Abstract

States, which are key actors in international relations, are cooperating in various policy areas. Cooperation on intelligence, which is one of the topics of sovereignty, is bilateral and multilateral. This study is carried out basically to answer three questions. The first two questions are why and how states cooperate in intelligence. The third question is what are the reasons for the intelligence cooperation that has taken place since the founding of the Republic of Turkey. In this context, the literature and open source data has been studied and related questions have been answered. As a result of the research, the key factors in the countries' approach to intelligence cooperation have been identified the diversification of threats, asymmetry between intelligence capabilities and common identity and interests. In other words, in a global security environment where threats are increasing and diversified, the inadequate capacity of a single intelligence organization to deal with threats on its own leads to cooperation with states with common identities or interests. For these reasons, intelligence cooperation is bilateral and multilateral. However, in order to minimize the risk, except for a few examples, cooperation in the field of intelligence is largely bilateral.

Similarly, in the historical process, it has been found that the Turkish Intelligence Community's behaviour of cooperation with external actors is fundamentally shaped in the framework of a change in threat parameters and shared identity and interests. In this context, between 1923 and 1945, the Turkish Intelligence Community cooperated largely with German intelligence agencies to dispel threats and develop intelligence capabilities. Between 1945 and 1991, that changed. Intelligence co-operation has been developed, since the 1950s, along with changes in the international context, within the framework of common identity and interests developed with the United States (US). There has also been a shift in the actors involved in intelligence cooperation as fundamental threats to Turkish national security have changed since the Cold War. In this context, in the 1990s, intelligence cooperation between the Republic of Turkey and Israel, especially in the fight against the terrorist organization PKK, grew significantly, and technical intelligence cooperation with the US continued similarly. The Turkish Intelligence Community has also started to cooperate with regional non-governmental actors. During the period from 2010 to the present day, there has been a change in the conduct of intelligence cooperation due to the ruptures in Turkish-American relations and regional developments. During this period, cooperation with Israel and the United States declined, while cooperation with the Russian Federation and regional actors increased. Finally, although the Turkish Intelligence Community's bilateral intelligence relations have varied over the course of history, it has been assessed that such a change has not occurred in multilateral intelligence cooperation. Multilateral intelligence cooperation were carried out with and without interruption by various international organizations, such as NATO and INTERPOL.

İstihbaratın Ateorikliğine Nasıl Yaklaşmalıyız?

Dr. Hüseyin SÜRÜCÜ, Esenyurt Belediyesi

Öz

İstihbarat, çalışma sahası olarak devlet ve güvenlik alanları içerisine sıkıştırılmasına rağmen tam tanımı yapılamayan ve tanımlar irdelendiğinde kavramın derinliği bakımından sıkıştırılmaya çalışılan alanların ötesinde birçok şeyi bünyesinde barındırma özelliği bulunan bir düşünce disiplinidir. Bu hususta Sürücü kavramı (2021, s. 367), elde edilen duyumlardan ve gözlemlenen örüntülerden çeşitli bilimsel ve yaratıcı yöntemler kullanılarak geleceğe dair olasılıklar kümesi ortaya çıkaran bir düşünce disiplini olarak tanımlamıştır. Bu tanımlamayı da istihbaratta kullanılan akıl yürütme, verileri elde etme, birleştirme ve bunların yayımlanması süreçlerinin bilimsel bir yönteme dayandığına ve bu bilimselliğin görevlilerce kendi düşünümsellikleri çerçevesinde ortaya koyulduğuna dayandırmaktadır.

İstihbaratın bir düşünce disiplini olması onun özgünlüğü yani diğer disiplinlerden ayrılan bir yönünün olmasına, kendine özgü metodolojiye, terminolojiye ve teoriye sahip olmasının zorunluluğuna işaret etmektedir (Aydinli vd., 2015). Buna göre istihbaratın özgünlüğü sürprizi engellemek ya da kendi lehine kullanmak için gerekli bilgiyi kendine has yöntemlerle bir süreçten geçirip istenilen nihai hedefe nasıl ulaşılacağına dair gerekli alternatifleri de içeren bilgileri karar vericilere iletmeye; metodolojisi istihbarat çarkına dayanmaktır.

Bu disiplin kendine has bir terminoloji içermesine rağmen ateorik bir yapıya sahiptir (Davies, 2009, s. 187). Bu durum onun bilimselliğine darbe değildir. Çünkü biyoloji bilimi de aynı özelliği içermektedir. Disiplinin ateorik olması onun doğası gereğidir. Bu özelliklerinden dolayı hem kavram üzerinde bir netlik oluşmamış hem de bilimsel yöntemler uygulanmasına rağmen yaratıcılığın yani bir sanatın varlığı da disiplin üzerinde hasıl olmuştur. Çalışma da disiplinin ateorik olmasına ontolojik olarak bilimin birliği çerçevesinde yaklaşarak uygulandığı her alanda farklı çıktıların ortaya çıkmasının nedenlerini ortaya koyarak;

a. İstihbaratın sadece devlet konularını içeren bir düşünce disiplininden öte her alan için geçerliliğini,
b. İstihbarat sadece bilgi yönetimi değil, onun ötesinde karar vericilere çeşitli alternatifleri sunan bir araç olduğunu çalışma özelinde sunulan yaklaşımla birlikte disiplinin uygulandığı her alan için kendine has özelliklerinin olduğunu,
c. Disiplini uygulayanların ekip halinde çalışmalarının zorunluluğunu göstermektir. Başka bir deyişle ateoriklik bir zenginlik olarak görülmüştür.

Çalışma, söz konusu iddiasını ispatlamak ve yukarıda sayılan amaçları gerçekleştirmek için eleştirel realizm temelli açıklayıcı araştırmanın basamaklarını ve Milli Savunma Üniversitesinde Ahmet Kasım Han hocanın derslerinde öğrettiği kendi doktora tezine dayanan entegre-holistik düşünce sistemini birbirine bağlayarak açıklamaktadır. Bu iki yöntemin birleştirilmesiyle disiplinin devlet-güvenlik merkezlerine olan sıkışmışlığının nasıl aşılacağı da ortaya koyulmak istenmiştir. Bu sayede disiplinin kendine özgü ve aynı zamanda diğer disiplinlerce nasıl kullanılabileceği gösterilmeye çalışılmıştır. Bu durum hem ileriki dönemlerde istihbarat disiplinin farklı felsefi yaklaşımları kendi bünyesine adapte etmesine hem de farklı disiplinlerin diğer disiplinlerin anlayışlarını kendilerine adapte ederek farklı açılımlar yapmasına katkı sağlayacağı değerlendirilmektedir.

Uluslararası ve ulusal literatür incelendiğinde istihbarat disiplinine yönelik sayısız çalışma bulunmaktadır. Çalışma özelinde kullanılan metaforların sosyal bilimlere adaptasyonu yönünde belli çalışmalar mevcuttur. Bu tür çalışmalara Journal of Critical Realism ve Intelligence and National Security gibi dergilerde örtülü veya açıkça rastlanılmasına rağmen Türk literatüründe yurt dışına oranla çok daha az olduğu görülmüştür. Bu çalışma disiplini, ontolojiyi önceleyen eleştirel realizm perspektifinden ele alan yöntemlerle inceleneceğinden ayrı bir özellik de taşımaktadır.

Bu minvalde çalışma üç ana bölümden oluşmaktadır. Bu bağlamda birinci bölümde disiplinin incelenmesine temel oluşturmak maksadıyla kuramsal bir çerçeve sunulmaktadır. Burada disiplin kavramı ve bu kavramın gereklilikleri belirtilmiştir. İkinci bölümde disiplinin ateorik özelliği ortaya koyularak iki yöntemin birleştirilmesinin gerekliliği ortaya koyulmuştur. Bu bölümde önce disiplinin içerisinde oluştuğu evrenin özellikleri ve bu evreni etkileyen unsurlar tanıtılarak probleme nasıl yaklaşılacağı iki yöntemin birleştirilmesi üzerinden açıklanmıştır. Üçüncü bölümde ilk iki bölümde elde edilen çıkarımlardan farklı bir bakış açısıyla yaklaşılarak ileride farklı konularda yapılacak çalışmalara ve ontolojik açıdan bilimin birliğine de katkı sunulması hedeflenmiştir.

Anahtar Kelimeler: *İstihbarat, Ateorik, Eleştirel Realizm, Açıklayıcı Araştırma, Entegre-Holistik Düşünce Sistemi.*

How Should We Approach the Atheoreticality of the Intelligence

Abstract

Intelligence is a discipline of thinking that is not fully definable, though it is compressed into the fields of state and security as a framework for study, and when it is defined, it has the characteristic of encompassing much more than the fields in which one tries to compress the depth of the term. In this respect Sürücü (2021, s. 367) defines intelligence analysis as a discipline of thinking that uses various scientific and creative methods to derive a set of possibilities for the future from sensations and observed patterns. He argues that the processes of reasoning, data collection, combination and dissemination used in intelligence are based on a scientific method, and that officials have shown this scientific method within the framework of their own reflexivity.

The discipline of intelligence points to its originality, that is, to have an aspect that differs from other disciplines, the need to have its own methodology, terminology and theory (Aydinli vd., 2015). Accordingly, intelligence is unique in its ability to convey information to decision-makers, including necessary alternatives for achieving desired ends. This is accomplished through a process with unique methods designed to prevent surprises or to use information to one's advantage. The methodology of intelligence is based on the intelligence cycle.

Although this discipline has its own terminology, it has a atheoretical structure (Davies, 2009, s. 187). This does not undermine its scientific nature, as biology shares the same feature. However, it is important to maintain objectivity and avoid subjective evaluations. The atheoretical nature of the discipline is due to its nature. While scientific methods are applied, the existence of creativity, or art, has also emerged in the discipline.

The paper aims to approach the atheoretical nature of the discipline ontologically within the framework of the unity of science, revealing the reasons for the emergence of different outputs in every field where it is applied;

a. The validity of intelligence for every field beyond a discipline of thinking that includes only state-security issues,
b. The intelligence is not only information management, but also a tool that offers various alternatives to decision-makers, and that the discipline has its own characteristics for each field in which it is applied, together with the approach presented in the study,
c. To show the necessity for the disciplinarians to work as a team. In other words, atheoreticality is seen as an enrichment.

In order to prove its claim and achieve the above-mentioned goals, the paper explains the steps of explanatory research based on critical realism and the integrated-holistic system of thinking which Ahmet Kasım Han, based on its own doctoral thesis, teaches in his courses at the National Defense University. By combining these two methods, it also aims to show how the discipline's confinement to state security centres can be transcended. In this way, an attempt has been made to show how unique the discipline is and how it can be used by other disciplines at the same time. It is hoped that this situation will contribute both to the adaptation of different philosophical approaches to the discipline of intelligence to its own structure in the future, and to the different disciplines making different extensions by adapting the understandings of other disciplines to their own.

When analysing the international and national literature, there are numerous studies on the discipline of intelligence. There are some studies on the adaptation of the metaphors used in the study to the social sciences. Although such studies can be found implicitly or explicitly in journals such as Journal of Critical Realism and Intelligence and National Security, it has been observed that there are much fewer in the Turkish literature compared to abroad. Since this paper will examine the discipline from the perspective of critical realism, which prioritises ontology, it also has a distinctive feature.

In this respect, the paper consists of three main chapters. In this context, in the first part, a theoretical framework is presented in order to provide a basis for the examination of the discipline. Here, the concept of discipline and the requirements of this concept are stated. In the second part, the atheoretical characteristic of the discipline is presented and the necessity of combining the two methods is revealed. In this section, the characteristics of the universe in which the discipline is formed and the factors affecting this universe are introduced and how to approach the problem is explained through the combination of the two methods. In the third part, it is aimed to contribute to future studies on different subjects and to the unity of science from an ontological point of view by approaching from a different

perspective from the inferences obtained in the first two parts.

Keywords: *Intelligence, Atheoretical, Critical Realism, Explanatory Research, Integrated-Holistic System of Thinking*

İstihbarat Teşkilatlarının Koordinesi: ABD ve Türkiye Örnekleri

Dr. Öğr. Kürşad Kağan ERGÜN, Adalet Bakanlığı

Öz

Devlet yönetimi kapsamında iç ve dış siyasette, çeşitli ihtiyaçlar doğrultusunda politika üretme açısından bilgilerin toplanması ve toplanan bilgilerin analiz edilerek siyasi otoriteye sunulması kritik önem arz etmektedir. Asli görevi kritik önemdeki bu ihtiyacı sağlamak olan istihbarat birimlerinin çalışma usul ve esasları da zaman içerisinde sürekli olarak değişiklik göstermektedir. Çalışma usul ve esasları ülkeden ülkeye farklılık gösterebileceği gibi, aynı ülke içerisinde mevcut olan farklı istihbarat teşkilatları açısından da farklılık gösterebilmektedir.

Aynı ülke içerisinde faaliyet gösteren farklı istihbarat teşkilatlarının çalışma yöntemlerindeki farklılıklar genel itibariyle sorun oluşturacak nitelikte değilken, bu teşkilatların arasında yetkiye ilişkin problemler gündeme gelebilmektedir. Devletin farklı birimleri bünyesinde aynı amaca yönelik olarak kurulan istihbarat teşkilatları arasında rekabetin olması olağan olmakla birlikte, zaman zaman bu rekabetin iş ve işlemlere zarar verme ve işten alınması beklenen verimi düşürme olasılıkları da gündeme gelecektir.

Bu tarz rekabetlerin sonucunda zararın oluşmasının önüne geçilmesi, istihbarat faaliyetlerinden alınması gereken verimin en üst düzeyde olmasının sağlanabilmesi adına istihbarat teşkilatları arasında koordinasyonun kurulması önem arz etmektedir. Bu koordinasyon kişi bazlı olarak dönem dönem kurulabilmekle birlikte, sistematikleşme sağlanmadığı zaman yalnızca dönemsel olarak etkin olabilmektedir.

Bu çalışmada, istihbari koordinasyonun önemi yukarıda belirtilen esaslar doğrultusunda anlatılmış, bu kapsamda ABD ve Türkiye'de istihbari koordinasyonun hangi esaslar çerçevesinde gerçekleştirildiği tartışılmıştır. Buna göre ABD'de istihbari koordinasyonla görevli olan Ulusal İstihbarat Direktörlüğü ile Türkiye'de aynı görevi üstlenmiş olan Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu'nun yapısı ve hukuki durumu, bu ülkelerde faaliyette olan istihbarat teşkilatları ile birlikte analiz edilmiştir.

Çalışmada birincil kaynaklar üzerinden literatür taraması yapılmış, çalışmaya konu edilen ülke istihbarat örgütlerinin web siteleri ve açık kaynak verileri incelenmiş ve çalışılan istihbarat örgütlerine yönelik yayınlanmış değerlendirme rapor ve direktifleri lüteratürel analize tabi tutulmuştur.

İstihbarat bilimi içerisinde önemli görülen ve konunun daha rahat anlaşılmasına yardımcı olacağı düşünülen; istihbarat, açık kaynak istihbaratı, stratejik istihbarat, hali hazırda var olan istihbarat birimlerinin görev alanları, insan istihbaratı ve toplanan bilginin analiz edilerek yayınlanması sürecine yönelik teknik ve teoriler kavramsal olarak incelenmiş ve açıklanmaya çalışılmıştır.

Çalışma kapsamında istihbarat kuruluşları incelenen ülkelerden Amerika Birleşik Devletlerinde enerji, iç güvenlik, ulusal güvenlik, adli konular, hazine ve maliye konularında faaliyet gösteren 17 istihbarat örgütünün olduğu görülmüş ve bu örgütlerle ilgili bilgi alışverişinin nasıl ve ne şekilde yapıldığı hususu incelenmiştir. Bir diğer araştırma konusu olan Türkiye Cumhuriyeti'nde ise ulusal güvenlik, iç güvenlik ve gümrük güvenliğine yönelik olarak kurulmuş 8 istihbarat örgütünün olduğu görülmüş ve birimler arası koordinasyonun nasıl ve ne şekilde yürütüldüğü incelenmiştir.

Sonuç olarak, kanunlar çerçevesinde kurularak şekillendirilmiş ve yetkilendirilmiş bir koordinasyon biriminin varlığının, istihbarat faaliyetlerinden alınması gereken verimin en üst düzeyde olması ve zararlı rekabetin asgari düzeye indirilebilmesi adına büyük önem taşıdığı anlaşılmıştır. Aynı ülkeye ait istihbarat birimleri arasında en doğru bilginin toplanmasına yönelik rekabetin varlığı mükemmele ulaşmada fayda sağlayıcı niteliktedir. Lakin toplanan bilgilerin yetkili bir üst birimde toplanması, analiz ve koordine edilerek politika yapıcılara daha saf haliyle sunulması da hayati öneme haiz bir gerçekliktir. Bu çalışmada istihbarat koordinasyon ne derece önemli olduğu ve incelenen ülkeler bağlamında bu faaliyetin nasıl yürütüldüğü açıklanmaya çalışılmıştır.

***Anahtar Kelimeler**: İstihbari Koordinasyon, İstihbarat, Güvenlik Yönetimi, Politika, Stratejik İstihbarat*

Coordination of Intelligence Agencies: US and TURKEY Examples

Abstract

Within the scope of state administration, it is of critical importance to collect information and analyze the information collected and present it to the political authority in order to produce policies in line with various needs in domestic and foreign politics. The working procedures and principles of intelligence units, whose main task is to meet this critical need, are constantly changing over time. Working procedures and principles may differ from country to country, as well as between different intelligence organizations within the same country.

While the differences in the working methods of different intelligence agencies operating within the same country do not pose a problem in general, problems related to authority may arise between these agencies. Although it is normal to have competition between intelligence agencies established for the same purpose within different units of the state, it is also possible that this competition may harm the work and transactions and reduce the expected efficiency of the work.

It is important to establish coordination between intelligence agencies in order to prevent losses as a result of such competitions and to ensure that the efficiency of intelligence activities is at the highest level. Although this coordination can be established periodically on an individual basis, it can only be effective periodically when systematization is not ensured.

In this study, the importance of intelligence coordination is explained in line with the above-mentioned principles, and in this context, the principles under which intelligence coordination is carried out in the USA and Turkey are discussed. Accordingly, the structure and legal status of the National Intelligence Directorate, which is in charge of intelligence coordination in the USA, and the National Intelligence Coordination Board, which has the same duty in Turkey, are analyzed together with the intelligence agencies operating in these countries.

In the study, a literature review was conducted through primary sources, the websites and open source data of the intelligence organizations of the countries subject to the study were examined, and the evaluation reports and directives published for the intelligence organizations studied were subjected to a literature analysis.

Techniques and theories on intelligence, open source intelligence, strategic intelligence, the fields of duty of existing intelligence units, human intelligence, and the process of analyzing and publishing the collected information, which are considered important in intelligence science and will help to understand the subject more easily, are conceptually examined and explained.

In the United States of America, one of the countries whose intelligence agencies were examined within the scope of the study, it was observed that there are 17 intelligence organizations operating in the fields of energy, internal security, national security, judicial issues, treasury and finance, and it was examined how and how information exchange is carried out with these organizations. In the Republic of Turkey, which is another research subject, it was observed that there are 8 intelligence organizations established for national security, internal security and customs security, and it was examined how and how the coordination between the units is carried out.

As a result, it is understood that the existence of a coordination unit that is established, shaped and authorized within the framework of the law is of great importance in order to maximize the efficiency of intelligence activities and minimize harmful competition. The existence of competition between intelligence units of the same country to collect the most accurate information is beneficial in achieving perfection. However, it is also vital that the information gathered is collected, analyzed, coordinated and presented to policymakers in a purer form. This study attempts to explain the importance of intelligence coordination and how this activity is carried out in the context of the countries examined.

***Keywords**: Intelligence Coordination, Intelligence, Security Management, Policy, Strategic Intelligence*

Teknokent Çalışanlarının Siber Suç Korkusu ve Önlem Alma Stratejilerinin İncelenmesi

Suç Araştırmaları Uzmanı Elif HANBAY, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Dr. Öğr. Üyesi Gülçin ORHAN, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz[8]

Dijitalleşen dünyada internet tabanlı uygulamaların yaşamın vazgeçilmez unsurlarından birisi halini alması ve internet kullanıcılarının oranının gün geçtikçe artması, suç işleme yöntemlerine farklı bir boyut kazandırmış ve bilişim sistemleri aracılığıyla işlenen suçların ortaya çıkışına etkide bulunmuştur (Cengiz, 2019; Erculj ve Mesko, 2022; Holt ve Bossler, 2016; Karataşoğlu, 2022; Şenol ve Karataşoğlu, 2022). Siber suçların işlenişinde bilgisayarlar, zararlı yazılımlar ve virüsler gibi birden çok ve çeşitli teknikler kullanılabilmektedir. Ancak bu teknikler, gelişen teknolojiye uyum sağlayabilen özelliğe sahip olduğundan siber suçlara yönelik alınan tedbirler, yeni bir siber suç türü ortaya çıkana dek geçerliliğini koruyabilmektedir (Ehliz, 2019; Karataşoğlu, 2022; Uludağ ve Fidan, 2023).

Herhangi bir suçun mağduru olma veya bir suçtan zarar görme korkusu olarak nitelendirilen suç korkusu; bilişsel, duygusal, davranışsal boyutları olan ve bireylerin sosyal davranışları ile yaşam kalitelerine etkide bulunan bir olgudur (Çalışkan, 2019; Çardak, 2022; Çelik ve Mirza, 2020; Öztürk ve Yıldız, 2017; Yavuz, 2019; Yılmaz, 2018). Siber suç korkusu ise kişisel tehdit değerlendirmesi ile siber suçun mağduru olma riskine yönelik duyulan korkuyu ifade etmektedir (Akdemir, 2020). Siber suç korkusu, siber ortamdaki davranışları etkilemektedir. Bir örnekle, siber suç mağduru olma riski arttıkça bireyler, bu saldırılara yönelik önlem alma stratejilerine yönelmektedir (Alshalan, 2016; Erculj ve Mesko, 2022).

Suçla mücadeleyi güçleştiren bir unsur olarak ortaya çıkan suç korkusunu azaltabilmede öncelikle suç korkusu düzeyinin ve bu korkuyla ilişkili değişkenlerin tespiti büyük önem taşımaktadır (Yurtsal, 2016). Dolayısıyla bu çalışmada, görevleri sebebiyle bilişim teknolojilerini yoğun şekilde kullandığı düşünülen Trabzon ilindeki bir teknokentin çalışanlarında çeşitli değişkenlere göre siber suç türlerine maruz kalma korkusu ve siber suç mağduru olmaktan korunmada önlem alma stratejileri kullanımlarının incelenmesi amaçlanmıştır. Araştırmanın yürütülebilmesi için yapılan başvuruların ardından kurum uygulama izni ve Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi'nden Etik Kurul onayı alınmıştır. Nicel yöntemli bu çalışmada, farklı meslek gruplarından oluşan 143 gönüllü katılımcıdan yüz yüze ve web tabanlı anket çalışması ile veri toplanmıştır. Kategorik veriler, frekans ve yüzde şeklinde gösterilmiş olup, gruplara göre kategorik değişkenler arasındaki farklılık karşılaştırmalarında beklenen değer sayısı 5 ve üzerinde olan veya beklenen değer sayısı 5'in altında olan hücrelerin oranı %20'yi geçmeyen RxC tablolarda Pearson ki-kare, beklenen değer sayısı 5'in altında olan hücrelerin oranı %20'yi geçen RxC tablolarda Fisher Freeman Halton testi kullanılmıştır.

Betimsel istatistik bulgularına göre katılımcıların büyük bir bölümü (%88,8) 10 yıl ve daha uzun zamandır internet kullanıcısı iken, önemli bir oranı (%48,5) internete mobil cihazından erişmektedir. Geçmişinde siber suç mağduru olduğunu belirten katılımcıların düşük bir orana (%8,3) sahip olduğu belirlenirken, önemli çoğunluğunun (%37,7) siber suçların önlenmesine yönelik mevzuat ya da düzenlemeleri yetersiz olarak algıladığı tespit edilmiştir. Katılımcıların tamamına yakınının (%94,4) sosyal medya kullanıcısı olması bir başka bulgudur. Daha fazla oranda katılımcının (%95,8) ise finansal işlemlerini internet üzerinden gerçekleştirdiği belirlenmiştir. Katılımcılarının internet ortamındaki hesaplarının şifrelerini değiştirme sıklığına bakıldığında %29,3'ünün 3 ayda bir kez değiştirdiği, %25,8'inin mecbur kalmadığı sürece değiştirmediği anlaşılmıştır. Ayrıca katılımcıların %41,9'unun siber suçların mağduru olmamak adına almış olduğu bireysel önlemleri orta düzeyde yeterli bulduğu, %20,9'unun yetersiz bulduğu, %5,5'inin çok yeterli bulduğu saptanmıştır. Katılımcıların %74,8'inin kamuya açık alanlarda kablosuz ağlardan internete erişim sağlamadığı bulgulanmıştır. İlaveten azımsanmayacak bir oranının (%41,9) farklı platform veya uygulamalarda benzer şifre kullandığı, %54,5'inin sosyal medya hesaplarını başkaca sitelere erişimde kullandığı, %87,4'ünün hesaplarına erişimde iki faktörlü koruma sistemini kullandığı ortaya çıkmıştır. Katılımcılarının tamamına yakınının (%93) telefonlarına erişimde güvenlik tedbiri kullandığı, büyük çoğunluğunun (%97,2) telefonlarında bulunan uygulamaları, yine büyük bir oranının (%94,4) cihazlarındaki işletim sistemini güncellediği

[8] Bu bildiri, birinci yazarın ikinci yazar danışmanlığında hazırladığı "Siber Suç Korkusu ve Önlem Alma Stratejileri: Trabzon Teknokent Örneği" başlıklı yüksek lisans tezinden üretilmiştir.

tespit edilmiştir. Katılımcıların %50,4'ünün cihazlarında antivirüs programı kullanmıyor oluşu ise dikkat çekici olmuştur.

Bu çalışma katılımcılarının %45'ten daha fazla oranının, zaman zaman veya genellikle siber suç mağduru olma korkusu yaşadığı; en yoğun korku duyulan siber suç türlerinin kimlik hırsızlığı ve sniffing olduğu belirlenmiştir. Yapılan analizlere göre cinsiyet, yaş, medeni durum, eğitim durumu, algılanan ekonomik durum, görev alınan sektör, meslekte çalışma yılı, internete en çok hangi araçtan erişim sağlandığı, kullanılan şifrelerin benzerliği, kamuya açık alanlarda kablosuz ağlara erişim sağlama, antivirüs programı kullanma ve sosyal medya hesaplarını başka sitelere erişim için kullanma durumu ile çeşitli siber suç türlerine maruz kalma korkusu arasında anlamlı düzeyde farklılık saptanmıştır.

Bu bilgiler ışığında, teknolojiyi yoğun şekilde kullanan bireylerin ve bu araştırmanın katılımcıları gibi mesleği gereği bilişim teknolojileriyle iç içe olan sektör çalışanlarının siber suça karşı önlem alma stratejileri kullanımlarının desteklenmesi önerilmektedir. Siber suç mağdurlarının ruhsal yönden desteklenmesi, siber suç işleme potansiyeli yüksek olan bireylere ve siber suçlulara yönelik caydırıcı tedbirlerin ve suç önleme programlarının geliştirilmesi, bu suç ile mücadelede öncelikli hedefler arasında düşünülmelidir (Hanbay, 2023).

Anahtar Kelimeler: *Siber Suç, Bilişim, Dijitalleşme, Suç Önleme, Tedbir*

Investigation of Technopolis Employees' Fear of Cybercrime and Prevention Strategies

Abstract*

The fact that internet-based applications have become one of the indispensable elements of life in the digitalizing world and the rate of internet users is increasing day by day has brought a different dimension to the methods of committing crimes and has affected the emergence of crimes committed through information systems (Cengiz, 2019; Erculj & Mesko, 2022; Holt & Bossler, 2016; Karataşoğlu, 2022; Şenol & Karataşoğlu, 2022). Multiple and various techniques such as computers, malware and viruses can be used in the commission of cybercrimes. However, since these techniques have the ability to adapt to developing technology, the measures taken against cybercrime can remain valid until a new type of cybercrime emerges (Ehliz, 2019; Karataşoğlu, 2022; Uludağ & Fidan, 2023).

Fear of crime, which is defined as the fear of being a victim of a crime or being harmed by a crime, is a phenomenon that has cognitive, emotional and behavioral dimensions and affects individuals' social behaviors and quality of life (Çalışkan, 2019; Çardak, 2022; Çelik & Mirza, 2020; Öztürk & Yıldız, 2017; Yavuz, 2019; Yılmaz, 2018). Fear of cybercrime refers to the fear of the risk of being a victim of cybercrime with personal threat assessment (Akdemir, 2020). Fear of cybercrime affects behaviors in the cyber environment. For example, as the risk of being a victim of cybercrime increases, individuals tend to take precautionary strategies against these attacks (Alshalan, 2016; Erculj & Mesko, 2022).

In order to reduce the fear of crime, which emerges as a factor that makes it difficult to fight crime, it is of great importance to determine the level of fear of crime and the variables associated with this fear (Yurtsal, 2016). Therefore, in this study, it was aimed to examine the fear of being exposed to cybercrime types according to various variables and the use of precautionary strategies to protect from being a victim of cybercrime among the employees of a technopolis in Trabzon, who are thought to use information technologies intensively due to their duties. Following the applications made for the conduct of the research, institutional application permission and Ethics Committee approval was obtained from the Gendarmerie and Coast Guard Academy. In this quantitative study, data were collected from 143 volunteer participants from different occupational groups through face-to-face and web-based surveys. Categorical data were presented in the form of frequencies and percentages, and Pearson chi-square test was used in the comparisons of differences between categorical variables according to groups for RxC tables with an expected value of 5 or more or the ratio of cells with an expected value of less than 5 does not exceed 20%, and Fisher Freeman Halton test was used for RxC tables with an expected value of less than 5 and the ratio of cells with an expected value of more than 20%.

According to the descriptive statistics findings, a large proportion of the participants (88.8%) have been using the internet for 10 years or more, while a significant proportion (48.5%) access the internet from their mobile devices. It was determined that a low proportion (8.3%) of the participants stated that they had been victims of cybercrime in the past, while a significant majority (37.7%) perceived the legislation or regulations for the prevention of cybercrime as inadequate. Another finding is that almost all of the participants (94.4%) are social media users. More participants (95.8%) were found to carry out their financial transactions online. When the frequency of changing the passwords of the participants' online accounts was analyzed, it was found that 29.3% changed their passwords once every 3 months, while 25.8% did not change their passwords unless they had to. In addition, it was determined that 41.9% of the participants found the individual measures taken in order not to be a victim of cybercrimes moderately sufficient, 20.9% found them insufficient, and 5.5% found them very sufficient. It was found that 74.8% of the participants do not access the internet from wireless networks in public areas. In addition, a significant proportion (41.9%) used similar passwords on different platforms or applications, 54.5% used their social media accounts to access other websites, and 87.4% used two-factor protection systems to access their accounts. It was found that almost all of the participants (93%) used security measures to access their phones, the majority (97.2%) updated the applications on their phones, and the majority (94.4%) updated the operating system on their devices. It was noteworthy that 50.4% of the participants did not use an antivirus program on their devices.

In this study, it was determined that more than 45% of the participants sometimes or usually

* This paper is based on a report prepared by the first author under the supervision of the second author "Fear of cyber crime and prevention strategies: Trabzon technocity example" is derived from master's thesis.

experienced fear of being a victim of cybercrime, and the most common types of cybercrime were identity theft and sniffing. According to the analyses, there was a significant difference between gender, age, marital status, educational status, perceived economic status, sector of employment, years of employment, the most common means of accessing the Internet, similarity of passwords used, accessing wireless networks in public areas, using antivirus software, and using social media accounts to access other sites and the fear of being exposed to various types of cybercrime.

In the light of this information, it is recommended that individuals who use technology intensively and sector employees who are intertwined with information technologies due to their profession, such as the participants of this study, should be supported in the use of prevention strategies against cybercrime. Supporting cybercrime victims mentally, developing deterrent measures and crime prevention programs for individuals with high potential to commit cybercrime and cybercriminals should be considered among the priority goals in the fight against this crime (Hanbay, 2023).

Keywords: *Cybercrime, Informatics, Digitalization, Crime Prevention,* Measures

Algoritmalarla İnşa Edilen Sosyal Gerçeklik ve Yeni Sosyal Düzen

Dr. Öğr. Gör. Serpil Seda ŞİMŞEK, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Sosyal gerçeklik, insanların başkalarıyla etkileşim ve iletişim halinde kendi gerçekliklerini yaratmasıdır. Gerçek, dışarıda keşfedilecek bir şey değildir. Tarihsel olarak üretilmiş ve kültüre bağlı bilgiler insanların gerçeği inşa etmesini ve ona anlam yüklemesini sağlar. İnsanlar, hayatlarını devam ettirirken, başkaları ile sayılamayacak kadar çok ortak faaliyette bulunurken karşılıklı olarak paylaştıkları anlamları bilişlerine aktarır. Bu faaliyet akışları ile insanlar, sosyal gerçeklikleri defalarca bozup, yeniden inşa eder. Berger ve Lucmann (1966) gerçekliğin sosyal inşası yaklaşımında, gerçekliği, insanların toplumla kurduğu ilişkiler zincirine dayandırmaktadır. Teknolojik gelişmelerle birlikte dijital ortamdaki algoritmalar da bu zincirin bir halkası haline gelmiştir Otomatik algoritmalar, medya tüketimini de kapsayan bir şekilde insanların gündelik yaşamlarındaki faaliyetlerini daha fazla etkilemeye başlamıştır. Arama motorları ve haber vericiler kanalıyla çevrimiçi haberlere erişimin yanı sıra önerilenler aracılığıyla müzik ve video tüketimi bu durumun popüler örnekleri arasında gösterilebilir. Algoritmalar, giderek daha fazla farklı alanlarda sosyal gerçekliği şekillendirmesi veya inşa etmesi sonucunu doğurmaktadır. Dijital ortamdaki algoritmaların paylaşılan toplumsal seçimlerin bir kaynağı haline gelmesi sosyal düzeni de etkilemektedir. Algoritmaların yönetici karakteri ve gerçekliğin inşasındaki rolleri, onları sosyal düzenin de bir parçası haline getirmektedir. Otomatik algoritma uygulamaları, geleneksel kitle iletişim araçları tarafından gerçekliklerin inşa edilmesine benzer şekilde insanların davranışlarını ve dünyayı algılama biçimlerini değiştirmekte ve dönüştürmektedir. Algoritmalar, sadece ne düşünüldüğünü değil, aynı zamanda herhangi bir konuda nasıl düşünüldüğünü ve dolayısıyla nasıl davranıldığını da belirleme gücüne sahip olmaktadır. Algoritmalar, belirleyici doğaları ve gerçekliğin inşasındaki rollerinin bir çıktısı olarak toplumsal düzenin hem sebebi hem sonucu olarak değerlendirilebilir.

Bireysel ile toplumsal arasındaki boşluğu kapatmak amacıyla toplumlar, bireysel işbirliği ve ortak hedeflere yönelik eylemlerin koordine edilmesiyle karakterize edilen sosyal düzene ihtiyaç duyar. Algoritmik olarak oluşturulmuş gerçeklikler, davranışlar ve eylemler de günlük yaşamda yeni bir sosyal düzenin oluşmasını sağlar. Bu sosyal düzen, öznel, nesnel ve sembolik etkileşimlerle paylaşılan sosyal gerçeklikler tarafından yaratılır. Winner'a (1986) göre, teknolojik yenilikler bir politikaya sahiptir ve ekonomik ve siyasi kurumlarla birlikte etkileşim içinde kamu düzeninin sağlanması için bir çerçeve oluşturmaktadır. Winner'ın yaklaşımından hareketle, algoritmalar da sosyal kurumlar olarak görülebilir. Algoritmalar, bir taraftan değerleri temsil ve empoze ederken, diğer taraftan belirli uygulamaları, davranışları ve faaliyetleri gerek etkinleştirerek gerekse engelleyerek toplumu düzenleyebilir. Örneğin, algoritmalar sayesinde insanların kredi limitleri, çevrimiçi alışverişlerde kullanılabilecek ödeme yöntemleri, suç işleme ihtimalleri belirlenebilmektedir.

Bu çalışmada, öncelikle dijital ortamdaki algoritma olgusu açıklanırken, algoritmaların toplumsal işlevlerine ilişkin kavramsal bir çerçeve sunulmaktadır. "Dijital ortamdaki algoritmalar neyi, nasıl ve ne ölçüde etkilemektedir?" ve "Algoritmaların, sosyal gerçekliğin inşası ve sosyal düzen üzerindeki etkisi nelerdir?" sorularına cevap aranmaktadır. Böylece, bilgi çağında, algoritmaları üretenlerle kullananlar arasındaki güç dengesizliği sebebiyle ortaya çıkabilecek toplumsal istikrarsızlıklara karşı alınabilecek tedbirler hakkında literatüre katkıda bulunulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Algoritma, sosyal gerçeklik, sosyal düzen*

Abstract

Social reality involves people creating their own realities by interacting and communicating with others. The truth is not something to be discovered outside. Historically produced and culturally bound information enables people to construct reality and assign meaning to it. As people continue their lives and engage in countless common activities with others, they transfer mutually shared meanings to their cognition. Through these flows of activity, people repeatedly disrupt and reconstruct social realities. In the social construction of reality approach, Berger and Lucmann (1966) base reality on the chain of relationships that people establish with society. With technological developments, algorithms in the digital environment have become a link in this chain.

Automated algorithms have begun to increasingly influence people's daily activities, including media consumption. Popular examples include accessing online news through search engines and news feeders, as well as consuming music and videos through recommendations. Algorithms are increasingly shaping or constructing social reality in different areas. The fact that algorithms in the digital environment have become a source of shared social choices also affects the social order. The governing character of algorithms and their role in the construction of reality make them a part of the social order. Applications of automated algorithms are changing and transforming people's behavior and the way they perceive the world, similar to the way realities are constructed by traditional mass media. Algorithms have the power to determine not only what is thought, but also how one thinks and therefore acts on any subject. Algorithms can be considered both the cause and the consequence of social order, as an outcome of their deterministic nature and their role in the construction of reality.

In order to bridge the gap between the individual and the social, societies need social order characterized by individual cooperation and coordination of actions towards common goals. Algorithmically created realities, behaviors and actions also enable the formation of a new social order in daily life. This social order is created by social realities shared through subjective, objective and symbolic interactions. According to Winner (1986), technological innovations are political and create a framework for ensuring public order in interaction with economic and political institutions. Based on Winner's approach, algorithms can also be seen as social institutions. Algorithms can regulate society by either enabling or inhibiting certain practices, behaviors and activities, while representing and imposing values. For example, thanks to algorithms, people's credit limits, payment methods that can be used for online shopping, and their chances of committing a crime can be determined.

In this study, while explaining the phenomenon of algorithms in the digital environment, a conceptual framework regarding the social functions of algorithms is presented. Answers to the following questions are sought: "What, how and to what extent do algorithms in the digital environment affect?" and "What are the effects of algorithms on the construction of social reality and social order?" Thus, it contributes to the literature by exploring the measures that can be taken against social instability that may arise in the information age due to the power imbalance between those who produce algorithms and those who use them.

Keywords: *Algorithm, social reality, social order*

Dijitalleşme ve İnsan Hakları: Din ve Vicdan Özgürlüğüne Yönelik Fırsatlar ve Tehditler

Dr. Öğr. Üyesi Güliz DİNÇ, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

Öz

Teknolojinin ilerlemesi ile birlikte dijitalleşmenin insan haklarına yönelik etkileri konusunda yeni tartışmalar ortaya çıkmıştır. Bu tartışmalar arasında, din ve vicdan özgürlüğü hakkı başta olmak üzere bireylerin çevrimdışı olarak sahip olduğu insan haklarının çevrimiçinde de korunması önemli yer tutmaktadır. Dijital araçların, din ve vicdan özgürlüğünün baskı altına alınması, nefret söylemi amacıyla kullanılması, genellikle farklı dini grup mensuplarını karalayan ve onları hedef alan dezenformasyon kampanyaları, çevrimiçi insan haklarının ihlal edilmesine yol açmaktadır. Özellikle sosyal medya ve yeni dijital teknolojiler, bir taraftan insan haklarının temel ve evrensel prensipleri arasında yer alan din ve vicdan özgürlüğü alanını genişletmek için fırsatlar sunarken, diğer taraftan bu yeni araçların tarafsız olmamasından ve sosyal ilişkileri değiştirip dönüştürmek için kullanılmasından kaynaklanan tehditler yönetimlerin baş etmesi gereken bir sorun alanı olarak belirmektedir. Dini aşırılık, terörizm ve şiddetle nasıl mücadele edileceği hakkındaki tartışmalar, bu durumun çözümü ile alakalı farklı fikirlere sahip gruplarda çatışma alanı ortaya çıkarma eğilimi göstermektedir. Bu durum, temel insan haklarından biri olan din ve vicdan özgürlüğünün geliştirilmesinin arka plana itilmesine sebep olmaktadır. Bu çalışmada, dijital alanda dini özgürlük ile radikalleşmeyi birbirine bağlayan nedensel mekanizmalar üzerinde durulmaktadır.

Din ve vicdan özgürlüğüne yönelik baskılar, din saikli şiddet veya terörizmle bağlantılı mıdır? Din ve vicdan özgürlüğüne getirilen kısıtlamalar, ters etki yaratarak radikalliğe karşı çıkabilecek esnek, hoşgörülü ve ılımlı yaklaşımları zayıflatmakta mıdır? Din ve vicdan özgürlüğünün desteklenmesi, demokratik değerleri benimsemiş, dini aşırılık ve terörizmle mücadele eden teopolitik yaklaşım ve hareketlerin de bu mücadelede sahaya çıkmalarını sağlayabilir mi? Öte yandan, sosyal medya platformlarının, radikal hareketleri besleyen ve kaynaklarını genişleten bir araç olarak, insan haklarının ihlal edilmesi, din ve vicdan özgürlüğünün baskı altına alınması amacıyla kullanılmasına karşı, din ve vicdan özgürlüğünü korumaya ve geliştirmeye yönelik kullanılması, daha toleranslı ve çatışmaların azaldığı bir dünya vizyonuna katkı sağlayacaktır. Zira dijital araçlar, din ve vicdan özgürlüğüne saygılı kitleler inşa edilmesinin yanı sıra radikalleştirme veya başkalarını şiddete teşvik etme yeteneklerine karşı mücadelede fırsatlar da sunmaktadır. Bu çalışmada, teknolojinin hukuka aykırı bir baskı aracı olarak değil, din ve vicdan özgürlüklerinin genişletilmesi ve dini radikalleşmeyi önleyici bir araç olaraköne çıkarılması vurgulanmaktadır. Ayrıca devletlerin, dini topluluklar da dâhil olmak üzere sivil toplum örgütlerinin, teknoloji şirketlerinin ve platformlarının, çevrimiçi din ve vicdan özgürlüğüne karşı tehditleri önleyici, insan haklarını ve özgürlüklerini genişleten hizmet şartlarını ve topluluk standartlarını uygulamadaki rolleri ele alınmaktadır. Teorik perspektif olarak insan hakları ve özellikle 2010'dan sonra yaygınlaşan "dijital din" (digital religion) çalışmaları ile Campbell'in teknolojinin dini ve sosyal şekillendirilmesi kavramlarından yararlanılacaktır. Böylece dijital din çalışmaları ile insan hakları perspektifi birleştirilerek literatüre katkıda bulunulması amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Dijitalleşme, Din ve Vicdan Özgürlüğü, İnsan Hakları*

Digitalization And Human Rights: Opportunities For And Threats Against The Freedom Of Religion And Conscience

Abstract

With the advancement of technology, new discussions have emerged about the effects of digitalization on human rights. Among these discussions, the protection of individual human rights online, especially the right to freedom of religion and conscience, carry an utmost importance. The suppression of freedom of religion and conscience, the use of digital tools for hate speech, and disinformation campaigns that often defame and target members of different religious groups lead to the violation of human rights online. While on the one hand, social media and new digital technologies, in particular, offer opportunities to expand the field of freedom of religion and conscience, which are among the fundamental and universal principles of human rights, on the other hand, the threats arising from the fact that these new tools are not neutral and are used to change and transform social relations are issues that arise as problem areas, which governments must deal with. Debates about how to combat religious extremism, terrorism, and violence tend to emerge as an arena of conflict, often between different groups that have varying ideas on this issue. This situation causes the development of freedom of religion and conscience, which is one of the fundamental human rights, to be pushed into the background. This study focuses on the causal mechanisms linking religious freedom and radicalization in the digital sphere.

Are crackdowns on freedom of religion and conscience linked to religiously motivated violence or terrorism? Do restrictions on freedom of religion and conscience have the opposite effect of weakening flexible, tolerant and moderate approaches that can oppose radicalism? Can supporting freedom of religion and conscience enable theo-political approaches and movements that embrace democratic values and fight against religious extremism and terrorism to mobilize in this struggle? Against the use of social media platforms as a tool that feeds radical movements and expands their resources, and for the purpose of violating human rights and suppressing freedom of religion and conscience, to use them to protect and develop freedom of religion and conscience would contribute to a world vision that will lead to a more tolerant world with fewer conflicts. Thus, digital tools not only offer opportunities to build audiences that respect freedom of religion and conscience, but also to combat their ability to radicalize or incite others to violence. This study emphasizes that technology is highlighted not as a tool of unlawful oppression, but as a tool to expand freedom of religion and conscience and prevent religious radicalization. In addition, it discusses the roles of states, non-governmental organizations, including religious communities, technology companies and platforms, in implementing terms of service and community standards that prevent threats to online freedom of religion and conscience and expand human rights and freedoms. As a theoretical perspective, the paper uses studies on human rights and "digital religion", which have become widespread especially after 2010, and Campbell's concepts of religious and social shaping of technology. Thus, the aim is to contribute to the literature by combining digital religion studies with the human rights perspective.

Keywords: *Freedom of Religion and Conscience, Human Rights, Digitalization*

Siber Ortamda Davranış Kuralları ve Siber Etik

J. Asb. Üçvş. Zeynep Akgül AÇIKGÖZ

Öz

Bu çalışmanın amacı, internet ve dijital teknolojilerin yaygınlaşmasıyla ortaya çıkan siber ortamda davranış kuralları ve etik ilkelerin önemini araştırmak, siber etik kavramını detaylandırmak ve çevrimiçi etkileşimlerde bu ilkelerin nasıl uygulanabileceğini incelemektir. Çalışma, sosyal paylaşım ağlarının bireylerin kimlik inşası, itibar yönetimi ve kendini sunma üzerindeki etkilerini ele alacak ve siber ortamda etik davranışın teşvik edilmesi için gerekli temel prensipleri belirleyecektir. Ayrıca, sosyal ağların bireysel ve kurumsal itibar üzerindeki etkilerini, siber etik ihlallerinin sonuçlarını ve bu ihlallerin önlenmesi için alınabilecek önlemleri analiz edecektir. Bu bağlamda, çalışma, daha sağlıklı bir dijital topluluk oluşturulmasına yönelik stratejiler sunmayı ve siber etik eğitiminin önemini vurgulamayı amaçlamaktadır. Günümüzde internetin ve dijital teknolojilerin yaygınlaşmasıyla birlikte, siber ortamda davranış kuralları ve etik ilkelerin önemi giderek artmaktadır. Bu bağlamda, siber etik, çevrimiçi etkileşimlerde ve dijital ortamlarda uyulması gereken temel prensipleri belirlemektedir.

Sosyal paylaşım ağları; bireyin güç istemiyle hep daha üstün bir kimlik yaratma eğiliminde olduğu, toplumda nasıl bir yerde olmak istediğini belirlediği, beğenilme ihtiyacı için paylaşımlar yaptığı, yaşam tarzını burada belirlediği kimliğe göre sürdürdüğü platformlardır. Sosyal ağlar, bireylere öz kimliklerinin yanı sıra estetik ve mükemmel görünmek için kimlik inşası ve kendini sunum fırsatı vermektedir. Artık bir kişi ünlü olmasa da arama motorlarında çıkması, Instagram, Facebook, LinkedIn, Twitter, Snapchat gibi sosyal ağlardan hemen hemen herkese tüm arama motoru aramalarındaki kişiler hakkında bilgiye kolayca ulaşmak mümkündür.

Aynı şekilde, gelişen internet altyapısı ile bilgiye ulaşmanın kolay hale gelmesi, arama motorlarına herhangi bir firma adını yazarak söz konusu firmanın adresini, telefonunu, sahibini, geçmişini vb. tüm bilgilerine ulaşılmasını sağlamaktadır. Sanal ortamda reklam ve pazarlama faaliyetleri önemli ölçüde rekabet avantajı da sağlamaktadır. Rakip firmaların hamlelerini görmeleri, gelen eleştirilere ve yorumlara göre kendilerine yeni stratejiler geliştirmeleri, etkin bir şekilde kurumsal itibarlarının sürdürülebilirliğini sağlamaktadır.

Teknolojinin ilerlemesiyle birlikte, sosyal ağlarda bilgilerin paylaşılması ve bu bilgilere ulaşılması kolaylaşmıştır. Sosyal ağların sağladığı bu kolaylık, siber etik kaygılarını da beraberinde getirmiştir.

Siber ortamda davranış kuralları ve siber etiğin amacı, dijital ortamda insanların etkileşimlerini düzenlemek ve olası zararları önlemek için önemli bir rol oynamaktadır. Siber ortamda davranış kurallarına ve siber etiğe ilişkin bazı temel prensipler mevcuttur. Bu prensipler, siber ortamda etik davranışı teşvik etmek için bir başlangıç niteliğindedir. Her durumda, başkalarına zarar vermeden ve dijital dünyada güvenli bir şekilde etkileşimde bulunmayı amaçlayan davranışlar sergilemek önemlidir.

Bu çalışmada, siber ortamda davranış kuralları, etik ilkeler ve sosyal ağların bireysel ve kurumsal itibar üzerindeki etkisini incelemek amacıyla literatür taraması yöntemi kullanılmıştır. Literatür taraması, konuyla ilgili mevcut teorileri, araştırmaları ve bulguları derinlemesine inceleyerek, siber etik konusundaki mevcut bilgi birikimini ve araştırma eğilimlerini analiz etmeyi amaçlamaktadır. Çalışma, akademik makaleler, kitap bölümleri, konferans bildirileri, tezler ve diğer güvenilir kaynaklardan elde edilen verileri bir araya getirerek, dijital dünyada etik davranış ve itibar yönetimi konularında geniş bir perspektif sunmaktadır.

Tüm sosyal ağları kullanırken etik kurallar çerçevesinde davranılması gerektiği, kişilerin yüz yüze iletişimde birbirlerine gösterdikleri saygı ve anlayışın, internet ortamında da gösterilmesini sağlamaktır. Fakat sosyal medyada paylaşım yaparken kullanıcılar çoğu zaman, sanal dünyanın vermiş olduğu rahatlıkla beraber hukuksal olarak birçok sınırları da aşmakta, siber etik ihlallerini yok saymaktadırlar. İnternetin bu kadar yaygın kullanılması yeni fırsatlarla beraber, internet kaynaklarından sürekli yararlanma ihtiyacıyla siber tehditleri de yol açmaktadır. Sosyal ağ bağlantıları arttıkça, suçlar artık dijital platformlar üzerinden işlenmekte ve siber etik sorunlarını da beraberinde getirmektedir.

Sonuç olarak, İnternet kullanımında engelli sitelere giriş ve web sitelerinin denetimsiz olması sosyal ağların belli kurallar çerçevesinde kullanılmasının önemini ortaya koymuştur. Buradaki bilgilerin denetimsiz oluşu toplumun ahlaki değer yargılarını da olumsuz etkilemektedir. Siber etik eğitimleri ilkokuldan başlayarak çeşitli dersler aracılığıyla verilmelidir. Aynı zamanda iş dünyasında da etik ilkeler belirlenmeli ve ilgili personele eğitim verilmelidir. İnternette hakkında olumsuz haberler yapılan bir

kişi, çalıştığı kurumun marka imajına da zarar verebilir. Bireylerin; görünürlük ve erişilebilirlik adına paylaşımlarında, özel hayatlarına dair her detaylarını takipçilerine gösterirken ve kişisel bilgilerini paylaşırken dijital dünyadaki sorumluluklarının bilincinde olmalıdır. Bu durumlarda siber etik devreye girmeli ve toplum bu konuda bilinçlendirilmelidir. Kuruluşların ise kurumsal itibarlarının sürdürülebilirliğini sağlamalı ve bu imaj zamanla kazanılmakta ve sürekliliği olmadığı sürece kolayca kaybedilmektedir. Kurumlar, tüketicilerle iletişimlerini sosyal medya üzerinden de kurmalı ve onların görüşlerini, yorumlarını, eleştirilerini dikkate almalıdır. Bu gibi yaklaşımlar, kurumların itibarına önemli bir katkı sağlamaktadır. Ayrıca, dijital dünyada, etik kuralları oluşturan bir denetim mekanizması kurulmalı, topluma da bu kuralları hatırlatacak sosyal medya konulu eğitimler verilmelidir.

Anahtar Kelimeler: *Sosyal Ağlarda Paylaşım, Çevrimiçi Benlik Sunumu, Sosyal Medyada Sosyalleşme, Kurumsal ve Kişisel İtibar, Siber Etik*

The Rules of Conduct in the Cyberspace and Cyber Ethics

Abstract

The aim of this study is to explore the significance of behavioral norms and ethical principles in the cyber environment arising from the widespread use of the internet and digital technologies, to elaborate on the concept of cyber ethics, and to examine how these principles can be applied in online interactions. The study will address the impact of social networking platforms on identity construction, reputation management, and self-presentation, and will identify the fundamental principles necessary for promoting ethical behavior in the cyber environment. Additionally, it will analyze the effects of social networks on individual and corporate reputation, the consequences of cyber ethics violations, and measures that can be taken to prevent such violations. In this context, the study aims to propose strategies for creating a healthier digital community and emphasizes the importance of cyber ethics education. With the widespread use of the internet and digital technologies, the importance of behavioral norms and ethical principles in the cyber environment is increasing. In this context, cyber ethics delineates the fundamental principles that must be adhered to in online interactions and digital environments.

Social networking sites are platforms where individuals strive to create an identity that is superior to others, determine where they want to be in society, share posts for the need for approval, and maintain their lifestyle according to the identity they create here. Social networks provide individuals with the opportunity to construct and present themselves not only with their true identity but also with an aesthetic and perfect appearance. Now, even if a person is not famous, it is possible to obtain information about almost everyone from search engine searches, including Google, Instagram, Facebook, LinkedIn, Twitter, Snapchat, etc.

Similarly, with the advancement of internet infrastructure, accessing information has become easier, allowing access to all information about a company, including its address, phone number, owner, history, etc., by simply typing the name of the company into search engines. Advertising and marketing activities in the virtual environment also provide significant competitive advantages. Observing the moves of rival companies, developing new strategies based on criticisms and comments, effectively ensures the sustainability of their corporate reputation.

With the advancement of technology, sharing and accessing information on social networks has become easier. This convenience provided by social networks has also raised concerns about cyber ethics. The purpose of behavioral norms in the cyber environment and cyber ethics is to regulate interactions among individuals in the digital environment and prevent potential harm. There are some fundamental principles regarding behavioral norms in the cyber environment and cyber ethics. These principles serve as a starting point for promoting ethical behavior in the cyber environment. In any case, it is important to exhibit behaviors that aim to interact safely and without causing harm to others in the digital world.

In this study, a literature review method was used to examine behavioral norms in the cyber environment, ethical principles, and the impact of social networks on individual and corporate reputation. The literature review aims to analyze existing theories, research, and findings on cyber ethics, and research trends. The study brings together data obtained from academic articles, book chapters, conference papers, theses, and other reliable sources to provide a comprehensive perspective on ethical behavior and reputation management in the digital world.

While using all social networks, it is necessary to behave within ethical rules, ensuring that the respect and understanding individuals show to each other in face-to-face communication is also shown in the internet environment. However, when users share posts on social media, they often disregard cyber ethics violations along with the ease provided by the virtual world. The widespread use of the internet brings new opportunities as well as cyber threats with the need to constantly benefit from internet resources. As social network connections increase, crimes are now committed through digital platforms and bring with them cyber ethics issues.

In conclusion, the importance of using disabled sites on the internet and the uncontrolled nature of websites has demonstrated the importance of using social networks within certain rules. The lack of control over this information here also adversely affects society's moral values. Cyber ethics education should be provided through various courses starting from primary school. At the same time, ethical principles should be determined in the business world, and relevant training should be provided to the personnel. A person whose negative news is made on the internet can also harm the brand image of the

institution where he works. Individuals should be aware of their responsibilities in the digital world when sharing their details, showing their visibility and accessibility, and sharing their personal information. In these cases, cyber ethics should come into play, and society should be aware of this issue. Organizations should ensure the sustainability of their corporate reputation and these images are easily lost unless they are earned over time. Companies should establish communication with consumers through social media and take their views, comments, and criticisms into account. Such approaches significantly contribute to the reputation of the institutions. Additionally, in the digital world, a control mechanism that establishes ethical rules should be established, and social media-themed training should be provided to remind the public of these rules.

Keywords: *Sharing on Social Networks, Online Self-Presentation, Socialization on Social Media, Corporate and Personal Reputation, Cyber Ethics*

Dijital Dünyada Mahremiyete Yönelik Tehditler ve Hukuki Bağlamda Kişisel Veri Güvenliğinin Sağlanması

J. Asb. Bçvş. Zühal CENGİZ, Işıklar Jandarma Astsubay Meslek Yüksekokulu

Öz

İnternetin keşfi ile birlikte kitle iletişimleri geleneksel medya araçlarından yön değiştirerek sosyal medya araçlarına doğru evrilmiştir. Bu sebeple internet teknolojisi ile birlikte dijital dünya içerisinde sosyal medya ve sosyal ağlar çok önemli bir konuma ulaşmıştır. Dijital dünyada sosyal paylaşım sitelerinin genel manada kullanımının basit olması, erişebilirliğinin kolay ve ucuz olması, akıllı telefonlar üzerinden mobil olarak sosyal medya uygulamalarının pratikteki rahatlığı kişiler arası iletişimde çok önemli bir yer edinmiştir.

Sosyal medya kavramı, insanlar arasındaki iletişimin karşılıklı olarak bir diyaloğa dönüştürmek için web tabanlı mobil teknolojilerin kullanılması üzerine kurgulanmıştır. İnternet forumları, mikrobloglar, sosyal bloglar, wikiler, podcastler, web günlükleri, fotoğraflar veya resimler, videolar gibi birçok farklı biçimleri bulunur. Sosyal medyada paylaşım yapmanın mantığı birçok şeyin sergilendiği ve seyredildiği kadarıyla değer kazandığı bir işleyişe dayanmaktadır. Sosyal medya bakılanla kurulan ilişkinin, bir izleme ilişkisine, sözün kendisinin de sergilenmeye dönüştüğü bir dünyadır.

Sosyal medya araçlarının bu kadar yoğun olarak kullanılması sebebiyle, kişisel verilere yetkisiz şekilde erişilmesi ve bu verilerin yetkisiz kişi ve kuruluşlarca kaydedilmesi, günümüz dünyasında en önemli sorunları olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu bağlamda, bu çalışmada mahremiyet (gizlilik) kavramına, kuşakların mahremiyet algılarına ve dijital ağlardaki oluşabilecek mahremiyet tehditlerine yer verilmiştir.

Özel hayat ya da gizlilik, genel anlamda bireylerin fikirlerinin, davranışlarının kendileri tarafından belirlendiği özel bir alanı ifade etmektedir. Kısaca bireyin kiminle, nerede, ne zaman, ne şekilde bir ilişki kuracağına bizzat kendisinin karar vermesidir. İnsanlar mahrem alanları üzerinde her zaman söz sahibidirler. Her dönemde mahremiyet algısının tanımı değişilik göstermiştir. Mahremiyet kavramının ortaya çıkışı insanlık tarihi kadar eskidir ve tüm toplumlarda bu kavram önemli bir yer tutmaktadır. Dijitalleşen dünya ile birlikte mahremiyet kavramı gelişmiş ve farklılaştırmıştır. Kişiler dijital ortamlarda bulunmak isterken, bu ortamlarda bulunmanın sonucu olarak mahremiyetin kaybedilmesi sorunuyla karşı karşıya kalabilmektedir.

Günümüzde sosyal medyada paylaşım yapan kişilerin görmek ve göstermek, gözetlemek ve gözetlenmek eğiliminde olduğu söylenebilir. Bu durum kişilerin dijital mahremiyetine ciddi zararlar verebilmektedir. Bilgi ve iletişim teknolojilerinde yasanan hızlı gelişmeler, bilgiye elektronik ortamda erişimin kolaylaşması kisisel verilerin korunmasının önemini daha da artırmıştır. Bu sebeple, çalışmada kişisel veri kavramının ne olduğu, nasıl korunması gerektiği ve kişisel verilerin hukuka aykırı olarak saklanmasına yönelik olarak hukuki düzenlemeler mukayeseli hukuk ve Türk hukuku kapsamında karşılaştırmalı olarak incelenmiştir. Çalışma sonucunda elde edilen bilgiler ışığında toplumun her kesiminde konuya yönelik farkındalığın artırılması üzerinde durulmuştur.

Mahremiyet (gizlilik) kavramı ve kişisel veri algıları hakkında literatür taramalarından yararlanılarak dijital dünyada mahremiyete yönelik tehditler hakkında detaylı bilgiler elde edilmesi, bu kapsamda konunun değerlendirilmesi ve dijital ortamlarda mahremiyetin korunmasına yönelik olarak bilgi sahibi olunması amaçlanmıştır. Kişisel verilerin işlenmesi sürecinin hukuksal düzenlemeleri araştırılarak, bilgi güvenliğine ilişkin politikaların üretilmesinin ve uygulanmasının dayanakları incelenmiş, "Dijital Dünyada Mahremiyete Yönelik Tehditler" ve "Hukuki Bağlamda Kişisel Veri Güvenliğinin Sağlanması" konu başlıklarından elde edilen bilgiler ışığında, kişisel haklar ve bireyin kendi kişisel verilerinin korunması çerçevesinde farkındalık düzeyinin artırılması hedeflenmiştir.

***Anahtar Kelimeler**: Mahremiyet, gizlilik, kişisel veriler, kişisel veri güvenliği, kişisel verilerin korunması, Türk Ceza Kanunu*

Threats to Privacy in the Digital World and Ensuring Personal Data Security in the Legal Context

Abstract

With the discovery of the internet, mass communications changed direction from traditional media tools and evolved towards social media tools. For this reason, with internet technology, social media and social networks have reached a very important position in the digital world. In the digital world, the general simplicity of use of social networking sites, their easy and cheap accessibility, and the practical convenience of mobile social media applications on smartphones have gained a very important place in interpersonal communication.

The concept of social media is based on the use of web-based mobile technologies to transform communication between people into a mutual dialogue. There are many different formats such as internet forums, microblogs, social blogs, wikis, podcasts, weblogs, photos or images, and videos. The logic of sharing on social media is based on a process where many things gain value as they are displayed and watched. Social media is a world where the relationship with the viewed person turns into a relationship of watching, and the word itself turns into an exhibition.

Due to the intense use of social media tools, unauthorized access to personal data and recording of these data by unauthorized persons and organizations are the most important problems in today's world. In this context, this study covers the concept of privacy, the privacy perceptions of generations and the privacy threats that may occur in digital networks.

Private life or confidentiality generally refers to a private area where individuals' ideas and behaviors are determined by themselves. In short, it is the individual's decision to decide with whom, where, when and in what way he will establish a relationship. People always have a say over their private areas. The definition of privacy perception has changed in each period. The emergence of the concept of privacy is as old as human history and this concept has an important place in all societies. With the digitalizing world, the concept of privacy has developed and differentiated. While people want to be in digital environments, they may face the problem of losing privacy as a result of being in these environments.

It can be said that people who share on social media today tend to see and show, to spy and be watched. This situation can cause serious damage to people's digital privacy. Rapid developments in information and communication technologies and easier access to information electronically have further increased the importance of protecting personal data. For this reason, in the study, what the concept of personal data is, how it should be protected, and legal regulations regarding the illegal storage of personal data were examined comparatively within the scope of comparative law and Turkish law. In the light of the information obtained as a result of the study, emphasis was placed on increasing awareness of the issue in all segments of society.

It is aimed to obtain detailed information about threats to privacy in the digital world by using literature reviews about the concept of privacy and perceptions of personal data, to evaluate the issue in this context and to gain knowledge about the protection of privacy in digital environments. By researching the legal regulations of the processing of personal data, the basis of producing and implementing policies regarding information security has been examined, and in the light of the information obtained from the topics "Threats to Privacy in the Digital World" and "Ensuring Personal Data Security in the Legal Context", within the framework of personal rights and the protection of the individual's personal data It was aimed to increase the level of awareness.

***Keywords**: Privacy, confidentiality, personal data, personal data security, protection of personal data, Turkish Penal Code*

Suç Tahminlemesi: Son On Yılın Bibliyometrik Bir Analizi

Dr. İskender Volkan SANCAR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Teknolojinin hızlı gelişimi sonucunda bilgi toplumu artık günümüzde yapay zeka toplumuna evrilmeye başlamıştır. Her gün onlarca alanda sayısı giderek artan bir şekilde yapay zeka destekli uygulamalar geliştirilmekte ve insanların kullanımına sunulmaktadır. Suç tahminlemesi de güvenlik alanında sıkça kullanılmaya başlayan yapay zeka destekli uygulama türlerinden biri olmakla birlikte farklı kolluk güçleri tarafından kullanımı yıllar geçtikçe artmaktadır. Bu çalışmanın amacı suç tahminlemesini konu alan yayınların son on yıldaki araştırmaların bir sinopsisini ortaya çıkarmaktır. Bu bağlamda araştırma yöntemi olarak bibliyometrik analiz tercih edilmiştir. Bibliyometrik Analiz araştırmacılar için tek bir dokümanda literatürü gözlemleyebilmek, alan yazındaki boşlukları tespit edebilmek, aratırmalar için yeni fikirler edinebilmek gibi avantajlar sağlamaktadır. Araştırmada Web of Science (WoS) veri tabanında "crime pred*" OR "crime forecast*" şeklinde başlık, özet ve anahtar kelimelerde arama yapılmış 461 adet yayına ulaşılmıştır. Arama kriterleri 2014-2023 yılları arasına daraltıldığında 402 yayına, yayının dili sadece İngilizce olanlar seçildiğinde de 390 yayına indirgenmiştir. Analizler söz konusu 390 yayın üzerinden gerçekleştirilmiştir. 282 kaynaktan elde edilen 390 adet yayının 272 adedi makale, 109 adedi bildiri, 2'si kitap bölümü ve 7 adedi diğer türde dokümanlardır. Dokümanlarda toplam 1020 yazar bulunmakla birlikte dokümanların yalnızca 43 tanesi tek yazarlıdır. Dökümanların yıllık yaınlanma sayıları incelendiğinde 2014'te bir kaç yayın var iken ortalama her yıl bu sayı artarak 2022 yılında yıllık 60'ın üzerine çıktığı bulgusu gözlemlenmiştir.Dokümanlardan en fazla atıf alan 340 atıf ile Gerber'in Decision Support Systems dergisinde 2014 yılında yayımlanan makalesidir. En fazla yayını yapan üniversitenin 22 yayınla Çin'deki The People's Public Security University of China olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Sırasıyla 15 yayınla Sejong University ve 13 yayın ile Guangzhou University alandaki en üretken üniversiteler olarak göze çarpmaktadır. Ülkelere göre atıflar incelendiğinde 1967 atıf ile Amerika Birleşik Devletleri en çok atıf alan ülke konumundayken 552 atıf ile Çin ve 496 atıfla Birleşik Krallık ABD'yi takip etmektedir. Kaynaklar incelendiğinde Jorunal of Quantiative Criminology dergisi 292 makale ile bu alanda en çok yayın yapılan dergi iken, 231 makale ile Criminology dergisi ve 199 makale ile British Journal of Criminology dergisi öne çıkmaktadır. Doküman sayıları incelendiğinde suç tahminlemesi kavramının henüz yeni olduğu ve her yıl artan sayının bu alana olan ilginin arttığı çıkarımı yapılabilir. Alanda Çin üniversitelerinin yayın üretimi konusunda öncü oldukları gözlense de, sorumlu yazarların ülkeleri incelendiğinde Amerika Birleşik Devletleri'nin toplam yayın sayısında ve toplam referans olarak gösterilme sıralamasında önde olduğu görülmektedir. Yapılan çalışmaların ise genellikle birden fazla yazarla gerçekleştirildiği de önemli başka bir bulgu olarak göze çarpmaktadır. Bu çalışmanın Türk alan yazınında suç ve yapay zeka ile ilgili araştırmacıların farkındalığını artıracağı ve ileride yapılacak bu konuyla ilgili araştırmalara kaynak olacağı değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Suç, Tahminleme, Yapay Zeka, Makine Öğrenmesi, Bibliyometrik Analiz*

Crime Prediction: A Last Decade Bibliometric Analysis

Abstract

The rapid development of technology has propelled the information society towards an era dominated by artificial intelligence (AI). This trend is evident in the proliferation of AI-powered applications across various domains, with dozens emerging daily. Crime prediction, a specific application of AI within the security field, has witnessed growing adoption by diverse law enforcement agencies over recent years. This study aims to provide a synopsis of research pertaining to crime prediction publications over the past decade, employing bibliometric analysis as the chosen methodology. Bibliometric analysis offers researchers several advantages, including the ability to comprehensively survey the literature within a single document, identify gaps in the field, and generate novel research ideas. Utilizing the Web of Science (WoS) database, the search terms "crime pred*" OR "crime forecast*" were employed across titles, abstracts, and keywords, yielding an initial set of 461 publications. Refining the search criteria to the period 2014-2023 resulted in 402 publications, further narrowed down to 390 upon selecting English-language publications only. These 390 publications formed the basis for subsequent analyses. Among the 390 publications, originating from 282 sources, 272 were articles, 109 were conference proceedings, 2 were book chapters, and the remaining 7 belonged to other document types. Notably, while the total author count reached 1020, only 43 of the publications had a single author. Examining annual publication trends revealed a gradual increase from a handful of publications in 2014 to exceeding 60 publications annually by 2022. The publication with the highest citation count was Gerber's article published in Decision Support Systems in 2014, garnering 340 citations. The People's Public Security University of China emerged as the most prolific institution with 22 publications, followed by Sejong University (15 publications) and Guangzhou University (13 publications). Analyzing citations by country revealed the United States leading with 1967 citations, followed by China (552 citations) and the United Kingdom (496 citations). In terms of publication venues, the Journal of Quantitative Criminology stands out with the highest number of publications (292 articles), followed by Criminology (231 articles) and the British Journal of Criminology (199 articles). The rising number of publications suggests that crime prediction remains a relatively novel concept, experiencing increased interest over time. While Chinese universities demonstrate leadership in publication output, the analysis of corresponding author countries reveals the United States holding the top position in both total publication count and overall citations. Additionally, the prevalence of multi-authored studies highlights the collaborative nature of research in this field. This study is expected to contribute to raising awareness among Turkish researchers regarding crime and artificial intelligence, potentially serving as a valuable resource for future research endeavors in this domain.

Keywords: *Crime, Prediction, Ai, ML, Bibliometric Analysis*

Stratejik İç Güvenlik Yönetimi Bağlamında Kent Ve Çevre Tasarımı Yoluyla Suç Önleme

Dr. Gürkan GÜNDÜZ, Jandarma Genel Komutanlığı

Öz

İnsanların yeryüzünde var olmaya başladığı ilk günden kaydedilmiş en yüksek teknolojinin, ekonominin ve nüfusun bulunduğu günümüze kadar insanların hayatında önemini yitirmeyen konuların başında güvenlik gelmektedir. Neolitik Çağlardan göçebe yaşama akabinde de yerleşik hayata geçişte yaşamsal döngünün getirdiği tehdit ve risklere karşı korunma güdüsü geçerliliğini hep korumuştur. Güvenlik olgusu insanlık için her geçen gün daha bir önem kazanmış ve bu önem sanayi devrimi sonrasında en üst seviyelere çıkmıştır. Sanayi Devrimi kentleşme konusunda tarihin en önemli mihenk taşlarından olmuş ve kalabalık yerleşim yerlerinin oluşmasını beraberinde getirmiştir. İnsanların sanayide çalışan olarak rol alması Sanayi Kentlerinin doğmasına ve tarihte ilk kez kalabalık insan gruplarının görece dar yerleşim yerlerine toplanmasına önayak olmuştur. İnsan popülasyonunun belli bölgelerde hızla artması yeni suç türlerini ortaya çıkarmış ve suç oranlarında ciddi artışlar yaşanmıştır. Sanayi Devrimi sonrasında şehirlerin güvenli alanlar haline getirilmesi ihtiyacını karşılamak üzere çok yönlü suç önleme stratejileri geliştirilmeye başlamıştır. Geçmişten günümüze önemini giderek artıran güvenlik olgusu Maslow tarafından 1943 yılında geliştirilen ihtiyaçlar hiyerarşisi piramidin de kendisine ön sıralarda yer bulmuştur. Dünya nüfusunun hızla artıyor olması yeni şehirler kurulmasına ve mevcut şehirlerin ölçeğinin büyümesine neden olmaktadır. Bu hızlı artış şehirlerde emniyet ve asayişin sağlanması, halkın huzur ve refahının teminini de zorlaştırmaktadır. Günümüzde insanlığın fizyolojik temel ihtiyaçlarını karşılaması kadar kendisini güvende hissetmesi de çok çok önemli hale gelmiştir. Güvenlik bilimi alanı da bu süreçte çeşitli gelişmelere ve yeniliklere maruz kalmıştır. Çalışmada güvenlik ihtiyacının tesisinde şehir planlaması ve çevresel faktörlerin suç önleme stratejilerine olan katkısı incelenecek, mevcut ve yeni kurulacak şehirlerde güvenlik stratejileri oluşturulmasına yol gösterici nitelikte bir araştırma sunulacaktır. 2023 yılı Şubat ayında ülkemizde meydana gelen ve on şehrimizin ağır tahribat alması ile sonuçlanan deprem felaketi neticesinde yıkama uğrayan şehirlerimizde yeniden yapılanmanın yaşandığı, diğer şehirlerimizde de kentsel dönüşümlerle riskli yapıların yenilenmesi çalışmalarının yapıldığı son günlerde bu çalışmanın yerel yönetimler ve güvenlik bürokrasisinin işleyişine fayda sağlayacağı değerlendirilmektedir.

Modern toplumların birinci önceliği yerleşik halkın huzur ve refahını temin etmektir. Halkın huzurunu, emniyet ve güvenliğini tesis etmenin yolu yaşanılan bölgedeki suç oranlarının minimize edilmesinden geçmektedir. Suç ve suçlu sayılarındaki artış halk arasında kaygının artmasına sebebiyet vererek sosyal yaşamın ciddi yaralar almasını neden olabilir. Bu çalışmada kentlerin daha güvenli hale getirilmesine yönelik gayretlerin bilimsel ve çevresel faktörlerin göz önünde bulundurulduğu temellere oturtulması ve suç önleme stratejilerinin kent planlaması ile bir araya getirilerek daha etkin bir iç güvenlik yönetimi sunulması amaçlanmaktadır.

Yapılan bu çalışmada çevresel tasarımın ve şehir planlamasının suçu önleme üzerindeki etkileri araştırılmaya gayret gösterilmiş ve nitel araştırma yaklaşımı kullanılarak literatür taramasına ağırlık verilmiştir. Bilimsel bilgileri daha çok ihtiva ettiği değerlendirilen birincil kaynaklara dayalı metodoloji benimsenmiş bunun yanında çeşitli ülke kurum ve kuruluşlarınca yayınlanmış raporlar ve uzman görüşleri de incelemeye tabi tutulmuştur.

Bu çalışmada suç ve suç önleme stratejileri, kent ve güvenlik ilişkisi, çevresel ve mekânsal etkenlerin suç ve suçlu davranışları üzerindeki etkileri, duruma dayalı suç önleme teorisi, savunulabilir mekân anlayışı, Kırık Camlar Teorisi ve çevresel tasarım yoluyla suç önleme stratejileri gibi suç ile mekân arasındaki ilişkiye temas eden kavramlar irdelenerek açıklanmaya çalışılacaktır.

Çevresel tasarım, kent ve şehir planlama, mekânsal yerleşim ve konumlandırma hususlarının suçu önleme üzerindeki etkileri literatürel analize tabi tutulmuş ve bu bağlamda;

güvenli mekânların oluşturulmasında insana dayalı emek yoğun (kolluk eliyle sağlanan) suç önleme stratejileri, teknoloji yoğun (güvenlik kameraları, duyarlı geçişler, sokak aydınlatmaları ve akıllı sistemler) suç önleme stratejileri ne derece önemliyse iç güvenliğin tesis edilmesinde kent yerleşim ve konumlamasının da küçümsenemeyecek oranda önemli olduğu anlaşılmıştır.

Çevresel tasarım ve kentsel planlama yöntemiyle suç önleme konusunun incelendiği bu çalışmada çevresel konumlamanın iç güvenliğin tesisinde ne derece önemli bir kuvvet çarpan olduğu anlaşılmıştır. Güvenlik bürokrasisinin suç önleme stratejilerini geliştirirken çevresel faktörleri göz ardı etmeyerek hareket etmesi elzem bir gerekliliktir. Yeni şehirler kurulurken veya şehirler yeniden inşa

edilirken kent planlama yöntemleri bilimi işleyişe mutlaka dâhil edilmeli binaların kritik tesislerin konumlaması sistematik hesaplamalarla yapılmalıdır. Literatürel analize dayalı bu çalışmada alanda yetkin bilim insanlarının eserleri birincil kaynak olarak ele alınmış ve araştırma metodolojisi bu husus üzerine bina edilmiştir. Konusu itibarıyla insanlığa hizmeti ele alan suç önleme ve iç güvenlik yönetim stratejileri oluşturulurken insan faktörü asla geri planda bırakılmaması gereken bir hususdur. Bu çalışma her ne kadar literatüre bağlı kalarak yapılmış olsa da uygulamaya konu edilecek kentlerde ve yerleşim yerlerinde bölge halkının sosyo-kültürel ve sosyo-ekonomik yapısı, demokratik yapısı ve bölgenin coğrafi iklimsel ve jeostratejik konumları; stratejinin uygulanacağı alandan elde edilecek suç ve suçlu analizleri gibi bağımlı ve bağımsız değişkenler de kullanılarak bölge halkının katılımının üst seviyede olacağı çeşitli veri toplama yöntemleri ile ampirik bir çalışmaya dönüştürülebilecek niteliktedir.

Anahtar Kelimeler: *Strateji, Güvenlik, Suç Önleme, Kent, İç Güvenlik Yönetimi*

Crime Prevention Through Urban and Environmental Design In The Context Of Strategic Internal Security Management

Abstract

From the first day humans began to exist on earth to the present day with the highest technology, economy and population ever recorded, security is one of the most important issues in people's lives. From the Neolithic Ages to nomadic life and then to settled life, the motive of protection against the threats and risks brought by the vital cycle has always maintained its validity. The phenomenon of security has become more and more important for humanity every day and this importance has reached the highest levels after the industrial revolution. The Industrial Revolution has been one of the most important milestones in history in terms of urbanization and has brought about the formation of crowded settlements. The role of people as workers in the industry led to the emergence of Industrial Cities and for the first time in history, crowded groups of people gathered in relatively narrow settlements. The rapid increase in the human population in certain areas led to new types of crime and serious increases in crime rates. After the Industrial Revolution, multifaceted crime prevention strategies began to be developed to meet the need to make cities safe areas. The phenomenon of security, which has gradually increased its importance from past to present, has found itself at the forefront of the hierarchy of needs pyramid developed by Maslow in 1943. The rapid increase in the world population causes new cities to be established and the scale of existing cities to grow. This rapid increase also makes it difficult to ensure safety and order in cities and to ensure the peace and welfare of the people. Today, it has become very important for humanity to feel safe as well as meeting its basic physiological needs. The field of security science has also been subjected to various developments and innovations in this process. In this study, the contribution of urban planning and environmental factors to crime prevention strategies in the establishment of security needs will be examined, and a research that will guide the creation of security strategies in existing and new cities will be presented. In February 2023, as a result of the earthquake disaster that occurred in our country and resulted in the heavy destruction of ten cities, it is evaluated that this study will benefit the functioning of local governments and security bureaucracy in recent days when restructuring is being experienced in our cities that have been destroyed as a result of the earthquake disaster that occurred in our country and resulted in the heavy destruction of ten cities, and the renewal of risky buildings with urban transformation in other cities.

The first priority of modern societies is to ensure the peace and welfare of the inhabitants. The way to establish the peace, safety and security of the people is to minimize the crime rates in the region where they live. An increase in the number of crimes and criminals can lead to increased anxiety among the public and cause serious damage to social life. In this study, it is aimed to base efforts to make cities safer on scientific and environmental factors and to provide a more effective internal security management by combining crime prevention strategies with urban planning.

In this study, an effort has been made to investigate the effects of environmental design and urban planning on crime prevention, and a qualitative research approach has been used to focus on literature review. The methodology based on primary sources, which are considered to contain more scientific information, has been adopted, and reports and expert opinions published by various country institutions and organizations have also been subjected to examination.

In this study, crime and crime prevention strategies, the relationship between the city and security, the effects of environmental and spatial factors on crime and criminal behavior, situation-based crime prevention theory, defensible space understanding. Broken Windows Theory and crime prevention strategies through environmental design will be tried to be explained by examining the concepts that touch the relationship between crime and space.

The effects of environmental design, urban and city planning, spatial layout and positioning on crime prevention have been subjected to a literary analysis and in this context. In this context, it has been understood that just as human-based labor-intensive crime prevention strategies (provided by law enforcement) and technology-intensive crime prevention strategies (security cameras, sensitive crossings, street lighting and smart systems) are important in the creation of safe spaces, urban layout and positioning are also important in establishing internal security.

In this study, which examines crime prevention through environmental design and urban planning, it is understood that environmental positioning is an important force multiplier in the

establishment of internal security. It is essential for the security bureaucracy to act without ignoring environmental factors when developing crime prevention strategies. When establishing new cities or rebuilding cities, the science of urban planning methods should be incorporated into the process, and the location of critical facilities should be based on systematic calculations. In this study based on literature analysis, the works of competent scientists in the field were taken as primary sources and the research methodology was based on this issue. The human factor should never be left in the background when creating crime prevention and internal security management strategies that deal with service to humanity. Although this study is based on the literature, it can be transformed into an empirical study by using dependent and independent variables such as the socio-cultural and socio-economic structure of the people of the region, the democratic structure and the geographical climatic and geostrategic positions of the region in the cities and settlements that will be subject to implementation; crime and criminal analyzes to be obtained from the area where the strategy will be implemented, and various data collection methods with a high level of participation of the people of the region.

Keywords: *Strategy, Security, Crime Prevention, City, Internal Security Management*

Kolluk Etik İlkelerinin Gelişimi ve Türk Kolluk Etik İlkelerinin Değerlendirilmesi

Doç.Dr.J.Alb. Erdem ÖZGÜR, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi
Hilal Nur YILDIZ, Bilim Uzmanı

Öz

Etik kavramı antik yunan felsefesinden bu zamana kadar birçok düşünürün temel uğraş alanı içerisinde olmuş ve insanların bireysel olarak dünyaya bakışından toplumsal yaşam içerisindeki faaliyetlerine kadar etki eden bir çerçevede ele alınmıştır. Ancak zaman, mekan ve kültür gibi önemli değişkenlerin etik kavramının tek başına açıklanmasını yetersiz kıldığı görülmüştür. Bu sebeple bireylerin toplumsal yaşamdaki konumlarını etkileyen ahlak kuralları, etiğin yetersiz kaldığı veya ilkelerin somutlaşması gereken durumlarda etiğe yardımcı olmaktadır. Akıl, vicdan, mutluluk ve görecelilik gibi temellendirmeler altında her dönem birçok farklı bakış sergilenen etik kavramı, kendi temelinden çıkan ve davranışlarda somutlaşan ahlak kavramı ile birlikte ele alınmış; ancak bir süre sonra iki kavram birbiri içerisine girerek daha somut olan ahlak kavramının gölgesinde kalınmıştır. Nitekim son dönemlerde çalışma etiği, kurumsal etik, meslek etiği ve kamu etiği gibi geniş bir çalışma alanına konu olan bu kavram üzerine çok sayıda çalışmalar yapılmıştır ve devam edilmektedir. Ancak, iç güvenlik hizmetlerindeki iyi ve kötü davranışın ne olduğunu anlamayı sağlayan ilkeleri ortaya koyması gereken "kolluk etiği" çalışmalarının akademik bakışla irdelenmesinin henüz çok popüler bir alan olduğunu söylemek mümkün değildir. Kamu düzeni ve özgürlük arasındaki dengenin sağlanması konusunda mevzuatın yetersiz kaldığı ve gri bölgelerin oluşması kolluk etiği çalışmalarının yeterli sayıda olmamasının nedenlerinden olduğu düşünülmektedir. Ayrıca evrensel olarak kabul görmesi beklenen kolluk etiği ilkelerinin tüm kolluk teşkilatını kapsayacak biçimde olması ve hangi noktalarda bu ilkelerin farklılaştığının ortaya konulması bütüncül bir kolluk etik ilkeleri oluşturması bakımından önemli görülmektedir. Bu doğrultuda kolluğun tümü için geçerli olan etik ilkeler var mıdır veya Jandarmanın askeri nitelikleri kolluk etiklerinde farklılaşmaya sebep olmakta mıdır sorularının üzerinde düşünülmesinin evrensel etik ilkelerin oluşturulması için faydalı olacağı değerlendirilmektedir. Toplumsal iyiliği sağlamak amacıyla kamu güvenliği alanında görev yapan kolluğun temel aldığı bazı etik ilkeler ve ahlak kuralları bulunmaktadır. Ancak bu ilke ve kurallar kimi zaman birbirine uyumlu bir şekilde uygulanırken kimi zaman da ikilime sebep olmaktadır.

Bu çalışma ile etik ve ahlak ilişkisi bağlamında kolluk ve jandarmanın ilke ve normlarına yönelik bir temellendirme yapmak ve kolluk etik ilkelerine yönelik bir geliştirme önerisi sunabilmek amaçlanmıştır. Öncelikle ahlak ve etik ayrımı ile etiğin temellendirilmesi yapılmış ve yeni bir sınıflandırma önerisinde bulunulmuştur. Jandarma ve kolluk etiği üzerine değerlendirme yapabilmek için kamu etiğinin dünyada ve Türkiye'deki çalışmaları incelenmiştir. Son olarak Jandarma personelinin etik bilinç düzeyini ölçmek ve kolluk görevlileri etik ilkelerinin analiz etmek amacıyla jandarma subay ve astsubaylarına alan araştırmasından çıkarılan sonuçları test eden bir anket uygulanmıştır. Nihayetinde ise hâlihazırda kabul edilmiş kolluk ettik ilkelerinin evrenselliğine ve özgünlüğüne yönelik eleştirilerde bulunulmuş ve bir çözüm olarak kolluk etik ilkeleri önerisinde bulunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: *Etik, Ahlak, Kamu Etiği, Kolluk Etiği, Jandarma*

Enforcement Ethics Principles and Evaluation of Turkish Law Enforcement Ethical Principles

Abstract

The concept of ethics has been the main area of interest of many thinkers since ancient Greek philosophy and has been discussed in a framework that affects from people's individual view of the world to their activities in social life. However, it has been observed that important variables such as time, place and culture make it insufficient to explain the concept of ethics alone.For this reason, moral rules that affect individual's positions in social life help ethics in situations where ethics is inadequate or principles need to be concreted. The concept of ethics, which has been exhibited in many different perspectives in every period under the justifications such as reason, conscience, happiness and relativity, has been discussed together with the concept of morality, which emerges from its own foundation and is embodied in behavior; however, after a while, these two concepts became intertwined and were overshadowed by the more concrete concept of morality. The concept of ethics, which was revived in the last quarter of the 20th century, attracted attention especially as the basic infrastructure of management and business. Thus, in recent years, many studies have been carried out on this concept, which is the subject of a wide field of study such as work ethics, corporate ethics, professional ethics and public ethics and it continues. However, it is not possible to say that examining "law enforcement ethics" studies from an academic perspective, which should reveal the principles that enable understanding what is good and bad behavior in internal security services, is a very popular field yet. It is thought that the legislation is inadequate in ensuring the balance between public order and freedom and the formation of gray zones are among the reasons for the insufficient number of law enforcement ethics studies. In addition, it is important that the principles of law enforcement ethics, which are expected to be universally accepted, cover the entire law enforcement organization and to reveal at what points these principles differ, in order to create a holistic law enforcement ethical principles. In this regard, it is considered that considering the questions of whether there are ethical principles valid for the entire law enforcement or whether the military qualifications of the Gendarmerie cause differentiation in law enforcement ethics will be useful for the creation of universal ethical principles. There are some ethical principles and moral rules that the law enforcement officers working in the field of public security are based on in order to ensure social well-being. However, while these principles and rules are sometimes implemented in harmony with each other, sometimes they cause conflict.

The aim of this study is to provide a basis for the principles and norms of law enforcement and gendarmerie in the context of the relationship between ethics and morality and to offer a development proposal for the ethical principles of law enforcement. First of all, ethics was grounded with the distinction between morality and ethics and a new classification was proposed. In order to make an evaluation on gendarmerie and law enforcement ethics, studies on public ethics in the world and in Türkiye were examined. Finally, in order to measure the ethical awareness level of Gendarmerie personnel and to analyze the ethical principles of law enforcement officers, a survey was applied to gendarmerie officers and petty officers to test the results obtained from the field research. After all, criticisms were made regarding the universality and originality of the currently accepted law enforcement ethics principles, and law enforcement ethical principles were proposed as a solution.

Keywords: *Ethics, Morality, Ethics in Public Administration, Law Enforcement Ethics, Gendarmerie*

Sınır Aşan Suçlar ve Terörizm Bağlamında Sigara Kaçakçılığında PKK'nın Rolü

Dr. Öğr. Üyesi Haydar Karaman, Kilis 7 Aralık Üniversitesi

Öz

Türkiye, sınırlarında ciddi güvenlik tehditleriyle karşı karşıyadır, özellikle PKK gibi terör örgütleri, sınır ötesinden Türkiye'nin güvenliğini tehlikeye sokma gayretindedirler. Bu tehditlerle başa çıkabilmek ve ulusal güvenliği sağlayabilmek için Türkiye'nin sınır aşan suçlarla mücadele stratejilerini ve PKK ile sınıraşan suçların ilişkisini anlamak oldukça önemlidir. Özellikle sigara kaçakçılığı gibi suç türlerinin artması, Türkiye'nin sınır ötesindeki tehditlerle daha da karmaşık bir mücadele içine girmesine neden olmuştur.

Buradan hareketle araştırmanın temel hedefi, Türkiye'nin sınır aşan suçlarla mücadelesinde, PKK terör örgütüyle sınıraşan organize suçların ilişkisini detaylı bir şekilde incelemektir. Özellikle, PKK'nın bu suçlarla nasıl ilişkili olduğu, örgütün bu suçlara katılımı, bu katılımı ile birlikte örgütün hibrit bir forma evrilmesi ve Türkiye'nin bu tehditlere karşı aldığı önlemler sunumda ele alınacaktır. Bu inceleme için farklı araştırma yöntemlerine başvurulacaktır. Literatür taraması, akademik kaynaklar, güvenlik raporları ve resmi belgeler kullanılarak PKK'nın sınır aşan suçlarla ilişkisi detaylı bir biçimde analiz edilecektir. Ayrıca, bu çalışmanın bir parçası olarak alandaki uzman görüşleri de değerlendirmede dikkate alınacaktır.

PKK ve organize suçlar ilişkisini hibrit form üzerinden ele alacak olursak, PKK terör örgütü Türkiye'nin sınırlarını aşarak çeşitli organize suç faaliyetlerinde bulunmaktadır. Bu suçlar arasında uyuşturucu kaçakçılığı, insan kaçakçılığı, silah ticareti, kara para aklama ve sigara kaçakçılığı gibi çeşitli illegal eylemler bulunmaktadır. PKK'nın bu suçlarla olan ilişkisi, örgütün finansal kaynak sağlama yöntemlerinden biri olarak görülmektedir. Ancak, sadece finansal yönden değil, aynı zamanda örgütün gücünü artırma, örgüt üyelerine moral verme ve hatta yerel halk üzerinde kontrol sağlama amacıyla da bu suç faaliyetlerine giriştiği tespit edilmiştir. Bunun yanında örgütün değişen formu ile birlikte organize suç dünyasında etkin olduğu görülecektir. Örgütün bu organize suç eylemleri, PKK'nın Türkiye'nin güvenliğini tehlikeye atan bir diğer unsur olarak değerlendirilmektedir. Özellikle, sigara kaçakçılığı gibi suçlar, PKK'nın sınırların ötesindeki ağlarını genişletmesine ve uluslararası arenada etkinlik göstermesine, devletin gerek vergi gelirlerinden olması gerekse de vatandaşlarının sağlıklarına zarar vermesine neden olmaktadır. PKK'nın sınır aşan suçlarla olan ilişkisi, hem Türkiye'nin iç güvenliğini hem de bölgesel istikrarı ciddi şekilde tehdit etmektedir. Bu nedenle, PKK'nın sınır aşan suçlarla ilişkisinin detaylı bir şekilde incelenmesi, Türkiye'nin güvenlik politikalarını şekillendirmede ve etkili önlemler almasında kritik bir öneme sahiptir.

Ancak, PKK'nın organize suç örgütü olarak da hareket etmesinden dolayı, bu örgütün hibrit bir yapıya sahip olduğu ve sadece terörizm değil, aynı zamanda organize suç faaliyetleriyle de ilişkilendirilebileceği; dahası hibrit bir örgüt olarak incelenmesi gerekliliği bu sunumda aktarılacaktır. Buradan hareketle, sonuç olarak, PKK özelinde terör örgütlerine finansal kaynak sağlayan ağların çökertilmesi noktasında örgütlerinin yapılarının yeni kazandıkları formun özellikleri aktarılarak, çözüm önerileri aktarılacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Organize Suç, Terör, PKK, Hibrit*

The Role of PKK in Cigarette Smuggling in the Context of Transnational Crimes and Terrorism

Abstract

Turkey faces serious security threats on its borders, especially terrorist organisations such as the PKK, which seek to endanger Turkey's security from across its borders. In order to deal with these threats and ensure national security, it is important to understand Turkey's strategies to combat transnational crime and the relationship between the PKK and transnational crime. In particular, the increase in types of crimes such as cigarette smuggling has led Turkey to engage in an even more complex fight against cross-border threats.

The main objective of this study is to examine in detail the relationship between the PKK terrorist organisation and transnational organised crime in Turkey's fight against transnational crime. In particular, how the PKK is related to these crimes, the organisation's involvement in these crimes, the evolution of the organisation into a hybrid form with this involvement and the measures taken by Turkey against these threats will be discussed in the presentation. Different research methods will be used for this examination. Using a literature review, academic sources, security reports and official documents, the PKK's relationship with transnational crimes will be analysed in detail. In addition, expert opinions in the field will be taken into consideration as part of this study.

The relationship between the PKK and organised crime will be analysed in a hybrid form. The PKK terrorist organisation transcends Turkey's borders and engages in various organised crime activities. These crimes include drug trafficking, human trafficking, arms trafficking, money laundering and cigarette smuggling. The PKK's involvement in these crimes is seen as one of the organisation's methods of obtaining financial resources. However, it has been found that the PKK engages in these criminal activities not only for financial purposes, but also to increase the strength of the organisation, to boost the morale of its members and even to gain control over the local population. In addition, it will be seen that the organisation is effective in the world of organised crime with its changing form. These organised crime activities of the PKK are considered as another factor that endangers Turkey's security. In particular, crimes such as cigarette smuggling cause the PKK to expand its networks across borders and to be active in the international arena, causing the state to lose tax revenues and harming the health of its citizens. The PKK's involvement in transnational crime seriously threatens both Turkey's internal security and regional stability. Therefore, a detailed examination of the PKK's relationship with transnational crime is critical in shaping Turkey's security policies and taking effective measures.

However, since the PKK also acts as an organised crime organisation, this presentation will show that the PKK has a hybrid structure and can be associated not only with terrorism but also with organised crime activities; moreover, it should be examined as a hybrid organisation. From this point of view, as a conclusion, the characteristics of the newly acquired form of the structures of terrorist organisations in terms of collapsing the networks that provide financial resources to terrorist organisations, in particular the PKK, will be conveyed and solution suggestions will be presented.

Keywords: *Organised Crime, Terror, PKK, Hybrid*

Van'da İç Güvenlik: Terör ve Kaçakçılık Faaliyetleri

Nesrin Kalkan OKUR

Öz

Terör ve kaçakçılık faaliyetleri kapsamında mevcut literatürün, Van ilindeki iç güvenlik çalışmalarını değerlendirmek adına kanıtlardan ve belirli bir çerçeveden yoksun olduğu görülmüştür. Türkiye'nin doğu sınırında bulunan Van, konumu itibariyle önemli bir noktada yer almaktadır. Doğusunda İran İslam Cumhuriyeti'nin yer alması neticesiyle İran üzerinden şehre günlük seyahat edenler, ticari ve turistik ziyaretler yapmaktadır. Bu ziyaretler sırasında yalnız turizm ve ticaret için değil, terör ve kaçakçılık faaliyetleri yürütmeyi amaçlayan kişilerin de geldiği görülmüştür. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin stratejik bir coğrafyada yer alması, ülke üzerinde kaçakçılık ve terör faaliyeti düzenlemek isteyen örgütlerin/yapılanmaların dikkatini sınır şehri ve geçiş güzergâhı görülmesi sebebiyle Van ve çevresine yöneltmiştir. Önemli yer altı zenginlikleri ve enerji kaynaklarına sahip Anadolu toprakları, tarih boyunca birçok devletin savaştığı, hüküm sürdüğü ve farklı medeniyetlere ev sahipliği yaptığı bir coğrafya olmuştur. Özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da baş gösteren Kürt isyanlarının sebepleri göstermiştir ki günümüzde de bu zengin kaynaklara yasadışı yollarla sahip olmaya çalışan birçok devlet/örgüt/yapılanma, bölge ve çevresinde terör ve kaçakçılık faaliyetleri ile yıpratmaya yönelik çalışmalar yürütmeyi amaçlamıştır. 1924 yılından itibaren kamu düzeni, emniyet ve asayiş adına Van İl Jandarma Komutanlığı'nın sorumluluk bölgesinde yer alan şehir, mülki taksimata göre 13 ilçe 573 mahalle ve 420 mezradan oluşmaktadır. Sınır bölgelerde yer alan Çaldıran, Özalp, Saray, Başkale ve güneydoğu bölgesi ile sınır olan Gürpınar, Çatak ve Bahçesaray terörle mücadelenin yaşandığı ilçeler olarak kayıtlarda yer almıştır. İlçe merkezlerinde ise uyuşturucu ve ticari ürünlerin kaçakçılığı ile mücadele edilmektedir. Van'da yaşayan halkın, terör ve kaçakçılık faaliyetlerinden dolayı zorunlu göç ettikleri, geçim sağladıkları alanlardan dışlandıkları ve mallarını kaybettikleri görülmüştür. Bu durumun bertaraf edilmesi için terörle mücadelede yaz ve kış operasyonları yapılmaktadır. Günümüzde ise İçişleri Bakanlığı tarafından düzenlenen silah kaçakçılığı ile mücadelede Mercek Operasyonları, terör ile mücadelede Kahramanlar Operasyonları, insan kaçakçılığı ile ilgili Kalkan Operasyonları düzenlenmektedir. Bu operasyonlar kapsamında Van İl Jandarma Komutanlığı, 2022 yılı faaliyeti olarak kaçakçılıkla mücadelede 1600, 2023'te ise 2022 operasyon icra etmiştir. Terörle mücadele kapsamında ise 2023 yılında 6979 tim ile 3 büyük çaplı, 14 orta çaplı, 3198 küçük çaplı olmak üzere toplamda 3215 operasyon icra etmiştir. Terör ve kaçakçılıkla mücadele kapsamında yapılan bu operasyonlardan sonra köylerde ve şehirde huzur ve güven ortamı oluşmuştur. Göç eden halkın bir kısmı köylerinde tarım ve hayvancılığa devam etmektedir. Şehirde ise asayişin sağlanmasıyla beraber meydanlarda sosyal alanlar arttırılmıştır. Bu güven ortamının sağlanmasında Van İl Jandarma Komutanlığı tarafından başarıyla yürütülen operasyonlar, iç güvenlik adına bölgede durumu daha yaşanılabilir ve daha güvenli hale getirmiştir. Bu çalışmada; Devlet Arşivleri Başkanlığı'nın Osmanlı Arşivi ve Cumhuriyet Arşivi'ndeki belgeler tasnif edilmiş, okunmuş ve değerlendirmeleri yapılarak çalışmanın tezleri desteklenmiştir; ek olarak Jandarma Genel Komutanlığı'nın izin ve yönlendirmeleri ile Van İl Jandarma personelinin faaliyet alanına yönelik sözlü mülakatlar yapılarak bilgi edinilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Terör, Kaçakçılık, Van İl Jandarma, Jandarma Operasyonları*

Internal Security In Van: Terror And Contrabanding Activities

Abstract

In the context of terrorism and contrabanding activities, the existing literature lacks evidence and a specific framework for evaluating internal security efforts in Van province. Located on Turkey's eastern border, Van is at an important point in terms of its location. As the Islamic Republic of Iran is located to the east, daily travelers from Iran make commercial and touristic visits to the city. During these visits, it has been observed that people come not only for tourism and trade but also to carry out terrorism and contrabanding activities. The fact that the Republic of Turkey is located in strategic geography has directed the attention of organizations/structures that want to organize contrabanding and terrorist activities in the country to Van and its surroundings as a border city and transit route. Anatolian lands, which have significant underground riches and energy resources, have been a geography where many states have fought, ruled and hosted different civilizations throughout history. The reasons for the Kurdish rebellions, especially in Eastern and Southeastern Anatolia, have shown that many states/organizations/structures that seek to illegally possess these rich resources have aimed to carry out terrorism and contrabanding activities in and around the region. Since 1924, the city, which has been under the responsibility of Van Provincial Gendarmerie Command for public order, security and public order, consists of 13 districts, 573 neighborhoods and 420 hamlets. Çaldıran, Özalp, Saray, Başkale in the border regions and Gürpınar, Çatak and Bahçesaray bordering the southeastern region were the districts where the fight against terrorism took place. Contrabanding of drugs and commercial products is fought in district centers. People living in Van were forced to migrate due to terrorism and contrabanding activities, were excluded from their livelihoods and lost their property. In order to eliminate this situation, summer and winter operations are carried out in the fight against terrorism. Today, the Ministry of Interior organizes Operations Mercek to combat arms trafficking, Operations Kahramanlar to combat terrorism and Operations Kalkan to combat human trafficking. Within the scope of these operations, Van Provincial Gendarmerie Command carried out 1600 operations in the fight against contrabanding in 2022 and 2022 operations in 2023. Within the scope of the fight against terrorism, a total of 3215 operations, including 3 large-scale, 14 medium-scale and 3198 small-scale operations, were carried out with 6979 teams in 2023. After these operations against terrorism and contrabanding, an environment of peace and trust has been established in villages and cities. Some of the people who migrated continue agriculture and animal husbandry in their villages. In the city, social areas were increased in the squares with the establishment of public order. The operations carried out successfully by Van Provincial Gendarmerie Command have made the region more livable and safer in terms of internal security. In this study; the documents in the Ottoman Archive and the Republican Archive of the Presidency of State Archives were classified, read and evaluated to support the theses of the study; in addition, with the permission and guidance of the General Command of Gendarmerie, information was obtained through oral interviews with Van Provincial Gendarmerie personnel in their field of activity.

***Keywords**: Terror, Contraband, Van Provincial Gendarmerie, Gendarmerie Operations*

Azerbaycan ve Cop 29

Doç. Dr. Güler KAFKASLI, Azerbaycan Bilimler Akademisi

Öz

Azerbaycan Cumhuriyeti için 2024 yılının en önemli olayı COP 29 Uluslararası Sempozyumunun Bakü'de düzenlenmesi ve buna ev sahipliği yapmasıdır. Buna göre Azerbaycan Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı İlham Aliyev'in emriyle 2024 yılı Azerbaycan'da "Yeşil Dünya İçin Dayanışma Yılı" ilan edildi.

Petrol ve doğalgaz ülkesi olarak bilinen Azerbaycan, yeşil enerji alanında da kendisini tüm dünyaya gösterecek. Yeşil enerji türlerinin oluşturulması ve yeşil enerjinin dünya pazarlarına ulaştırılması ülkenin enerji politikasının ana yönlerinden biridir.

Azerbaycan'ın yeşil enerjiye verdiği önem 1990'lı yıllarda başladı. Öyle ki, 1990 yılına kıyasla 2030 yılına kadar sera gazı miktarının yüzde 35, 2050 yılına kadar yüzde 40'lık bir azalma olması ana hedeflerden biridir.

Azerbaycan aynı zamanda yenilenebilir enerji kaynakları potansiyeli yüksek olan ülkelerden biridir. Enerji Bakanlığı bilgisine göre ülkemizin yenilenebilir enerji kaynaklarının teknik potansiyeli karada 135 gigavatt, denizde ise 157 gigavatt'tır. Genel olarak yenilenebilir enerji kaynaklarının ekonomik potansiyeli 27 gigavat, aynı zamanda rüzgar enerjisi üzere 3.000 megavat, güneş enerjisi üzere 23.000 megavat ve biyoenerji potansiyeli ise 380 megavattır. Dağ nehirlerinin potansiyelinin 520 megavat olduğu tahmin ediliyor.

Cumhurbaşkanı İlham Aliyev'in 2 Şubat 2021 tarihli Kararnamesi ile onaylanan "Azerbaycan 2030: Sosyo-Ekonomik Kalkınmanın Ulusal Öncelikleri" esas alınarak ülkede yenilenebilir enerji üretim politikasının stratejik temeli atılmıştır. Belgede bahsedilen 5 Ulusal Öncelikten biri "temiz çevre" ve "yeşil büyüme" ile ilgilidir. Bu, yeşil ekonomiye geçiş için yeni hedefler belirliyor. Bu öncelikler kabul edilene kadar, Azerbaycan Enerji Bakanlığı ile Suudi Arabistan Krallığı'nın "ACWA Power" ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin "Masdar" şirketleri arasında 9 Ocak 2020 tarihinde imzalanan uygulamaya ilişkin anlaşma esas alınarak, 13 Ocak 2022'de "ACWA Power" şirketiyle Gülistan Sarayı'nda "Khizi-Absheron" Rüzgar Enerji Santrali'nin temel atma töreni gerçekleştirildi. 15 Mart 2022 tarihinde Bakü'de "Garadağ" Güneş Enerjisi Santrali'nin temel atma töreni kapsamında "Masdar" şirketi ile dört mutabakat zaptı imzalandı.

Aynı zamanda Azerbaycan Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ülkemizin kurtarılmış topraklarını "Yeşil Enerji" bölgesi ilan etti ve 2022-2026 yılları üzere eylem planı onaylandı. Bu arazilerin 2050 yılına kadar "Netto sıfır emisyon" bölgelerine dönüştürülmesi planlanıyor.

COP 29, iklim değişikliğiyle mücadelede dünyadaki en önemli olaylardan biridir. Azerbaycan'ın Doğu Avrupa Grubu ülkeleri arasında oybirliğiyle alınan kararla bu etkinliğe ev sahipliği yapması ülkemize olan güvenin yüksek olduğunun göstergesidir. Azerbaycan, uluslararası etkinliklere ev sahipliği yapma alanında zaten yeterince olumlu bir imaj kazanmıştır. Etkinliğin Azerbaycan'da yapılması kararı, Azerbaycan'ın yerel terörle mücadele tedbirlerinden iki buçuk ay sonra alınması açısından da önemlidir. Bu, Azerbaycan'ın attığı adımlara dünya toplumunun desteğini gösteriyor. Bu olay, bir petrol ve gaz ülkesi olmanın yanı sıra, Azerbaycan'ın yeşil ekonomiyi ne kadar öncelikli bir alan olarak gördüğünü tüm dünyaya kanıtlayacaktır. Etkinliğin Bakü'de düzenlenmesi Azerbaycan'ın itibarının daha da artmasına ve ülke gerçeklerinin dünya toplumuna doğrudan ve kolay bir şekilde ulaştırılmasına büyük ivme kazandıracaktır.

***Anahtar Kelimeler**: Azerbaycan Cümhüriyeti, COP 29, Yeşil dünya. Bakü. Karabağ*

Azerbaijan and Cop 29

Absract

The most important event for the Republic of Azerbaijan in 2024 is the holding and hosting of the COP 29 International Conference in Baku. Accordingly, by the order of the President of the Republic of Azerbaijan, Ilham Aliyev, 2024 was declared as the year of "Solidarity for the Green World" in Azerbaijan.

Azerbaijan, known as an oil and gas country, will show itself to the whole world in the field of green energy. Creation of green energy types and transportation of green energy to world markets is one of the main directions of the country's energy policy.

Azerbaijan's importance to green energy began in the 1990s. Thus, reducing the amount of greenhouse gases by 35 percent by 2030 and by 40 percent by 2050 compared to 1990 is one of the main threats.

Azerbaijan is also one of the countries with high potential for renewable energy sources. According to the information of the Ministry of Energy, the technical potential of renewable energy sources of our country is 135 gigawatts on land and 157 gigawatts at sea. In general, the economic potential of renewable energy sources is 27 gigawatts, including 3,000 megawatts of wind energy, 23,000 megawatts of solar energy, and 380 megawatts of bioenergy potential. The potential of mountain rivers is estimated at 520 megawatts.

On the basis of "Azerbaijan 2030: National Priorities of Socio-Economic Development" approved by the Decree of President Ilham Aliyev dated February 2, 2021, the strategic foundation of renewable energy production policy has been laid in the country. One of the 5 National Priorities mentioned in the document is related to "clean environment" and "green growth". This sets new goals for the transition to a green economy. Until these priorities are accepted, on the basis of the agreement signed on January 9, 2020 between the Ministry of Energy of Azerbaijan and the companies "ACWA Power" of the Kingdom of Saudi Arabia and "Masdar" of the United Arab Emirates on the implementation of pilot projects on renewable energy, in January 2022 On the 13th, the ground-breaking ceremony of "Khizi-Absheron" Wind Power Station was held in Gulistan Palace with "ACWA Power" company. On March 15, 2022, four memorandums of understanding were signed with the Masdar company within the framework of the groundbreaking ceremony of the "Garadagh" Solar Power Station in Baku.

At the same time, the President of the Republic of Azerbaijan declared the liberated lands of our country a "Green Energy" zone, and the action plan for 2022-2026 was approved. It is planned to turn these areas into "Net zero emission" zones by 2050.

COP 29 is very important and one of the most important events in the world in the fight against climate change. The fact that Azerbaijan was chosen as the host for this event by a unanimous decision among the countries of the Eastern European Group is an indication of high confidence in our country. Azerbaijan has already gained a positive enough image in the field of hosting international events. The decision to hold the event in Azerbaijan is also important because it was made two and a half months after the local anti-terrorist measures of Azerbaijan. This indicates the support of the world community for the steps taken by Azerbaijan. This event, in addition to being an oil and gas country, will prove to the whole world how much Azerbaijan sees the green economy as a priority area. Holding the event in Baku will give a great impetus to the further increase of the reputation of Azerbaijan and the direct and easy delivery of the country's realities to the world community.

Keywords: *Republic of Azerbaijan, COP 29, Green world, Baku, Garabagh*

İklim Değişikliğinin Küresel Deniz Güvenliği Üzerindeki Etkilerinin Uluslararası Kuruluşlar Perspektifinden İncelenmesi

Buse KONUKLAR, Ticaret Bakanlığı, GAP Gümrük ve Dış Ticaret Bölge Müdürlüğü

Dr. Ejbel ÇIRA DURUER, İçişleri Bakanlığı Sahil Güvenlik Komutanlığı

Prof. Dr. Süheyla Suzan GÖKALP, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi,
İdare Hukuku Anabilim Dalı

Öz

İklim değişikliği, günümüzde sağlıktan, tarıma, enerjiden, ulaşıma kadar pek çok sektörün gündeminde başat konulardan biri olarak yer almakta, tüm dünyayı etkileyen küresel bir sorun olarak görülmekte ve sonuçları itibarıyla çevresel kaygıların da ötesinde kalkınma, güvenlik, hukuk, uluslararası ilişkiler, insan hakları, etik, kadın ve çocuk hakları gibi farklı perspektiflerden incelenmektedir.

Benzer şekilde, denizlerin gün geçtikçe artan önemine paralel olarak, uluslararası toplumun gündeminde ilk sıralarda yer alan diğer bir konu ise deniz güvenliği ve deniz güvenliğine yönelik tehditlerdir.

"Deniz güvenliği" kavramı için üzerinde fikir ve söylem birliğine varılmış ortak bir tanım bulunmaz iken, "iklim değişikliği" 1992 yılında Rio de Janeiro'da düzenlenen Birleşmiş Milletler (BM) Çevre ve Kalkınma Konferansı'nda imzaya açılan ve 21 Mart 1994 tarihinde yürürlüğe giren Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi'nde (BMİDÇS), "karşılaştırılabilir zaman dilimlerinde gözlenen doğal iklim değişikliğine ek olarak, doğrudan veya dolaylı olarak küresel atmosferin bileşimini bozan insan faaliyetleri sonucunda iklimde oluşan bir değişiklik" olarak tanımlanmaktadır.

İklim değişikliğinin nedenleri, etkileri üzerine bilimsel çalışmalar oldukça eski olmakla birlikte konunun güvenlik bağlamında ele alınması nispeten yeni ve daha çok çevresel güvenlik boyutu ile ilişkilidir. Artan deniz suyu sıcaklıklarına bağlı olarak denizel biyolojik çeşitlilik üzerindeki etkiler, mercanların beyazlaşması, pek çok tür için habitat kayıpları, ya da eriyen buzullar kamuoyunun önemli ölçüde dikkatini çeken konular iken, denizde işlenen suçlardaki artış, yükselen su seviyelerinde bağlı olarak devletlerin yetki alanı iddiaları ve buna bağlı anlaşmazlıklar çevresel güvenlik konularının ötesinde bir güvenlik yaklaşımı ile ele alınmaktadır

Küreselleşmenin de etkisiyle güvenlik algısı, risk ve tehditler değişmiş, "güvenlik" kavramının içeriği genişleyerek çevresel konuları da içine alacak şekilde yeni güvenlik yaklaşımlarını öne çıkarmıştır. Bu nedenle günümüz çok tehditli ortamında deniz güvenliğinin de yeni tehditler ve tehdit çarpanları ile birlikte tanımlanması ihtiyacı açıkça görülmektedir.

Bu çalışmanın amacı iklim değişikliğinin deniz güvenliği üzerindeki etkilerinin uluslararası kuruluşlar tarafından bir deniz güvenliği tehdidi ya da tehdit çarpanı olarak görülüp görülmediği sorusuna cevap aramak, iklim değişikliğinin deniz güvenliği üzerindeki etkilerini uluslararası ilişkiler disiplininden incelemektir.

İklim değişikliği ve deniz güvenliği kavramlarının araştırmanın iki temel bileşenini oluşturduğu bu çalışmada; Afrika Birliği (AU), Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (OSCE), Birleşmiş Milletler Uyuşturucu ve Suç Ofisi/(UNODC), BM Uluslararası Denizcilik Örgütü (IMO) ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) gibi uluslararası kuruluşlar ile Avrupa Birliği'nin konuya ilişkin yaklaşımları, güvenlik/deniz güvenliği ve iklim değişikliği konusundaki eylem planı, strateji belgesi, beyaz kitap gibi belgeler üzerinden analiz edilmiştir.

Deniz taşımacılığından turizm ve balıkçılığa kadar farklı sektörleri bünyesinde barındıran yapısı ve fen bilimlerinden, hukuk ve diplomasiye uzanan çok disiplinli karakteri, denizleri iklim krizinin etkileri açısından oldukça kırılgan ve karmaşık kılmaktadır. Bu nedenledir ki iklim değişikliğinin deniz güvenliği üzerindeki etkilerinin önümüzdeki dönemde daha görünür hale geleceği ve uluslararası toplumun gündemini uzun yıllar meşgul etmeye devam edeceği değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: *İklim Değişikliği, Deniz Güvenliği, Uluslararası Organizasyon*

Examining the Impacts of Climate Change on Global Maritime Security from the Perspective of International Organizations

Abstract

Climate change is one of the leading issues on the agenda of many sectors, from health to agriculture, energy and transportation, and is seen as a global problem affecting the whole world, and as of its consequences it is examined from different perspectives such as development, security, law, international relations, human rights, ethics, women's and children's rights, even beyond environmental concerns.

Similarly, in parallel with the increasing importance of the seas, another issue that is at the top of the international community's agenda is maritime security and threats to maritime security.

While "climate change" is defined as "*a change of climate which is attributed directly or indirectly to human activity that alters the composition of the global atmosphere and which is in addition to natural climate variability observed over comparable time periods*" in the United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC), which was opened for signature at the United Nations (UN) Conference on Environment and Development held in Rio de Janeiro in 1992 and entered into force on 21 March 1994, there is no common and agreed upon definition of the "maritime security" concept in literarure.

Although climate change has been well studied, addressing the issue in the context of security is relatively new and is mostly related to the environmental security dimension. While the impacts on marine biological diversity due to increasing ocean temperatures, coral bleaching, habitat loss for many species, or melting glaciers are topics that attract public interest significantly, the rise in crimes committed at sea, claims of jurisdiction area by states due to rising sea levels, and the resulting disputes are being addressed with a security approach even beyond the environmental security issues.

With the impact of globalization, the perception of security, risks and threats have changed, and the content of the concept of "security" has expanded, bringing forward new security approaches to include environmental issues. Therefore, in today's multi-threat environment, the need to define maritime security with new threats and threat multipliers is clearly evident.

The aim of this study is to seek answer to the question of whether the effects of climate change on maritime security are seen as a maritime security threat or threat multiplier by international actors and to examine the impacts of climate change on maritime security from the discipline of international relations.

Within the scope of the study, where the concepts of climate change and maritime security constitute the two main components of the research; approaches of European Union (EU) and international organizations such as African Union (AU), Organization for Security and Cooperation in Europe (OSCE), United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC), United Nations International Maritime Organization (IMO) and North Atlantic Treaty Organization (NATO) to the issue were analyzed through documents such as strategy paper, action plan, white book etc. on security/maritime security and climate change.

Its structure, which covers different sectors from maritime transport to tourism and fishing, and its multidisciplinary character ranging from science to law and diplomacy make the seas very fragile and complicated in terms of the effects of the climate crisis. For this reason, it is evaluated that the impacts of climate change on maritime security will become more visible in the forthcoming period and will continue to occupy the agenda of the international community for many years.

Keywords: *Climate Change, Maritime Security, International Organisation*

Uluslararası Hukuk Bağlamında İklim Değişikliğinin Küresel Güvenliğe Etkisi

Dr. Öğr. Üyesi Erdi ŞAFAK, Yakın Doğu Üniversitesi

Öz

İklim değişikliği günümüzde uluslararası toplum için acil bir konu haline gelmiştir. Birleşmiş Milletler Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC), yakın zamanda iklim krizinin devletler ve insanlık için bir 'kırmızı kod' durumunu alacağını, çünkü mevcut emisyon azaltma planlarının küresel sıcaklıklardaki artışla başa çıkmak için yeterli olmadığını belirtmiştir. Kolektif bir eylem sorunu olarak iklim değişikliği uluslararası çözümlere her geçen gün daha fazla ihtiyaç duymaktadır.

İklim değişikliği, farklı birçok durumu içinde barındıran ve devletleri çeşitli derecelerde kırılganlığa maruz bırakan küresel bir olgudur. Uluslararası hukuk tarafından iklim değişikliğine neden olacak etkenlerin azaltılmasına yönelik bir sistem geliştirmesi ve bu bağlamda devletlerin yeni kurallar oluşturması son derece önemlidir. Uluslararası hukuk kurallarının uygulanması ya da daha genel olarak devletlerin iklim krizini önlemek konusunda anlaşmaları ve karşılıklı destekleyici sonuçlara yol açması ise pacta sund servanda (ahde vefa) ilkesi ile mümkün olabilecektir. Ancak uluslararası toplumun uluslararası hukuk kurallarına uymak konusundaki zorluğu da unutulmamalıdır.

İklim krizi ile mücadelede Birleşmiş Milletler (BM) tarafından başlatılan BM İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi (9 Mayıs 1992) uluslararası bir iklim değişikliği rejimi geliştirmek konusunda önemli bir adım olmuştur. Bu öncü metin, iklim değişikliğini hafifletmeye yönelik zorunlu ve somut yükümlülükler belirlememiş, ancak kalkınma protokollerini kapsayan sürekli müzakere turlarından kaynaklanan değişikliklerin ve güncellemelerin hızlı bir şekilde benimsenmesinin mümkün olabileceği bir müzakere sistemi kurmuştur.

BM İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesinin yarattığı müzakereler sonucunda, 11 Aralık 1997'de kabul edilen ve 16 Şubat 2005'te yürürlüğe giren Kyoto Protokolü iklim değişikliği ile mücadelede atılacak adımların netleştirilmesi yönündeki ilk adım olmuştur. Protokol, ülkelerin atmosfere saldıkları karbon miktarını 1990 yılındaki düzeylere düşürmelerini gerekli kılmaktadır. İklim değişikliği ile mücadelede süren zorlu bir müzakere süreci ve önemli gecikmelerin ardından, Kyoto Protokolü'ne ilişkin Doha Değişikliği ise 8 Aralık 2010'da kabul edilip, Taraflar için yeni taahhütler ile 1 Ocak 2013'ten 31 Aralık 2020'ye kadar ikinci bir taahhüt dönemini içermekteydi. Doha Değişikliği henüz yürürlüğe girmemiştir ve değişikliğin ne zaman yürürlüğe gireceğini tahmin etmek zordur.

Kyoto Protokolü modelinin sınırları dikkate alınarak, 2020 sonrası iklim eyleminin temelini oluşturacak bir anlaşmanın kabul edilmesi için yeni bir müzakere süreci başlamıştır. 2020 sonrası iklim değişikliği rejiminin çerçevesini oluşturan Paris Anlaşması, 2015 yılında Paris'te düzenlenen BMİDÇS 21. Taraflar Konferansı'nda kabul edilmiştir. Anlaşma, insan kaynaklı sera gazı salımlarının neden olduğu küresel sıcaklık artışını uzun vadede, sanayileşme öncesi döneme kıyasla 2 santigrat derecenin altıyla sınırlamayı hedeflemekte; bu konuda 1,5 santigrat dereceyi yakalamanın önemine dikkat çekmektedir. Ayrıca, Paris Anlaşmasıyla ülkelerin iklim değişikliğiyle mücadeleye "ortak fakat farklılaştırılmış sorumluluklar ve göreceli kabiliyetler" ilkesi çerçevesinde katkıda bulunmaları hususu teyit edilmiştir.

İklim değişikliği ile mücadelede atılan adımlar henüz sorunun çözülmesine yeterli katkı sağlayamamıştır. Özellikle ilerleyen yıllarda dünya üzerindeki kıt kaynaklar (gıda, su, enerji, kara ve denizler) üzerindeki dağıtım çatışmalarından, deniz sınırları konusundaki anlaşmazlıklardan, kutup bölgelerindeki rekabetten, halk sağlığı altyapısı üzerindeki baskıdan, değişen göç kalıplarından, radikalleşme potansiyelinden, konvansiyonel ve insani güvenlik sorunlarının ortaya çıkacağı tahmin edilmektedir. Bu tür sonuçlar kaçınılmaz olarak şiddet olaylarına veya siyasi istikrarsızlığa yol açmaz, ancak koşulların doğru bir şekilde yönetilmesi göz önüne alındığında sürece katkıda bulunan faktörler önemli rol oynayacaktır. İklim değişikliği süreçleri zaten oldukça iyi bir şekilde devam ederken, Kyoto sonrası etkili bir küresel iklim değişikliği rejiminin (karbon vergisi veya emisyon üst sınırı ve ticaret planı gibi) hızlı bir şekilde sonuçlandırılması bile halihazırda oluşmaya başlayan güvenlik risklerini önlemek için yeterli olmayacaktır.

İklim değişikliğinin önemli bir güvenlik riski olarak siyasi ve stratejik sonuçları üzerinde çok fazla düşünülmesine rağmen, bugüne kadar uluslararası hukukun iklim değişikliğinin uluslararası güvenlik açısından oluşturduğu riskleri ele alma konusunda uygun olup olmadığı ve nasıl olduğu konusuna çok daha az ilgi göstermiştir. Bu çalışma öncelikle, geleneksel güvenlik tehditleri (silahlı

çatışma gibi) ve geleneksel olmayan veya 'insani güvenlik' riskleri (özellikle gıda, su, enerji gibi kaynaklara erişimle ilgili) dahil olmak üzere, iklim değişikliğinin etkilerinden kaynaklanan olası güvenlik risklerini irdeleyecektir. Çalışma daha sonra iklim değişikliği ile bu güvensizlik biçimleri arasındaki ilişkinin uluslararası hukuktaki yansımalarını ele alacaktır. Çalışmada son olarak iklim değişikliği ile ilgili göç, ayaklanma ve devletler arası uyuşmazlık gibi çeşitli riskler ele alınıp, bu riskleri hem önlemek hem de bunlara yanıt vermek için uluslararası hukukun farklı uzmanlık dallarının nasıl kullanılabileceği değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: *Uluslararası Hukuk, İklim Değişikliği, Güvenlik, Devletlerin Sorumluluğu, Birleşmiş Milletler*

The Impact of Climate Change on Global Security In The Context of International Law

Abstract

Climate change has become an urgent issue for the international community today. The United Nations Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) has recently stated that the climate crisis will soon become a 'code red' status for states and humanity because current emissions reduction plans are not sufficient to cope with the increase in global temperatures. As a collective action problem, climate change increasingly requires international solutions.

Climate change is a global phenomenon that involves many different situations and exposes states to varying degrees of vulnerability. It is extremely important for international law to develop a system to reduce the factors that will cause climate change and for states to create new rules in this context. The implementation of the rules of international law, or more generally, the agreement of states to prevent the climate crisis and lead to mutually supportive results, will be possible with the principle of pacta sund servanda (pacta sunt servanda). However, the difficulty of the international community in complying with the rules of international law should not be forgotten.

The UN Framework Convention on Climate Change (9 May 1992), initiated by the United Nations (UN) in the fight against the climate crisis, has been an important step in developing an international climate change regime. This pioneering text did not set mandatory and concrete obligations to mitigate climate change, but established a negotiation system in which it would be possible to quickly adopt changes and updates resulting from continuous rounds of negotiations covering development protocols.

As a result of the negotiations created by the UN Framework Convention on Climate Change, the Kyoto Protocol, which was accepted on 11 December 1997 and entered into force on 16 February 2005, was the first step towards clarifying the steps to be taken in the fight against climate change. The protocol requires countries to reduce the amount of carbon they emit into the atmosphere to 1990 levels. Following a difficult negotiation process and significant delays in the fight against climate change, the Doha Amendment to the Kyoto Protocol was accepted on 8 December 2010, creating new commitments for the Parties and a second commitment period from 1 January 2013 to 31 December 2020. It contained. The Doha Amendment has not yet entered into force and it is difficult to predict when the amendment will come into force.

Taking into account the limits of the Kyoto Protocol model, a new negotiation process has begun to adopt an agreement that will form the basis of post-2020 climate action. The Paris Agreement, which forms the framework of the post-2020 climate change regime, was accepted at the 21st Conference of the Parties to the UNFCCC held in Paris in 2015. The agreement aims to limit the global temperature increase caused by human-induced greenhouse gas emissions to below 2 degrees Celsius in the long term, compared to the pre-industrialization period; It draws attention to the importance of achieving 1.5 degrees Celsius in this regard. In addition, the Paris Agreement confirmed that countries should contribute to the fight against climate change within the framework of the principle of "common but differentiated responsibilities and relative capabilities".

The steps taken to combat climate change have not yet contributed sufficiently to solving the problem. Especially in the following years, distribution conflicts over the world's scarce resources (food, water, energy, land and seas), disputes over maritime borders, competition in the polar regions, pressure on public health infrastructure, changing migration patterns, radicalization potential, conventional and human security problems will emerge. It is estimated that it will come out. Such outcomes do not inevitably lead to violence or political instability, but contributing factors will play an important role, given the proper management of the conditions. With climate change processes already well underway, even the rapid conclusion of an effective post-Kyoto global climate change regime (such as a carbon tax or a cap-and-trade scheme) will not be enough to prevent the security risks that are already emerging.

While much thought has been given to the political and strategic implications of climate change as a significant security risk, much less attention has to date been given to whether and how international law is appropriate to address the risks climate change poses to international security. This study will primarily examine potential security risks arising from the impacts of climate change, including traditional security threats (such as armed conflict) and non-traditional or 'human security'

risks (particularly related to access to resources such as food, water, energy). The study later linked this with climate change.

Keywords: *International Law, Climate Change, Security, Responsibility of States, United Nations*

Bir Küresel Güç ve Güvenlik Tehdidi Olarak İklim Değişikliği ve Salgın Hastalıklar: Qou Vadis Dünya?

Dr. Öğr. Üyesi Veysel BABAHANOĞLU, Düzce Üniversitesi

Öz

Dünya 21. yüzyılın başında karşılaştığı bir dizi karmaşık sorunla mücadele etmektedir. Bu sorunlar arasında özellikle iklim değişikliği ve salgın hastalıklar, sadece ekolojik dengeleri değil, aynı zamanda küresel güç dengelerini ve uluslararası güvenliği de etkilemektedir. "Qou Vadis Dünya?" sorusu, bu küresel sorunlar karşısında uluslararası toplumun ve devletlerin nasıl davrandıkları hususunda bir tartışma içermektedir.

İklim değişikliği ile salgın hastalıklar arasındaki dinamik ilişkiler, dünya genelinde ekosistemlerin ve insan sağlığının karmaşıklığını etkilemektedir. İklim değişikliği; dünya genelinde artan sıcaklık, aşırı hava olayları, deniz seviyesinin yükselmesi ve ekosistemlerdeki değişimler gibi etkilerle kendini göstermektedir. İklim değişikliğinin sebep olduğu bu tür etkiler kaynak sıkıntısı, gıda güvenliği ve su krizleri gibi sorunları beraberinde getirerek yeni gerilim alanları oluşturmaktadır. İklim değişikliği yağış rejimlerini etkileyerek su kaynaklarını değiştirebilir. Bu durum kolera veya ishal gibi su ile bulaşan hastalıkların, yayılma potansiyelini artırabilir. İklim değişikliği tarım ürünleri üzerinde olumsuz etkiler bırakarak gıda güvenliğini de tehdit edebilir. Diğer yandan, tarih boyunca mevcut olan günümüzde de yaşanılmakta olan salgın hastalıklar da küresel güvenlik konseptini etkilemektedir. COVID-19 pandemisi, dünya genelinde halk sağlığı sistemlerini sarsmış, ekonomileri zayıflatmış ve uluslararası seyahatleri kısıtlamıştır. Bu salgın, küresel düzeyde işbirliği eksikliklerini ve acil durum hazırlıklarının yetersizliğini açıkça ortaya koymuştur. Gelecekteki olası salgınların daha etkili sonuçlar doğurabileceği de öngörülebilir.

İklim değişikliği ve salgın hastalıklar günümüz dünyasının en büyük güç ve güvenlik tehditlerindendir. İklim değişikliği küresel sağlığa yönelik en büyük tehdittir. Sağlık insan hayatının temelidir. İnsan ise uluslararası düzenin en önemli ögelerinden biri olarak devletler ve devlet dışı aktörlerin eylemlerinden etkilenen ve etkileyen konumundadır. İklim değişikliği ile salgın hastalıklar uluslararası düzenin temel aktörleri olan; devletler, çokuluslu şirketler, uluslararası örgütler ve insanlar için güç dengesini ve güvenliği bozucu potansiyele sahiptir. Nitekim bu tür tehditlerin ekonomik, yönetsel, yaşamsal ve politik yıkıcı etkileri, aktörler arası dengeyi değiştirebileceği gibi bölgeler arası statükoyu da bozabilir niteliktedir.

Her iki sorun özü itibariyle uluslararası niteliğe sahiptir. Sebepleri insan eylemleri ya da insan dışı faktörlerden kaynaklanıyor olsa da etkilerini ve sonuçlarını ortadan kaldırmak tüm aktörlerin birlikte mücadelesini zorunlu kılmaktadır. Ancak devletlerin kendi kendine yetme temelli realist tutumları, bölgesel hatta küresel işbirliğini zorlaştırmakta ve böylece aktörler, bölgeler arası dengesizliği artırmakta, küresel düzenin sürdürülebilirliğini her geçen gün daha çok tehdit etmektedir.

İklim değişikliği ve salgın hastalıklar dünyanın doğal dengesini tehdit ederken, sosyo ekonomik ve politik düzenleri de bozmaktadır. Esasen realist tercihler yapan devletler, kendilerini korumaya yönelik tedbirler alırken, alınan tedbirler küresel işbirliği temelli olmadığı için yetersiz kalmaktadır. Bu durum karşısında tüm uluslararası düzen büyük bir kaos ve tehdit altında kalmaktadır.

COVID-19 sürecinde Batılı aktörler dördüncü parti aşılarını yaptırırlarken Orta Doğu ve Afrika'da hiç aşı olmamış toplumlar bulunmaktaydı. Bu durum salgın dönemlerinde sağlık hizmetlerine erişimde asgari insani standartlara dahi ulaşamayan toplumların varlığına işaret etmektedir. Dolayısıyla salgın hastalıklar devletler arası eşitsizliklere yol açabilen bir olgudur. İklim değişikliği ya da iklim krizi ile salgın hastalıklar sonucunda küresel ısınma, aşırı sıcaklık, aşırı kuraklık, aşırı yağışlar görülmekte, kitlesel göçler, açlık, fakirlik, gıda krizleri yaşanmaktadır. Bu durum doğal kaynaklar üzerinde jeoekonomik ve jeopolitik çatışmaları etkilemekte; kuraklık, artan orman yangınları, sel baskınları, erozyonlar, artan ve çeşitlenen bitki hayvan ve insan hastalıkları gibi olguları ortaya çıkarmaktadır. Yaşananlar devletlerin, çokuluslu şirketlerin ve uluslararası örgütlerin daha çok işbirliğine gitmesini zorunlu kılarken böyle bir ittifakın olmadığını da göstermektedir.

Realist teoriye göre ittifaklara güvenmeyen devletler anılan sorunların çözümünde de gerekli düzeyde işbirliğine yanaşmamakta, böylece anılan sorunlar çözülemez hala dönüşmektedir. Benzer şekilde deniz seviyesi yükselişi, temiz hava ve suya erişim sorunları, hava su ve toprağın telafi edilemez kirlenmesi, atmosfere yayılan gazlar, sera gazı yayılımı da insanlığı ve uluslararası düzeni tehdit etmektedir. Bu sorunlar iş birliğini zorunlu kılmakta ise de devletler ve diğer aktörler böyle bir işbirliğini

başaramamıştır. Bu karmaşık manzarada, uluslararası toplumun karşı karşıya olduğu zorluklar ve çatışan çıkarlar, "Qou Vadis Dünya?" sorusunu gündeme getirmektedir.

Bu çalışmada iklim değişikliği ile salgın hastalıklar sosyo ekonomik ve politik sebep ve sonuçlarıyla birlikte irdelenmektedir. Çalışma realist teorinin bakış açısıyla ele alınmış olup, nitel yöntemle, realist teorinin ana aktörü olan devletlerin uluslararası düzenin anarşik oluşu, devletlerin kendi güç, çıkar ve güvenliklerini düşünen aktörler olduğu, ittifaklara güvenmedikleri varsayımlarından hareketle sorun çözücü düzeyde işbirliğine gitmediği, geçmişten günümüze değin benzer bir tutum içinde olduğu iddiasında bulunmakta ve bütün bunların neticesinde dünyanın geleceğinin de barış ve istikrardan öte, çatışma, kriz, kaos ve güvensizlik sarmalları etrafında şekilleneceği, her düzeyde güç dengesizliği ve güvenlik sorunları yaşanacağı sonucuna ulaşmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *İklim Değişikliği, İklim Krizi, Salgın Hastalık, Güvenlik*

Climate Change and Pandemics as a Global Power and Security Threat: Qou Vadis World?

Abstract

At the outset of the 21st century, the world grapples with a series of complex challenges. Among these challenges, climate change and pandemics, in particular, not only affect the ecological balance but also have repercussions on the global balance of power and international security. The question "Qou Vadis World?" involves a discussion of how the international community and states are responding to these global challenges.

The dynamic relationships between climate change and epidemics impact the intricacies of ecosystems and global human health. Climate change is characterized by rising temperatures, extreme weather events, sea-level rise, and ecosystem changes worldwide. These climate-induced impacts introduce new areas of tension by giving rise to issues like resource shortages, food security, and water crises. Climate change has the potential to modify water resources by influencing rainfall patterns, thereby increasing the risk of spreading waterborne diseases such as cholera or diarrhea. Additionally, climate change poses a threat to food security by negatively affecting agricultural products. Conversely, pandemics, present throughout history and still experienced today, also influence the global security concept. The COVID-19 pandemic has disrupted public health systems globally, weakened economies, and imposed restrictions on international travel. This pandemic has underscored deficiencies in global cooperation and inadequate emergency preparedness. It is foreseeable that future outbreaks may yield more impactful consequences.

Climate change and pandemics stand out as the foremost threats to power and security in the contemporary world. Climate change emerges as the most significant menace to global health, which is inherently crucial to human existence. Positioned as one of the pivotal elements within the international order, humans find themselves both impacted by and influencing the actions of states and non-state actors. The potential disruptive impact of climate change and pandemics on the balance of power and security is evident among the key actors of the international order, encompassing states, multinational corporations, international organizations, and individuals. In reality, the economic, administrative, vital, and political destructive ramifications of such threats possess the capacity to alter the equilibrium among actors and disturb the prevailing regional status quo.

Both issues inherently possess an international character. Whether arising from human actions or non-human factors, eradicating their effects and consequences mandates a collective effort from all actors. However, states' realist, self-sufficiency-based attitudes complicate regional and even global cooperation, consequently exacerbating the imbalance among actors and regions, posing an increasing threat to the sustainability of the global order with each passing day.

While climate change and pandemics threaten the natural balance of the world, they also disrupt socio-economic and political orders. While states, which essentially make realist choices, take measures to protect themselves, the measures taken are insufficient as they are not based on global cooperation. In the face of this situation, the entire international order remains under great chaos and threat.

During the COVID-19 pandemic, while Western actors received their fourth round of vaccines, there were communities in the Middle East and Africa that had never been vaccinated. This situation highlights the existence of societies unable to meet even the minimum humanitarian standards in accessing healthcare during pandemics. Consequently, infectious diseases become phenomena fostering inequalities between states. As a result of climate change or a climate crisis and epidemics, the world witnesses global warming, extreme heat, severe droughts, excessive rainfall, mass migrations, hunger, poverty, and food crises. This scenario influences geoeconomic and geopolitical conflicts over natural resources, giving rise to phenomena like droughts, escalating forest fires, floods, erosions, and the increasing and diversifying occurrences of plant, animal, and human diseases. These occurrences underscore the imperative for increased collaboration among states, multinational corporations, and international organizations, revealing the absence of such an alliance.

According to realist theory, states that lack trust in alliances refrain from engaging in the necessary level of cooperation to address the mentioned problems, consequently rendering them seemingly unsolvable. Similarly, the rise in sea levels, issues related to access to clean air and water, irreparable pollution of air, water, and soil, emission of gases into the atmosphere, and the dissemination of greenhouse gases pose threats to humanity and the international order. While these problems

necessitate collaboration, states and other actors have fallen short in achieving such cooperation. In this intricate scenario, the challenges and conflicting interests confronting the international community prompt the question, "Qou Vadis World?".

In this study, climate change and pandemics are scrutinized alongside their socio-economic and political causes and consequences. The research adopts a realist theory perspective and, through qualitative methods, contends that states, as the primary actors according to realist theory, refrain from engaging in collaborative problem-solving. This reluctance is grounded in the assumptions that the international order is anarchic, states prioritize their own power, interests, and security, and they lack trust in alliances. The study posits that this attitude has persisted from the past to the present, leading to the conclusion that the future of the world will be shaped not by peace and stability but by spirals of conflict, crisis, chaos, and insecurity. It further suggests the prevalence of power imbalances and security issues at all levels.

Keywords: *Climate Change, Climate Crisis, Pandemic, Security*

Hibrit Tehditlerle Mücadele Çerçevesinde Kamu Yönetimini Gözden Geçirmek

Dr. Eren EROĞLU, Milli Savunma Bakanlığı

Öz

Modern dönemde şiddet tekelini elinde tutma yönünde nispeten baskın olan aktörün devlet olduğunu belirtebiliriz. Devlet bu kapsamda kontrolü altındaki nüfusu pasifleştirme politikalarıyla şiddet araçları üzerinde hakimiyet kurmaya çalışmakta ve/veya şiddet araçlarına yönelecek insan ve kitleleri bundan rıza veya zorla menederek şiddet tekelinin yegâne aktörü olmaya çabalamaktadır. Devlet olgusunun modern dönemde belki de diğer dönemlerden ayrılmasında en dikkat çekici vasfının bu olduğu söylenebilir. Haliyle modern savaşa yönelik tanımlamalar bu hususla paralel olarak bir çatışmaya savaş denilebilmesi için en az bir tarafın devlet olması gerektiğine vurgu yapmaktadır. Bu tanımlara göre, savaş devletlerin uluslararası münasebetlerini düzenlemesinde şiddet içerikli bir araç olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu araç devletin savunma, savaş yapma ve dış politikasını şekillendirme veya farklı yollardan devam ettirmesiyle doğrudan ilişkilidir. Modern devletin ortaya çıkışıyla yaşanan süreçten bu yana ülke güvenliğine ilişkin ülke sınırlarının içi ve dışı kapsamında yaşanan bu ayrım içeride polis ve jandarma gibi kolluk; dışarıda da orduyla sembolleşen askeri örgütlenmeleri ortaya çıkardı. Buna göre devlet içeride yani sınırları dahilinde yaratmayı taahhüt ettiği barış alanını kolluk örgütleriyle; kaos ve anarşiyle algılanan uluslararası alandaki dış güvenliğini de ordu örgütlenmeleriyle sağlama yoluna gitti. Fakat günümüzde bu keskin ayrımın hibrit tehditlerle birlikte bulanıklaştığı ve birtakım sorun alanları doğurduğu görülmektedir.

Hibrit tehditler, resmi savaş ilanına varmayan seviyede devlet ve devlet dışı aktörlerin geleneksel ve geleneksel olmayan savaş yöntemlerini, yıkıcı ve/veya ilgili aktörün meşruiyetini aşındıracak şekilde koordineli kullanmayı hedefler. Hibrit tehditler, ne iç güvenliği ne de sadece dış güvenliği ilgilendiren tehditler olarak görülebilir. Bu tehditler ne sadece konvansiyonel ne de sadece konvansiyonel olmayan saldırı vasıtalarını kullanmaktadır. Ne sadece kinetik saldırı yöntemlerini ne de sadece kinetik olmayan siber saldırılar, hukukun silahlaştırılması, sosyal medyanın silahlaştırılması gibi yöntemleri kullanmaktadır. Hibrit tehditler bunların hepsini özellikle zaman ve mekânın iç içe geçtiği günümüzde iletişim ve bilgi teknolojilerinin etkisiyle çok hızlı bir şekilde ardışık veya eş zamanlı olarak kullanabilmektedir. Hibrit tehdit vasıtaları hedefleri üzerinde belirsizlik ve karar süreçlerinde bulanıklaştırma hedefleyerek onları paralize etmeye dayanan bir mantığa sahiptir. Modern dönemde saldırgan olmayla özdeşleştirilmeyecek birçok alan (hukuk gibi) bir şekilde hasım aktöre karşı onu zayıflatmak ve istenilen son duruma getirilmesini sağlamak için kullanılmak üzere bir yerlerde beklemektedir. Bu çeşitlilik hali tamamen hibrit tehditlerin yaratıcılıklarıyla doğru orantılıdır. Dolayısıyla hibrit tehditleri belirli kalıplara oturtmak mümkün olamamaktadır. Ayrıca modern devlet aklıyla özdeşleşen sivil-asker, özel-askeri, devlet faaliyeti-devlet dışı faaliyet, iç güvenlik-dış güvenlik, muharip-muharip olmayan veya kriminal gibi ikilikler üzerinden bunu anlamak ve tedbir alabilmek güç gözükmektedir.

Bunun yanı sıra hibrit tehditlere karşı kamu politikaları oluşturma ve karar verme süreçlerinde modern kamu yönetimine ilişkin siyaset-yönetim ikiliğinin geçerliliğini sorgulayacak önemli etkileri olduğu görülmektedir. Diğer yandan yönetişim ve yeni kamu işletmeciliği gibi reformlarla desteklenen daha demokratik ve katılımcı olma iddiasındaki reformların yarattığı çok aktörlülük ve seslilik gibi postmodern döneme ait savunuları hibrit tehditlerin kendi çıkarları doğrultusunda sömürmeye çalıştığı ve bu bağlamda batılı demokrasiler için özgürlük-güvenlik; demokrasi-güvenlik ikilemi bağlamında çıkmazlar yaratabildiği görülmektedir.

Modern devleti inceleme nesnesi yapan disiplinlerden biri de kamu yönetimidir. Özellikle kamunun düzen, güvenlik ve esenliği konuları onun alt inceleme alanlarındandır. Dolayısıyla hibrit tehditlerden kaynaklanan sorun ve modern devlet için yarattığı değişimlerin incelenmesinde kamu yönetimi perspektifinin de sunacağı önemli hususlar bulunmaktadır. Bu bağlamda yapılan okumalarda, modern devletin hibrit tehditler karşındaki direnç ve zayıflıklarının incelenmesi için Ukrayna, Gürcistan ve Estonya örnekleri ele alınmakla birlikte AB ve NATO'nun yayınladığı rapor ve çalışmalar incelenmiştir. Buradan elde edilen bulgular üzerinden, modern devletin kamu yönetiminin yeniden gözden geçirilmesi bakımından şu sorun alanlarının olduğu görülmüştür: Hibrit tehditleri tespit edecek mekanizmaların yokluğu; karar alamama ya da karar ve kamu politikası süreçlerinin bulanıklaşarak yanlış kararlara yol açması; elastik olmayan bürokrasi; güvenlik özgürlük ikilemi; kamu hukuku ve örgütlenmesinin hibrit tehditlere uygun olmaması; gri alanlara kamu hukuku

ve örgütlerinin temas edememesi; sivil-asker ilişkilerindeki dengesizlik; yeni kamu işletmeciliği tarzı reformların yarattığı çok parçalılık; toplumsal ve kurumsal ortak vizyon ve bakış açısı geliştirememe; koordinasyonsuzluk; eğitimsizlik; toplumsal ayrımların siyasi maksatlarla körüklenmesi.

Bu sorunların çözümüne yönelik şu öneriler ortaya konulmuştur: hibrit tehditleri izleme ve erken uyarı mekanizmalarının geliştirilmesi; kamu yönetiminde siyaset-yönetim ayrımı meselesinin yeniden ele alınması; bürokrasinin elastikiyet kazanması, parçalılık değil; dezenformasyon ve yalan habere karşı ayrıca bilgilendirmeye ve eğitmeye yönelik stratejik iletişim kabiliyetlerinin bütüncül olarak kamuya yayılması; koordinasyon mekanizmaları üzerine proaktif tedbirler; yüksek bürokrasi için ortak kurmay koleji; kamu yönetiminin yukarıdan aşağı bir yönetim olarak değerlendirilmeden kamunun tüm yönlerden bütüncül entegrasyonunun sağlanması, eğitilmesi; eleştiriye açık ve dirençli bir kamu yönetimi; vatandaş-devlet arası güven tesisi; kriz yönetimi mekanizmalarının geliştirilmesi; parçalılıktan bütünselliğe yönelen bir yönetim anlayışı.

Çalışmada hibrit savaş ve tehditlerin kamu yönetimine etkileri, yarattığı problem sahaları ve çözüm önerileri Türk Kamu Yönetimi'ne yansıtılmaya çalışılarak hibrit tehditlerin Türk kamu yönetimine muhtemel etkileri üzerine yapılan tartışmalara katkı sunmak hedeflenmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Modern devlet, Kamu Yönetimi, Türk Kamu Yönetimi, Hibrit Tehditler, Hibrit Savaş*

Reviewing Public Admınistration In The Framework of Countering Hybrid Threats

Abstract

In the modern period, we can state that the relatively dominant actor in holding the monopoly of violence is the state. In this context, the state tries to establish dominance over the means of violence through pacification policies of the population under its control and/or tries to become the sole actor of the monopoly of violence by forcibly or voluntarily banning the people and masses who will turn to the means of violence. It can be said that this is the most striking characteristic of the state phenomenon in the modern period, perhaps distinguishing it from other periods. Consequently, in parallel with this point, definitions of modern warfare emphasise that in order for a conflict to be called a war, at least one party must be a state. According to these definitions, war appears as a violent tool for states to regulate their international relations. This tool is directly related to the state's defence, waging war and shaping its foreign policy or continuing it in different ways. Since the emergence of the modern state, this distinction within and outside the borders of the country regarding the security of the country has led to the emergence of law enforcement organisations such as police and gendarmerie on the inside and military organisations symbolised by the army on the outside. Accordingly, the state has sought to ensure the peace it undertakes to create within its borders through law enforcement organisations, and its external security in the international arena, which is perceived as chaos and anarchy, through military organisations. However, today, it is seen that this sharp distinction has blurred with hybrid threats and has created a number of problem areas.

Hybrid threats aim to coordinate the use of conventional and unconventional warfare methods by state and non-state actors in a way that is destructive and/or erodes the legitimacy of the actor concerned, to a level that does not amount to a formal declaration of war. Hybrid threats can be seen as threats that concern neither internal security nor only external security. These threats use neither only conventional nor only non-conventional means of attack. They use neither only kinetic attack methods nor only non-kinetic methods such as cyber attacks, weaponisation of law, weaponisation of social media. Hybrid threats are able to use all of these tools simultaneously or sequentially in a very fast manner, especially in today's world where time and space are intertwined with the effect of communication and information technologies. Hybrid threat tools have a logic based on paralysing their targets by aiming to create uncertainty and blur their decision processes. Many areas that in the modern era would not be associated with aggression (such as law) are somehow waiting to be used against an adversary actor in order to weaken it and bring it to the desired end state. This diversity is entirely proportional to the creativity of hybrid threats. Therefore, it is not possible to fit hybrid threats into certain moulds. Moreover, it seems difficult to understand and take measures through dichotomies such as civil-military, private-military, state activity-non-state activity, internal security-external security, combatant-non-combatant or criminal, which are identified with the modern state mind.

In addition, hybrid threats have important effects on public policy-making and decision-making processes that question the validity of the politics-administration dualism of modern public administration. On the other hand, it is seen that hybrid threats try to exploit the postmodern arguments such as multi-activity and voice created by reforms claiming to be more democratic and participatory supported by reforms such as governance and new public management, and in this context, it can create dilemmas for western democracies in the context of freedom-security; democracy-security dichotomy.

One of the disciplines that makes the modern state an object of study is public administration. In particular, the issues of public order, security and well-being are among its subfields of study. Therefore, the public administration perspective has important points to offer in analysing the problems arising from hybrid threats and the changes they create for the modern state. In the readings made in this context, in order to examine the resistance and weaknesses of the modern state against hybrid threats, the examples of Ukraine, Georgia and Estonia were taken into consideration, as well as the reports and studies published by the EU and NATO were examined. Based on the findings, it has been observed that there are the following problem areas in terms of reviewing the public administration of the modern state: Absence of mechanisms to detect hybrid threats; inability to make decisions or blurring of decision and public policy processes leading to wrong decisions; inelastic bureaucracy; security-freedom dilemma; inappropriateness of public law and organisation to hybrid threats; inability of public law and organisations to address grey areas; imbalance in civil-military

relations; fragmentation created by new public management style reforms; inability to develop a common social and institutional vision and perspective; lack of coordination; lack of education; and the fuelling of social divisions for political purposes. The following suggestions have been put forward for the solution of these problems: development of hybrid threat monitoring and early warning mechanisms; reconsideration of the separation of politics and administration in public administration; bureaucracy should gain elasticity, not fragmentation; strategic communication capabilities for informing and educating against disinformation and fake news should be disseminated to the public as a whole; proactive measures on coordination mechanisms; a joint staff college for the high bureaucracy; ensuring the holistic integration and training of the public in all aspects without considering public administration as a top-down administration; a public administration that is open to criticism and resilient; building trust between citizens and the state; developing crisis management mechanisms; a management approach that moves from fragmentation to holism.

In this study, it is aimed to contribute to the discussions on the possible effects of hybrid threats on Turkish public administration by trying to reflect the effects of hybrid wars and threats on public administration, the problem areas created by them and the solution proposals to Turkish Public Administration.

Keywords: *Modern State, Public Administration, Turkish Public Administration, Hybrid Threats, Hybrid Warfare*

The Modified Blank Weapons and Additive Firearms Manufacturing Technique as a Security Threat

Prof. Dr. Gökhan İbrahim ÖĞÜNÇ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Abstract

The manufacture, sale, transport, and use of firearms, the uncontrolled use of which causes public security problems, has become one of the critical issues in international law, and all states restrict it by national laws.

The production techniques and materials used in firearms, first seen in sculptures found in the Sichuan region of China and dated to the early 1100s AD, remained the same until the 1980s AD. Since the 1980s, the developments in polymer technology and the additive manufacturing method down to the level of the personal user have been an essential threshold in firearm manufacturing; it is now possible for individuals to manufacture firearms without the need for permission from official institutions and without the need for much technical infrastructure. Within the scope of the study, three of the most widespread methods of manufacturing firearms, which are out of control at a level that threatens national and international public security, have been emphasised in the last 20 years.

Since the early 2000s, the ease of acquisition and the fact that they do not require much technical infrastructure to be converted (modified) to fire firearm cartridges, as well as the exploitation of gaps in both national and international legislation in force at the time, have led to the widespread use of Amendment weapons converted from firearms that fire sound and CN/CS gas cartridges (blank firearms).

There were two main methods of converting sound and gas cartridge weapons into firearms; the first was to replace the original barrel of the weapon, cast from a zinc-based metal alloy, with a steel barrel capable of firing standard firearm cartridges. However, in this method, the critical parts of the weapon, such as the frame and bolt/slide, other than the barrel, are not resistant to the gunpowder pressure released by the firing of a standard firearm cartridge, causing the weapon to disintegrate and damage the shooter.

In the second method, the restrictive part of the original barrel of blank firearms that fire sound and gas cartridges is removed, which prevents the firing of solid objects. A sound cartridge with a steel bearing ball or lead ball placed on the tip is fired. Although not as effective as a standard firearm cartridge, it has enough kinetic energy to cause lethal injuries at close range. This method is preferred because the mechanical parts of the weapon are relaxed.

At present, in 60% of the judicial incidents in which firearms are used in Turkey, firearms firing sound gas cartridges modified by the methods described above are used. Turkey is one of the leading source countries for these types of weapons, which have become a security problem at the international level. Therefore, it is necessary to update the existing legislation.

A method by which blank firearms are brought to the status of real weapons without any modifications has become widespread in recent years, especially in the Far East. After standardized sound ammunition is inserted into the chamber, a steel bearing ball is placed in the muzzle, and a paper or foam plug is placed at the end. The pressure obtained as a result of firing can throw the steel ball in the muzzle of the barrel to the target with a level of kinetic energy that can cause life-threatening injuries. Since no modifications have been made to the weapon and ammunition, no legal violations exist.

Another illegal production method affecting public security is the production of firearm bodies using high-strength polymer injection moulding technology and the manufacture of bolts and barrels from steel. These weapons, which are closer to the qualities of standard firearms, have been used in significant quantities by criminal organisations in European countries, particularly in Turkey, in recent years.

Unregistered firearm production methods using additive manufacturing will be analysed as a final part of the study. The cost of additive manufacturing technology, whose foundations date back to 1987, decreased from the industrial level to the level of personal use in the early 2000s. The first example of the additive manufacturing method in firearm manufacturing was seen in the middle of 2013 with the " Liberator " project. With the additive manufacturing method, all parts of long and short-barrelled firearms, except for parts that need to withstand high pressure, such as the barrel, frame, and springs, can be produced without any inspection or notification.

The easy accessibility of new technologies from the industrial to the personal level in the illegal production of firearms has become an essential public security problem for all states. To combat this problem, research projects funded by the European Union are being carried out, and policies are being developed. In this framework, it is of great importance that legislators and law enforcement units are prepared against new threats.

Keywords: *Forensic Ballistics, Additive Manufacturing, Blank Firearms, Illegal Firearms Trades, Firearms Manufacturing.*

Üç Boyutlu Basım Teknolojisi İle Basılmış Silahlar ve *"Jstark1809"*

Doç. Dr.Aylin YALÇIN SARIBEY, Üsküdar Üniversitesi
YL Öğr. Ayşenur BÜYÜKKAYMAZ, Üsküdar Üniversitesi

Giriş

Üç boyutlu baskı teknolojisi hammaddenin eritilip üst üste bastırılarak katı modeller oluşturulmasıdır. 1984 yılında Charless Hull tarafından geliştirilmiştir. Bu teknoloji ile üretilen ilk polimer yapılı ateşli silah "Liberator" ismiyle tanıtılan tabancadır. Silahın tasarımını içeren dijital plan 2013 yılında internette paylaşılmış ve büyük yankı uyandırmıştır. Liberator'un tasarımcısı o zaman Hukuk Fakültesi 2. Sınıf öğrencisi olan Cody Wilson, internet bağlantısına sahip herkesin evinde kendi ateşli silahını yapabilmesini sağlayarak kendince silah kontrolünün "anlamsızlığını" kanıtlamak istemiştir. Kullanılan tasarım güvenilemez, hantal ve ateşlendiğinde parçalanmaya meyilli olsa da kavramsal bir kanıt olarak başarılı olmuştur denilebilir.

Geçtiğimiz on yıl içinde 3B baskı silahlar akımı internet üzerinden kendini sürekli yenileyerek hızla yayılmıştır. O zamandan bu yana, Liberator'dan daha etkili ve güvenilir çok sayıda 3B baskı silah tasarımı geliştirilmiş, hibrit modeller üretilmiş ve dijital planları internette serbestçe dağıtılmıştır. Bu tasarımların arkasındaki itici güç, silah taşımanın bir vatandaşlık hakkı olduğu inancı ve bireysel silahlanma olmuştur. Kuzey Amerika'dan sonra Avrupa'da da sık sık gündem olmaya başlayan, yeni bir bireysel silahlanma ve ev yapımı silahlar akımı olarak değerlendirebileceğimiz 3B baskı teknolojisi ile üretilmiş ateşli silahların suça konu olması durumunda tespit ve tasnifi adli bilimler açısından önem arz etmekte, güncel kriminalistik yaklaşımların geliştirilmesi gerekmektedir.

Amaç ve Yöntem

Bu çalışmada 3B baskı teknolojisi kullanılarak ateşli silahların üretilmesi ve internet üzerinden yaygınlaşması değerlendirilmiştir. 3B basım silahların tespit ve tasnifi üzerine mevcut literatürde yer alan kriminalistik yaklaşımlar derlenmiştir. Bu doğrultuda EBSCOHost, ScienceDirect, Web of Science veritabanları "3D printing", "firearms" ve "3D printed guns" anahtar kelimeleri ile taranmıştır. Ayrıca 3B baskı teknolojisi ile üretilmiş ateşli silahların gelişim sürecini ve suç konusu oldukları vakaları değerlendirmek adına "3D printed guns" araması ile çeşitli internet kaynaklarına ve haber sitelerine ulaşılmıştır. Ayrıca FGC-9 tasarımıyla 3B basım silahlar davasının adeta yüzü haline gelmiş Jacob Duygu'nun internet kimliği ve tasarımın arkasındaki motivasyonuna ilişkin 2023 tarihli rapor incelenmiştir.

Bulgular

3B yazıcılar ile basım yapmak için üç boyutlu tasarım modeli gerekmektedir. Bu tasarımlar bilgisayar ortamında AutoCAD ve Solidworks gibi bilgisayar destekli tasarım (computer aided design, CAD) programları ile ".stl" uzantılı dosyalar şeklinde oluşturulmaktadır. İsmini İkinci Dünya Savaşı'nda üretilen .45 ACP fişek yatağına sahip FP-45 Liberator'dan alan ilk polimer yapılı 3B basım silah Liberator 216 mm'ye 11 mm boyutlarında olup 64 mm namlu uzunluğuna sahiptir. On beş veya on sekiz polimer baskı parça ve ateşleme iğnesi görevi gören bir adet çividen oluşmaktadır. Silahın korunmasız şekilde tasarımcısı Cody Wilson tarafından ateşlendiği video ve silahın tasarım planları 6 Mayıs 2013 tarihinde Defense Distributed isimli organizasyonun internet sitesinde yayınlanmıştır. Bu görüntüler plastik bir silahtan atış yapmanın mümkün olduğunu ortaya koymuştur. İlerleyen yıllarda 3B basım silahlara ilgi hızla artmış, internet ortamında farklı tasarımlar geliştirilmiş ve yayılmış, hibrit modeller üretilmeye başlamıştır. Denetime tabi olmayan malzemelerle ev ortamında kolayca üretilebiliyor olmaları, klasik metotlar kullanılarak örneğin metal dedektörlerle yakalanamıyor olmaları, internet ortamında hızla ve kontrolsüzce tasarımların yayılıyor olması nedeniyle 3B basım silahlar güvenlik tehdidi olarak dikkat çekmektedir.

3B basım silahlar akımında Liberator'den sonra 2020'de üretilen "FGC-9" isimli hibrit model ikinci bir dönüm noktası olmuştur denilebilir. Tasarımcısı Temmuz 2021'deki ölümünün ardından bireysel silahlanma hakkı savunucuları arasında bir "şehit" olarak anılmaya devam etmiştir. King's College London Savaş Çalışmaları Bölümüne bağlı Uluslararası Radikalleşme Çalışmaları Merkezi (International Centre for the Study of Radicalisation, ICSR) tarafından 19 Ekim 2023 tarihinde yayınlanan *Maskenin Ardında: 3D Baskılı Silah Tasarımcısının Aşırılıkçı Mesajlarını Ortaya Çıkarmak*

başlıklı raporda internet kaynakları kullanılarak "JStark1809" mahlaslı kullanıcının Jacob Duygu olduğu tespit edilmiştir. Silah tasarımının arka planını oluşturan siyasi görüşleri ve aşırılık yanlısı tutumlarını yansıtan 700'den fazla anonim paylaşım adli bilişim ve adli dil bilim tekniklerinden faydalanılarak kendisi ile ilişkilendirilmiştir.

Özellikle 2020 sonrasında, tasarımların gelişmesi ve güvenilirleşmesiyle beraber 3B basım silahların çeşitli suç olgularına karıştığı gözlemlenmiştir. 2019-2022 yılları arasında Birleşik Krallık'ta altı farklı kişi 3B basım silahların suç konusu olduğu olaylar sonucunda yargılanmıştır. Bu altı kişiden beşinin radikal sağ görüşten olduğu tespit edilmiştir.

Gerçekleştirilen sistematik literatür taramasında 3B basım silahlar konulu kriminalistik alanında sekiz farklı deneysel çalışmaya ulaşılmıştır. Bu çalışmalarda atış artığı ve polimer yapılı eser deliller, dış balistik ve hedef balistiği, alet izi analizleri bağlamında değerlendirmeler yapıldığı gözlemlenmiştir.

Sonuç: Bireysel silahlanmanın en fazla Amerika Kıtasında görüldüğü, sivillere ait silahların %46'sının ABD'de bulunduğu ve nüfusa oranlandığında her 100 kişide yaklaşık 120 silah ile en yüksek oranın yine ABD'de görüldüğü düşünüldüğünde 3B basım silah akımının Amerika'da çıkmış olması beklenen bir sonuçtur. Akımın internet alt kültür gruplarıyla iç içe büyüdüğü gözlemlenmiştir. Suç konusu 3B basım silahlar göz önünde bulundurulduğunda bu akımı radikal sağ görüş ile ilişkilendirmek de mümkündür. Balistik önemi haiz parçalar açısından klasik yöntemlerle değerlendirilemeyen bu silahlara kriminalistik bağlamında yeni yaklaşımların geliştirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Adli Bilimler, Bireysel Silahlanma, Suç Önleme, Üç Boyutlu Basım Teknolojisi, Yasadışı Silah Üretimi*

Introduction

3D printing is the production of solid models by melting the raw material and layering. It was developed by Charles Hull in 1984. The first polymer-made 3D-printed gun is the "Liberator". The digital design of the gun was shared online in 2013 and had a great impact. The designer, Cody Wilson, a Law student at the time, wanted to prove the "meaninglessness" of gun control by ensuring that anyone with an internet connection could make their firearm at home. Although the design was unreliable, unwieldy, and prone to disintegration, it was successful as a proof of concept.

Over the past decade, the 3D-printed guns movement has spread online, constantly reinventing itself. Since then, numerous 3D-printed gun designs that are more effective and reliable than the Liberator developed, hybrid models produced, and digital blueprints freely distributed on the internet. The driving force behind these designs is the individual right to bear arms. They can be considered a new trend of individual armament and homemade weaponry. The detection and classification of firearms produced with 3D printing, which has become frequent in Europe after North America, is important in terms of forensic sciences, and new criminalistic approaches need to be developed.

Aims and Methods

In this study, the production of firearms using 3D-printing technology is evaluated. Research on criminalistic approaches to 3D-printed guns was compiled. EBSCOHost, ScienceDirect, and Web of Science databases were searched using "3D-printing", "firearms" and "3D-printed guns" keywords. To evaluate the development process of firearms produced with 3D printing and the related criminal cases, various internet resources and news sites were accessed by searching "3D-printed guns". The report about the internet identity of Jacob Duygu, who became the face of the 3D-printed guns trend with his FGC-9 design, and his motivation behind the design were analyzed.

Results

A 3D design model is required for 3D printing. These designs are created with computer-aided design (CAD) programs such as AutoCAD and Solidworks in the form of ".stl" files. Named after the FP-45 Liberator with a .45ACP cartridge chamber produced in the Second World War, the first polymer 3D-printed weapon measures 216 mm by 11 mm and has a 64 mm barrel. It consists of fifteen or eighteen polymer-printed parts and one nail as the firing pin. A video of the gun being discharged by its designer Cody Wilson, and the digital design of the gun was published online by Defense Distributed on 6 May 2013. Proving it was possible to shoot from a plastic gun. In the following years, interest in 3D-printed guns increased rapidly, different designs were developed and spread on the internet, and hybrid models were made. 3D-printed guns attract attention as a security threat since they can be produced easily in domestic conditions with materials that are not subject to inspection, they cannot be caught using classical methods for example metal detectors, and designs are spreading rapidly and uncontrollably on the internet.

After the Liberator, the hybrid model named "FGC-9" produced in 2020 was a second turning point in the 3D-printed weapons trend. After his death in July 2021, the designer continued to be remembered as a "martyr" among the defenders of the right to personal armament. On 19 October 2023, the International Centre for the Study of Radicalisation (ICSR), Department of War Studies at King's College London published "Behind the Mask: Uncovering the Extremist Messages of a 3D Printed Weapon Designer", it was determined that the user with the pseudonym "JStark1809" was Jacob Duygu. More than 700 anonymous posts reflecting the political views and extremist attitudes that form the background of the weapon design were associated with him using digital forensic and forensic linguistics techniques.

Especially after 2020, with the development and increasing reliability of designs, 3D-printed guns have been involved in various criminal cases. Between 2019 and 2022, six people were prosecuted in the United Kingdom regarding incidents with 3D-printed guns. Five of these were identified as radical right-wing.

Eight different experimental criminalistics studies about 3D-printed guns were found. Evaluations were made in the context of gunshot residue and polymer trace evidence, external ballistics and target ballistics, and tool mark analyses.

Conclusion

Considering that personal armament is most common in America, 46% of the weapons that belong to civilians are in the USA, and the highest rate is seen in the USA with approximately 120 weapons per 100 people when proportioned to the population; it is not unexpected that the 3D-printed guns emerged in America. The trend has grown intertwined with internet subculture groups. Considering the 3D-printed weapons subject to crime, it is also possible to associate this trend with radical right-wing views. Classical forensic ballistics methods cannot be applied. Thus, it is necessary to develop new approaches in the context of criminalistics.

Keywords: *Crime Prevention, Forensic Sciences, Illicit Manufacturing of Firearms, Personal Armament, Three-Dimensional Printing Technology*

Patlayıcı Madde Tespiti ve Analizinde Son Gelişmeler

Öğr. Gör. Sinecan İrem BOZKUŞ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Patlayıcı maddeler hızlı ve şiddetli bir iç reaksiyon yoluyla çevreye ciddi zarar verebilecek yüksek sıcaklık, yüksek basınç ve önemli miktarda gaz açığa çıkaran katı, sıvı veya karışım halinde bulunabilir maddelerdir. Patlayıcıların yasa dışı veya terör saldırısı amacıyla kullanılması durumu maddi hasara, can kayıplarına ve hatta büyük toplumsal zararlara yol açabilir. Bir patlama veya bombalı saldırının ardından yapılan soruşturma ve analiz, olayla ilgili gerçeğin ortaya çıkarılmasında hayati rol oynamaktadır. Elde edilen deliller daha fazla saldırıyı önlemek amacıyla suçu işleyen kişinin belirlenmesi, suçlanması ve nihai olarak mahkûm edilmesi açısından yüksek önem taşımaktadır.

Patlayıcı madde araştırmalarının üç temel aşaması bulunmaktadır; olayın gerçekleşmeden önlenmesi, olay yerinde yapılacak işlemler ve olay gerçekleştikten sonra yapılan çalışmalar ile olayın yeniden yapılandırılması. Her aşamada araştırmacılar, saha testleri, patlayıcı tespit köpekleri, taşınabilir analiz cihazları ve gelişmiş analiz için laboratuvarda kullanılan cihazlarla patlayıcıların doğrulaması için çalışmalar gerçekleştirirler.

Patlayıcı madde içeren suçlarda, patlayıcı maddenin kaynağı ve içeriği araştırılırken maddenin kendisinin incelenmesi tercih edilir. Fakat bu incelemelerde koşullara bağlı olarak bazı zorluklar ortaya çıkabilmektedir. Çevreden kaynaklanan kirlenme, patlama sonrası kalan maddenin çok düşük miktarda olması, inceleme için gerekli kimyasal kalıntıların bozunması gibi nedenler bu zorlukların kaynaklarıdır. Bu nedenler uygulanabilecek analitik yöntemleri de sınırlandırmaktadır.

Patlayıcı maddeler sahip oldukları kimyasal yapı ve gruplar itibariyle de bunların varlığının tespiti ve yapı çözümlenmesi amacıyla farklı analiz ve tespit yöntemlerine gerek duyulmaktadır.

Bu patlayıcı maddelerin tespit ve analizinde optik sensörler, spektroskopik yöntemler, biyosensörler/kemosensörler ve tespit hayvanlarından yararlanılabilmektedir.

Genel olarak, patlayıcı araştırmalarına yönelik herhangi bir aletli analiz yönteminin üç ana niteliğe sahip olması gerekir; hassasiyet, seçicilik ve özgüllük. Adli analizlerde bu faktörlerin üçü de devreye girer. Yaygınlıkla kullanılan tespit yöntemleri ve analiz cihazları; Kızılötesi Absorbsiyon Spektroskopisi (IR), Nükleer Manyetik Rezonans Spektroskopisi (NMR), Kütle Spektrometresi (MS), Gaz Kromatografisi-Kütle Spektrometrisi, Sıvı Kromatografisi-Kütle Spektrometrisi, Tespit Köpekleri, Raman Spektroskopisi ve yapay koku alma sistemleri (örn. elektronik burun) ve benzeri sistemlerdir. Bunlar yüksek hassasiyet ve/veya yerinde analiz avantajlarına sahiptir. Fakat özellikle analiz cihazları büyük boyutlu olmaları, pahalı fiyatları ve karmaşık operasyon prosedürleri gibi dezavantajlara sahiptir.

Özellikle nitro grupları içermeyen, kolay sentezlenebilir ve yüksek patlayıcı gücüne sahip peroksit bazlı patlayıcıları içeren terör saldırılarındaki artış, eser miktarda patlayıcı kalıntısı veya buharının tespit edilmesinin önemini artırmıştır.

Hem kullanılabilir analitik yöntemlerindeki sınırlılıklar hem belirtilen nitelikleri sağlama gerekliliği nedeniyle var olan tespit ve analiz yöntemlerinin geliştirilmesi ve de yeni yöntemlerin oluşturulmasına yönelik çalışmalar devam etmektedir. Minyatür Kütle Spektrometresi (MMS), Vakum UV Spektrometresi/ Gaz Kromatografisi (GC/VUV), Desorpsiyon Elektrosprey İyonizasyon Kütle Spektormetresi (DESI/MS), Atmosferik Basınçlı Kimyasal İyonizasyon (APCI), Düşük Sıcaklıkta Plazma (LTP) ortamı, Gerçek Zamanlı Direkt Analiz Kütle Spektrometresi (DART/MS), Kağıt Bazlı Analitik Cihazlar (PAD) ve benzeri floresans bazlı tespit sistemleri, nanopartikül tabanlı kolorimetrik sensörler, Lazer Konfokal Raman Spektroskopisi görüntülemesi ve Boşluk Halkalı Spektroskopi (CRDS), havadaki peroksit bazlı patlayıcı buharlarının ppm konsantrasyonlarını belirlemek için Yanal Alan Uyarımlı Akustik Dalga Sensörü, patlama sonrası kalıntılarda organik ve peroksit bazlı patlayıcıların tespiti için Kılcal Elektroforetik Yöntem, patlayıcılar için etkili temassız numune alma yöntemleri olan Lazer Desorpsiyonu ve Halojen Lamba Isıtması gibi pek çok analitik ve tespit yöntemi geliştirilmiştir.

Bu çalışmada da burada da bahsedilmiş olan son yıllarda gerçekleşmiş çalışmalar ve sağladığı avantajlar derlenerek ulusal ve uluslararası güvenlik açısından sağlayacağı avantajlar değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Patlayıcı Madde, Patlayıcı Madde Tespiti, Patlayıcı Madde Analizi, Adli Kimya*

Abstract

Explosives are solid, liquid or mixed substances that, through a rapid and violent internal reaction, release high temperatures, high pressures and significant amounts of gases that can cause serious damage to the environment. If explosives are used illegally or for terrorist attacks, they can cause material damage, loss of life and even great social harm. The investigation and analysis following an explosion or bomb attack plays a vital role in establishing the truth about the incident. The evidence obtained is crucial in identifying, charging and ultimately convicting the perpetrator to prevent further attacks.

There are three main phases of explosives investigations: prevention of the incident before it takes place, the actions to be taken at the scene, and the reconstruction of the incident after the incident has taken place. At each stage, investigators work to verify explosives through field tests, explosive detection dogs, portable analyzers and laboratory equipment for advanced analysis.

In crimes involving explosives, when investigating the source and content of the explosive material, it is preferable to examine the substance itself. However, some difficulties may arise in these examinations depending on the conditions. Sources of these difficulties include contamination from the environment, the very small amount of material remaining after the explosion, and the degradation of the chemical residues required for the examination. These reasons also limit the analytical methods that can be applied.

Due to the chemical structure and groups of explosive substances, different analysis and detection methods are required to determine the presence of these substances and to analyze their structure.

Optical sensors, spectroscopic methods, biosensors/chemosensors and detection animals can be used to detect and analyze these explosive substances.

In general, any instrumental analysis method for explosives research should have three main qualities: sensitivity, selectivity and specificity. In forensic analysis, all three of these factors come into play. Commonly used detection methods and analyzers include Infrared Absorption Spectroscopy (IR), Nuclear Magnetic Resonance Spectroscopy (NMR), Mass Spectrometry (MS), Gas Chromatography-Mass Spectrometry, Liquid Chromatography-Mass Spectrometry, Detection Dogs, Raman Spectroscopy and artificial olfactory systems (e.g. electronic nose) and similar systems. These have the advantage of high sensitivity and/or on-site analysis. However, the analyzers in particular have the disadvantages of large size, expensive price and complex operating procedures.

The increase in terrorist attacks, especially those involving peroxide-based explosives, which do not contain nitro groups, are easily synthesizable and have high explosive power, has increased the importance of detecting trace amounts of explosive residue or vapors.

Due to the limitations of the available analytical methods and the need to meet the specified qualifications, work is ongoing to improve existing detection and analysis methods and to develop new methods. This methods are such as,

Miniature Mass Spectrometry (MMS), Vacuum UV Spectrometry/Gas Chromatography (GC/VUV), Desorption Electrospray Ionization Mass Spectrometry (DESI/MS), Atmospheric Pressure Chemical Ionization (APCI), Low Temperature Plasma (LTP), Direct Analysis İn Real Time Mass Spectrometry (DART/MS), Paper-Based Analytical Devices (PAD) and similar fluorescence-based detection systems, nanoparticle-based colorimetric sensors, Laser Confocal Raman Spectroscopy and Cavity Ring-down Spectroscopy (CRDS), Lateral Field Excited Acoustic Wave Sensor to determine ppm concentrations of peroxide-based explosive vapors in air , Capillary Electrophoretic Method for the detection of organic and peroxide-based explosives in post-blast residues. Also Laser Desorption and Halogen Lamp Heating, which are effective non-contact sampling methods for explosives.

In this study, the recent studies mentioned here and the advantages they provide are compiled and the advantages they will provide in terms of national and international security are evaluated.

Keywords: *Explosives, Explosives Detection, Explosives Analysis, Forensic Chemistry*

Küresel İklim Krizinin Düzensiz Göç Üzerine Etkileri: Afrika Örneği

Doç. Dr. Özlem ÖZDEMİR, Fenerbahçe Üniversitesi
Tolga TELLAN, Ankara İl Sağlık Müdürlüğü

Öz

Çağımızda küresel iklim krizi, doğal ekosistemler, klimatolojik hareketlilikler ve insan yaşamı üzerinde çeyrek yüzyıl öncesine değin kıyaslanamayacak ölçüde olumsuz sonuçlar açığa çıkarmaktadır. Uluslararası toplum 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren iklim değişikliğinin ve ekolojik sistemin insan hareketlilikleri üzerindeki etkilerini gözlemlemeye başlamış, 21. yüzyılla birlikte ise konunun sosyo-politik yaşamla bağlantıları ve ilk olumsuz sonuçları net bir biçimde deneyimlenmiştir.

İklim değişikliği kaynaklı aşırı hava olayları dünya genelindeki zorunlu yer değişikliklerinin en önemli nedenlerindendir. Dünya Bankası verilerine göre bir milyondan fazla insan iklim krizine bağlı nedenlerden dolayı yaşadıkları yerden ayrılma tehlikesi ile karşı karşıya kalacaktır. Doğu Afrika'da 2050 yılına kadar yaklaşık 38,5 milyon insanın göç etmek zorunda kalması beklenmektedir.

Küresel iklim krizine bağlı olarak yerinden olma riskinin artması, savunmasız toplulukları daha fazla strese sokmakta ve ekonomik, politik, sosyolojik ve kültürel/etnik gerilim derinleşmektedir. İklim değişikliğine bağlı göçler, sosyolojik uyuşmazlıkların çözülemediği ve politik yönetişimin zayıf olduğu kentsel bölgelere yöneldiği takdirde ise sorunlar kalıcı hale gelmektedir.

İklim Krizinin en fazla etkilenen Afrika kıtasında son yıllardaki sıcaklık artışı küresel ortalamanın 2 kat üzerinde seyrederken, temiz suya erişim ve gıda güvenliği sıkıntısı yaşayan insanlar göç tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadır.

İklim krizi, kaynak kıtlığına neden olmakta ya da bu kıtlığı şiddetlendirebilmektedir. Su kıtlığı, biyoçeşitlilikteki kayıplar, düşük mahsul ve deniz seviyesinin yükselmesi gibi iklim değişikliği etkileri doğrudan çatışmalara yol açabileceği gibi, başka coğrafyalarda güvenlik arayan veya geçim koşullarını sağlamaya çalışan savunmasız durumdaki insanların göç etmesine de neden olabilmektedir. Çok sayıda insanın zorla veya gönüllü biçimde yer değiştirmesi, potansiyel güç dengelerini değiştirerek daha fazla kaynak kıtlığına neden olmakta ya da önceden ayrılmış gruplar arasında gerilimleri ateşleyerek birbiriyle çatışma sürecine sokmaktadır. İklim değişikliklerine bağlı düzensiz göçlerin küresel metropollere, sanayileşmiş merkezlere ya da ülkelerin kıyı bölgeleri gibi ekonomik, politik, kültürel istikrar için önemli konumlara doğru yönelmesi ise istikrarsızlaştırıcı güçlerin ön plana çıktığı bir dünyayı bizlere haber vermektedir. İklim krizine bağlı düzensiz göçler, farklı şekillerde siyasi istikrarsızlıklara neden olmaktadır. Kitlesel göç hareketlilikleri sıklıkla hem ülke içi hem de uluslararası istikrara ve sosyal uyuma yönelik bir tehdit olarak şekillenmektedir. Büyük göç akışlarını yönetmekte yetersiz kalan politikalar, kaynak eşitsizliklerini şiddetlendirebilir, kamu bütçelerini zorlayabilir ve siyasi ortamı geren yabancı düşmanlığı söylemine katkıda bulunabilir. Göçmenlik karşıtı siyasi aktörler, siyasi duruşlarını iyileştirmek için düzensiz göç akışlarının hem gerçek hem de algılanan zorluklarına yönelik söylemleri ele geçirebilir, mevcut gerilimleri alevlendirebilir ve toplumlararası şiddeti tetikleyebilirler. Bu riskler, yalnızca bir iklim şokunun ardından yaşanan sınıraşırı hareketlilikleri değil, aynı zamanda daha yüksek iç göç oranları olan topluluklarda bölgesel nüfus kompozisyonları değişimlerini dikkate almanın önemini de vurgulamaktadır.

Yaşanan iklim krizine bağlı olarak göç edenlerin nasıl tanımlanacağı, sınıflandırılacağı ve araştırılacağı ise bir diğer önemli tartışma konusudur. Göç olgusunun 'insanoğlunun fiziksel, ruhsal ve bilişsel tehlikelere karşı yaşam coğrafyasını değiştirme girişimi' ya da 'varoluşuna özsaygı gereği mekan değişikliği' şeklinde tanımlanması bile deneyimlenmekte olanın farklı politik düzlemlerde farklı biçimlerde nitelendiğini bizlere göstermektedir. Göçün bireysel gönüllük ve emek talebi ile ilişkilendirildiği ulus-devlet merkezli tarihsel yaklaşım son dönemde geriye düşmüş; siyaset, güvenlik, kültür ve sosyoloji gibi zorunlu dinamiklerin ön plana çıktığı ticari yönetişim yaklaşımı ağırlık kazanmaya başlamıştır. Ancak iklim krizi esaslı göçler, bu karar verme süreçlerinin tümünden daha kapsamlı, daha toplumsal ve daha kişiye özeldir. 1980'lerle birlikte ifade edilmeye başlanan 'çevre mültecileri' kavramı, sorunu yavaş bir şekilde tonlarken, 2000'lerde ise 'iklim mağdurları' kavramı ile özellikle hukuk ve sınır güvenliği alanında çalışmalar gerçekleştiren uzmanların sorunu adeta haykırmaya başladıkları görülmektedir. Bu çalışmada, küresel klimatolojinin ve ekosistemin son çeyrek yüzyılda ürettiği tehditlerin dünya ölçeğinde şekillenen bir sorunu açıkça bizlere hatırlattığı ifade

edilmekte ve felaketler karşısında göç etmeyenlerin ya da göç kararı alanların birbirlerinden izole edilemeyeceği noktasına vurgu yapılacaktır. İnsanlığın ortak geleceği için en büyük tehditler arasında yer olan bu konu etkileri bakımından incelenmeyi gerektirmektedir. Özellikle de iklim krizinin Afrika kıtasındaki etkileri ile ilgili araştırmaların Türkiye'deki akademik alanda ve araştırma merkezlerinde azlığı çalışmanın özgün değerini oluşturmaktadır. Düzensiz göç olgusunda küresel iklim krizinin etkisinin yakın dönemdeki örnekler üzerinden tartışılacağı çalışmada, birbirleriyle doğrudan bağlantılı bu iki istikrarsızlaştırıcı unsurun bir arada değerlendirilmesi gerektiğinin zorunlu olduğu ifade edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: *İklim krizi, Afrika, Sınıraşırı göçler, Klimatolojik dönüşüm, Güvenlik*

The Ffects of the Global Climate Crisis on Irregular Migration: The Case of Africa

Abstract

In our age, the global climate crisis reveals incomparable negative consequences on natural ecosystems, climatological activities and human life until a quarter of a century ago. Since the second half of the 20th century, the international community has begun to observe the effects of climate change and the ecological system on human mobility, and with the 21st century, the connection of the issue with socio-political life and its first negative consequences have been clearly experienced. Extreme weather events due to climate change are one of the most important causes of forced displacement around the world. According to the World Bank data, more than one million people will face the danger of leaving their places of residence due to reasons related to the climate crisis. It is expected that approximately 38.5 million people will have to migrate in East Africa by 2050. The increased risk of displacement due to the global climate crisis puts vulnerable communities under greater stress and deepens economic, political, sociological and cultural/ethnic tensions. If migration due to climate change is directed to urban areas where sociological conflicts cannot be resolved and political governance is weak, the problems will become permanent. In the African continent, which was most affected by the Climate Crisis, the temperature increase in recent years is 2 times higher than the global average, while people who have problems with access to clean water and food security face the danger of migration.

The climate crisis is causing or exacerbating resource scarcity. Climate change impacts such as water scarcity, loss of biodiversity, low yields and sea level rise can lead to direct conflicts, as well as the migration of vulnerable people seeking security or livelihoods in other geographies. The forced or voluntary displacement of large numbers of people alters the potential balance of power, causing further resource shortages or igniting tensions between previously separated groups, putting them in conflict with each other. The fact that irregular migrations due to climate change are directed towards global metropolis, industrialized centers or countries that are important for economic, political and cultural stability, such as coastal regions, heralds a world in which destabilizing forces come to the fore. Irregular migrations due to the climate crisis cause political instability in different ways.

Mass migration movements are often shaped as a threat to both domestic and international stability and social cohesion. Policies that fail to manage large migration flows can exacerbate resource inequalities, strain public budgets, and contribute to xenophobic rhetoric that strains the political landscape.

To improve their political stances, anti-immigration political actors can hijack the discourse on both the real and perceived challenges of irregular migration flows, exacerbate existing tensions and trigger intercommunal violence.

These risks highlight the importance of considering not only transboundary movements following a climate shock, but also regional population composition changes in communities with higher rates of internal migration. How to define, classify and research the immigrants due to the climate crisis is another important topic of discussion.

Even the definition of the phenomenon of migration as 'mankind's attempt to change the geography of life against physical, mental and cognitive dangers' or 'change of place due to self-respect for his existence' shows us that what is experienced is characterized in different ways in different political planes. The nation-state-centered historical approach, in which migration is associated with individual volunteerism and demand for labor, has recently fallen behind; The commercial governance approach, in which obligatory dynamics such as politics, security, culture and sociology come to the fore, has begun to gain weight. But climate crisis-based migrations are more comprehensive, more social, and more personalized than all of these decision-making processes. While the concept of 'environmental refugees', which started to be expressed with the 1980s, slowly toned down the problem, in the 2000s, it is seen that the experts working in the field of law and border security started to shout about the problem with the concept of 'climate victims'. In this study, it is stated that the threats posed by the global climatology and the ecosystem in the last quarter century clearly remind us of a problem shaped around the world, and it will be emphasized that those who do not migrate or those who decide to migrate in the face of disasters cannot be isolated from each other. This issue, which is among the biggest threats to the common future of humanity, requires examination in terms of its effects.

In particular, the scarcity of studies on the effects of the climate crisis on the African continent

in academic fields and research centers in Türkiye constitutes the original value of the study. In the study, in which the impact of the global climate crisis on the phenomenon of irregular migration will be discussed through recent examples, it is stated that these two directly related destabilizing factors must be evaluated together.

Keywords: *Climate crisis, Africa, Transboundary migrations,Climatological transformation, Security*

İklim Değişikliği Kaynaklı Düzensiz Göç Hareketleri ve Türkiye' ye Yönelik Risklerin Değerlendirilmesi

Doç. Dr. Serkan YENAL, Milli Savunma Üniversitesi

Öz

İklim değişikliği, çevre, ekonomi ve toplumlar üzerinde derin etkilere sahip olan ve dünyamızın en öncelikli sorunları arasında yer almaktadır. İklim değişikliğinin önemli bir sonucu, bireylerin veya toplulukların aşırı hava olayları, deniz seviyesinin yükselmesi, çölleşme ve su kıtlığı gibi çevresel faktörler nedeniyle evlerini terk etmek zorunda kaldığı düzensiz göç olgusudur. Bu nedenle iklim değişikliği kaynaklı düzensiz göç, bugün ve gelecekte en önemli güvenlik sorunları arasında yer almaktadır.

Göç olgusu yeni bir olgu değildir. Göç, neredeyse insanlık tarihi ile yaşıt bir olgu olarak ifade edilebilir. Tarih boyunca, pek çok faktör, insanların bulundukları bölgelerden uzaklaşmalarına sebep olmuştur. Bunlar arasında, savaş, kıtlık, doğal afetler, işsizlik, salgın hastalıklar gibi çok sayıda faktör bulunmaktadır. Bu faktörler arasında iklim değişikliği de en önemli sebepler arasında yer almaktadır. İklim değişikliği kaynaklı düzensiz göç, genellikle insanların çevresel bozulma, geçim kaynaklarının kaybı veya kötüleşen yaşam koşulları sonucu daimi ikametgahlarından uzaklaşmak zorunda kalmalarıyla ortaya çıkmaktadır. Bu yerinden edilme hem ülkeler içinde (iç göç) hem de uluslararası sınırların ötesinde (sınır ötesi göç) gerçekleşebilmektedir.

İklim değişikliği, küresel düzeyde bir etki yaratmaktadır. Öyle ki iklim değişikliği ve etkilerinden uzak kalmak neredeyse imkansızdır. Bu durum, iklim değişikliği kaynaklı göç sorununun küresel bir sorun olduğunun göstergesidir. İklim değişikliği etkilerine en savunmasız topluluklar, düşük rakımlı kıyı bölgeleri, kurak bölgeler ve küçük ada devletleri gibi bölgelerdedir. Bu topluluklar genellikle değişen çevresel koşullara uyum sağlamak için gerekli kaynaklara ve altyapıya sahip değildir, bu da yerinden edilme risklerini artırmaktadır. Belirtilen bölgelerde yer alan topluluklar, iklim değişikliğinin ilk ve en hızlı etkilenen bölgeleri olarak değerlendirilmektedir. Bu bölgelerde başlayan etkiler, zaman içinde küresel bir sorun haline gelebilmektedir.

Türkiye, bulunduğu bölge itibariyle, iklim değişikliğinden önemli ölçüde etkilenebilecek bir bölgede yer almaktadır. Bu durum, Türkiye'yi iklim değişikliği kaynaklı olası göç senaryolarının da merkezine almaktadır. Türkiye'yi tehdit edebilecek önemli düzensiz göç akınlarına karşı ön alıcı yaklaşımlar geliştirmek büyük önem arz etmektedir. İklim değişikliği ile düzensiz göç arasındaki bağlantı, yerel, ulusal ve uluslararası düzeyde kapsamlı ve koordineli çalışmalar gerektirmektedir. Bu çalışmalar arasında iklim değişikliğini önlemeye yönelik çalışmalar, sürdürülebilir kalkınma ve insani yardım faaliyetleri özel öneme sahiptir. Ayrıca, göçmenlerin haklarını korumak için göç için yasal kanallara, sosyal destek sistemlerine ve ev sahibi toplumlarda geçim ve entegrasyon fırsatlarına erişimi sağlamak için politika ve mekanizmalar geliştirilmelidir.

Sonuç olarak, iklim değişikliği ile düzensiz göç arasındaki etkileşimi ele almak, çevresel, sosyal ve ekonomik faktörlerin birbirine bağlılığını tanıyan bütünsel bir yaklaşım gerektirmektedir. İşbirliğini ve ön alıcı yaklaşımları önceliklendirerek, iklim değişikliğinin insan hareketliliği üzerindeki olumsuz etkilerini hafifletmek mümkün olabilecektir. Bu amaçla yürütülen çalışmada, iklim değişikliği konusu ile ilgili kavramsal açıklamalar gerçekleştirilmiş, iklim değişikliği ve uluslararası güvenlik ilişkisi değerlendirilmiş, iklim değişikliği sonucu gerçekleşebilecek düzensiz göç olgusu ve Türkiye'ye muhtemel etkileri, çok faktörlü olarak ifade edilmiştir. Çalışmada literatür tarama ve örnek olay incelemesi gerçekleştirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *İklim Değişikliği, Uluslararası Güvenlik, Düzensiz Göç*

Climate Change-Induced Irregular Migration Patterns and Assessment of Risks for Turkey

Abstract

Climate change is among the most pressing issues of our world, with deep impacts on the environment, economy, and societies. A significant consequence of climate change is the phenomenon of irregular migration, where individuals or communities are forced to leave their homes due to environmental factors such as extreme weather events, rising sea levels, desertification, and water scarcity. Therefore, climate change-induced irregular migration is regarded as one of the most significant security challenges both today and in the future.

Migration is not a new phenomenon. It can be considered almost as old as human history itself. Throughout history, various factors have led people to move away from their regions. These factors include war, famine, natural disasters, unemployment, and epidemic diseases, among many others. Climate change is among the most important reasons among these factors.Climate change-induced irregular migration typically arises from individuals or communities being compelled to leave their permanent residences due to environmental degradation, loss of livelihood resources, or deteriorating living conditions. This displacement can occur both within countries (internal migration) and beyond international borders (cross-border migration).

Climate change has a global impact, making it nearly impossible to remain unaffected by its effects. This underscores the global nature of the issue of climate change-induced migration. The most vulnerable communities to the effects of climate change are those in low-lying coastal areas, arid regions, and small island states. These communities often lack the necessary resources and infrastructure to adapt to changing environmental conditions, thereby increasing the risks of displacement. Communities in these regions are considered the first and fastest-affected areas by climate change, with the effects eventually becoming a global issue over time.

Turkey is located in a region that could be significantly affected by climate change. This places Turkey at the center of potential scenarios of climate change-induced migration. Developing proactive approaches against major irregular migration flows that could threaten Turkey is of utmost importance. Addressing the connection between climate change and irregular migration requires comprehensive and coordinated efforts at the local, national, and international levels. Among these efforts, actions to prevent climate change, sustainable development, and humanitarian aid activities hold special significance. Additionally, policies and mechanisms should be developed to ensure migrants' rights, access to legal channels for migration, social support systems, and livelihood and integration opportunities in host communities.

In conclusion, addressing the interaction between climate change and irregular migration requires a holistic approach that recognizes the interconnectedness of environmental, social, and economic factors. Prioritizing cooperation and proactive approaches may help mitigate the adverse effects of climate change on human mobility. In this study, conceptual explanations related to climate change were provided, the relationship between climate change and international security was evaluated, the phenomenon of irregular migration resulting from climate change and its potential effects on Turkey were expressed in a multifaceted manner. Literature review and case studies were conducted in the study.

***Keywords**: Climate Change, International Security, Irregular Migration*

Akdeniz'de Rekabet ve Çatışma (1935-1936)
-Diplomat M. Ali Türkgeldi'nin Raporlarına Göre-

Prof. Dr. İsmet TÜRKMEN, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi
Öğr. Gör. Fatih ERARSLAN, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi

Öz

Birinci Dünya Savaşı sonrasında Avrupa'nın pek çok ülkesinde olduğu gibi İtalya, nüfus artışı gibi önemli bir meseleyle yüzleşmek durumunda kalmıştır. Bu durumu ise bir fırsata çevirmeye yönelen Mussolini, ülkesinin dış siyasetinde köklü çözüm arayışı içine girmiştir. Bu doğrultuda, Türkiye'nin Musul meselesi ile meşgul olduğu dönemde Mussolini, Anadolu'ya asker çıkarmayı dahi bir fırsat olarak değerlendirmiştir. Fakat Musul meselesinin çözüme kavuşturulması sonrasında, Türkiye'nin Batılı devletlerle olan ilişkilerindeki iyileşme, Türk-İtalyan ilişkilerini de etkilemiş ve İtalya, Türkiye'ye yakınlaşmaya çalışmıştır. İyileşme yönünde somut ilk adım 30 Mayıs 1928 tarihinde Roma'da imzalanan Tarafsızlık ve Uzlaşma Antlaşması ile atılmış, ancak bu dostluk ve güven ortamı uzun sürmemiş, İtalya'daki faşist rejimin Doğu Akdeniz ülkelerine yönelik saldırgan politikaları karşısında Türk-İtalyan ilişkileri güvensizlik dönemine girmiştir. Akdeniz sahip olduğu jeopolitik ve stratejik konumu nedeniyle siyasi tarih açısından diplomatik ve askeri rekabet/lerin merkezinde yer almıştır. Ayrıca 1929 Dünya Ekonomik Krizi'nin İtalya üzerinde yarattığı olumsuz mali durum Mussolini'nin yeni arayışlara zorlamıştır. Bu yönde 19 Mart 1934'teki konuşmasında İtalya'nın geleceğinin Avrupa'da değil, Asya ve Afrika'da olduğunu söylemesi; en başta Gazi Mustafa Kemal Atatürk idaresindeki Türkiye'yi rahatsız etmiştir. Bu doğrultuda, 1930'lu yıllarda giderek uluslararası siyasette saygınlığını arttıran Türk Hükûmeti, İtalyan yönetiminin emellerine karşı siyaset geliştirme gayretiyle hareket etmiştir. Bu yönde Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreter Vekili Mehmet Emin Ali Türkgeldi, farklı Avrupa merkezlerindeki Türkiye büyükelçiliklerinden sağlanan verileri de merkeze alarak Avrupa'daki politik değişimleri ele alan raporları hazırlamıştır. Elde edilen arşiv belgeleri ile Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı öncesindeki dış politika algısını dünyada meydana gelen gelişmeler bağlamında ortaya koyan Türkgeldi, İtalya'nın Habeşistan'a saldırması ve Akdeniz ile Balkanlarda güvenlik endişesi meydana getirmesi karşısında, Türkiye'nin Avrupa merkezli olarak gelişmeleri dış politikası açısından dikkatle ele almıştır. Rapora göre, Akdeniz, Balkanlar ve Habeşistan gelişmeleri dışında dünyada meydana gelen diğer gelişmeler de Türkiye'nin dış politikası açısından ele aldığı meseleler arasında yer almıştır. Türkgeldi'nin değerlendirmeleri, Türk dış politikasının odak noktalarını belirtmesi sebebiyle oldukça önemli veriler içermektedir. Türkiye'nin hassasiyetinin yüksek olduğu Akdeniz ve Balkanların güvenliği, Habeşistan Meselesi, Almanya-İngiltere rekabeti, Avrupa'da meydana gelen ittifaklar gibi konular, Türkiye'nin II. Dünya Savaşı öncesindeki kırmızı çizgilerini ortaya koyan konular olarak raporda yer almıştır. İtalya'nın Akdeniz siyaseti özelindeki önemli tespit ve değerlendirmeleri, Türkiye'nin bu savaş öncesinde, bölgeye ilişkin politikaları bağlamında fevkalade yol gösterici olmuştur. Tarihsel süreç Akdeniz sularında yaşanan gelişmelerin günümüzle geçmiş arasında benzerlik taşıdığını göstermektedir.

Araştırmanın yöntemi, veri toplama tekniği olarak doküman analizine dayanmaktadır. Doküman analizi, araştırılması amaçlanan konuyla ilgili yazılı materyallerin incelenmesini içermektedir. Araştırma konusu ile ilgili olarak başta akademisyenler, gazeteciler ve araştırmacılar tarafından derlenmiş, hazırlanmış ve yayınlanmış kitaplar, makaleler, raporlar, haberler, yorumlar gibi verilerden yararlanılmıştır. Döneme ilişkin belgelerin çalışmaya ışık tutması amacıyla Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivinden yararlanılmıştır.

Anahtar kelimeler: *Mustafa Kemal Atatürk, Tevfik Rüştü Aras, Akdeniz, Mehmet Emin Ali Türkgeldi, Güvenlik*

Competition and Conflict in the Mediterranean (1935-1936) -According to the Reports of Diplomat M. Ali Türkgeldi-

Abstract

Like much of Europe after World War I, Italy had to face the significant conflict of population growth. Mussolini, who tried to turn this situation into an opportunity, began to search for a desperate solution in the country's foreign policy. In this regard, during the period when Turkey was dealing with the Mosul issue, Mussolini even considered it an opportunity to recruit soldiers to Anatolia. However, after the Mosul issue was resolved, the improvement in Turkey's relations with Western states also affected the Turkish-Italian side, and Italy tried to get closer to Turkey. The first concrete step in recovery was taken with the Treaty of Neutrality and Conciliation signed in Rome on May 30, 1928. This atmosphere of friendship and trust did not last long, and a break in Turkish-Italian relations emerged against the aggressive policies of the fascist regime in Italy against the Eastern Mediterranean countries. Due to its geopolitical and strategic location, the Mediterranean has been at the centre of diplomatic and military rivalries in political history.In addition, the negative financial situation created by the 1929 World Economic Crisis on Italy forced Mussolini to seek new things. In this regard, in his speech on March 19, 1934, he said that Italy's future was not in Europe, but in Asia and Africa; First of all, it disturbed Turkey under the administration of Gazi Mustafa Kemal Atatürk. In this direction, the Turkish Government, which has gradually increased the prestige of international politics since the 1930s, acted with an effort to develop politics against the ambitions of the Italian administration. In this regard, Mehmet Emin Ali Türkgeldi, Deputy Secretary General of the Ministry of Foreign Affairs, prepared political changes and field reports in Europe by focusing on the data provided by different European services and Turkey's embassies. Türkgeldi, who reveals Turkey's foreign policy perception before the Second World War in the context of the developments in the world with the archival documents obtained, carefully handled the Europe-centred developments in terms of Turkey's foreign policy in the face of Italy's attack on Abyssinia and the security concerns in the Mediterranean and the Balkans. According to the report, in addition to the developments in the Mediterranean, the Balkans and Abyssinia, other developments in the world were also among the issues Turkey dealt with in terms of its foreign policy. Türkgeldi's evaluations contain very important data as they indicate the focal points of Turkish foreign policy. Issues such as the security of the Mediterranean and the Balkans, the Abyssinia Issue, the rivalry between Germany and England, and the alliances in Europe, to which Turkey was highly sensitive, were included in the report as issues that revealed Turkey's red lines before World War II. Italy's important determinations and evaluations regarding Mediterranean politics were an extraordinary guide in Turkey's regional relations before this war. The historical process shows that the developments in the Mediterranean waters have similarities between the past and the present.

The method of the research is based on document analysis as a data collection technique. Document analysis includes the examination of written materials related to the subject that is intended to be investigated. Data such as books, articles, reports, news and comments compiled, prepared and published by academicians, journalists and researchers were used in relation to the research subject. In order to shed light on the documents related to the period, the Presidency State Archive was used.

Keywords: *Mustafa Kemal Atatürk, Tevfik Rüştü Aras, Akdeniz, Mehmet Emin Ali Türkgeldi, Security*

Milli Mücadele Dönemi'nde Ankara Hükümetinin İç Güvenlik Faaliyetleri: Sevk, İskân ve Yerel Yönetim Uygulamaları Örneği

Arş. Gör. Dr. Ayça YENİLMEZ, Jandarma Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Türk Dil Kurumu tarafından sevk; gönderme, götürme olarak tarif edilirken, iskân kelimesi; yurtlandırma olarak ifade edilmektedir. Ancak her iki kavramı kapsayan ve sıklıkla kullanılan kelime ise "göç" olmuştur. Göç; toplumsal, siyasi ve ekonomik gerekçeler doğrultusunda bireylerin ya da toplulukların bir yerden başka bir yere veyahut bir ülkeden başka bir ülkeye gitmesi, taşınması, muhaceret olarak açıklanmaktadır. Göç hareketleri açlık, doğal afetler, toprakların verimsizliği gibi nedenlerle gerçekleşebilirken; dini, siyasi ya da iktisadi sebeplerle de yapılmış veyahut yapılmaktadır. Toplulukların/kişilerin göç etme ya da ettirilme gerekçeleri bu nedenle isteğe bağlı ya da zorunlu olarak ayrıma tabii tutulmuştur. Böylelikle iç göçler, dış göçler, serbest göçler, kitlesel göçler, zorunlu göçler gibi çeşitli kategorilerle ortaya çıkış nedenleri belirlenmeye gayret edilmiştir. Göç edenlere ise tarihsel süreç içerisinde sürgün, mülteci, muhacir, felaketzede gibi isimler verilmiştir.

Bahsi geçen yer değiştirme eylemleriyle bağlantılı olarak yürütülen iskân politikaları ise hem devletlerin hem de toplumların yaşamında pek çok açıdan mühim yer teşkil etmiştir. Zira devletlerin iskân politikaları, tarihsel akışta farklı metotların uygulandığı siyasi düzenlemelerin toplamı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu bakış açısıyla konu incelendiğinde Osmanlı Devleti'nden başlayıp Millî Mücadele ve sonrasında sürdürülen iskân politikası, güvenlik algısının getirmiş olduğu riskler, tehlikeler, tehditler ve endişelerden yola çıkılarak oluşturulmuştur. Tüm hadiselerin toplamında ise devlet özellikle I. Dünya Harbi sırasında yaşanan hem iç hem de dış güvenlik sorunlarının temelinde olduğu düşünülen Gayrimüslimlere yönelik sevk ve iskân politikaları geliştirilerek uygulanmıştır.

Çalışmada, iç güvenliği sağmak adına uygulanan sevk ve iskân politikalarına, bu süreçlerde hangi hususlara önem verildiğine, iç güvenlik sorunu olarak hangi hususların tanımladığına ve bu noktada gerek yerel yönetim bağlamında gerekse iskân faaliyetleri için öncelenen olaylara yanıt aranması amaçlanmıştır. Millî Mücadele Dönemi'nde Ankara Hükümeti ve onun iç güvenlik politikalarının uygulayıcı Dahiliye Vekâletinin hangi sevk, iskân ve yerel yönetim uygulamaları gerçekleştirdiğinin belirlenmesine öncelik verilmiştir.

Anahtar Kelimeler: *İç Güvenlik, Millî Mücadele, Sevk, İskân*

Internal Security Activities Of The Ankara Government During The National Struggle Period: An Example Of Relocation, Resettlement, And Local Governance Practices

Abstract

The term "sevk" is defined as "sending, taking" while the term "iskân" is expressed as "settling, resettling" by the Turkish Language Institution. However, the word that encompasses both concepts and is frequently used is "migration." Migration is described as the movement or relocation of individuals or communities from one place to another or from one country to another for social, political, and economic reasons. Migration movements can occur due to reasons such as famine, natural disasters, or the infertility of lands, as well as for religious, political, or economic reasons. Therefore, the reasons for communities'/individuals' migration or relocation have been categorized as voluntary or compulsory. Thus, various categories such as internal migration, external migration, voluntary migration, mass migration, forced migration, etc., have been identified in an effort to determine the reasons for migration. Throughout history, various names have been given to those who migrate, such as exile, refugee, migrant, disaster victim, etc.

The settlement policies carried out in connection with the aforementioned relocation actions have been crucial in many aspects of both states' and societies' lives. Because the settlement policies of states appear as the sum of political regulations in which different methods have been implemented throughout historical processes. When viewed from this perspective, the settlement policy carried out from the Ottoman Empire to the National Struggle and thereafter has been formulated based on the risks, dangers, threats, and concerns brought about by the perception of security. In the total of all events, the state especially developed and implemented relocation and settlement policies targeting non-Muslims, which were thought to be at the core of both internal and external security problems during World War I.

In the study, it is aimed to investigate the relocation and settlement policies implemented for internal security, which issues were given importance during these processes, and which issues defined internal security problems, and to seek answers to the events prioritized in terms of both local governance and settlement activities. Priority was given to determining the relocation, settlement, and local governance practices of the Ankara Government and its implementing Ministry of Internal Affairs in the National Struggle Period.

Keywords: *Internal Security, National Struggle, Relocation, Settlement.*

Türkiye Cumhuriyeti'nde 1930-1945 Döneminde Açık Kaynak İstihbaratı Uygulamaları

Dr. Vahide ÇETİN

Öz

İstihbarat, insanlık tarihinin her çağında ilkellikten modernliğe kadar farklı alanlarda ve şekillerde insanoğlunun merak etme ve haber alma dürtüsünün bir tezahürü olarak doğmuştur. Fransız İhtilali ve Sanayi İnkılabı ile birlikte dünyada, istihbarat kavramı zamanla gelişip farklı alt dallara ayrılırken aynı zamanda istihbarat toplama yöntemleri de çağın gereksinimlerine göre gelişmiştir. 20. yüzyılın başlarından itibaren bilim ve teknolojideki ilerlemeler savaşın doğasını değiştirirken istihbaratı da basit ve tek tip yöntemin kullanıldığı bilginin teyidinin şahsa bağlı kaldığı statik yapıdan kurtarıp çeşitlendirmiştir. İnsan istihbaratı (İNİS) dışında bilim ve teknolojideki gelişmelere bağlı olarak gelişen görüntü (GÖRİS), sinyal (SİNİS), ölçüm ve iz istihbaratı (ÖLİZİS) gibi açık kaynak istihbaratı (AKİS) da 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkmış ve Birinci Dünya Savaşı'nda tatbik edilmiştir. Hızlı ve güvenilir bir şekilde istihbarat bilgisi edinmeyi sağlayan istihbarat toplama yöntemlerinden biri olan AKİS; toplum tarafından ulaşılabilen yayım ve erişim gücüne sahip olan her türlü dergi, gazete, kitap, radyo, televizyon, konferans bildirileri enstitü raporları, broşür vb. kaynaklardan istifade edilerek elde edilen bilginin analistler tarafından değerlendirilerek sunulmasıdır. AKİS' ten gelen bilgilerin istihbarat amaçlı kullanımı, Napolyon'a kadar uzanmaktadır. Napolyon, keşif birliklerinin ve casusların getirdiği istihbarat raporlarından ziyade AKİS' e daha çok güvenmiştir. AKİS' i sefere çıkacağı ülkeyi siyasi, iktisadi, sosyal ve askeri alanlarda tanımak, sefer planını ve lojistiğini düzenlemek için kullanmıştır. Bunun içinde günlük gazetelerden, kitaplardan ve ansiklopedilerden yararlanmıştır. İkinci Dünya Savaşı arifesinde 1939 yılında Büyük Britanya'da BBC İzleme Servisi'nin ve ABD'de 1941 yılında Yabancı Yayın İzleme Servisi'nin (FBMS) ihdas edilmesiyle AKİS; ülkeler tarafından profesyonelce uygulanmaya başlanmış ve farklı bir boyut kazanmıştır. İkinci Dünya Savaşı'nda hızlı, sağlam ve güçlü bir şekilde kullanılmış İNİS' ten daha etkili olmuştur. 1930-1945 yılları arasında Türkiye Cumhuriyeti, yeni kurulmuş ve milli mücadeleden zaferle çıkmış bir ülke olarak teknolojik ve bilimsel ilerlemelere bağlı olarak gelişen GÖRİS, ÖLİZİS, JEOİS gibi istihbarat toplama yöntemlerinden ziyade İNİS ve AKİS 'ten istifade etmiştir. İkinci Dünya Savaşı ve öncesi özellikle Dışişleri Bakanlığı'na büyükelçiliklerden; gazete, dergi gibi süreli yayınların genel olarak Fransızca çevirileri gönderilerek bulundukları ülkelerin mevcut durumu ve savaşa dair her türlü bilgi paylaşımı aktarılmıştır. Genel olarak elçiliklerden Gazeta Polska, Journal de Geneve, Gazette de Lausanne, Bund, National Zeitung ve Gazeta Warszawska gibi gazeteler ağırlıklı olarak paylaşılmıştır. Ayrıca en fazla Paris, Varşova, Roma ve Brüksel elçiliklerinden AKİS bilgisi geldiği gibi az da olsa Kabil, Kıbrıs, Buenos Aires gibi elçiliklerden de bilgi akışı sağlanmıştır. Bu bildiride, 1930-1945 yılları arasında arşive AKİS' ten yararlanılarak yansıyan belgeler; ülkelerin dağılımı ve devletlerin siyasi, iktisadi, askeri ve diğer konular olarak ayrılıp grafik ve tablolardan yararlanılarak incelenmiştir. İkinci Dünya Savaşı ve öncesinde Türkiye Cumhuriyeti'nde, elde edilen bulgular sayesinde AKİS' in başarılı bir şekilde uygulandığını görmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: AKİS, Dışişleri, Elçilikler, Yabancı Gazeteler

Open Source İntelligence Applications in the Republic of Türkiye in the Period 1930-1945

Abstract

Intelligence was born as a manifestation of humankind's urge to wonder and receive information in different fields and forms in every era of human history, from primitiveness to modernity. While the concept of intelligence has developed over time and been divided into different sub-branches in the world since the French Revolution and the Industrial Revolution, intelligence collection methods have also developed according to the needs of the age. While advances in science and technology have changed the nature of war since the beginning of the 20th century, they have diversified intelligence by freeing it from the static structure in which simple and uniform methods were used and the confirmation of information remained dependent on the individual. Apart from human intelligence (İNİS), open source intelligence (AKIS) such as image (GÖRİS), signal (SİNİS), measurement and trace intelligence (ÖLIZIS), which developed depending on the developments in science and technology, also emerged in the late 19th century and was used in the First World War has been implemented. AKİS, one of the intelligence collection methods that allows obtaining intelligence information quickly and reliably; All kinds of magazines, newspapers, books, radio, television, conference proceedings, institute reports, brochures, etc. that have the publishing and access power that can be accessed by the society. It is the presentation of information obtained by making use of sources and evaluating it by analysts. The use of information from AKİS for intelligence purposes dates back to Napoleon. Napoleon trusted AKIS more than the intelligence reports brought by reconnaissance units and spies. He used AKİS to get to know the country where he would go on expedition in political, economic, social and military areas, and to organize the expedition plan and logistics. For this purpose, he benefited from daily newspapers, books and encyclopedias. With the establishment of the BBC Monitoring Service in Great Britain in 1939 and the Foreign Broadcast Monitoring Service (FBMS) in the USA in 1941, on the eve of the Second World War, AKİS; It has started to be implemented professionally by countries and has gained a different dimension. It was used quickly, robustly and powerfully in the Second World War and was more effective than INIS. Between 1930 and 1945, the Republic of Turkey, as a newly established country that emerged victorious from the national struggle, benefited from INIS and AKİS rather than intelligence collection methods such as GORIS, ÖLISIS and JEOIS, which developed depending on technological and scientific advances. During the Second World War and before, especially from embassies to the Ministry of Foreign Affairs; French translations of periodicals such as newspapers and magazines were generally sent, and all kinds of information about the current situation of the countries in which they were published and the war were shared. In general, newspapers such as Gazeta Polska, Journal de Geneve, Gazette de Lausanne, Bund, National Zeitung and Gazeta Warszawska were mainly shared from the embassies. In addition, most AKIS information came from the embassies in Paris, Warsaw, Rome and Brussels, and a small amount of information was also provided from embassies such as Kabul, Cyprus and Buenos Aires. In this declaratıon, documents reflected in the archive between 1930-1945 using AKİS; The distribution of countries and states were divided into political, economic, military and other issues and examined using graphs and tables. We see that AKIS was successfully implemented in the Republic of Turkey during and before the Second World War, thanks to the findings obtained.

Keywords: *OSINT, Foreign Affairs, Embassies, Newspapers*

1923'ten 2023'e Türk Güvenlik Politikasının Evrimi

Hüseyin ADATEPE, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

Bu çalışmanın amacı, Türk güvenlik politikasında tarihsel öneme sahip gelişmeleri dönemler halinde inceleyerek güvenlik politikasındaki dönüşümlerin nasıl meydana geldiğini ortaya koymak ve gelecek hakkında genel bir çerçeve çizmektir. Bu çalışmada, Türk güvenlik politikasının 1923'ten 2023'e kadar olan evrimini incelemek amacıyla çeşitli araştırma yöntemlerini kullanarak derinlemesine bir analiz sunulacaktır. Söz konusu çalışma, Türk güvelik politikası merkezinde hazırlandığı için bir vaka analizi çalışması olarak değerlendirilmektedir. Uluslararası İlişkiler ve güvenlik disiplinlerinde yaygın olarak kullanılan vaka analizi yöntemi dış politika ve güvenlik konularını inceleme hususunda önemli çıkarımlar elde edilmesine ortam sağlamaktadır. Ayrıca, bu vaka analizi yapılırken aynı zamanda tarihsel analiz, karşılaştırmalı analiz ve siyası analiz yöntemlerinden de faydalanılacaktır.

Bu çalışma üç temel inceleme bölümünden oluşacak olup bunlar; tarihsel inceleme, dönemler arası karşılaştırma ile siyasi ve resmi olayların ortaya konmasında oluşmaktadır. Öncelikle, Türk güvenlik politikasının geçmişteki evrimini anlamak için tarihsel bir analiz yapılacaktır. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yıllarındaki güvenlik politikaları, uluslararası ilişkilerin ve iç dinamiklerin etkisi altında nasıl şekillendiği detaylıca incelenecektir. Özellikle Soğuk Savaş dönemi, NATO'ya katılım ve bölgesel güvenlik sorunları bu analizin odak noktaları olacaktır. Daha sonra, Türk güvenlik politikasının farklı dönemlerindeki stratejik yaklaşımların karşılaştırmalı bir incelemesi yapılacaktır. Örneğin, Soğuk Savaş dönemindeki güvenlik politikaları ile 21. yüzyılın başındaki terörle mücadele stratejileri arasındaki benzerlikler ve farklılıklar incelenecek bu değişimlerin arkasındaki nedenler değerlendirilecektir. Son olarak, Türk güvenlik politikasının evrimini anlamak için siyasi ve resmi olayların incelenmesi yapılacaktır. Bu bölüm; Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi politikalarını, hükümetin beyanatlarını, stratejik belgeleri ve güvenlik stratejilerini incelemeyi içermektir. Böylece, farklı dönemlerdeki siyasi liderlerin güvenlik politikalarındaki değişiklikler ve bu değişikliklerin arkasındaki düşünce süreçleri anlatılacaktır.

Türk Güvenlik politikası incelemeleri 4 temel döneme ayrılmış olup ulusal ve uluslararası önemli olaylar bu dönemlerin oluşmasına ortam sağlamıştır. Yukarıda belirtilen 3 temel alan incelenirken bu dönemleri baz alarak değerlendirme yapılacaktır.1923-1950 yılları arası 1. dönem olarak değerlendirilmiştir. Cumhuriyetin ilk yıllarında Türk güvenlik politikası, ulusal birlik ve bütünlüğü sağlamaya odaklanmıştır. Türkiye'nin stratejik konumu ve yakın tarihi deneyimleri, bu dönemin dış politika ve güvenlik stratejilerini belirlemiştir. 1950-1980 yılları arası 2. dönem olarak değerlendirilmiştir. Soğuk Savaş döneminde Türkiye, Batı bloğunun bir parçası olarak güvenlik politikasını şekillendirmiştir. NATO'ya üyelik, Sovyet tehdidine karşı savunma stratejileri ve bölgesel meselelere yaklaşım bu dönemin önemli unsurlarıdır. 1980-2000 yılları arası 3. dönem olarak değerlendirilmiştir. Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte, Türk güvenlik politikası terörizmle mücadele ve bölgesel istikrarsızlık gibi yeni tehditlere odaklanmıştır. 2000-2023 yılları arası 4. dönem olarak değerlendirilmiştir. 21. yüzyılın başlarında, Türk güvenlik politikası, uluslararası terörle mücadele, siber güvenlik, sınırların güvenliği ve bölgesel istikrarı sağlama gibi çok boyutlu tehditlere karşı daha bütünleşmiş bir yaklaşım benimsemiştir.

Sonuç olarak; bu çalışmada, Türk güvenlik politikasının 1923'ten 2023'e kadar olan evrimi çeşitli araştırma yöntemleriyle derinlemesine incelenecektir. Tarihsel analiz, karşılaştırmalı analiz ve siyasi içerik analizi, Türkiye'nin güvenlik politikasının değişen dinamiklerinin anlaşılmasına yardımcı olacaktır. 1923'ten günümüze kadar olan dönemde Türk güvenlik politikası, birçok zorlu ve önemli kararlara sahne olmuştur. Soğuk Savaş döneminde NATO'ya üyelik, bölgesel istikrarın korunması ve uluslararası ittifakların önemi üzerinde durulmuştur. Sonrasında, terörle mücadele gibi iç tehditlerle başa çıkmak için yeni stratejiler geliştirilmiştir. 21. yüzyılın başlarında, küreselleşme, siber güvenlik ve

bölgesel krizler gibi yeni tehditler ortaya çıkmıştır. Bu gelişmeler neticesinde Türkiye, güvenlik politikasını bu yeni gerçekliklere uyum sağlayacak şekilde güncellemiştir. Türk güvenlik politikasının evrimi, Türkiye'nin iç ve dış politika hedefleriyle uyumlu bir şekilde gerçekleşmiştir. Gelecekte, Türkiye'nin güvenlik politikasının daha da güçlendirilmesi ve sürdürülebilir bir şekilde yönlendirilmesi için çok taraflı iş birliği ve diplomatik çabalara daha fazla odaklanılması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Türk Güvenlik Politikası, Türk Dış Politikası, Tarihsel Gelişim, Stratejik Dönüşüm, Karşılaştırmalı Analiz.*

Evolution of Turkish Security Policy from 1923 to 2023

Abstract

The aim of this study is to examine historically significant developments in Turkish security policy in chronological periods, thereby elucidating how transformations in security policy have occurred and outlining a general framework for the future Turkish security policy has been an intriguing subject of research due to its transformation from the inception of the Republic to the present day. This study aims to provide an in-depth analysis of the evolution of Turkish security policy from 1923 to 2023 by employing various research methods. Since this study is centered around Turkish security policy, it is considered as a case study. The case study method, widely used in international relations and security disciplines, provides an opportunity to obtain significant insights into the examination of foreign policy and security issues. Additionally, while conducting this case study, historical analysis, comparative analysis, and political analysis methods will also be utilized.

The study consists of three main sections: historical examination, inter-period comparison, and the elucidation of political and official events. Firstly, a historical analysis will be conducted to understand the evolution of Turkish security policy in the past. The security policies of Turkey in the early years of the Republic, shaped under the influence of international relations and internal dynamics, will be thoroughly examined. Particularly, the Cold War era, NATO membership, and regional security issues will be the focal points of this analysis. Subsequently, a comparative examination of strategic approaches in different periods of Turkish security policy will be conducted. For instance, similarities and differences between security policies during the Cold War era and counterterrorism strategies in the early 21st century will be explored, and the underlying reasons for these changes will be evaluated. Finally, an examination of political and official events will be conducted to understand the evolution of Turkish security policy. This section will encompass an examination of Turkey's official policies, government statements, strategic documents, and security strategies. Thus, changes in security policies by different political leaders over various periods and the thought processes behind these changes will be narrated.

The examinations of Turkish security policy are divided into four main periods, and significant national and international events have contributed to the formation of these periods. Evaluation will be made based on these periods while conducting the above-mentioned three main areas of examination. The period from 1923 to 1950 is considered as the first period. In the early years of the Republic, Turkish security policy focused on ensuring national unity and integrity. Turkey's strategic position and recent historical experiences determined the foreign policy and security strategies of this period. The period from 1950 to 1980 is considered as the second period. During the Cold War era, Turkey shaped its security policy as part of the Western bloc. NATO membership, defense strategies against the Soviet threat, and the approach to regional issues are significant aspects of this period. The period from 1980 to 2000 is considered as the third period. With the end of the Cold War, Turkish security policy shifted its focus to new threats such as terrorism and regional instability. The period from 2000 to 2023 is considered as the fourth period. In the early 21st century, Turkish security policy adopted a more integrated approach towards multidimensional threats such as international terrorism, cyber security, border security, and regional stability.

In conclusion, this study will provide an in-depth analysis of the evolution of Turkish security policy from 1923 to 2023 through various research methods. Historical analysis, comparative analysis, and political content analysis will help to understand the changing dynamics of Turkey's security policy. From 1923 to the present day, Turkish security policy has witnessed numerous challenging and significant decisions. During the Cold War era, NATO membership, the maintenance of regional stability, and the importance of international alliances were emphasized. Subsequently, new strategies were developed to cope with internal threats such as counterterrorism. In the early 21st century, new

threats emerged, such as globalization, cyber security, and regional crises. As a result, Turkey has updated its security policy to adapt to these new realities. The evolution of Turkish security policy has been in line with Turkey's domestic and foreign policy objectives. In the future, greater focus on multilateral cooperation and diplomatic efforts will be required to further strengthen and sustain Turkey's security policy.

***Keywords**: Turkish Security Policy, Turkish Foreign Policy, Historical Development, Strategic Transformation, Comparative Analysis*

Covid-19 Pandemi Döneminde Güvenlik ve Asayiş Olaylarındaki Değişim

Dr. Öğr. Üyesi Mehmet KAHYA, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Öz

İlk olarak 31 Aralık 2019 tarihinde Çin'in Wuhan Eyaletinde başlayıp kısa sürede tüm dünyayı etkisine alan COVİD-19 salgını 11 Mart 2020 tarihinde ülkemizde de görülmüş ve bugüne kadar dünyada 7 milyondan, ülkemizde 100 binden fazla insanın ölümüne neden olmuştur.

Dünya genelinde vaka sayılarının hızla artması nedeniyle salgının kontrol altına alınması ve önlenmesine yönelik tedbirler ülkelerin ana gündemini oluşturmuştur. Bu kapsamda "maske-mesafe-hijyen" önlemleri vatandaşları hastalıktan korumak için alınan temel tedbirler olmuştur. Bunun dışında hastalığa yakalananlara ve yakın temasta bulundukları kişilere uygulanan karantina uygulaması, yurt dışına çıkışta PCR testi ya da aşı olma zorunluluğu, seyahat kısıtlamaları, hafta sonları sokağa çıkma yasakları gibi tedbirlerle hastalığın yayılması önlenmeye çalışılmıştır. Bu dönemde hastane yoğun bakımları dolmuş, ilave odalar yoğun bakıma dönüştürülmüş ve hastalara müdahale edilmeye çalışılmıştır.

Bu süreçte yurt genelinde güvenliği sağlamaya yönelik emniyet ve asayiş görevlerini yerine getiren kolluk personeli de hem tedbirlere riayete yönelik uygulamalar yapmış, hem karantinadaki vatandaşların ihtiyaçlarını karşılamış, hem de suç önlemeye yönelik mülki görevlerini ve işlenmiş suçlara müdahale etmeye yönelik adli görevlerini eksiksiz yerine getirmeye çalışmıştır. Kolluk çalışanlarından da COVİD-19 nedeniyle hastalanan/vefat eden/karantinada olan personel olması nedeniyle bu görevlerini eksik personelle fakat aksaksız olarak yerine getirmeye çalışmıştır.

Bu kapsamda COVİD-19 nedeniyle personel eksikliği yaşayan kolluk birimleri acaba olaylara müdahale etmede, güvenliği sağlamada sıkıntı yaşamış mıdır? Bu dönemde suç türlerinde ve sayılarında bir değişim olmuş mudur? gibi sorular akla gelmektedir. Zira personel sıkıntısı ve karantina tedbirleri nedeniyle kolluk görevlilerinin devriye faaliyetlerinde aksaklıklar olması nedeniyle suç sayılarında artış olması ya da sokağa çıkma yasağı nedeniyle hırsızlık gibi suç türlerinde azalma olması beklenmektedir.

Bu çalışmanın amacı ülkemizde COVİD-19 pandemisinin görülmeye başlandığı tarihten sonraki bir yıllık suç istatistiklerini pandemiden önceki bir yılla mukayese ederek asayiş olaylarındaki değişimi ortaya koyarak pandemi dönemindeki güvenlik ve asayiş olaylarını değerlendirmektir.

Çalışmada nitel analiz yöntemlerinden doküman analizi yöntemi kullanılarak 11.03.2019 – 11.03.2021 tarihleri arasındaki jandarma bölgesindeki asayiş olayları analiz edilmiştir. Asayiş olaylarında kişilere karşı suçlardan "kasten öldürme" ve "kasten yaralama"; mal varlığına karşı suçlardan "hırsızlık", "yağma", "mala zarar verme", "dolandırıcılık", "konut dokunulmazlığını ihlal" suçları analize dahil edilmiştir. Microsoft Excell tablosuna aktarılan suç istatistikleri "Pandemi Öncesi" ve "Pandemi Dönemi" olarak iki ana gruba ayrılmış ve belirtilen suç türlerine göre tasniflenerek değerlendirilmiştir.

Analiz sonucunda pandemi öncesi jandarma sorumluluk sahasında belirtilen suç türlerinde toplam 87233 olayın, pandemi sonrası toplam 89063 olayın meydana geldiği görülmüştür. Toplam suç sayılarında nispi bir artış yaşanmıştır. Çalışma kapsamında yer alan suç türlerine ait suç istatistikleri Tablo 1'de sunulmuştur.

Tablo 1. Suç Türlerine Göre Veriler

Suç Türü /Dönem	Kasten Yaralama	Kasten Öldürme	Hırsızlık	Yağma	Mala Zarar Verme	Dolandırıcılık	Konut Dokunulmazlığını İhlal
Pandemi Öncesi	37745	476	27830	597	15865	3460	1260
Pandemi Dönemi	39330	559	24665	619	17636	5007	1247

Tabloya göre pandemi döneminde bir önceki döneme kıyasla kasten yaralama, kasten öldürme,

mala zarar verme ve dolandırıcılık suçlarında artış; hırsızlık suçlarında azalma meydana gelmiştir. Konut dokunulmazlığını ihlal ve yağma suçlarında önemli bir değişiklik yaşanmamıştır. Hırsızlık suçundaki azalmanın sokağa çıkma yasakları ve karantina uygulamaları nedeniyle vatandaşların evde daha uzun süre bulunmaları nedeniyle; kasten öldürme/yaralama/ mala zarar verme suçlarındaki artışı ise kısıtlamalar ve karantinalar nedeniyle vatandaşların evden çıkamamaları ve psikolojilerinin bir süre sonra olumsuz yönde etkilenmeleri sonucu çabuk sinirlenmeleri, kavga etmeleri ve eşyalara zarar vermeleri nedeniyle meydana gelmiş olabileceği değerlendirilmektedir. Dolandırıcılık suçundaki artışın da pandemi döneminde evde bilgisayar başında daha uzun süre vakit geçiren vatandaşların bu suçun mağduru ya da faili olma ihtimalinin artmasından kaynaklanmış olabileceği değerlendirilmektedir.

Sonuç olarak pandemi döneminde genel olarak kişilere karşı suçlarda ve dolandırıcılık olaylarında nispi bir artışın olduğu, buna karşılık mal varlığına karşı suçlarda -özellikle hırsızlıkta- bir azalmanın olduğu belirtilebilir. Ülkemizde güvenliği sağlamak maksadıyla emniyet ve asayiş görevlerini yerine getiren jandarma kolluk personelinin kendilerinin de pandemiye yakalanmaları ve karantinaya/hastaneye alınmaları nedeniyle personel sıkıntısı yaşamalarına rağmen devriye faaliyetlerine devam ederek suç önleme ve suçlara müdahale faaliyetlerine büyük bir özveriyle devam ettikleri dile getirilebilir.

Anahtar Kelimeler: *Pandemi, Covid-19, Jandarma, Güvenlik, Suç*

Change In Security And Crimes Against Public Order During The Covıd-19 Pandemic

Abstract

The COVID-19 pandemic, which first started in Wuhan, China on December 31, 2019 and affected the whole world in a short time, was seen in our country on March 11, 2020 and has caused the death of more than 7 million people in the world and more than 100 thousand people in our country so far.

Due to the rapid increase in the number of cases around the world, measures to control and prevent the pandemic have been the main agenda of the countries. In this context, "mask-distance-hygiene" measures have been the main measures taken to protect citizens from the disease. Apart from this, the spread of the disease has been tried to be prevented by measures such as quarantine applied to those who have the disease and their close contacts, the obligation of PCR test or vaccine when going abroad, travel restrictions, and curfews on weekends. During this period, hospital intensive care units were filled, additional rooms were converted into intensive care units and patients were tried to be intervened.

In this process, law enforcement personnel, who perform security and public order duties to ensure security throughout the country, have also implemented practices to comply with the measures, met the needs of citizens in quarantine, and tried to fully fulfill their duties for crime prevention and judicial duties to intervene in crimes committed. Due to the fact that there are personnel who have been sick/deceased/quarantined due to COVID-19, law enforcement employees have tried to fulfill these duties with lack personnel but without disruption.

In this context, the questions such as "Have the law enforcement units, which had a lack of personnel due to COVID-19, had difficulties in intervening in the incidents and ensuring security?" or "Has there been a change in the types and numbers of crimes during this period?" come to mind. It is expected that there will be an increase in the number of crimes due to disruptions in the patrol activities of law enforcement officers due to personnel shortages and quarantine measures, or a decrease in types of crimes such as theft due to curfews.

The aim of this study is to evaluate the security and crimes againts public order during the pandemic period by comparing the one-year crime statistics after the COVID-19 pandemic in our country with the one year before the pandemic, revealing the change in public order incidents.

In the study, public order incidents in the gendarmerie region between 11.03.2019 and 11.03.2021 were analyzed by using the document analysis method, which is one of the qualitative analysis methods. "Intentional homicide" and "intentional injury" of crimes against persons and the crimes of "theft", "looting", "damage to property", "fraud", "violation of the inviolability of housing" of crimes against property were included in the analysis. Crime statistics, written to the Microsoft Excell table, were divided into two main groups as "Pre-Pandemic" and "Pandemic Period" and classified and evaluated according to the specified crime types.

As a result of the analysis, it was seen that a total of 87233 incidents occurred in the types of crimes specified in the gendarmerie responsibility area before the pandemic, and a total of 89063 incidents occurred after the pandemic. There has been a relative increase in the total number of crimes. Crime statistics of the types of crimes included in the study are presented in Table 1.

Table 1. Statistics by Types of Crimes

Crime Types /Period	Intentional injury	Intentional homicide	Theft	Looting	Damage to property	Fraud	Violation of the inviolabilty of housing
Pre-Pandemic	37745	476	27830	597	15865	3460	1260
Pandemic Period	39330	559	24665	619	17636	5007	1247

According to the table, there was an increase in intentional injury, intentional homicide, damage to property and fraud crimes during the pandemic period compared to the previous period; and there has been a decrease in theft crimes. There have been no significant changes in the crimes of violation of the inviolability of housing and looting. The decrease in theft crime is due to the fact that citizens are at home for longer periods of time due to curfews and quarantine; It is considered that the increase in intentional killing/injuring/damaging property crimes may have occurred due to the fact that citizens could not leave their homes due to restrictions and quarantines and their psychology were negatively affected after a while, and they got angry, fought and damaged property. It is considered that the increase in fraud crime may have been due to the increase in the likelihood of citizens who spend longer time in front of the computer at home during the pandemic period to be the victim or perpetrator of this crime.

As a result, it can be stated that there has been a relative increase in crimes against persons and fraud incidents in general during the pandemic period, while there has been a decrease in crimes against property, especially theft. It can be stated that the gendarmerie law enforcement personnel, who perform their security and public order duties in order to ensure security in our country, continue their patrol activities with great devotion by continuing their patrol activities despite the fact that they have experienced personnel shortages due to being caught in the pandemic and quarantined/hospitalized.

Keywords: *Pandemic, Covid-19, Gendarmerie, Security, Crime.*

21. Yüzyılda Küresel Salgınların Ulusal Güvenliğe Etkisi: Amerika Birleşik Devletleri Örneği

Dr. Fatih ÖZGÜVEN

Öz

Uluslararası güvenlik çalışmalarının temeli II. Dünya Savaşı sonrasında stratejik çalışmalar kapsamında atılmıştır. Stratejik çalışmalar devletlerin savunma politikalarına odaklanmıştır. II. Dünya Savaşı sonrasında başat bir güç olarak ortaya çıkan Amerika Birleşik Devletleri (ABD) güvenlik kavramının oluşmasına katkıda bulunmuştur. Kavramı tanımlarken benimsediği düşüncenin oluşmasında temel değerlerin korunması ve savaş etkili olmuştur. Soğuk Savaş döneminin iki kutuplu yapısı silahlanma yarışına neden olmuştur. Buna göre ABD, devletlerin güvenlik faaliyetlerini eş güdümlü biçimde yürütebilmesi gerektiği politikasını 1947 yılında ''Ulusal Güvenlik Yasası'' çıkartarak yasal dayanak sağlamıştır. Böylece ''Ulusal Güvenlik'' kavramı literatüre dahil olmuştur. ABD kavramın oluşturulmasında ve kapsamının belirlenmesinde etkili olmuştur. Ulusal güvenlik kavramı toprak bütünlüğü, siyasi egemenlik ve devlet güvenliğini karşılamak amacıyla kullanılmıştır. Böyle bir ortamda ulusal güvenliğin temelini devlet oluştururken, devletler uluslararası sistemde varlıklarını sürdürebilmesi için askeri tehditlere karşı kendini koruması gerekmektedir. Bu tehditler arasında devlet sınırları içerisinde yer alan vatandaşların kısa veya uzun vadeli yaşam kalitesini düşürücü ve hükümetin faaliyetlerini veya sivil toplum kuruluşlarının politikalarını olumsuz etkileyerek seçeneklerinin azalmasına neden olan eylem ve olgular olarak görülmektedir. Ancak devletler bu tehditlere karşı aynı ilgiyi gösterememektedirler. Bu yüzden alçak ve yüksek politika kavramları kullanılmıştır. Yüksek politika hayati öneme sahip devletin bekasını ilgilendiren konuları kapsarken alçak politika daha az öncelikli konuları ele almaktadır. Özellikle Soğuk Savaşın sona ermesi ile ulusal güvenlik kavramının içeriğinde değişimler yaşanmıştır. Kavram, devlet gücü ve kapasitesini korumanın yanı sıra askeri tehditlerin dışındaki tehlikeleri de kapsayacak şekilde genişlemiştir. Alçak politika alanına çevre, sosyal ve sağlık konuları eklenmiştir. Böylece ''ulusal sağlık güvenliği'' kavramı meydana gelmiştir. Kavramın oluşmasında sağlık tehditlerinin uzun dönemde askeri tehditleri etkileme potansiyeli bulunmasından kaynaklanmaktadır. Buna göre ulusal sağlık güvenliği kapsamında yer alan tehditlere baktığımızda bulaşıcı hastalıklar, biyolojik silahlar, küresel salgınlar, sağlık sisteminin işlememesi, ekonomik ve sosyal bozulma, insan kaybı, askeri faaliyetlerin kısıtlanması yer almaktadır. Bu tehditler devletlerin kabiliyet kapasitesini olumsuz etkilemekte olup devletlerin bu tehditlere karşı önlem almasına ek olarak vatandaşlarını da koruma ve iyileştirme sorumluluğu bulunmaktadır. Çalışmanın ana odak noktası olan küresel salgınların nasıl bir ulusal sağlık güvenliği tehdidi olarak görüldüğüne bakacak olursak öncelikle devletlerin kapasitesini, istikrarını ve kurumlarının işleyişini olumsuz etkilemekte ek olarak vatandaşları üzerindeki hiyerarşisini zayıflatmakta ve egemen rakiplerine karşı tutumlarında değişimler yaratmaktadır. Ayrıca ekonomik olarak devletlerin sarsılmasına ve rekabet gücüne tesir etmektedir.

Ulusal güvenlik kavramının kısa tarihsel kullanımı ve sağlık tehditlerinin kavrama nasıl angaje olduğunun açıklanmasının ardından çalışmanın çıkış noktası küresel salgınların nasıl bir ulusal güvenlik tehdidi olduğu sorusuna cevap aramak olacaktır. Çalışma hem kavramın literatüre kazandırılmasında hem de günümüz uluslararası sistemde başat bir aktör olmasından dolayı ABD'yi örnek olay olarak inceleyecektir. Zamansal kesit olarak 21. yüzyılda meydana gelen grip salgınları arasında yer alan SARS ve SARS-CoV-2 (Kovid-19) seçilmiştir. Gerekçe olarak SARS ve Kovid-19 arasındaki bağın bilimsel olarak kanıtlanmasıdır. Aynı zamanda bu iki küresel salgının Çin Halk Cumhuriyetinde (ÇHC) ortaya çıkması ABD'nin ÇHC'yi ulusal sağlık güvenliği için bir tehdit olarak görüp görmediği ortaya koyulacaktır. ABD'nin bu iki küresel salgını nasıl bir ulusal güvenlik tehdidi olarak algıladığı süreç takip yöntemi kullanılarak analiz edilecektir. Yöntem gereğince belirlenen süreç içerisinde ABD Başkanlarının (George W. Bush, Donald Trump, Joe Biden) küresel salgın (SARS ve Kovid-19) söylemleri incelenecek olup; politikalarını (eylemleri) anlayabilmek adına Ulusal Güvenlik Strateji belgeleri (2002, 2017, 2022) analiz edilecektir. Böylece Cumhuriyetçi ve Demokrat partilerin ulusal sağlık güvenliği içerisinde küresel salgına hazırlık, müdahale ve sonrasında nasıl söylemler ve eylemler gerçekleştirdiği açıklanacaktır. Sonuç olarak ABD'nin küresel salgınları nasıl bir ulusal sağlık güvenliği tehdidi olarak algıladığı değişim, dönüşüm ve sürekliliklerin neler olduğu ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Küresel Salgınlar, SARS, Kovid-19, Ulusal Sağlık Güvenliği, Süreç Takip Yöntemi.*

In the 21st Century the Impact of Global Pandemics on National Security: The Case of the United States of America

Abstract

The foundations of international security studies were laid in strategic studies after the World War II. Strategic studies have focused on the defence policies of states. The concept of security was shaped by the United States of America (USA), which emerged as a dominant power after the World War II. The protection of fundamental values and war were influential in shaping the idea he adopted in defining the concept. The bipolar structure of the Cold War period led to an arms race. Accordingly, the USA provided a legal basis for its policy that states should be able to carry out their security activities in a coordinated manner by enacting the ''National Security Act'' in 1947. Thus, the concept of ''National Security'' was included in the literature. The USA contributed to the design and scoping of the approach. The concept of national security has been used to encompass territorial integrity, political sovereignty and state security. In such an environment, while the state forms the basis of national security, states need to protect themselves against military threats in order to survive in the international system. These threats include actions and phenomena that reduce the quality of life of citizens within the state's borders in the short or long term, and that adversely affect the activities of government or the policies of non-governmental organizations, thereby limiting their options. However, states cannot pay the same attention to these threats. Therefore, the concepts of low and high politics are used. While high politics covers vital issues that concern the survival of the state, low politics deals with less prioritised issues. Especially with the end of the Cold War, there have been changes in the content of the concept of national security. In addition to protecting state power and capacity, the concept has expanded to include dangers other than military threats. Environmental, social and health issues were added to the field of low policy. Thus, the concept of ''national health security'' emerged. The formation of the concept stems from the fact that health threats have the potential to affect military threats in the long term. Accordingly, when we look at the threats within the scope of national health security, there are infectious diseases, biological weapons, global pandemics, failure of health systems, economic and social deterioration, human loss, and restriction of military activities. These threats have a negative impact on the capacity of states, and states have a responsibility to protect and enhance their citizens in addition to taking measures against these threats. If we look at how global pandemics, which are the main focus of the study, are seen as a national health security threat, first of all, they negatively affect the capacity, stability and functioning of the institutions of states, in addition to weakening their hierarchy over their citizens and creating changes in their attitudes towards their sovereign competitors. It also affects the economic shaking of states and their competitiveness.

After a brief historical overview of the use of the concept of national security and how health threats are engaged in the concept, the starting point of the study will be to seek an answer to the question of how global pandemics are a national security threat. The study will examine the USA as a case study both in introduce the concept to the literature and because it is a dominant actor in today's international system. SARS and SARS-CoV-2 (Covid-19), which are among the influenza outbreaks that occurred in the 21st century, were selected as the temporal cross-section. The justification is that the link between SARS and Covid-19 has been scientifically proven. At the same time, the emergence of these two global pandemics in the People's Republic of China (PRC) will reveal whether the USA considers the PRC to be a threat to national health security. How the USA perceives these two global pandemics as a national security threat will be analysed using the process tracing method. In accordance with the method, the discourses of the USA Presidents (George W. Bush, Donald Trump, Joe Biden) on global pandemics (SARS and Covid-19) will be examined within the defined process; the National Security Strategy documents (2002, 2017, 2022) will be analysed in order to understand their policies (actions). Thus, it will be explain how the Republican and Democratic parties discourses and actions in preparation, response and aftermath of the global pandemic within national health security. As a result, it will be revealed how the USA perceives global pandemics as a national health security threat and what are the changes, transformations and continuities.

Keywords: *Global Pandemics, SARS, Covid-19, National Health Security, Process Tracing Method.*

İklim Değişikliğinin Salgın Hastalıkların Ulusal Güvenliğe Etkileri

Doç.Dr. Hasan KOÇYİĞİT, Aksaray Üniversitesi
YL Öğr. Mustafa ÇAVUŞ, Aksaray Üniversitesi

Öz

Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi Taraflar 23. Konferansı (COP23) görüşmelerinde DSÖ'den sağlık ve iklim değişikliği hakkında bir rapor hazırlaması talep edilmiştir. DSÖ tarafından COP24'te sunulan Sağlık ve İklim Değişikliği Özel Raporu'nda, Paris Anlaşması'na sağlığı koruma taahhütlerinin dahil edilmesi gerektiği ve iklim değişikliğinden kaynaklanan sağlıktaki değişikliklerin sistematik olarak takip edilmesi, Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi'nde (BMİDÇS), küresel sağlık yönetişim süreçlerinin rapor edilmesi gerektiği önerilmiştir.

Fosil yakıtların yakılması, sanayi süreçleri, arazi kullanımı değişiklikleri ve ormansızlaşma gibi çeşitli insan etkinlikleri sonucunda, önemli sera gazlarının atmosferdeki birikimleri sanayi devriminden beri hızla artmakta ve doğal sera etkisi kuvvetlenmektedir. Kuvvetlenen sera etkisinin en önemli ve açık etkisi, Yerküre'nin enerji dengesini üzerinde ek bir pozitif ışınımsal zorlama oluşturarak, Yerküre iklimini ısıtmasıdır. 1906-2005 döneminde küresel ortalama yüzey sıcaklıklarında gözlenen artış, 0.74 0C'dir. Sera gazlarının atmosferik birikimlerindeki artışların, sıcaklık, yağış, nem, rüzgar gibi değişkenlerde bölgesel ve küresel değişikliklere yol açması beklenen bir gerçektir. En gelişmiş iklim modelleri, küresel ortalama yüzey sıcaklıklarında 1990-2100 dönemi için, yaklaşık 3 0C'lik en iyi kestirmeyle birlikte olasılıkla 2-4.5 0C arasında bir artış olacağını öngörmektedir. Küresel sıcaklıklardaki artışlara bağlı olarak, hidrolojik döngünün değişmesi, kara buzullarının ve deniz buzlarının erimesi, deniz seviyesinin yükselmesi, sıcak hava dalgalarının şiddet ve sıklığının artması, bazı bölgelerde ekstrem yüksek yağışların ve taşkınların, bazı bölgelerde ise kuraklıkların daha şiddetli ve sık oluşması gibi, sosyo-ekonomik sektörleri, ekolojik sistemleri ve insan yaşamını doğrudan etkileyecek önemli değişikliklerin oluşması öngörülmektedir.

İklim değişikliği, bir bölgede görülmeyen hastalıkların o bölgede görülmesine veya artık görülmeyen hastalıkların yeniden görülmesine neden olabilecektir. İklim değişikliği sonucu sıcaklık artışı ile ekosistemlerin kuzeye kayması, balık, kuş, vektör göçleri hayvanlar ve insanlar arasında morbidite artışına neden olmaktadır. Örneğin artan sıcaklıklar Kuzey Kutbundaki Komi Cumhuriyeti'nde kenelerin hayatta kalma şansını artırmakta ve bu durum kene ısırığı ve ensefalit vakalarının katlanmasına neden olmaktadır. Kuzey Kutbu'nda gerçekleşen iklim değişikliği dünyadaki birçok bölgeden daha belirgin şekilde gözlenmektedir. Buzullardaki erimeler eski insan popülasyonlarını hasta eden patojenlerin yeniden canlanmasına neden olabilecektir. Örneğin insanlar ve neandertaller yaklaşık 28 bin yıl önce Sibirya'da yaşamıştır ve şuan buzlar altındaki bölgelerde iki türe de bulaşabilecek hastalıkların varlığı öngörülmektedir. İklim değişikliği, bir bölgede görülmeyen hastalıkların o bölgede görülmesine veya artık görülmeyen hastalıkların yeniden görülmesine neden olabilecektir.

Her ülke de kendi güvenliğini sağlamak için iklim değişikliğine karşın yeni tedbirler geliştirmesi önem arz etmektedir. Ulusal güvenliğe çeşitli hastalıkların yanında doğal koruma sağlayan buzullar ve çöllerdeki değişimler nedeniyle doğal koruma alanlarının değişimi öncelik edebilir. İklim değişikliği nedeniyle etkilenen hava, su, toprak ve bunların kullanım alanlarında ki değişimlerin de etkisiyle güvenlik açıklarının ve/veya güvenlik avantajlarının oluşması olasıdır.

Anahtar Kelimeler: *İklim değişikliği, hayvan ve insan sağlığı, bulaşıcı hastalıklar, sera gazı ve fosil yakıtların etkileri, dünya sağlık örgütü*

Effects of Climate Change and Epidemic Diseases on National Security

Abstract

During the discussions of the 23rd Conference of the Parties (COP23) to the United Nations Framework Convention on Climate Change, WHO was requested to prepare a report on health and climate change. In the Special Report on Health and Climate Change presented by WHO at COP24, it was stated that commitments to protect health should be included in the Paris Agreement and that changes in health resulting from climate change should be systematically monitored, in the United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCCC), global health It has been suggested that governance processes should be reported.

As a result of various human activities such as burning fossil fuels, industrial processes, land use changes and deforestation, the accumulation of important greenhouse gases in the atmosphere has been increasing rapidly since the industrial revolution and the natural greenhouse effect is strengthening. The most important and obvious effect of the strengthening greenhouse effect is that it warms the Earth's climate by creating an additional positive radiative force on the Earth's energy balance. The increase observed in global average surface temperatures between 1906 and 2005 is 0.74 ^{0}C' It is an expected fact that increases in atmospheric accumulation of greenhouse gases will lead to regional and global changes in variables such as temperature, precipitation, humidity and wind. The most advanced climate models predict a possible increase in global average surface temperatures of 2-4.5 °C for the period 1990-2100, with a best estimate of approximately 3 °C.

Due to increases in global temperatures, significant changes that will directly affect socio-economic sectors, ecological systems and human life, such as changes in the hydrological cycle, melting of land glaciers and sea ice, sea level rise, increase in the intensity and frequency of heat waves, extreme high precipitation and floods in some regions, and more severe and frequent droughts in some regions, are predicted to occur. Climate change may cause diseases that are not seen in a region to be seen in that region or diseases that are no longer seen may be seen again. The shift of ecosystems to the north with the increase in temperature as a result of climate change, fish, bird, vector migrations cause an increase in morbidity among animals and humans. For example, increasing temperatures increase the survival chances of ticks in the Republic of Komi in the Arctic and this situation causes the cases of tick bites and encephalitis to multiply. Climate change in the Arctic is more pronounced than in many other regions of the world. Melting glaciers could lead to a resurgence of pathogens that made former human populations sick.

For example, humans and Neanderthals lived in Siberia approximately 28 thousand years ago, and diseases that can be transmitted to both species are predicted to exist in regions under ice. Climate change may cause diseases that are not seen in a region to be seen in that region or diseases that are no longer seen to be seen again. It is important for every country to develop new measures against climate change to ensure its own security. National security may be prioritized by changing natural protected areas due to changes in glaciers and deserts that provide natural protection against various diseases. It is possible that security vulnerabilities and/or security advantages may arise due to the changes in air, water, soil and their usage areas affected by climate change.

Keywords: *Climate change, animal and human health, infectious diseases, effects of greenhouse gases and fossil fuels, world health organisation*

Covid-19 Pandemisi ve Kriz Yönetimi ile ilgili olarak hazırlanmış makalelere yönelik Bibliyometrik bir Analiz (2020-2023)

Dr. Ahmet SARNIÇ, Jandarma ve Sahil Güvenlik Akademisi

Dr. Öğr. Üyesi Safa ACAR, Siirt Üniversitesi

Öz

Covid-19 süreci, Dünya genelinde hızla yayılan ve yaşamı derinden etkileyen bir kriz olarak tarih sahnesine yerini almıştır. 2019 yılının sonlarında Çin'in Wuhan şehrinde ortaya çıkan bu yeni koronavirüs, kısa sürede dünyanın dört bir yanına yayılarak küresel bir sağlık krizine dönüştü. Pandeminin etkileri sadece sağlık alanında değil, ekonomik, sosyal ve psikolojik boyutlarda da derin izler bıraktı. Pandemi karşısında kriz yönetimi, hükümetlerin, sağlık sistemlerinin, bilim insanlarının ve toplumun birlikte hareket etmesini gerektirdi. Ancak her ülkenin krize yanıtı farklılık gösterdi. Bazı ülkeler karantina uygulamaları, kısıtlamalar, test ve takip sistemleri ile hızla ve etkili bir şekilde harekete geçerken, bazıları ise karşılaşılan krize tepki vermede zorluklar yaşadı. Başka bir değişle; her ülkenin krize yanıtı, o ülkenin sağlık altyapısı, ekonomik durumu, kültürel faktörler ve siyasi liderlik gibi bir dizi değişkene bağlı olarak farklılık gösterdi. Kriz yönetimi aynı zamanda etkili bir iletişimi de içerir. Sağlık otoriteleri, hükümetler ve bilim insanları, halkı doğru bilgilendirme ve koruyucu önlemleri uygulama konusunda teşvik etme konusunda önemli bir rol oynadılar. Ancak, bilgi kirliliği ve yanlış bilgilendirme de önemli bir sorun olarak ortaya çıktı ve krizin yönetimini zorlaştırdı. Covid-19 pandemisi, kriz yönetimi açısından birçok önemli ders ve çıkarımlar sunmuştur. Pandemi, kriz durumlarında işbirliği, bilimsel temelli kararlar, esneklik ve toplumun katılımının önemini vurgulamıştır. Gelecekte benzer krizlere karşı hazırlıklı olmak için bu derslerin dikkate alınması önemlidir Covid-19 salgını, tarihte eşi benzeri görülmemiş bir krize yol açmış ve dünya genelinde kriz yönetimi literatüründe önemli bir odak noktası haline gelmiştir. Bu çalışma, Covid-19 salgını sırasında yapılan akademik çalışmaların kriz yönetimi konusunda nasıl bir evrim geçirdiğini incelemeyi amaçlamaktadır. Bibliyometrik analiz yöntemi kullanılarak, Covid-19 krizi döneminde kriz yönetimi konusunda yapılan akademik yayınlar taranmıştır. Çalışmada, Web of Science, Scopus ve Google Scholar gibi önde gelen akademik veritabanları kullanılmıştır. Söz konusu veritabanlarında "Covid-19", "pandemi", "kriz yönetimi" ve "sosyal bilimler" gibi kelimeler ile tarama yapılmıştır. Çalışma sonuçları, Covid-19 salgını sırasında kriz yönetimi konusunda yapılan akademik çalışmaların hızla arttığını göstermektedir. Özellikle, kriz yönetimi stratejileri, liderlik modelleri, iletişim ve kriz yönetimi süreçlerine odaklanan yayınların sayısında belirgin bir artış tespit edilmiştir. Ayrıca, ulusal ve uluslararası düzeyde yapılan karşılaştırmalı çalışmaların da dikkate değer olduğu görülmüştür. Bu bibliyometrik analiz, Covid-19 krizi döneminde kriz yönetimi alanında yapılan akademik çalışmaların genel bir değerlendirmesini sunmaktadır. Bulgular, kriz yönetimi literatürünün Covid-19 gibi küresel çapta etkili krizlerle başa çıkmak için hızla adapte olduğunu ve bu alandaki araştırmaların önemli bir ivme kazandığını göstermektedir. Gelecekteki araştırmacılar için, Covid-19 krizi sırasında edinilen deneyimlerin ve bulguların daha derinlemesine incelenmesi ve kriz yönetimi stratejilerinin geliştirilmesi önemlidir. Ayrıca, uluslararası işbirliği ve bilgi paylaşımının, benzeri kriz durumlarında daha etkili kriz yönetimi sağlamak için kritik bir rol oynayabileceği vurgulanmalıdır. Bu bibliyometrik analiz, Covid-19 krizi döneminde yapılan akademik çalışmaların kriz yönetimi literatürüne sağladığı katkıları vurgulamakta ve gelecekteki araştırmalar için bir temel oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Kriz Yönetimi, COVID-19, Pandemi, Bibliyometrik Analiz*

Abstract

The Covid-19 pandemic has emerged as a crisis rapidly spreading worldwide and deeply affecting lives. This new coronavirus, which emerged in late 2019 in the city of Wuhan, China, quickly spread across the globe, turning into a global health crisis. The effects of the pandemic left deep scars not only in the health sector but also in economic, social, and psychological dimensions. Crisis management in the face of the pandemic required governments, healthcare systems, scientists, and society to act together. However, the response to the crisis varied from country to country. While some countries swiftly and effectively responded with quarantine measures, restrictions, testing, and tracking systems, others struggled to respond to the crisis. In other words, the response of each country to the crisis differed depending on a series of variables such as the country's healthcare infrastructure, economic situation, cultural factors, and political leadership. Crisis management also involves effective communication. Health authorities, governments, and scientists played a crucial role in informing the public accurately and encouraging the implementation of preventive measures. However, misinformation and information pollution emerged as significant challenges, making crisis management more difficult. The Covid-19 pandemic has provided many important lessons and insights for crisis management. The pandemic highlighted the importance of collaboration, evidence-based decision-making, flexibility, and community engagement in crisis situations. It is important to take these lessons into account to be prepared for similar crises in the future. The Covid-19 outbreak has led to an unprecedented crisis in history and has become a significant focal point in the literature of crisis management worldwide. This study aims to examine how academic research on crisis management has evolved during the Covid-19 pandemic. By using bibliometric analysis, academic publications on crisis management during the Covid-19 crisis were reviewed. Leading academic databases such as Web of Science, Scopus, and Google Scholar were used in the study. Searches were conducted using keywords such as "Covid-19," "pandemic," "crisis management," and "social sciences." The results of the study indicate that academic research on crisis management during the Covid-19 pandemic has rapidly increased. Particularly, there has been a significant increase in the number of publications focusing on crisis management strategies, leadership models, communication, and crisis management processes. Additionally, comparative studies conducted at national and international levels were found to be noteworthy. This bibliometric analysis provides a general assessment of academic research conducted in the field of crisis management during the Covid-19 crisis. The findings demonstrate that the literature on crisis management has rapidly adapted to global crises such as Covid-19 and that research in this field has gained significant momentum. For future researchers, it is important to further examine the experiences and findings acquired during the Covid-19 crisis and develop crisis management strategies. Furthermore, the importance of international cooperation and knowledge sharing in providing more effective crisis management in similar crisis situations should be emphasized. This bibliometric analysis highlights the contributions of academic research conducted during the Covid-19 crisis to the literature on crisis management and provides a foundation for future research.

Keywords: *Crisis Management, COVID-19, Pandemic, Bibliometric Analysis*